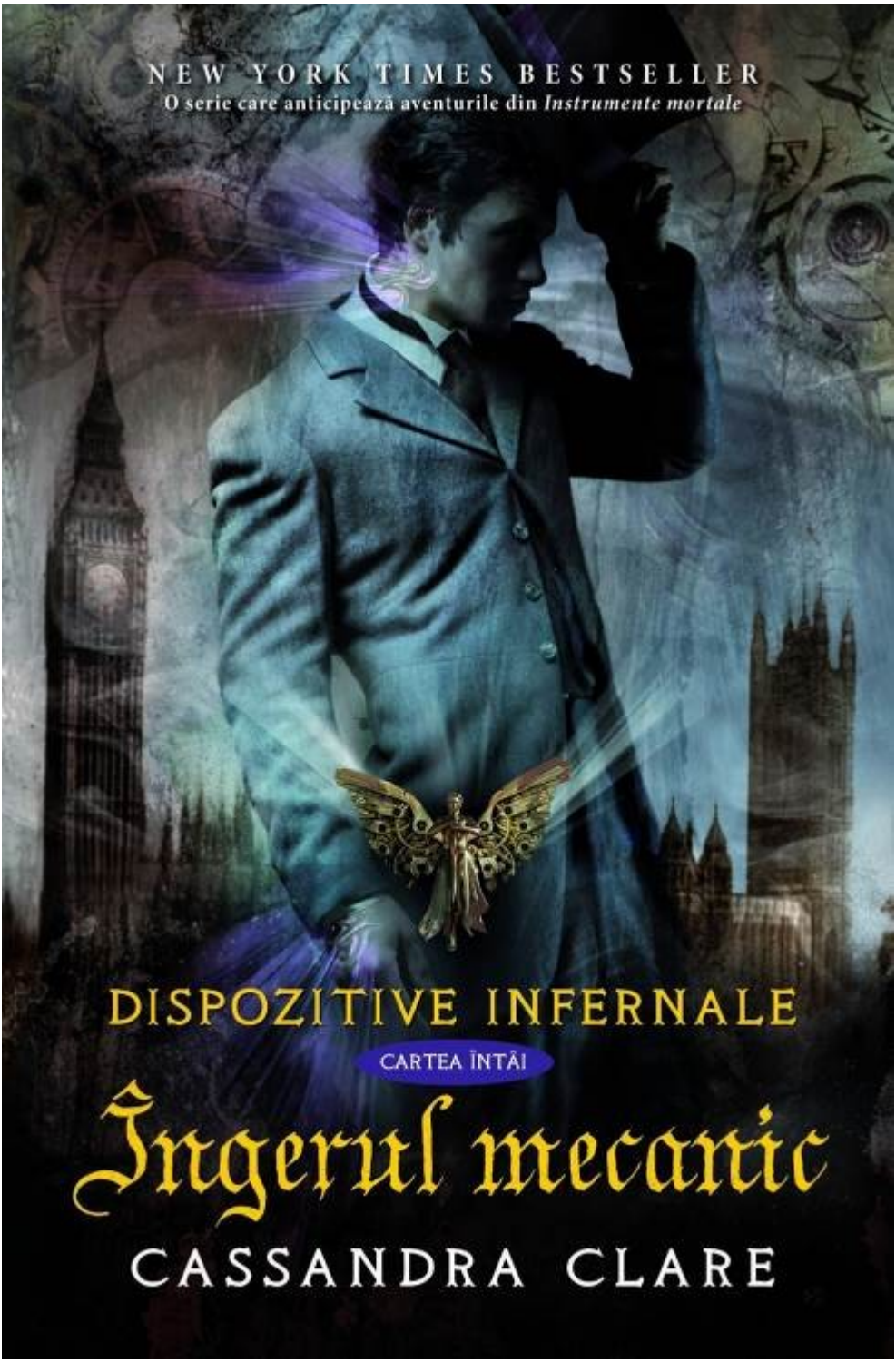
NEW YORK TIMES BESTSELLER
O serie care anticipează aventurile din *Instrumente mortale*
DISPOZITIVE INFERNALE
CARTEA ÎNTÂI
Îngerul mecanic
CASSANDRA CLARE

Cassandra Clare

ÎNGERUL MECANIC

[Dispozitive infernale 01]

Traducerea
SHAUKI AL-GAREEB

GRUPUL EDITORIAL CORINT
LEDA
București, 2011

PROLOG

Londra, aprilie 1878

Demonul explodă într-un șuvoi de măruntaie și sânge. William Herondale smuci pumnalul, însă fu prea târziu. Acidul vâscos din sângele demonului începuse deja să corodeze lama strălucitoare. Înjură și azvârli arma cât colo; aceasta aterizâ într-o băltoacă împuțită și începu să fumege ca un chibrit stins în apă. Demonul, desigur, dispăruse - expediat înapoi în lumea infernală, oricare ar fi fost aceea, din care venise, nu fără să fi lăsat în urmă un dezastru.

— Jem! strigă Will, răsucindu-se pe călcâie. Unde ești? Ai văzut? Ucis dintr-o singură lovitură! Nu-i rău, ha?

Dar nimeni nu răspunse chemării lui; cu doar câteva clipe înainte, partenerul lui de vânătoare stătea în urma lui, pe strada umedă și întortocheată, păzindu-i spatele - putea să jure -, însă acum Will rămăsese singur în întuneric. Enervat, se încruntă. Era mult mai puțin amuzant să o facă pe grozavul, dacă nu o făcea pe grozavul în fața lui Jem. Aruncă o privire peste umăr, unde strada se îngusta într-un pasaj ducând spre apele întunecate și umflate ale Tamisei. Prin golul acela, Will vedea contururile de umbră ale vaselor ancorate la chei, o pădure de catarge asemenea unei livezi fără frunze. Nici urmă de Jem; probabil se întorsese către Narrow Street, în căutare de mai multă lumină. Ridicând din umeri, Will o luă înapoi pe drumul pe care venise.

Narrow Street se intersecta cu Limehouse între docurile de lângă fluviu și cocioabele înghesuite care se întindeau în vest, spre Whitechapel. Strada era la fel de îngustă pe cât sugera și numele, mărginită de depozite și de clădiri

șubrede din lemn. În acel moment, era pustie; chiar și bețivii care se clătinau în drum spre casă când plecau de la Grapes își găsiseră alt loc unde să zacă pe timpul nopții. Lui Will îi plăcea cartierul Limehouse, îi plăcea sentimentul de margine de lume, de unde plecau zilnic vase spre porturi inimaginabil de îndepărtate. Nu-l deranja nici faptul că zona era o speluncă a marinarilor, și în consecință plină de tripouri, de bârloguri pentru fumătorii de opiu și de bordeluri. Era ușor să te pierzi într-un asemenea loc. Nu-l deranja nici măcar duhoarea - fum și miros de frânghii și de smoală, arome de condimente exotice amestecate cu mirosul de apă murdară al Tamisei.

Privind în susul și în josul străzii pustii, își șterse fața cu mâneca hainei, încercând să îndepărteze sângele care-l înțepa și-i ardea pielea. Mâneca se mânji de niște pete verzi și negre. Avea o tăietură și pe dosul mâinii, una urâtă. I-ar fi prins bine o rună[1] vindecătoare. De preferat, una de-a lui Charlotte. Ea se pricepea foarte bine la desenat *iratzes*[2].

O formă se detașă din întuneric, îndreptându-se către Will. Înaintă puțin, apoi se opri. Nu era Jem, ci un polițist mundan îmbrăcat cu o haină groasă, cu o cască în formă de clopot pe cap și o expresie încurcată pe chip. Privea fix spre Will, sau mai degrabă *prin* Will. Chiar dacă se obișnuise cu iluziile magice, tot i se părea ciudat ca cineva să se uite prin el, ca și când n-ar fi existat. Will își dori brusc să înșface bâta polițistului și să se uite cum bărbatul s-ar fi întors nedumerit dintr-o parte într-alta, încercând să-și dea seama unde a dispărut; dar Jem îl certase de

[1] *rune* - semne grafice (litere) ale scrisurilor vechi ale germanicilor. Există mai multe alfabete runice, provenind din diverse regiuni și perioade. În unele alfabete runele pot reprezenta sunete (foneme), iar în altele cuvinte sau termene. De asemenea au mai fost folosite drept cifre sau și semne magice. Cu excepția unei scurte faze în Scandinavia, runele nu au fost folosite în mod curent de oameni pentru comunicare în scris.

[2] *iratzes* - o rună care-i apără pe vânătorii de umbre de răni.

câteva ori când mai făcuse asta, și cum Will nu putea nicicum să înțeleagă obiecțiile lui la toată povestea, de ce să-l supere?

Ridicând din umeri și clipind, polițistul trecu de Will, scuturând din cap și mormăind ceva cum că ar trebui să renunțe la gând înainte să înceapă să aibă vedenii. Will se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe bărbat să treacă, apoi strigă:

— James Carstairs! Jem! Unde *ești*, ticălos trădător?

De data asta se auzi un răspuns vag.

— Aici! Urmărește lumina lămpii-vrăjitoarei!

Will porni spre locul din care se auzea vocea lui Jem. Părea să vină dintr-un gang întunecat dintre două depozite; în întuneric se vedea o rază firavă de lumină, ca o flacără rătăcitoare.

— M-ai auzit și mai înainte? Demonul ăla shax s-a gândit că mă poate învinge cu cleștii lui afurisiți, dar l-am încolțit pe o alee…

— Da, te-am auzit.

Tânărul care apăru în capul aleii era palid în lumina lămpii - mai palid decât de obicei, adică foarte palid. Nu purta nimic pe cap, așa că părul îi ieșea imediat în evidență. Avea o culoare argintie strălucitoare, ciudată, ca a unui șiling nou. Ochii erau de aceeași culoare argintie, iar pe fața lui cu oase fine, prelungă, curbura ușoară a ochilor era singurul indiciu cu privire la originea sa.

Pe piept cămașa albă îi era plină de pete de culoare închisă, iar mâinile îi erau mânjite ici și colo cu roșu.

Will se îngrijoră.

— Sângerezi. Ce s-a-ntâmplat?

Jem făcu un gest cu mâna către Will, să stea liniștit.

— Nu e sângele meu.

Întoarse capul spre aleea din spatele lui.

— E al ei.

Will se uită în spatele prietenului său, în întunericul dens al aleii. În colțul îndepărtat era o siluetă chircită -

doar o umbră, dar când Will se uită mai atent, văzu conturul unei mâini palide și o șuviță de păr de culoare deschisă.

— O femeie moartă? întrebă Will. O mundană?

— O fată chiar. Nu mai mare de paisprezece ani.

Auzind asta, Will înjură zdravăn. Jem așteptă răbdător să termine.

— Dacă măcar ne-am fi nimerit pe aici puțin mai devreme, spuse Will în cele din urmă. Afurisitul de demon…

— Asta-i ciudățenia. Nu cred că e lucrătura demonului - se încruntă Jem. Demonii shax sunt paraziți, progenituri de paraziți. Ar fi vrut mai degrabă să-și târască victima în bârlogul lui, ca să-și depună ouăle în pielea ei cât ar mai fi fost încă în viață. Dar fata asta… a fost înjunghiată de mai multe ori. Și nu cred că aici. Pur și simplu nu e destul sânge pe alee. Cred că a fost atacată în altă parte, și s-a târât până aici, unde a murit din cauza rănilor.

— Dar demonul shax…

— Asta-ți spun, nu cred că *a fost* shaxul. Cred că shaxul o urmărea - o vâna pentru ceva, sau pentru cineva.

— Demonii shax au un simț dezvoltat al mirosului, încuviință Will. Am auzit de magicieni care îi folosesc pentru a lua urma dispăruților. Și se pare că ăsta se deplasa cu un scop ciudat.

Se uită din nou în spatele lui Jem, la micimea demnă de milă a formei chircite de pe alee.

— N-ai găsit arma, nu-i așa?

— Poftim! - Jem scoase ceva din jachetă, un cuțit înfășurat într-o batistă albă. E un fel de stilet, sau un pumnal de vânătoare. Uite cât e de subțire lama.

Will îl luă. Lama era într-adevăr subțire, terminată într-un mâner din os șlefuit. Lama și plăseaua erau pătate cu sânge închegat. Încruntându-se, șterse lama cuțitului de materialul aspru al mânecii sale, frecând-o până când începu să se vadă un simbol pirogravat. Doi șerpi,

mușcându-și unul celuilalt coada și alcătuind un cerc perfect.

— *Uroboros*, spuse Jem, aplecându-se pentru a privi atent cuțitul. Unul dublu. Dar ce crezi că înseamnă?

— Sfârșitul lumii, zise Will, uitându-se încă la pumnal, cu un zâmbet jucăuș pe buze, și începutul.

Jem se încruntă.

— William, înțeleg simbolul. Dar te întrebam ce crezi că semnifică prezența lui pe pumnal.

Briza dinspre fluviu îi răvășește părul lui Will; acesta și-l dădu din ochi cu un gest nervos și începu din nou să studieze cuțitul.

— E un simbol alchimic, nu unul de magician sau de-al vreunui locuitor din Lumea de Jos. Asta-nseamnă de obicei de-al oamenilor - mundani nesăbuiți care cred că jucându-se de-a magicienii obțin biletul câștigător pentru avere și faimă.

— Genul care de obicei sfârșesc într-o grămadă de zdrențe însângerate în interiorul vreunei pentagrame, spuse Jem înverșunat.

— Genul care se preumblă prin Lumea de Jos din frumosul nostru oraș.

După ce înfășură batista cu grijă în jurul lamei, Will o vârî în buzunarul jachetei.

— Crezi că Charlotte o să mă lase să mă ocup eu de investigație?

— Crezi că în Lumea de Jos ar avea cineva încredere în tine! Tripourile, locurile colcăind de vicii magice, femeile de moravuri ușoare…

Will zâmbi așa cum probabil că zâmbise și Lucifer chiar înainte să cadă din Rai.

— Crezi că mâine ar fi prea devreme să încep să caut?

Jem oftă.

— Fă cum vrei, William. Ca-ntotdeauna.

Southampton. Mai.

Tessa nu-și amintea să fi fost o vreme când să nu-i fi plăcut îngerul mecanic. Îi aparținuse mamei ei, care îl purtase până în clipa morții. După aceea, zăcuse în caseta de bijuterii a mamei până când fratele ei, Nathaniel, îl scosese într-o zi să vadă dacă mai funcționa.

Îngerul nu era mai mare decât degetul rozaliu al Tessei, o micuță statuetă făcută din alamă, cu aripi de bronz, cât cele de greier. Avea o față delicată din metal, cu pleoapele în formă de semilună închise, și cu mâinile încrucișate în față pe o sabie. Un lănțișor subțire care trecea pe sub aripi permitea ca îngerul să fie purtat la gât în chip de medalion.

Tessa știa că îngerul avea un mecanism, pentru că dacă îl ducea la ureche auzea sunetul mașinăriei, asemănător cu cel al unui ceas. Nate exclamase surprins că încă mai funcționa, după atâția ani, și căutase, în zadar, un buton sau un șurub, sau o altă modalitate prin care să poată întoarce mecanismul îngerului. Nimic. Ridicând din umeri, îi înapoiase Tessei medalionul. Din acel moment, nu se mai despărțise niciodată de el; chiar și noaptea, în timp ce ea dormea, îngerul îi stătea la piept, ticăitul lui constant semănând cu bătăile unei alte inimi.

Acum îl ținea în mână, strâns între degete, în timp ce *Main* își croia calea printre celelalte vapoare masive cu aburi, pentru a găsi un loc de acostat la docul din Southampton. Nate insistase ca în loc de Liverpool să vină în Southampton, unde soseau cele mai multe vase transatlantice cu aburi; pentru că, zicea el, Southampton era un loc de debarcare mult mai plăcut. Dar Tessa nu se putu abține să nu se arate puțin dezamăgită când văzu pentru prima dată Anglia. Totul era cenușiu și trist. Ploaia răpăia pe turlele unei biserici din depărtare, în timp ce din coșurile vasului se înălța un fum negru, pătând deja cerul cu o culoare incertă. O mulțime de oameni în haine de culoare închisă, cu umbrele în mână, stăteau pe docuri. Tessa se uită atent să vadă dacă fratele ei era acolo, dar

ceața și fumul vasului erau prea groase ca să poată distinge pe cineva din mulțime.

Tessa se înfioră. Briza mării era rece. În toate scrisorile, Nate pretinsese că Londra era frumoasă, cu soare în fiecare zi. Tessa speră, în sinea ei, că acolo era vreme mai bună decât aici, pentru că nu-și luase haine călduroase, în afară de vechiul șal de lână al mătușii Harriet și de o pereche de mănuși subțiri. Își vânduse aproape toate hainele ca să plătească înmormântarea mătușii, gândindu-se că fratele ei o să-i cumpere altele odată ajunsă la Londra, unde avea să locuiască împreună cu el.

Se auzi un șuierat. Vasul *Main*, cu strălucitorul său corp vopsit în negru, lucios datorită ploii, ancorase, iar remorcherele brăzdau apa umflată și cenușie, pregătite să transporte bagaje și pasageri pe mal. Aceștia din urmă se îmbulzeau să coboare de pe vas, vizibil nerăbdători să simtă pământul sub picioare. Când plecaseră din New York, totul fusese atât de diferit: cerul senin, și cântecele unei orchestre de alămuri… Totuși, cum nu avusese pe nimeni de la care să-și ia rămas-bun, nu prea fusese un eveniment fericit.

Zgribulindu-se, Tessa se alătură mulțimii care cobora. Apa îi șiroia neplăcut pe cap și pe gât, neacoperite, ca niște împunsături de ace mici de gheață, iar mâinile, în mănușile subțiri, îi erau reci și umede din cauza ploii. Ajungând pe chei, privi în jur nerăbdătoare, încercând să-l zărească pe Nate. Nu mai vorbise cu nimeni de aproape două săptămâni, stând mai mult singură pe tot parcursul călătoriei la bordul lui *Main*. Ar fi fost minunat să poată vorbi din nou cu fratele ei.

Dar nu era acolo. Cheiul era plin de maldăre de bagaje și de tot felul de cutii și alte încărcături, chiar și stive de fructe și legume care se veștejeau și se stricau în ploaie. Un vapor cu aburi din apropiere pleca spre Le Havre, iar marinarii uzi până la piele mișunau în jurul Tessei, strigând în franceză; încercă să se ferească, dar aproape

că fu strivită de un grup de pasageri grăbiți să se adăpostească în clădirea gării.

Însă Nate nu se vedea nicăieri.

— Sunteți domnișoara Gray?

Era o voce guturală, cu accent puternic. Un bărbat se postase în fața Tessei. Era înalt și purta o haină lungă, neagră, ale cărei poale măturau pe jos, și un joben care strângea apa de ploaie în boruri ca o cisternă. Avea ochii foarte bulbucați, aproape ieșiți în afară, ca de broască, și pielea aspră ca o cicatrice. Tessa trebui să-și stăpânească impulsul de a fugi de el. Dar știa cum o cheamă. Cine altcineva de pe aici ar fi putut să știe cum o cheamă, dacă nu-l cunoștea și pe Nate?

— Da?

— Fratele dumneavoastră m-a trimis. Veniți cu mine.

— Dar el unde este? întrebă Tessa, însă bărbatul se îndepărtase deja.

Mergea chinuit, de parcă ar fi șchiopătat ca urmare a unei răni mai vechi. După un moment, Tessa își ridică poala hainei și se grăbi să-l ajungă.

El își făcea loc prin mulțime, înaintând hotărât. Oamenii printre care trecea croindu-și drum cu coatele se dădeau în lături, bombănind că e un bădăran, iar Tessa aproape că alerga încercând să țină pasul. Coti brusc după o grămadă de cutii și se opri în fața unei trăsuri mari, de culoare neagră. Pe ușă era scris ceva cu litere aurii, dar din cauza ploii și ceții groase Tessa nu reuși să le citească bine.

Portiera trăsurii se deschise, iar o femeie se aplecă în afară. Purta o pălărie enormă, cu pene, care-i ascundea fața.

— Domnișoara Theresa Gray?

Tessa încuviință. Bărbatul cu ochi bulbucați se grăbi s-o ajute pe femeie să coboare din trăsură - de unde ieși apoi încă o femeie. Amândouă își deschiseră imediat umbrelele și le ridicară, adăpostindu-se de ploaie. Apoi se uitară la Tessa.

Femeile alcătuiau o pereche ciudată. Una era foarte înaltă și slabă, cu o față osoasă, îngustă. Părul ei decolorat era strâns într-un coc la ceafă. Purta o rochie din mătase de culoare violet strălucitor, deja stropită ici și colo de ploaie, și avea și mănuși violete asortate. Cealaltă femeie era scundă și plinuță, cu ochi mici înfundați în orbite; mănușile de un roz strălucitor întinse peste mâinile ei mari le făceau să pară niște labe colorate.

— Theresa Gray, spuse cea scundă. Ce bine îmi pare să ne cunoaștem, în sfârșit! Eu sunt doamna Black, iar aceasta este sora mea, doamna Dark. Fratele dumitale ne-a trimis să te însoțim la Londra.

Tessa - udă, înfrigurată și uimită - își strânse mai bine șalul umed în jurul umerilor.

— Nu înțeleg. Unde e Nate? De ce n-a venit chiar el?

— Dânsul a fost reținut din păcate de niște afaceri în Londra. Mortmain nu s-a putut dispensa de el. Oricum, a trimis un bilet pentru dumneata - doamna Black întinse o bucată de hârtie răsucită, deja umedă de la ploaie.

Tessa se întoarse cu spatele ca să citească. Era un bilețel de la fratele ei, care se scuza pentru că nu venise la docuri să o întâlnească, și o anunța că are încredere că doamna Black și doamna Dark - *eu le numesc Surorile Întunecate, Tessie, din motive evidente, iar ele par să găsească numele agreabil!* - o vor aduce în siguranță la casa lui din Londra. Cele două erau, mai spunea biletul, proprietăresele lui, și prietene de încredere, așa că aveau toată garanția din partea lui.

Asta o făcu să se hotărască. Scrisoarea era cu siguranță de la Nate. Era scrisul lui, și nimeni altcineva nu-i spunea Tessie. Înghiți în sec și vârî biletul în mânecă, întorcându-se pentru a le privi pe cele două surori.

— Prea bine, spuse ea, încercând să-și înăbușe dezamăgirea pe care încă o mai simțea, foarte nerăbdătoare să-și vadă fratele. Să chemăm un hamal ca să-mi care cufărul?

— Nu-i nevoie, nu-i nevoie.

Tonul vesel al doamnei Dark nu se potrivea cu trăsăturile ei cenușii și ascuțite.

— Am aranjat deja să fie trimis înainte.

Pocni din degete către bărbatul cu ochi bulbucați, care se aruncă dintr-o mișcare pe capra trăsurii. Ea își puse mâna pe umărul Tessei.

— Vino, copilă; hai să te adăpostim de ploaie.

În timp ce Tessa se îndrepta către trăsură, împinsă de strânsoarea osoasă a doamnei Dark, ceața se ridica, dezvăluind imaginea aurie și strălucitoare pictată pe portieră. Cuvintele „clubul Pandemonium[3]” se răsuceau în jurul a doi șerpi care își mușcau unul celuilalt coada alcătuind un cerc. Tessa se încruntă.

— Ce înseamnă asta?

— Nimic de care să te îngrijorezi, spuse doamna Black, care deja se urcase și își așezase fustele pe canapeaua confortabilă.

Interiorul trăsurii era bogat ornamentat, cu două canapele îmbrăcate în catifea plușată purpurie, așezate față în față, și cu perdele aurii împodobite cu ciucuri care atârnau la ferestre.

Doamna Dark o ajută pe Tessa să urce în trăsură, și apoi se urcă și ea. Când Tessa se așează pe canapea, doamna Black întinse mâna pentru a închide portiera în urma surorii ei și a cerului cenușiu de afară. Când zâmbi, dinții îi străluciră în întuneric ca și când ar fi fost făcuți din metal.

— Theresa, insist să te așezi confortabil, te rog. Ne așteaptă o călătorie lungă.

Tessa strânse în mână îngerul mecanic pe care îl purta la gât, simțindu-se alinată de ticăitul constant, în timp ce trăsura înainta prin ploaie.

---

[3] *Pandæmonium*, este capitala Iadului în poemul epic Paradisul pierdut (*Paradise Lost*) de John Milton.

ȘASE SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU

1
CASA ÎNTUNECATĂ

Dincolo de lacrimi și scrâșniri
Doar groaza umbrelor se mai zărește.
- William Ernest Henley, „Invictus”

— Domnișoară Gray, Surorile vă poftesc în odăile dumnealor.

Tessa lăsă pe noptieră cartea din care citea și se întoarse spre Miranda, care stătea în ușa odăiței ei - așa cum făcea zilnic la acea oră, aducând același mesaj ca în fiecare zi. Într-o clipă, Tessa avea s-o roage să aștepte pe coridor, iar Miranda avea să iasă din cameră. Zece minute mai târziu, ea avea să se întoarcă, repetând același lucru. Dacă Tessa nu venea de bunăvoie după câteva încercări, Miranda avea să o înșface, să-o târască, lovind și țipând, în jos pe scări, spre camera încinsă și urât mirositoare unde așteptau Surorile Întunecate.

La fel se întâmplase în fiecare zi din prima săptămână petrecută de Tessa în Casa Întunecată, așa cum ajunsese ea să numească locul în care era ținută prizonieră, până când, în cele din urmă, își dăduse seama că nu rezolva nimic țipând și lovind, pur și simplu o risipă de energie. Energie pe care ar fi fost mai bine s-o păstreze pentru alte lucruri.

— O clipă, Miranda, zise Tessa.

Slujnica făcu o reverență greoaie și ieși din cameră, închizând ușa după ea.

Tessa se ridică în picioare, uitându-se prin odăița care fusese închisoarea ei timp de șase săptămâni. Era strâmtă, cu tapet înflorat și cu puține piese de mobilier - o masă

simplă, acoperită cu o față de masă din dantelă albă, pe care mânca; patul îngust din alamă, în care dormea; lavoarul crăpat și cana din porțelan pentru spălat; pervazul pe care își înghesuia cărțile, și scăunelul unde se așeza în fiecare seară și îi scria fratelui ei scrisori pe care știa că nu va putea niciodată să le trimită, scrisori pe care le păstra ascunse sub saltea, acolo unde Surorile Întunecate n-aveau să le găsească. Era modul ei de a ține un jurnal și de a se asigura, cumva, că avea să-l revadă într-o zi pe Nate și că va putea atunci să i le dea.

Traversă încăperea spre oglinda care atârna pe peretele opus și își netezi părul. Surorile Întunecate, așa cum de fapt păreau să-și dorească să fie numite, preferau să nu arate neîngrijită, deși, în rest, nu păreau să dea importanță înfățișării ei - ceea ce era de bine, pentru că, văzându-și imaginea în oglindă, tresări. Ovalul feței ei palide era dominat de ochii cenușii înfundați în orbite - o față întunecată, fără culoare în obraji și fără să exprime vreo speranță. Purta o rochie neagră de guvernantă, care nu o avantaja deloc, primită de la Surori încă de când venise acolo; cufărul nu-i sosise, în ciuda promisiunilor lor, iar acum, acestea erau singurele haine pe care le avea. Întoarse repede capul în altă parte.

Nu se ferise întotdeauna de propria ei imagine. Din familia lor, cel despre care se spunea că moștenise frumusețea mamei era Nate, cu trăsăturile lui fine, dar Tessa fusese întotdeauna pe deplin mulțumită cu părul ei castaniu drept și cu ochii cenușii și serioși. Jane Eyre avea și ea părul castaniu, ca o mulțime de alte eroine. Și nici faptul că era așa de înaltă nu era prea rău - era mai înaltă decât cei mai mulți dintre băieții de vârsta ei, adevărat, dar mătușa Harriet spusese întotdeauna că o femeie înaltă cu mers frumos va arăta întotdeauna regește.

Totuși, acum nu avea nimic regesc. Părea deșirată, arăta deplorabil și semăna perfect cu o sperietoare de ciori înspăimântată. Se întreba dacă Nate ar fi putut măcar s-o

recunoască dacă ar fi văzut-o chiar atunci.

La acest gând, i se păru că inima i se strânge în piept. *Nate*. Pentru el făcea toate astea, dar uneori îi era atât dor de el, încât se simțea ca și când ar fi înghițit sticlă pisată. Fără el era cu adevărat singură pe lume. Nu mai avea pe nimeni altcineva. Nimeni în lume căruia să-i pese dacă trăia sau murea. Alteori, oroarea acestui gând amenința să o copleșească și să o arunce într-un întuneric infinit din care n-avea să se mai întoarcă vreodată. Dacă nimănui din lumea întreagă nu-i pasă de tine, oare chiar exiști?

Zgomotul încuietorii îi curmă brusc firul gândurilor. Ușa se deschise; Miranda stătea în prag.

— E timpul să veniți cu mine acum, spuse ea. Doamna Black și doamna Dark așteaptă.

Tessa se uită urât la ea. Nu-și putea da seama câți ani avea Miranda. Nouăsprezece? Douăzeci și cinci? Avea ceva fără vârstă pe chipul acela rotund și neted. Părul ei era cenușiu ca apa murdară din șanțuri, bine aranjat după urechi. Exact ca și vizitiul Surorilor Întunecate, ochii ei erau bulbucați ca ai unei broaște și o făceau să pară permanent surprinsă. Tessa se gândi că cei doi erau probabil rude.

În timp ce cobora împreună cu Miranda, care mergea fără pic de grație, cu un pas iute, Tessa duse mâna la gât și atinse lanțul, acolo unde atârna îngerul mecanic. Era un obicei - așa făcea de fiecare dată când era obligată să meargă la Surorile Întunecate. Faptul că simțea pandantivul la gât o făcea cumva să se simtă mai bine. Îl ținu strâns până când coborâră, palier după palier. În Casa Întunecată existau paliere pe mai multe nivele, deși Tessa nu văzuse nimic altceva decât odăile Surorilor Întunecate, coridoarele și scările, și propria ei odăiță. În cele din urmă ajunseră la pivnița întunecată. Era un loc umed și neplăcut, cu pereți lipicioși din cauza umezelii, dar Surorilor nu părea să le pese. În biroul lor se ajungea mergând drept înainte, printr-un șir de uși duble, mari. Un

coridor îngust ducea în direcția opusă, dispărând în întuneric; Tessa habar n-avea ce se găsea de-a lungul acelui culoar, dar umbrele groase o făceau să se bucure că nu aflase niciodată.

Ușile biroului Surorilor erau deschise. Miranda nu șovăi, ci dădu buzna înăuntru, iar Tessa o urmă codindu-se. Ura această încăpere mai mult decât orice alt loc de pe pământ.

Întâi pentru că acolo înăuntru era întotdeauna cald și umed, ca într-o mlaștină, chiar și când afară cerul era cenușiu și ploios. Din pereți părea să țâșnească umezeală, iar tapițeria de pe scaune și de pe canapele avea întotdeauna pete de mucegai. În plus, mirosea straniu, ca pe malurile râului Hudson într-o zi caniculară: a apă, a gunoi și a nămol.

Surorile erau deja acolo, ca întotdeauna, așezate în spatele enormului birou. Erau tot aceleași făpturi colorate, doamna Black îmbrăcată într-o rochie pestriță roz-somon, iar doamna Dark într-o rochie albastră de culoarea penelor de păun. Deasupra satinurilor strălucitor colorate, chipurile lor semănau cu niște baloane cenușii dezumflate. Amândouă purtau mănuși, indiferent de cât de cald era în încăpere.

— Lasă-ne acum, Miranda, spuse doamna Black învârtind cu un deget bont, înmănușat în alb, globul greoi din alamă pe care-l țineau pe birou.

Tessa încercase de multe ori să se uite mai bine la glob - ceva în modul cum erau așezate continentele nu i se păruse chiar firesc, mai ales spațiul din centrul Europei -, dar Surorile n-o lăsaseră niciodată să se apropie.

— Și închide ușa după tine!

Cu o figură inexpresivă, Miranda se supuse. Tessa încercă să nu tresară când ușa se închise în urma ei, împiedicând puținul aer să pătrundă în acea încăpere sufocantă.

Doamna Dark își înclină capul într-o parte.

— Theresa, vino aici!

Dintre cele două femei, ea era cea mai amabilă - se pricepea mai bine să fie lingușitoare și să convingă, spre deosebire de sora ei, căreia îi plăcea să convingă numai cu palme și cu amenințări șuierate.

— Și ține asta!

Îi întinse ceva: o bucată de material roz, destrămată, legată într-o fundă, din cele folosite drept panglici de pus în părul unei fete.

Se obișnuise să primească tot felul de lucruri de la Surorile Întunecate. Lucruri care aparținuseră cândva altor oameni: ace de cravată și ceasuri, bijuterii de doliu și jucării de copii. O dată, șireturile de la o pereche de ghete. Altă dată, un singur cercel, pătat de sânge.

— Ține asta, spuse din nou doamna Dark, cu o urmă de nerăbdare în glas. Și Transformă-te!

Tessa luă funda. Zăcea în palma ei, ușoară ca aripa unei molii, iar Surorile Întunecate, impasibile, o fixau cu privirea. Își aminti de cărțile pe care le citise, romanele în care personajele erau la judecată, în picioare, tremurând în banca acuzaților de la Old Bailey[4] și rugându-se să primească un verdict de nevinovăție. Adesea, simțise că în această încăpere era judecată ea însăși, fără să știe de ce infracțiune era acuzată.

Răsuci funda în mână, amintindu-și de primul obiect pe care i-l dăduseră Surorile Întunecate - mănușa unei femei, cu nasturi din perle la încheietură. Țipaseră la ea să se Transforme, o pălmuiseră și o zguduiseră, pentru că le tot repeta, țipând din ce în ce mai tare, că habar n-avea despre ce vorbeau, că habar n-avea ce-i cereau.

Nu plânsese, deși ar fi vrut s-o facă. Tessei nu-i plăcea să plângă, mai ales în fața unor persoane în care n-avea încredere. Iar cât despre singurele două persoane din lume în care avusese încredere, una era moartă, iar cealaltă închisă. Surorile Întunecate îi spuseseră că îl țineau închis

[4] Old Bailey - Tribunal londonez.

pe Nate, și că dacă ea n-avea să facă ce i se spune, o să-l omoare. Ca dovadă, îi arătaseră inelul lui, cel care cândva fusese al tatălui lor - plin de sânge acum. N-o lăsaseră să-l țină în mână sau să-l atingă, iar când întinsese mâna să-l ia, îl trăseseră repede înapoi; dar îl recunoscuse. Era inelul lui Nate.

După aceea, făcuse tot ce îi ceruseră. Băuse poțiunile pe care i le dăduseră, făcuse ore întregi de exerciții extenuante, se forțase să gândească așa cum voiau ele. Îi spuseseră să-și imagineze că e din lut, că cineva o modelează pe roata olarului, că nu are formă și că e maleabilă. Îi spuseseră să pătrundă în obiectele pe care i le dăduseră, să și le imagineze ca pe niște lucruri vii și să scoată la lumină spiritul care le anima.

Durase săptămâni întregi, și prima dată când se Transformase fusese atât de orbitor de dureros, încât vomase și leșinase. Când se trezise, zăcea pe un șezlong în odăile Surorilor Întunecate, iar cineva îi tampona fața cu un prosop umed. Doamna Black stătea aplecată asupra ei, cu respirația acră ca oțetul și cu ochi strălucitori.

— Te-ai descurcat bine astăzi, Theresa, spusese ea. Foarte bine.

În acea seară, când urcase în odaia ei, Tessa găsise darurile, două cărți noi pe noptieră. Surorile Întunecate își dăduseră seama că lectura și romanele erau pasiunea Tessei. Acolo se afla un exemplar din *Marile speranțe* și - mai cu seamă - *Little Ladies*. Tessa strânsese la piept cărțile și, singură în odaia ei, unde n-o vedea nimeni, își îngăduise să plângă.

Transformarea devenise din ce în ce mai ușoară. Tessa nu înțelegea încă ce se întâmpla înăuntrul ei pentru a reuși așa ceva, dar memorase seria de pași pe care-i învățase de la Surorile Întunecate, așa cum un nevăzător ar putea să memoreze numărul de pași necesari pentru a ajunge de la pat la ușă. Nu știa ce era în jurul ei în acel loc ciudat și întunecat în care îi ceruseră să călătorească, dar știa

drumul prin el.

Acum își amintea din nou pașii, strângând mai bine bucata de material roz pe care o ținea în mână. Își deschise mintea și lăsă întunericul să coboare, lăsă conexiunea care o lega de acea fundă de păr și de spiritul din ea - ecoul fantomatic al persoanei căreia îi aparținuse cândva - să se deșire ca un fir auriu și să o conducă prin întuneric. Încăperea, căldura apăsătoare, respirația zgomotoasă a Surorilor Întunecate, totul dispăru în timp ce ea urma firul, în timp ce lumina devenea din ce în ce mai intensă, lăsând-o să se înfășoare în ea ca și când s-ar fi înfășurat într-o pătură.

Începu s-o furnice și s-o usture pielea, producându-i o multitudine de mici șocuri. Asta fusese partea cea mai grea, odată… partea care o convinsese că murea. Acum se obișnuise și suporta stoic, tremurând toată, din cap până-n picioare. Îngerul mecanic de la gât părea să ticăie mai repede, ca și când ar fi fost în același ritm cu inima ei din ce în ce mai grăbită. Presiunea de sub piele crescu - Tessa icni -, iar ochii, pe care îi ținuse închiși, i se deschiseră brusc atunci când senzația ajunse la culme - și apoi dispăru.

Totul se terminase.

Tessa clipi amețită. Primul moment de după o Transformare era întotdeauna ca atunci când clipești pentru a scăpa de apa din ochi, după ce te scufunzi în cadă. Se uită în jos. Noul ei trup era subțire, aproape fragil, iar materialul rochiei atârna, târându-se pe podea la picioarele ei. Mâinile, împreunate în față, îi erau albe și subțiri, cu buricele degetelor crăpate și cu unghiile roase. Mâini străine, necunoscute.

— Cum te cheamă? întrebă doamna Black.

Aceasta se ridicase în picioare și o privea pe Tessa cu ochii ei apoși arzând. Părea aproape flămândă.

Tessa nu fu nevoită să răspundă. Fata în a cărei piele intrase răspunse în locul ei, vorbind prin ea așa cum se

spune că spiritele vorbesc prin intermediul mediumurilor - însă Tessei nu-i plăcea să se gândească la asta; Transformarea era cu mult mai intimă, cu mult mai înspăimântătoare.

— Emma, spuse vocea care venea din interiorul Tessei. Domnișoara Emma Bayliss, doamnă.

— Și cine ești tu, Emma Bayliss?

Vocea răspunse, în timp ce cuvintele se rostogoleau din gura Tessei aducând cu ele imagini puternice. Născută în Cheapside, Emma venea dintr-o familie cu șase copii. Tatăl murise și mama vindea apă mentolată dintr-un cărucior în East End. Emma învățase să coasă încă de foarte mică, pentru a câștiga bani. Își petrecea nopțile așezată la măsuța din bucătărie, cosând la lumina unei lumânări de seu. Uneori, când lumânarea se consuma și nu mai avea bani pentru alta, obișnuia să iasă pe străzi și să se așeze sub una dintre lămpile cu gaz ale municipalității, cosând la lumina ei…

— Asta făceai pe stradă în noaptea în care ai murit, Emma Bayliss? întrebă doamna Dark.

Acum, ea abia mai zâmbea, trecându-și limba peste buza de jos, ca și când ar fi putut să simtă răspunsul.

Tessa văzu străzile înguste, întunecate, învăluite într-o ceață groasă, un ac argintiu lucrând la lumina gălbuie, slabă, a unei lămpi de gaz. Un zgomot de pași, înăbușit de ceață. Două mâini ieșind din întuneric și prinzând-o de umeri, mâini care o târau, țipând, în întuneric. Acul și ața căzându-i din mână, fundele smulse din păr în timp ce se zbătea. O voce aspră țipând ceva mânios. Iar apoi, lama argintie a unui cuțit strălucind în întuneric, pătrunzându-i în piele, făcând să țâșnească sânge. O durere ca focul, și o teroare care nu semăna cu nimic din ce trăise până atunci; îl lovi cu piciorul pe bărbatul care o ținea, reușind să-l facă să scape pumnalul din mână; apoi îl ridică și fugi, împleticindu-se pe măsură ce-și pierdea puterile și cu sângele curgându-i repede, foarte repede. Se chirci pe o

alee, auzind țipătul șuierător a *ceva* din spatele ei. Știa că o urmărea pe ea, și spera să moară înainte să o ajungă…

Transformarea se spulberă ca sticla spartă. Cu un țipăt, Tessa căzu în genunchi și scăpă din mână fundița răsucită. Era din nou mâna ei - Emma dispăruse, ca o piele lepădată. Tessa se simți din nou singură în mintea ei.

Vocea doamnei Black veni din depărtare.

— Theresa? Unde e Emma?

— A murit, șopti Tessa. A murit pe o alee - din cauza sângerării.

— Bine, oftă doamna Dark, satisfăcută. Bravo, Theresa! A fost foarte bine.

Tessa nu răspunse nimic. Poala rochiei îi era stropită de sânge, dar nu simțea nici o durere. Știa că nu era sângele ei; nu era prima dată când i se întâmpla așa ceva. Închise ochii, învârtindu-se în întuneric și străduindu-se să nu leșine.

— Ar fi trebuit s-o punem să facă asta mai demult, spuse doamna Black. Chestiunea cu fata asta, Bayliss, m-a tot necăjit.

Răspunsul doamnei Dark fu concis.

— Nu eram sigură că e în stare. Îți amintești ce s-a întâmplat cu femeia aia, Adams.

Tessa înțelese imediat despre ce vorbeau. Cu câteva săptămâni în urmă, se transformase într-o femeie care murise în urma unei plăgi împușcate in inimă; sângele îi cursese pe rochie, și se transformase înapoi imediat, țipând înnebunită de groază, până când Surorile îi arătaseră că ea nu pățise nimic.

— A progresat minunat de atunci, nu crezi, Soră? spuse doamna Black. Nu ca la început - nici măcar nu știa ce *este*.

— Într-adevăr, era *lut* absolut neformat, încuviință doamna Dark. Am făcut un adevărat miracol de data asta. Nu văd cum ar putea să nu-i fie pe plac Magistrului.

Doamna Black oftă încet.

— Asta-nseamnă… Crezi că e *timpul*?

— O, sigur, draga mea soră, E tot atât de pregătită cum va fi mereu. E timpul ca Theresa noastră să-și întâlnească stăpânul.

În vocea doamnei Dark se simțea o notă de bucurie malițioasă, un sunet atât de neplăcut, încât își făcu loc prin amețeala orbitoare a Tessei. Despre ce vorbeau acolo? Cine era Magistrul? O privi printre gene pe doamna Dark, care trăgea de funia de mătase a clopoțelului, chemând-o pe Miranda să vină să o ia pe Tessa și să o ducă înapoi în odaia ei. Se părea că lecția se terminase pentru ziua respectivă.

— Poate mâine, spuse doamna Black, sau chiar în seara asta. Dacă i-am spune Magistrului că e pregătită, nu pot să cred că nu va veni în cea mai mare grabă și neîntârziat.

Doamna Dark, ieșind de după birou, chicoti.

— Înțeleg că ești nerăbdătoare să-ți primești plata pentru toată munca noastră, dragă Soră. Dar Theresa nu trebuie să fie doar *pregătită*. Trebuie să fie și prezentabilă, și capabilă. Nu crezi?

Doamna Black, urmându-și sora, murmură un răspuns, întrerupt de sosirea Mirandei. Avea aceeași privire plictisită ca întotdeauna. Nu păru deloc surprinsă să o vadă pe Tessa ghemuită și plină de sânge pe podea. Și totuși, se gândi Tessa, probabil că ea văzuse lucruri mult mai urâte în această încăpere.

— Du fata înapoi în odaia ei, Miranda.

Nerăbdarea dispăruse din vocea doamnei Black, devenită, din nou brutală.

— Ia lucrurile - știi tu, cele pe care ți le-am arătat -, îmbrac-o și pregătește-o!

— Lucrurile… pe care mi le-ați arătat?

Vocea Mirandei era lipsită de orice inflexiune.

Doamna Dark și doamna Black schimbară priviri dezgustate și se apropiară de Miranda, astfel încât Tessa n-o mai văzu pe fată. Le auzi șoptindu-i ceva și prinse

câteva cuvinte - „rochii” și „garderobă” și „fă tot ce poți ca să arate drăguță” și, în cele din urmă, Tessa auzi mai degrabă crudul „nu cred că Miranda e îndeajuns de *isteață* ca să urmeze instrucțiile astea vagi, Soră”.

Fă-o să arate drăguță. Dar ce le păsa lor dacă ea arăta drăguț sau nu, când o puteau obliga să arate oricum voiau? Ce importanță avea cum arăta ea de fapt? Și de ce i-ar păsa Magistrului? Dar era foarte limpede, după cum se purtau Surorile, că ele credeau că avea să-i pese.

Doamna Black ieși din încăpere, urmată îndeaproape de sora ei, ca întotdeauna. La ușă, doamna Dark se opri și se uită înapoi spre Tessa.

— Insist să-ți amintești, Theresa, spuse ea, că această zi, chiar această noapte, este cea pentru care am făcut toate pregătirile - își ridică fusta cu ambele mâini osoase. Să nu ne dezamăgești!

Lăsă ușa să se izbească în urma ei. Tessa tresări la auzul zgomotului, dar Miranda, ca întotdeauna, nu păru câtuși de puțin afectată. De când locuia în Casa Întunecată, Tessa nu reușise niciodată să o sperie pe cealaltă fată sau să surprindă vreo expresie necontrolată pe chipul ei.

— Vino! spuse Miranda. Trebuie să mergem sus acum.

Tessa se ridică în picioare, încet. Îi vâjâia capul. Viața ei în Casa Întunecată fusese îngrozitoare, dar încet, încet se obișnuise, acum își dădea seama. Știuse la ce să se aștepte în fiecare zi. Știuse că Surorile Întunecate o pregăteau pentru ceva, dar nu ghicise pentru ce anume. Crezuse - naiv, probabil - că nu aveau de gând s-o omoare. De ce să piardă timpul pregătind-o, dacă voiau pur și simplu s-o omoare?

Dar ceva din tonul malițios al doamnei Dark o puse pe gânduri. Ceva se schimbase. Ele realizaseră ce-și propuseseră în privința ei. Și acum trebuiau să fie „plătite”. Dar cine avea să facă plata?

— Vino! spuse din nou Miranda. Trebuie să te pregătim pentru Magistru.

— Miranda, spuse Tessa.

Îi vorbi blând, ca și când i-ar fi vorbit unei pisici agitate. Până atunci Miranda nu-i răspunsese niciodată Tessei la vreo întrebare, dar asta nu însemna că nu merita să încerce.

— Cine este Magistrul?

Urmă o lungă tăcere. Miranda privea fără țintă drept înainte, cu fața ei puhavă, impasibilă. Apoi, spre surprinderea Tessei, vorbi:

— Magistrul este un om mare, spuse ea. Va fi o onoare pentru tine când te vei căsători cu el.

— *Să mă căsătoresc*? repetă Tessa.

Șocul fu atât de puternic, încât văzu dintr-odată mult mai clar toată încăperea - Miranda, covorul de pe podea pătat de sânge, globul masiv din alamă de pe birou, încă înclinat în poziția în care îl lăsase doamna Black.

— Eu? Dar… el cine e?

— Este un om mare, spuse din nou Miranda. Va fi o onoare - se apropie de Tessa. Acum trebuie să vii cu mine.

— Nu!

Tessa făcu un pas înapoi, retrăgându-se până când se lovi dureros de birou. Se uită disperată în jur. Putea să fugă, dar la ușă n-avea cum să treacă de Miranda; nu existau ferestre și nici uși către celelalte încăperi. Dacă s-ar fi ascuns sub birou, Miranda ar fi târât-o pur și simplu și ar fi cărat-o până în camera ei.

— Miranda, *te rog*!

— Trebuie să vii cu mine acum, repetă Miranda.

Aproape că o ajunsese. Tessa își văzu chipul în pupilele negre ale ochilor celeilalte fete, și simți mirosul ciudat, amărui, aproape de ars care ieșea din hainele și din pielea Mirandei.

— Trebuie…

Cu o putere pe care nu știa că o avea, Tessa înșfăcă baza globului de aramă de pe birou, îl ridică și îl învârti cu toată puterea, țintind capul Mirandei.

Se auzi un zgomot dezgustător. Miranda se împletici dând înapoi - iar apoi se îndreptă. Tessa țipă și dădu drumul globului, zgâindu-se - toată jumătatea stângă a feței Mirandei era zdrobită ca o mască din hârtie turtită pe o parte. Obrazul era aplatizat, buza zdrobită de dinți. Dar fără pic de sânge.

— Trebuie să vii cu mine acum, spuse Miranda, pe același ton fără inflexiuni ca întotdeauna.

Tessa icni.

— Trebuie să vii... trebuie să... să... trebuie... trebuie... trebuie... ttttttt...

Vocea Mirandei tremură și se sparse, degenerând într-un șuvoi de sunete fără sens. Porni spre Tessa, apoi se smuci într-o parte, zbuciumându-se și împleticindu-se. Tessa se întoarse de la birou și începu să meargă cu spatele, în timp ce fata rănită să învârtea din ce în ce mai repede. Se clătină prin încăpere ca un bețiv, încă țipând, și se izbi de peretele opus - ceea ce păru să o năucească. Apoi se prăbuși la pământ și rămase nemișcată.

Tessa alergă spre ușă și apoi pe coridorul alăturat, oprindu-se o singură dată, imediat după ce ieși din încăpere, ca să privească înapoi. I se păru, în acel scurt moment, că un fuior de fum negru se ridica din corpul împietrit al Mirandei, dar nu mai avea timp să se uite. Țâșni pe coridor, lăsând ușa larg deschisă în urma ei. Se repezi pe scări urcând mai multe deodată, aproape călcându-și poalele fustei și lovindu-se la genunchi de o treaptă. Țipă și continuă să alerge spre primul nivel, unde se năpusti pe coridor. Acesta se întindea în fața ei, lung și întortocheat, dispărând în întuneric. În timp ce alerga, văzu că pe ambele laturi erau mai multe uși. Se opri și încercă una, dar era încuiată, ca și următoarea, și tot așa.

Alt rând de scări duceau în jos, spre capătul unui culoar. Tessa alergă într-acolo și ajunse în fața unei intrări. Părea să fi fost ceva măreț odinioară - podeaua era din marmură fisurată și pătată, iar ferestrele înalte de pe ambele părți

erau acoperite de perdele. Lumina slabă se revărsa prin dantelă, spre enorma ușă din față. Inima Tessei începu să bată cu putere, întinse mâna spre mâner, trase și deschise larg ușa.

Dincolo văzu o stradă pietruită, cu șiruri de case cu terase pe ambele părți. Mirosul orașului o izbi ca o explozie - trecuse atât de mult timp de când nu mai respirase aerul de afară. Aproape că se lăsa întunericul, cerul avea culoarea albastru-închis a amurgului, ascuns de fuioarele de ceață. În depărtare se auzeau voci, se auzeau strigăte de copii care se jucau, și zgomotele potcoavelor de cai. Dar strada era aproape pustie, în afară de un bărbat care se sprijinea de un stâlp de iluminat, citind un ziar la lumina acestuia.

Tessa se năpusti pe trepte spre străin, și îl apucă de mânecă.

— Vă rog, domnule… dacă m-ați putea ajuta…

El se întoarse și o privi.

Tessa își înăbuși un țipăt. Fața lui era albă ca ceara, la fel ca atunci când îl văzuse pentru prima dată, pe cheiul din Southampton; ochii lui bulbucați încă îi aminteau de cei ai Mirandei, iar atunci când rânji dinții îi străluciră ca metalul.

Era vizitiul Surorilor Întunecate.

Tessa dădu să fugă, dar era deja prea târziu.

2
ÎN IAD E FRIG

E viața între două lumi hoinară,
Ca steaua între înnoptări și zori.
Știm ce suntem? Ce fi-vom? Totul zboară,
Ducând cu sine vieți de muritori.[5]
- Lord Byron, „Don Juan”

— Fetiță proastă ce ești! spuse doamna Black scuipând cuvintele în timp ce înnoda strâns funiile în jurul încheieturilor Tessei, ca s-o lege de pat. Ce credeai că vei obține fugind așa? Unde ai crezut că ai putea să te duci?

Tessa nu răspunse nimic, ridică pur și simplu bărbia și se uită spre perete. Refuză să le lase pe doamna Black sau pe îngrozitoarea ei soră să vadă că mai avea puțin și izbucnea în lacrimi, ori cât de mult o dureau încheieturile mâinilor și gleznele acolo unde era legată de pat.

— E complet nerecunoscătoare pentru onoarea care i se face, spuse doamna Dark, care stătea în picioare, lângă ușă, ca și când ar fi vrut să se asigure că Tessa nu-și rupea legăturile și nu o lua la goană. Îți e și silă s-o privești.

— Am făcut tot ce-am putut ca să o pregătim pentru Magistru, spuse doamna Black, și oftă. Ce păcat că a trebuit să lucrăm cu un material de proastă calitate, în ciuda talentului ei. E o parșivă mică și proastă.

— Într-adevăr, o aprobă sora ei. Cred că-și dă seama ce i se va întâmpla fratelui ei dacă va mai încerca să nu ni se supună, nu-i așa? De data asta, poate că am fost îngăduitoare, dar data viitoare… șuieră ea printre dinți,

[5] Cântul al cincisprezecelea. În Byron, *Opere*, „Don Juan”, traducere de Aurel Covaci, Editura Univers, București, 1987.

sunet care-i făcu Tessei pielea de găină. Nathaniel nu va mai fi atât de norocos.

Tessa nu mai putu să suporte; chiar dacă știa că n-ar fi trebuit să vorbească, că n-ar fi trebuit să le dea satisfacție, nu se putu abține.

— Dacă mi-ați spune cine e Magistrul, sau ce vrea de la mine…

— Vrea să se căsătorească cu tine, prostuțo.

Terminând de înnodat, Doamna Black făcu un pas în spate ca să-și admire opera.

— Vrea să-ți ofere *totul*.

— Dar de ce? șopti Tessa. De ce mie?

— Datorită talentului tău, zise doamna Dark. Datorită a ceea ce ești și a ceea ce poți face. A ceea ce te-am pregătit să faci. Ar trebui să ne fii recunoscătoare.

— Dar fratele meu…

Ochii Tessei jucau în lacrimi. *N-o să plâng, n-o să plâng, n-o să plâng*, își spunea.

— Mi-ați promis că dacă fac tot ce-mi spuneți îi veți da drumul…

— Odată măritată cu Magistrul, el îți va oferi tot ce vei dori. Dacă îl vei vrea pe fratele tău, ți-l va da.

Nu se simțea pic de remușcare sau de emoție în vocea doamnei Black.

Doamna Dark chicoti.

— Știu eu la ce se gândește. Se gândește că poate căpăta orice își dorește, și atunci își va dori să ne omoare pe noi.

— Nu-ți irosi energia, nici măcar nu te gândi la posibilitatea asta - Doamna Black îi ridică bărbia cu un deget - avem un contract strict cu Magistrul. El nu ne poate face rău, și nici n-ar vrea s-o facă. Ne este dator vândut, pentru că i te dăm - se aplecă mai aproape de ea, începând să vorbească șoptit. Te vrea sănătoasă și intactă. Dacă n-ar fi fost așa, te-am fi bătut până ai fi rămas lată într-o baltă de sânge. Dacă însă vei mai îndrăzni să nu ni te

supui, voi trece peste dorințele lui și voi pune să fii biciuită până ți se va jupui toată pielea. Înțelegi?

Tessa se întoarse cu fața la perete.

Într-o noapte, pe *Main*, traversând Newfoundland, Tessa nu putuse să doarmă. Ieșise pe punte pentru a lua o gură de aer, și văzuse marea întunecată, luminată de niște munți strălucitori - aisberguri -, despre care unul dintre marinari îi spusese, în timp ce îi depășeau, că se desprinseseră din calota glaciară din Nord din cauza încălzirii vremii. Aceștia pluteau pe apele întunecate, semănând cu turlele unei cetăți albe scufundate. Tessa se gândise că nu mai văzuse niciodată o asemenea priveliște însingurată.

Atunci abia începuse să-și imagineze singurătatea, dar acum o cunoștea. După plecarea Surorilor, Tessa descoperi că nu-i mai venea să plângă. Încordarea din privire îi dispăruse, înlocuită de un singur sentiment - disperarea. Doamna Dark avusese dreptate. Dacă ar putea să le omoare pe amândouă, ar face-o.

Încercă să tragă de funiile cu care-i legaseră mâinile și picioarele de stâlpii patului. Nu se clintiră. Nodurile erau bine strânse; suficient de strânse încât să-i intre în carne și să-i producă furnicături și amorțeală. În câteva minute, se gândi ea, avea să nu-și mai simtă deloc extremitățile.

O parte din ea - și nu una mică - voia să renunțe la luptă, să zacă acolo fără vlagă până când Magistrul avea să vină să o ia și s-o ducă departe. Dincolo de ferestruică, cerul se întuneca deja; probabil că n-avea să mai dureze mult. Poate că el chiar voia să o ia de soție. Poate că el chiar voia să-i ofere totul.

Deodată, îi răsună în minte vocea mătușii Harriet: „Tessa, când vei găsi un bărbat cu care vei vrea să te măriți, ține minte acest lucru: vei ști, ce fel de bărbat este nu prin lucrurile pe care le spune, ci prin lucrurile pe care le face.”

Desigur, mătușa Harriet avusese dreptate. Bărbatul pe

care ar fi vrut ea să-l ia de soț n-ar fi aranjat niciodată să fie tratată ca o prizonieră și sclavă, nu l-ar fi închis pe fratele ei și n-ar fi torturat-o în numele „talentului” ei. Era o batjocură. Numai Dumnezeu știa ce ar vrea Magistrul să facă odată ce ar pune mâna pe ea. Dacă ar fi fost ceva căruia să-i supraviețuiască, se gândi că probabil destul de curând și-ar fi dorit să nu fi reușit.

Doamne, ce talent nefolositor avea! Puterea de a-și schimba înfățișarea? Dacă ar fi putut să dea foc lucrurilor, sau să distrugă metalul, sau să-și transforme degetele în cuțite! Sau dacă ar fi avut măcar puterea să se facă invizibilă, sau să se micșoreze până la dimensiunea unui șoarece…

Brusc, se liniști, astfel încât putea auzi ticăitul îngerului mecanic de la pieptul ei. Nu era nevoie să se micșoreze până la dimensiunea unui șoarece, nu? Nu trebuia decât să se facă suficient de mică încât să slăbească legăturile din jurul încheieturilor.

Putea să se Transforme în cineva pentru a doua oară, fără să atingă vreun obiect care-i aparținuse acelei persoane - de vreme ce o mai făcuse și înainte. Surorile o obligaseră să țină minte pașii. Pentru prima dată, se bucura de ceva ce o forțaseră ele să învețe.

Se lipi mai bine cu spatele de salteaua tare și se strădui să-și amintească. Strada, bucătăria, mișcarea acului, strălucirea lămpii de gaz. Se încordă și încercă să se Transforme. *Cum te cheamă? Emma. Emma Bayliss*…

Transformarea o cuprinse ca fulgerul din cap până-n picioare, lăsând-o aproape fără respirație - dându-i altă formă pielii, reformându-i oasele. Își înăbuși țipetele și își arcui spinarea.

Și gata. Clipind, Tessa se uită fix în tavan, apoi aruncă o privire în jur, uitându-se țintă la încheieturile mâinilor, la frânghia din jurul lor. Erau mâinile ei - mâinile Emmei -, subțiri și fragile, cu cercul de sfoară lărgit în jurul micilor ei încheieturi. Triumfătoare, Tessa se eliberă și se ridică,

frecându-și semnele roșii acolo unde sfoara îi pătrunsese în piele.

Gleznele îi erau încă legate. Se aplecă și desfăcu repede nodurile. Doamna Black știa să facă noduri marinărești. Când sfoara se desfăcu, Tessa își văzu degetele umflate și însângerate, și sări în picioare.

Părul Emmei era atât de fin și subțire, încât ieșise din agrafele cu care Tessa își prinsese părul ei lung. Își dădu șuvițele pe spate, nerăbdătoare, și se scuturâ, eliberându-se de Emma, lăsând Transformarea să piară până când printre degete îi alunecă propriul ei păr, des și familiar la atingere. Aruncând o privire în oglinda de pe peretele de vizavi, văzu că micuța Emma Bayliss dispăruse, și că era iarăși ea însăși.

Un zgomot venit din spatele ei o făcu să se întoarcă. Mânerul ușii se învârtea, înainte și înapoi, ca și când o persoană aflată de cealaltă parte a ușii încerca din greu să o deschidă.

Doamna Dark, se gândi ea. Femeia se întorsese s-o biciuiască până avea s-o lase într-o baltă de sânge. Se întorsese ca s-o ducă la Magistru. Tessa traversă grăbită încăperea, înșfăcă repede cana de porțelan din lavoar, apoi se repezi spre ușă, ținând strâns cana cu degetele care i se albiseră de efort.

Mânerul se răsuci. Ușa se deschise. În lumina slabă, Tessa nu văzu decât umbra cuiva care păși în încăpere. Se aruncă înainte, rotind cana cu toată puterea…

Silueta întunecată se mișcă, iute ca o clipire, dar nu destul de iute; cana se izbi de brațul ei întins și apoi zbură din strânsoarea Tessei, zdrobindu-se de perete. Cioburile de porțelan se împrăștiară pe podea odată cu țipetele străinului.

Erau fără îndoială țipetele unui bărbat. La fel ca și torentul de înjurături care urmă.

Ea se dădu înapoi, apoi țâșni spre ușă - dar aceasta se închisese cu o izbitură, și oricât ar fi tras de mâner, n-avea

să se deschidă. O lumină strălucitoare inundă încăperea, ca și când ar fi răsărit soarele. Tessa se întoarse, clipind pentru a-și îndepărta lacrimile din ochi - și se uită stăruitor într-acolo.

În fața ei stătea un băiat. Probabil că nu era cu mult mai mare decât ea - șaptesprezece sau poate optsprezece ani. Era îmbrăcat în ceea ce păreau a fi haine de meseriaș - o jachetă neagră uzată, pantaloni, și ghete greoaie. Nu purta jiletcă, iar peste piept i se încrucișau două bretele groase din piele. De bretele îi atârnau arme - pumnale, bricege, și altele ca niște stilete. În mâna dreaptă ținea un fel de piatră strălucitoare - aceasta iradia lumina din încăpere, care aproape că o orbise pe Tessa. Cealaltă mână - fină și cu degete lungi - îi sângera acolo unde îl lovise cana.

Dar nu asta o făcuse să-l privească fără să clipească. Ci faptul că avea cel mai frumos chip pe care-l văzuse ea vreodată. Păr negru cu zulufi și ochi albaștri ca sticla. Pomeți eleganți, o gură senzuală și gene lungi și dese. Chiar și curbura gâtului era perfectă. Arăta ca orice erou de roman pe care ea și-l putuse vreodată imagina. Deși niciodată nu-și imaginase vreunul care să înjure amenințând acuzator cu mâna însângerată.

El păru să-și dea seama că îl privește țintă, pentru că se opri din înjurat.

— M-ai tăiat, spuse.

Avea o voce plăcută. Britanică. Foarte obișnuită. Își privea foarte atent mâna.

— S-ar putea să fie fatal.

Tessa făcu ochii mari la el.

— Ești Magistrul?

El își întoarse mâna. Îi curgea sânge, pătând podeaua.

— Vai de mine, pierdere masivă de sânge! Moartea ar putea fi iminentă.

— Ești Magistrul?

— Magistrul? Păru el ușor surprins de vehemența întrebării. Asta înseamnă „stăpân” în latină, nu-i așa?

— Eu…

Tessa simțea din ce în ce mai puternic că e prinsă într-un vis ciudat.

— Presupun că da.

— Am stăpânit multe lucruri în viața mea. Hoinăritul pe străzile Londrei, dansatul cadrilului, arta japoneză de aranjare a florilor, mințitul la șarade, ascunsul stării de beție, încântarea femeilor cu farmecele mele.

Tessa îl privi lung.

— Dar, continuă el, nimeni nu mi s-a adresat vreodată cu „stăpân” sau „magistru”. Și, din păcate…

— Acum ești beat?

Tessa puse întrebarea cu toată seriozitatea, dar își dădu seama imediat ce vorbele îi ieșiră din gură că probabil sunase îngrozitor de nepoliticos - sau, mai rău, ca un fel de intenție de flirt. Oricum, părea să se țină prea bine pe picioare ca să fie beat; îl văzuse pe Nate beat de suficiente ori încât să-și dea seama de diferență. Poate că era puțin nebun.

— Cât de directă ești, dar presupun că toți americanii sunt așa, nu? - băiatul părea amuzat. Da, accentul te trădează. Deci, care e numele tău?

Tessa îl privi cu neîncredere.

— Care e numele *meu*?

— Nu-l știi?

— Tu… Tu ai dat buzna în camera mea, m-ai speriat de moarte, și acum ai pretenția să-ți spun cum mă cheamă? Dar pentru numele lui Dumnezeu, cum te cheamă pe *tine*? Și oricum, cine ești?

— Numele meu e Herondale, răspunse vesel băiatul. William Herondale, dar toată lumea îmi spune Will. Chiar e camera ta? Nu-i prea drăguță, nu?

Făcu câțiva pași spre fereastră, oprindu-se să examineze teancul de cărți de pe noptieră, și apoi patul. Apoi arătă spre frânghie.

— Obișnuiești să dormi legată de pat?

Tessa își simți obrajii în flăcări și fu uimită, date fiind circumstanțele, că mai putea încă să se simtă stânjenită. Oare trebuia să-i spună adevărul? Oare era posibil ca el să fie Magistrul? Deși orice bărbat care arăta așa n-ar fi avut nevoie să lege fetele și să le țină prizoniere pentru a le convinge să se mărite cu el.

— Poftim! Ține asta.

Îi înmână piatra strălucitoare. Tessa o luă, aproape așteptându-se să-i ardă degetele, dar era rece la atingere. În clipa în care îi atinse palma, lumina pietrei se reduse la o flăcăruie pâlpâitoare. Se uită speriată la el, dar el se dusese la fereastră și privea afară, fără să pară interesat.

— Păcat că suntem la etajul al treilea. Aș putea să sar, dar asta probabil că te-ar omorî pe tine. Nu, trebuie să trecem prin ușă și să ne încercăm norocul în casă.

— Să trecem prin… Poftim?

Simțindu-se cuprinsă parcă de tot de confuzie, Tessa scutură din cap.

— Nu înțeleg.

— Cum de nu-nțelegi? - arătă spre cărțile ei. Citești romane. E clar că sunt aici ca să te salvez. Nu *semăn* cu Sir Galahad? - ridică teatral brațele. „Puterea mea e cât a altor zece, fiindcă inima îmi e curată.”

Se auzi un zgomot undeva departe în casă - sunetul unei uși trântite.

Will rosti un cuvânt pe care Sir Galahad nu l-ar fi rostit niciodată și făcu un salt de lângă fereastră. Aterizâ cu o grimasă, și își privi necăjit mana rănită.

— Va trebui să mă ocup de asta mai târziu. Vino.

Se uită la ea insistent, cu o privire întrebătoare.

— Domnișoara Gray, spuse ea încet. Domnișoara Theresa Gray!

— Domnișoara Gray, repetă el. Vino, deci, domnișoară Gray.

Trecu în viteză pe lângă ea, merse spre ușă, dibui mânerul, îl răsuci, trase…

Nu se întâmplă nimic.

— N-o să funcționeze, spuse ea. Ușa nu poate fi deschisă din interior.

Will zâmbi grozav de frumos.

— Nu se poate?

Duse mâna la curea, în căutarea unui obiect care atârna acolo. Alese ceva ca o nuia lungă, subțire de pe care fuseseră tăiate rămurelele, și făcută dintr-un material alb-argintiu. Atinse ușa cu unul din capete și *desenă*. Din vârful cilindrului flexibil ieșiră câteva linii groase negre, sub formă de spirală, scoțând un zgomot șuierat în timp ce se împrăștiau pe suprafața de lemn, ca un jet de cerneală.

— *Desenezi*? Nu văd cum asta ar putea...

Se auzi un zgomot ca de sticlă care crapă. Mânerul, neatins, se răsuci - repede, apoi și mai repede, iar ușa se deschise, cu un norișor de fum ridicându-se din balamale.

— Așa mai merge, spuse Will, și, vârând în buzunar obiectul ciudat, îi făcu semn Tessei să-l urmeze. Să mergem.

În mod inexplicabil, ea ezită, privind înapoi spre încăperea care-i fusese închisoare timp de aproape două luni.

— Cărțile mele.

— O să-ți fac rost de și mai multe cărți.

O împinse pe coridor în fața lui și închise ușa în urma lor. După ce o prinse de încheietura mâinii, o conduse pe culoar și apoi cotiră. Acolo se găseau scările pe care ea le coborâse de atâtea ori împreună cu Miranda. Will le cobora câte două o dată, trăgând-o după el.

De undeva de deasupra, Tessa auzi un țipăt. Era cu siguranță doamna Dark.

— Au descoperit că ai fugit, spuse Will.

Ajunseseră la primul nivel, iar Tessa încetini pasul - dar Will o trase în continuare după el, pentru că nu avea de gând să se oprească.

— Nu ieșim pe ușa din față? întrebă ea.

— Nu putem. Clădirea e înconjurată. În față e un șir de trăsuri. Se pare că am apărut într-un moment neașteptat de palpitant.

Continuă se coboare scările, iar Tessa îl urmă.

— Știi ce-au plănuit Surorile Întunecate pentru seara asta?

— Nu.

— Dar așteptai pe cineva numit Magistrul?

Acum se aflau în pivniță, unde pereții tencuiți erau înlocuiți cu pietre umede. În afară de felinarul Mirandei, nu era pic de lumină. Căldura care se ridica îi lovi ca un val.

— În numele Îngerului, e a noua bolgie[6] a Iadului aici…

— În a noua bolgie a Iadului e frig, spuse Tessa fără să se gândească.

Will se uită lung la ea.

— Poftim?

— În *Infernul* îi spuse ea, în Iad e frig. E acoperit de gheață.

Se uită din nou lung la ea, cu un zâmbet în colțul gurii, apoi întinse mâna.

— Dă-mi lampa-vrăjitoarei.

Văzându-i expresia buimacă, scoase un sunet de nerăbdare.

— Piatra. Dă-mi piatra!

În clipa în care strânse piatra în mână, lumina țâșni din nou, trimițând raze printre degetele lui. Tessa văzu pentru prima dată că avea un desen pe dosul mâinii, ca și când ar fi fost imprimat cu cerneală neagră. Semăna cu un ochi deschis.

— Cât despre temperatura din Iad, domnișoară Gray, lasă-mă să-ți dau un sfat. Tipul chipeș care încearcă să te salveze de la o soartă crudă nu în înșală *niciodată*. Nici chiar când zice că cerul este purpuriu și e făcut din arici.

---

6 bolgie - 1. vale adâncă, compartiment al celui de-al optulea cerc al infernului lui Dante. 2. (fig.) loc urât, infern.

Chiar că e nebun, se gândi Tessa, cu toate că nu o spuse cu voce tare; era prea speriată de faptul că el pornise spre marile uși duble de la odăile Surorilor Întunecate.

— Nu! - îl prinse de braț, trăgându-l înapoi. Nu pe acolo! Nu e nici o ieșire. E o fundătură.

— Văd că iar mă corectezi.

Will se întoarse și porni în direcția opusă, spre coridorul întunecat de care Tessei îi fusese mereu frică. Înghițind în sec, ea îl urmă.

Coridorul se îngusta pe măsură ce înaintau, din pricină că pereții de pe ambele părți se înclinau. Acolo era și mai cald, astfel că părul Tessei se răsuci în șuvițe și i se lipi de tâmple și de gât. Aerul părea dens, și era greu de respirat. O vreme merseră în tăcere, până când Tessa nu mai putu suporta. Trebuia să întrebe, deși știa că răspunsul avea să fie „nu”.

— Domnule Herondale, spuse ea. Fratele meu te-a trimis să mă cauți?

Se temu oarecum că el avea să facă niște comentarii nebunești drept răspuns, dar pur și simplu o privi curios.

— N-am auzit niciodată de fratele tău, spuse el, iar ea simți dezamăgirea insinuându-i-se în suflet.

Era sigură că n-ar fi fost posibil să-l fi trimis Nate - altfel i-ar fi știut numele, nu? Dar tot o durea.

— Și până acum zece minute, domnișoară Gray, nici de tine nu auzisem. De aproape două luni am luat urma unei fete moarte. A fost omorâtă, părăsită pe o alee, lăsată să sângereze până când a murit. Fugise de… ceva.

Coridorul se bifurca, iar după o scurtă pauză Will o luă la stânga.

— Lângă ea era un pumnal, mânjit de sânge. Avea un simbol pe el. Doi șerpi mușcându-și reciproc coada.

Tessa simți o lovitură puternică. Părăsită pe o alee și lăsată să sângereze până când a murit. Lângă ea era un pumnal. Cu siguranță corpul fusese al Emmei.

— E același simbol de pe portiera trăsurii Surorilor

Întunecate. Așa le spun eu doamnelor Dark și Black, adică.

— Nu ești singura care le spune așa. Și ceilalți locuitori ai Lumii de Jos le spun la fel, zise Will. Am descoperit asta în timp ce făceam investigații în legătură cu simbolul. Cred că am cărat cuțitul ăla printr-o sută de locuri din Lumea de Jos, căutând pe cineva care să fie în stare să-l recunoască. Am oferit o recompensă pentru informații. Până la urmă am auzit de numele Surorilor Întunecate.

— Lumea de Jos? repetă Tessa încurcată. E un loc din Londra?

— Lasă asta, spuse Will. Mă mândresc cu abilitățile mele de investigator, și aș prefera să nu mai fiu întrerupt. Unde-am rămas?

— Pumnalul.

Tessa se opri când se auzi o voce pe coridor, pițigăiată și mieroasă, inconfundabilă.

— *Domnișoară Gray*! - vocea doamnei Dark părea să plutească printre pereți ca niște vălătuci de fum. *O, domnișoară Graaay! Unde ești?*

Tessa încremeni.

— Dumnezeule, mi-au luat urma…

Will o prinse din nou de încheietura mâinii și începură să alerge, în timp ce lampa-vrăjitoarei, pe care o ținea în cealaltă mână, arunca un model de umbre și lumini pe pereții de piatră. Înaintară în viteză pe coridorul întortocheat. Podeaua se înclină, pietrele de sub picioarele lor devenind din ce în ce mai alunecoase și umede, iar aerul din jur, din ce în ce mai fierbinte. Era ca și când ar fi alergat prin Iad, gândi Tessa, auzind vocile celor două Surori Întunecate reverberând în pereți.

— Domnișoară Graaay! N-o să te lăsăm să fugi, știi asta. N-o să te lăsăm să te ascunzi. Te vom găsi, păpușică! Știi bine că așa va fi.

Will și Tessa trebuiră să se oprească după colț - coridorul se termina în fața unei uși duble de metal. Will îi dădu Tessei drumul la mână și se izbi în ușă. Aceasta se

deschise și el căzu dincolo, iar Tessa îl urmă, întorcându-se ca să trântească ușa în urma lor. Dar era prea grea, și trebui să se izbească cu spatele ca să o forțeze în cele din urmă să se închidă.

Singura lumină din încăpere era piatra strălucitoare din palma lui Will, de culoarea ambrei. Lumina în întuneric ca un reflector pe scenă, în timp ce el se întindea să închidă zăvorul ușii. Și acesta era greoi și plin de rugină, așa că, stând atât de aproape de Will, Tessa îi simți încordarea corpului, zăvorând ușa.

— Domnișoară Gray?

Se sprijinea de ea, stând cu spatele lipit de ușile închise. Îi simțea bătăile inimii - sau era inima ei? Lumina ciudată de culoare albă pe care o arunca piatra îi strălucea pe pomeții ascuțiți, îi dezvăluia picăturile de sudoare de pe claviculă. Observă că avea și acolo niște semne, care se întrezăreau de sub gulerul deschis al cămășii - asemenea semnului de pe mână, gros și negru, ca și când cineva ar fi desenat cu cerneală pe pielea lui.

— Unde suntem? șopti ea. Suntem în siguranță?

Fără să-i răspundă, el se dădu într-o parte, ridicând mâna dreaptă. Pe măsură ce o ridica, lumina strălucea mai sus, iluminând încăperea. Erau într-un fel de celulă, deși una foarte mare. Pereții, podeaua și tavanul erau din piatră, înclinați pentru a forma o scurgere largă în mijlocul podelei. Exista o singură fereastră, foarte sus pe perete. Cu excepția celei prin care tocmai trecuseră, alte uși nu mai erau. Dar nimic din toate acestea nu o impresionă pe Tessa.

Încăperea era o măcelărie. De-a lungul pereților erau așezate mese lungi din lemn. Pe una dintre ele zăceau niște trupuri - trupuri omenești, goale și albe. Fiecare avea o incizie neagră în formă de Y marcată pe piept; capetele atârnau peste marginea mesei iar părul femeilor mătura podeaua. Pe masa din mijloc erau grămezi de cuțite pătate de sânge și unelte - roți dințate din aramă, angrenaje din

alamă și fierăstraie argintii cu dinți ascuțiți.

Tessa își duse mâna la gură, înăbușindu-și un țipăt. Când își mușcă degetele, simți gust de sânge. Will nu părea să bage de seamă; dar, uitându-se în jur, se albise la față și șoptea ceva de neînțeles pentru Tessa.

Se auzi un zgomot, ca și când ar fi crăpat ceva, iar ușile de metal se cutremurară, ca izbite de un obiect greu. Tessa își lăsă mâna însângerată în jos și strigă:

— Domnule Herondale!

El se întoarse, în timp ce ușile se cutremurară din nou. De dincolo de ele se auzi o voce:

— Domnișoară Gray! Ieși acum, și n-o să-ți facem rău!

— E o minciună, spuse Tessa repede.

— O, chiar crezi?

Strecurând în acea întrebare tot sarcasmul de care era în stare, Will băgă în buzunar lampa-vrăjitoarei și sări pe masa din mijloc, cea plină de unelte însângerate. Se aplecă și apucă o roată dințată din aramă, cântărind-o în palmă. Cu un icnet de efort, aruncă roata spre fereastra înaltă. Sticla se sparse, iar Will strigă cât putu de tare:

— Henry! O mână de ajutor, te rog! Henry!

— Cine-i Henry? întrebă Tessa, dar în acel moment ușile se cutremurară pentru a treia oară și în metal apărură mici fisuri.

În mod evident, n-aveau să mai reziste mult timp. Tessa se repezi la masă și înșfăcă o armă aproape la întâmplare - un fierăstrău cu dinți din metal, de genul celor folosite de măcelari la tăiatul oaselor. Se întoarse, ținându-l strâns, în timp ce ușile se deschideau.

În cadrul ușii stăteau Surorile Întunecate - doamna Dark, înaltă și osoasă ca un schelet, în rochia ei de un verde strălucitor, și doamna Black, cu fața roșie și cu ochii abia întredeschiși. Erau înconjurate de o aură strălucitoare de scântei albastre, ca niște mici focuri de artificii. Privirile le căzură asupra lui Will - care, încă în picioare pe masă, trăsese unul din stiletele de la centură - și se opriră asupra

Tessei. Gura doamnei Black, ca o dungă roșie pe chipul ei palid, se lăți într-un zâmbet.

— Micuță domnișoară Gray! spuse ea. Ar trebui să poți mai mult decât să fugi. Ți-am spus ce se va întâmpla dacă fugi iar…

— Atunci, dați-i drumul! Biciuiți-mă până mă umpleți de sânge! Omorâți-mă! Nu-mi pasă! strigă Tessa și se bucură să vadă că izbucnirea ei le ia prin surprindere pe Surorile Întunecate.

Fusese prea îngrozită ca să ridice vocea în fața lor până atunci.

— N-am să vă permit să mă dați Magistrului! Mai degrabă aș muri!

— Ce limbă neașteptat de ascuțită ai, domnișoară Gray, draga mea! spuse doamna Black.

Întinse încet mâna și-și scoase mănușa dreaptă, și pentru prima dată ea îi văzu mâna. Pielea îi era cenușie și groasă, ca de elefant, iar unghiile, lungi și negre ca niște gheare. Păreau ascuțite precum cuțitele. Doamna Black îi aruncă un rânjet Tessei.

— Poate că dacă îți vom scoate chestia asta din cap vei învăța să ai grijă cum te porți.

Porni spre Tessa - dar fu blocată de Will, care sări de pe masă și se postă între ele.

— *Malik*, spuse el, și lama albă ca gheața străluci ca o stea.

— Dă-te din drumul meu, micuțule războinic nefilim[7], zise doamna Black. Și ia-ți și pumnalele de seraf[8] cu tine. Asta nu e lupta ta.

— Aici te înșeli - Will făcu ochii mari. Am auzit câte ceva despre tine, doamna mea. Șoapte care curg prin Lumea de Jos ca un râu de otravă neagră. Mi s-a spus că tu și cu sora

---

[7] Nefilimii (Uriașii) (engleză Nephilim) (ebraică עברית) sunt ființe menționate de două ori în Biblia ebraică, în Geneza 6.4 și în Numeri 13.33 (ca *uriași* și *fiii Fiilor lui Dumnezeu și ai fiicelor oamenilor*).

[8] *seraf* - înger.

ta plătiți frumușel pentru trupurile oamenilor morți și că nu prea vă pasă cum au ajuns în starea asta.

— Atâta tevatură pentru câțiva mundani[9]! - doamna Dark chicoti și merse lângă sora ei, astfel încât Will, cu spada lui strălucitoare, stătea acum între Tessa și cele două. Nu ne certăm cu tine, vânătorule de umbre, numai dacă nu-ți trece prin cap să începi tu! Ne-ai invadat teritoriul și ai încălcat Legea Legământului. Te-am putea raporta Conclavului…

— De vreme ce Conclavul nu e de acord cu cei care comit delicte, puțin probabil că ar fi de acord cu decapitarea și jupuirea oamenilor. Nu sunt prea scrupuloși în legătură cu asta, zise Will.

— Oameni? răspunse doamna Dark scuipând cuvântul. Poate *mundani*. Nici ție nu-ți pasă mai mult decât ne pasă nouă - se uită la Tessa. Ți-a spus ce este el? Nu e om…

— Uite cine vorbește! zise Tessa cu voce tremurată.

— Iar ea ți-a spus ce este? îl întrebă doamna Black pe Will. Despre talentul ei? Ce poate face?

— Dacă ar fi să mă aventurez să ghicesc, răspunse Will, aș spune că are ceva de-a face cu Magistrul.

Doamna Dark îi privi suspicioasă.

— Știi despre Magistru? - se uită la Tessa. A, înțeleg. Numai ce ți-a spus ea. Magistrul, îngerașule, e mai periculos decât ți-ai putea imagina. Și a așteptat mult timp să apară cineva cu talentul Tessei. Ai spune chiar că e cel care a avut o contribuție la nașterea ei.

Un bubuit groaznic îi acoperi cuvintele, în timp ce întregul perete estic al încăperii se prăbuși. Semăna cu prăbușirea zidurilor Ierihonului din vechea carte a Tessei cu povești ilustrate din Biblie. Cu o clipă înainte, peretele se afla acolo, iar acum dispăruse; nu mai era decât o gaură dreptunghiulară în care se învârtejea praf de tencuială.

Doamna Dark scoase un țipăt ascuțit și își apucă fusta cu mâinile ei osoase. În mod evident, nu se așteptase ca zidul

[9] *mundan* - Lumesc. - Din lat. **mundanus.**

să se prăbușească, nu mai mult decât Tessa.

Will o prinse pe Tessa de mână și o trase spre el, acoperind-o cu trupul lui, ferind-o de bucățile de piatră și tencuială care cădeau. În timp ce brațele lui o înconjurau, o auzi pe doamna Black țipând.

Tessa se răsuci în strânsoarea lui Will, încercând să vadă ce se întâmpla. Doamna Dark arăta, cu un deget înmănușat tremurând, spre gaura întunecată din perete. Praful începuse, cu greu, să se liniștească - îndeajuns ca siluetele care se îndreptau spre ei printre ruine să înceapă încet, încet să capete contur. Apărură formele întunecate a două trupuri umane; fiecare ținea câte o sabie, și fiecare sabie strălucea cu aceeași lumină alb-albăstrie ca cea a lui Will. *Îngeri*, se gândi Tessa mirându-se, dar nu spuse nimic cu voce tare. Lumina aceea, atât de strălucitoare - ce altceva ar fi putut să fie?

Doamna Black gemu și țâșni înainte. Întinse mâinile în față, și din ele izbucniră scântei ca niște focuri de artificii. Tessa auzi pe cineva țipând - un țipăt foarte omenesc -, iar Will, dându-i drumul la mână, se întoarse și fandă cu spada lui arzând de lumină spre doamna Black. Spada tăie aerul cu o mișcare continuă și îi străpunse pieptul. Țipând și zbătându-se, aceasta se poticni și căzu pe spate, lovindu-se de una dintre mesele îngrozitoare, care se prăbuși într-o amestecătură de sânge și așchii de lemn.

Will rânji. Nu era genul plăcut de rânjet. Se întoarse și se uită la Tessa. Pentru o clipă se priviră lung amândoi, în tăcere, peste spațiul care îi separa - iar apoi colegii lui îl flancară, doi bărbați în haine de culoare închisă, mulate, rotind săbiile strălucitoare și mișcându-se atât de repede, încât Tessei i se împăienjeni privirea.

Merse cu spatele spre peretele opus, încercând să evite haosul din centrul încăperii, unde doamna Dark, urlând imprecații, îi ținea la distanță pe atacatori cu scânteile arzătoare ale energiei care îi țâșnea din mâini ca o ploaie de văpăi. Doamna Black se zvârcolea pe podea, din trupul

ei iscându-se vălătuci de fum negru, ca și când ar fi ars pe dinăuntru.

Tessa se apropie de ușa deschisă care dădea în coridor - dar două mâini puternice o înșfăcară și o traseră înapoi. Tessa urlă și se smuci, dar mâinile care o prinseseră erau tari ca fierul își întoarse capul într-o parte și mușcă mâna care o ținea de brațul stâng. Cineva țipă și îi dădu drumul; întorcându-se, văzu un bărbat înalt cu o claie de păr nepieptănat de culoarea ghimbirului, care se zgâia la ea cu o expresie de reproș, ținând la piept mâna însângerată.

— Will! strigă el. Will, m-a mușcat!

— Așa a făcut, Henry?

Amuzându-se, ca de obicei, Will apăru ca un spirit invocat din haosul de fum și flăcări. În spatele lui, Tessa îl văzu pe cel de-al doilea coleg al lui, un tânăr vânjos, cu părul castaniu, ținând-o pe doamna Dark, care se zbătea. Doamna Black era doar o movilă pe podea. Will ridică din sprânceană uitându-se la Tessa.

— Nu-i frumos să muști, o informă el. Știi, e bădărănie curată! Nu ți-a zis nimeni niciodată treaba asta?

— Și să te repezi să înșfaci doamnele cărora nu le-ai fost încă prezentat tot bădărănie e, zise Tessa înțepată. Nu ți-a zis nimeni niciodată treaba *asta*?

Bărbatul cu părul de culoarea ghimbirului pe care Will îl strigase Henry își scutură mâna însângerată și zâmbi amar. Avea o figură drăguță, se gândi Tessa; aproape că se simțea vinovată că-l mușcase.

— Will! Atenție! strigă bărbatul cu păr castaniu.

Will se întoarse în timp ce pe deasupra capului lui Henry zbură ceva, ratându-l la mustață și zdrobindu-se de peretele din spatele Tessei. Era o roată mare, dințată, din aramă, iar aceasta lovi peretele cu o asemenea forță, încât se lipi acolo ca o bilă de marmură într-o bucată de aluat. Tessa se răsuci pe călcâie - și o văzu pe doamna Black înaintând spre ei, cu ochii arzându-i precum cărbunele în contrast cu fața ei albă și ridată. În jurul mânerului spadei

care îi ieșea din piept ardeau flăcări negre.

— Fir-ar… - Will întinse mâna după un alt cuțit de la brâu. Am crezut c-am rezolvat cu asta.

Scrâșnind din dinți, doamna Black se năpusti. Will se feri din calea ei, dar Henry nu fu la fel de iute; îl lovi, iar el căzu pe spate. Atârnând de el ca o căpușă, îl aruncă la pământ, mârâind, înfigându-și ghearele în umerii lui și făcându-l să țipe. Will se întoarse, agitând cuțitul; apoi îl ridică și strigă: „*Uriel*!', iar acesta se aprinse brusc ca o torță. Tessa căzu pe spate, lângă perete, în timp ce el spintecă aerul cu spada. Doamna Black se dădu înapoi, cu ghearele scoase, încercând să-l prindă.

Dar cuțitul îi reteză gâtul. Desprins complet, capul ei se lovi de pământ, rostogolindu-se și sărind, iar Henry, stropit de sângele negricios, țipă dezgustat, îndepărtă rămășițele trupului ei și sări în picioare.

Un strigăt teribil răsună în încăpere.

— Nuuuuu!

Strigătul venise dinspre doamna Dark. Bărbatul cu părul castaniu care o ținea îi dădu brusc drumul cu un țipăt, pentru că din mâini și din ochi îi țâșniseră flăcări albastre. Urlând de durere, el se prăbuși, în timp ce doamna Dark îl abandonă și înaintă spre Will și Tessa. Ochii îi ardeau ca niște torțe negre. Șuiera cuvinte într-o limbă pe care Tessa n-o auzise niciodată. Suna ca flăcările care trosnesc. Ridicând o mână, femeia aruncă înspre Tessa ceva ce semăna cu un fulger. Cu un țipăt, Will se năpusti în fața ei, întinzând spada strălucitoare. Fulgerul ricoșă din ea și lovi unul dintre pereții de piatră, care străluci cu o lumină bruscă, ciudată.

— Henry! strigă Will, fără să se întoarcă, ar fi nemaipomenit s-o duci pe domnișoara Gray într-un loc sigur - cât mai repede…

Henry o luă pe după umeri pe Tessa cu brațul de care-l mușcase, iar doamna Dark aruncă un alt fulger spre ea. *De ce încearcă să mă ucidă pe mine?* - se gândi amețită Tessa.

De ce nu pe Will? Și atunci, în timp ce Henry o trăgea spre el, din spada lui Will țâșni și mai multă lumină, împrăștiindu-se într-o mulțime de scântei arzătoare. Pentru o clipă, Tessa se uită lung, captivată de frumusețea lui incredibilă - apoi îl auzi pe Henry strigând, spunându-i să se ghemuiască la podea, dar era prea târziu. Una dintre scânteile arzătoare îi atinse umărul cu o forță nemaipomenită. Era ca și când ar fi fost lovită de un tren în plină viteză. Alunecă din strânsoarea lui Henry, apoi fu ridicată și aruncată înapoi. Capul i se izbi de perete cu o forță orbitoare. Mai auzi doar râsul neplăcut al doamnei Dark, o fracțiune de secundă, apoi întreaga lume dispăru.

3
INSTITUTUL

Dragoste, speranță, teamă, credință - asta înseamnă omenescul;
Acestea-s semnul și firea și caracterul lui.
- Robert Browning, „Paracelsus”

În vis, Tessa stătea din nou întinsă și legată de patul îngust din alamă din Casa Întunecată. Surorile erau aplecate deasupra ei, țăcănind două perechi de andrele lungi și râzând cu voci pițigăiate. În timp ce Tessa le urmărea cu privirea, trăsăturile li se schimbau, ochii li se afundau în orbite, părul le cădea și pe buze le apăreau niște fire care le coseau laolaltă. Tessa țipă fără glas, dar ele nu părură s-o audă.

Apoi, Surorile dispărură de tot, iar deasupra Tessei stătea aplecată mătușa Harriet, cu fața roșie de febră, așa cum fusese în timpul îngrozitoarei boli din cauza căreia murise. O privea cu mare tristețe.

— Am încercat, zise ea. Am încercat să te iubesc. Dar nu-i ușor să iubești un copil care nu are nimic de om.

— Nu e om? spuse o voce necunoscută de femeie. Păi, dacă nu e om, Enoch, ce este? - vocea i se ascuți de nerăbdare. Ce, vrei să spui că nu știi? Oricine e ceva. Dar fata asta nu poate fi chiar nimic...

Tessa se trezi icnind, deschise brusc ochii, și își dădu seama că privea în gol, în întuneric. În jurul ei era o beznă groasă. Înfricoșată, de-abia auzea murmurul vocilor, și se luptă să se ridice, împingând pe jos păturile și pernele. Dezmeticindu-se puțin, observă că era o pătură groasă și

grea, nu cea subțire, împletită, din Casa Întunecată.

Stătea în pat, exact așa cum visase, într-o încăpere mare din piatră, slab luminată. Când se întoarse, își auzi propria respirație, și, fără să vrea, scoase un geamăt. Chipul din coșmar plutea în întunericul din fața ei - o față ca o lună plină, cu craniul ras, neted ca marmura. Unde ar fi trebuit să fie ochii, erau doar două goluri în carne - nu ca și când ochii ar fi fost scoși, ci ca și când nu existaseră niciodată acolo. Buzele erau cusute cu fire negre, fața scrijelită cu semne negre ca cele de pe pieptul lui Will, deși acestea păreau să fi fost tăiate cu un cuțit.

Țipă iar și se dădu înapoi, aproape să cadă din pat. Se lovi de podeaua rece din piatră, iar când încercă, împleticindu-se, să se ridice în picioare, cămașa albă de noapte pe care o purta - probabil că o îmbrăcase cineva, în timp ce zăcuse inconștientă - se rupse la tiv.

— Domnișoară Gray!

Cineva o striga pe nume, dar, panicată, vocea i se păru necunoscută. Cel care vorbea nu era monstrul care se holba la ea de lângă pat cu chipul impasibil, brăzdat de cicatrici; acesta nu se mișcase odată cu ea și, deși nu dădea semne că ar vrea s-o urmărească, ea se feri, temătoare, dibuind după o ușă. Camera era atât de întunecată, încât abia reuși să vadă. Era ușor ovală, cu pereții și podeaua din piatră. Tavanul, destul de înalt, era complet învăluit în întuneric, iar pe peretele opus se vedeau un șir ferestre mari, genul de ferestre sub formă de arcadă, potrivite într-o biserică. Acestea lăsau să treacă foarte puțină lumină, ca și când afară cerul ar fi fost înnorat.

— Theresa Gray…

Găsi ușa, mânerul din metal; întorcându-se, îl prinse ușurată și trase.

Nu se întâmplă nimic. Scoase încă un suspin.

— Domnișoară Gray! spuse vocea din nou și, brusc, încăperea fu inundată de lumină - o lumină violentă, alb-

argintie, pe care o recunoscu. Domnișoară Gray, ne cerem scuze. N-am vrut să te speriem - era vocea unei femei, tot necunoscută, dar tânără și îngrijorată. Te rog, domnișoară Gray.

Tessa se întoarse ușor și se lipi cu spatele de ușă. Acum vedea clar. Se afla într-o încăpere din piatră în centrul căreia era așezat patul mare cu baldachin, cu o cuvertură din catifea, acum boțită și atârnând într-o parte, acolo unde o trăsese ea de pe saltea. Draperiile erau strânse, iar podeaua, altminteri goală, era acoperită cu un covor elegant. De fapt, încăperea părea destul de pustie. Nu existau picturi sau fotografii atârnate pe pereți, și nici un fel de ornamente pe suprafețele mobilei din lemn de culoare închisă. Lângă pat erau așezate două scaune față în față, cu o măsuță de ceai între ele. Într-un colț al încăperii, un paravan chinezesc ascundea probabil o cadă de baie și un lavoar.

Lângă pat stătea în picioare un bărbat înalt care purta veșminte ca de călugăr, dintr-un material aspru, de culoarea pergamentului. Manșetele și tivul erau împodobite cu niște rune maro-roșietice. Purta un toiag din argint, cu mânerul sculptat în formă de înger și acoperit de sus până jos tot cu rune. Gluga veșmântului era lăsată pe spate, descoperind chipul alb, plin de cicatrici, orb.

Lângă el stătea o femeie foarte scundă, aproape de înălțimea unui copil, cu un păr castaniu des prins la spate și cu o fețișoară limpede, isteață, cu ochi negri, strălucitori, ca ai unei păsări. Nu era chiar drăguță, dar chipul ei avea o expresie de calm, de bunătate, care o liniști pe Tessa după accesul de panică pe care-l simțise în stomac, deși n-ar fi putut spune exact cum anume. Femeia ținea în mână o piatră albă, strălucitoare, ca cea pe care o ținuse Will în Casa Întunecată. Razele i se răspândeau printre degete, luminând încăperea.

— Domnișoară Gray, zise ea. Eu sunt Charlotte Branwell, șefa Institutului din Londra, iar lângă mine este fratele

Enoch…

— Ce fel de monstru e el? șopti Tessa.

Fratele Enoch nu spuse nimic. Chipul său era lipsit de orice expresie.

— Știu că există monștri pe pământ, zise Tessa. Nu poți să mă contrazici. I-am văzut.

— N-aș vrea să te contrazic, răspunse doamna Branwell. Dacă lumea n-ar fi plină de monștri, n-ar fi nevoie de vânătorii de umbre.

Vânător de umbre. Așa îl numiseră Surorile Întunecate pe Will Herondale.

Will.

— Eu eram… Will era cu mine, spuse Tessa cu o voce tremurată. În pivniță. Will zicea…

Vocea i se frânse, și se crispă. N-ar fi trebuit să-i spună lui Will pe numele mic; asta implica o anume intimitate între ei care, de fapt, nu exista.

— Unde este domnul Herondale?

— E aici, spuse calm doamna Branwell. În Institut.

— El m-a adus aici? șopti Tessa.

— Da, dar nu trebuie să te simți trădată, domnișoară Gray. Te-ai lovit la cap destul de rău, iar Will a fost îngrijorat pentru tine. Fratele Enoch, deși înfățișarea lui se poate să te sperie, e foarte priceput în arta tămăduirii. El a stabilit că rana de la cap e minoră, și că mai tare suferi din cauza șocului și tulburării. De fapt, ar fi mult mai bine să te așezi acum. Dacă mai stai desculță acolo, lângă ușă, o să răcești, cu siguranță, și n-o să-ți facă bine deloc.

— Adică pentru că n-o să pot să fug, spuse Tessa, umezindu-și buzele uscate. N-o să pot să plec.

— Dacă-mi ceri să te las să pleci, așa cum spui, după ce vorbim o să te las, zise doamna Branwell. Nefilimii nu îi țin prizonieri pe cei din Lumea de Jos. Acordurile interzic acest lucru.

— Acordurile?

Doamna Branwell ezită, apoi se întoarse spre fratele

Enoch și îi spuse ceva încet. Spre ușurarea Tessei, acesta își ridică gluga veșmântului de culoarea pergamentului, ascunzându-și chipul. O clipă mai târziu, se apropie de Tessa; ea făcu iute un pas înapoi, și deschise ușa, oprindu-se numai puțin în prag.

În acel moment, el îi vorbi. Sau poate „vorbi” nu era cuvântul potrivit: de fapt îi auzi cuvintele în minte, nu rostite. *Theresa Gray, tu ești un eidolon. O metamorfică. Dar nu de tipul pe care-l știu eu. Nu ai nici un semn demonic pe tine*.

Metamorfică. El știa ce era ea. Îl privi lung, cu inima bătându-i puternic, în timp ce ieși pe ușă, închizând-o în urma lui. Tessa știa cumva că dacă ar fi fugit la ușă și ar fi încercat mânerul ar fi descoperit din nou că e încuiată, dar acum nu-și mai dorea să fugă. Simți că i se înmoaie genunchii. Și se prăbuși într-unul din scaunele mari de lângă pat.

— Ce este? întrebă doamna Branwell, așezându-se pe celălalt scaun.

Rochia îi era atât de largă pe corpul ei delicat, încât nu puteai să-ți dai seama dacă purta corset, iar oasele încheieturilor de la mâini erau ca de copil.

— Ce ți-a spus?

Tessa scuturră din cap, împreunându-și mâinile în poală, astfel încât doamna Branwell să nu vadă că-i tremurau degetele. Doamna Branwell o privi foarte atent.

— Mai întâi, zise ea, te rog, domnișoară Gray, spune-mi Charlotte. Toată lumea din Institut îmi spune așa. Noi, vânătorii de umbre, nu ne formalizăm, ca majoritatea oamenilor.

Tessa încuviință, simțind că i se înroșesc obrajii. Era greu de spus câți ani avea Charlotte; era atât de mică, încât părea foarte tânără, dar aerul ei de autoritate o făcea să pară mai în vârstă, destul de în vârstă încât să fi fost foarte ciudat dacă i-ar fi spus pe numele mic. Totuși, cum ar fi zis mătușa Harriet, când ești la Roma…

— Charlotte, încercă Tessa.

Zâmbind, doamna Branwell - Charlotte - se lăsă ușor pe spate în scaun, iar Tessa văzu, cu surprindere, că avea tatuaje de culoare închisă. O *femeie* cu tatuaje! Semnele ei erau la fel ca cele ale lui Will: vizibile pe încheieturile mâinilor, sub manșetele strânse ale rochiei, iar pe dosul mâinii stângi, unul în formă de ochi.

— În al doilea rând, dă-mi voie să-ți spun ce știu deja despre tine, Theresa Gray - zise ea pe același ton calm de mai înainte, dar privirea, deși amabilă încă, îi era pătrunzătoare ca niște ace. Ești americancă. Ai venit aici din orașul New York pentru că l-ai urmat pe fratele tău, care ți-a trimis un bilet de vapor. Numele lui e Nathaniel.

Tessa încremeni.

— Cum de știi toate astea?

— Știu că Will te-a găsit în casa Surorilor Întunecate, spuse Charlotte. Știu că ai afirmat că cineva numit Magistrul venea după tine. Știu că habar nu ai cine e Magistrul. Și mai știu că, într-o luptă cu Surorile Întunecate, ți-ai pierdut cunoștința și apoi ai fost adusă aici.

Cuvintele lui Charlotte funcționară ca o cheie care descuie o ușă. Brusc, Tessa își aminti. Își aminti cum alergase cu Will pe coridor; își aminti ușile din metal și încăperea plină de sânge din capătul opus; și-o aminti pe doamna Black decapitată; și-l aminti pe Will tăind-o cu spada.

— Doamna Black, șopti ea.

— Moartă, spuse Charlotte. De-a binelea.

Se sprijini de spătar; era atât de firavă, încât creștetul nu-i ajungea până la înălțimea scaunului, ca și când ar fi fost un copil așezat pe un scaun de oameni mari.

— Și doamna Dark?

— A dispărut. Am căutat prin toată casa, și în împrejurimi, dar nici urmă de ea.

— În toată casa? - vocea Tessei tremură ușor. Și nu era

nimeni înăuntru? Nimeni în viață sau… sau mort?

— Nu l-am găsit pe fratele tău, domnișoară Gray, spuse Charlotte, bând. Nici în casă, nici în clădirile din jur.

— Chiar… L-ați căutat? spuse Tessa uluită.

— Nu l-am găsit, zise Charlotte din nou. Dar ți-am găsit scrisorile.

— Scrisorile mele?

— Scrisorile pe care i le-ai scris fratelui tău, pe care nu le-ai expediat niciodată, zise Charlotte. Împăturite sub saltea.

— Le-ați *citit*?

— A trebuit să le citim, zise Charlotte, pe același ton blând. Îmi cer scuze pentru asta. Nu se întâmplă des să aducem în Institut pe cineva din Lumea de Jos, sau pe cineva care nu e vânător de umbre. Ne asumam un mare risc. Trebuia să ne asigurăm că nu ești un pericol.

Tessa se uită în altă parte. Era ceva îngrozitor de neplăcut la această străină care îi citise și cele mai intime gânduri, toate visurile și speranțele și temerile pe care le notase, fără să-și închipuie că ar putea să le vadă și altcineva vreodată. O usturau ochii; simțea că mai are un pic până să izbucnească în lacrimi, așa că încercă să se stăpânească, furioasă pe ea însăși, furioasă pe toate lucrurile.

— Încerci să nu plângi, zise Charlotte. Știu din proprie experiență. Uneori ajută să privești direct o lumină strălucitoare. Încearcă lampa-vrăjitoarei.

Tessa fixă cu privirea piatra din mâna lui Charlotte și se uită lung la ea. Strălucirea acesteia crescu în fața ochilor ei asemenea unui soare care se mărește.

— Așadar, zise ea, încercând să scape de nodul din gât, ai stabilit că nu sunt un pericol?

— Poate că ești doar pentru tine, zise Charlotte. Cu o putere ca a ta, de a te metamorfoza, nu e de mirare că Surorile Întunecate au vrut să pună mana pe tine. Același lucru vor încerca și alții.

— Așa ca tine? zise Tessa. Sau ai de gând să pretinzi că m-ai acceptat în prețiosul tău Institut pur și simplu de milă?

Pe chipul lui Charlotte apăru o grimasă de tristețe. Scurtă, dar reală, astfel că reuși s-o convingă pe Tessa că probabil se înșelase în privința ei mai mult decât ar fi făcut-o toate cuvintele pe care le-ar fi spus femeia.

— Nu e vorba de milă, spuse ea. E vocația mea. Vocația noastră.

Tessa o privi buimacă.

— Poate, spuse Charlotte, ar fi mai bine dacă ți-aș explica ce suntem noi, și ce facem.

— *Nefilim*, zise Tessa. Așa l-au numit Surorile Întunecate pe domnul Herondale - arătă spre semnele întunecate de pe mana lui Charlotte. Și tu ești la fel, nu-i așa? De-asta ai aceste... aceste semne?

Charlotte încuviință din cap.

— Și eu sunt un nefilim, adică vânător de umbre. Suntem… o rasă, dacă vrei, de oameni, oameni cu abilități speciale. Suntem mai puternici și mai rapizi decât cei mai mulți oameni. Avem darul să ne ascundem cu o vrajă numită iluzie magică. Și suntem în mod special înzestrați pentru omorârea demonilor.

— Demoni. Adică… așa ca Satana?

— Demonii sunt creaturi malefice. Călătoresc de departe pentru a veni în această lume și pentru a se hrăni pe seama ei. Dacă nu i-am împiedica noi, ar transforma-o în cenușă și i-ar distruge pe locuitorii ei, spuse ea foarte ferm. Așa cum treaba poliției umane este să-i protejeze pe locuitorii acestui oraș de alți oameni care ar vrea să le facă rău, treaba noastră este să-i protejăm de demoni și de alte pericole supranaturale. Când în Lumea din Umbră au loc fărădelegi, când este încălcată Legea din lumea noastră, noi trebuie să investigăm. De fapt, suntem obligați de Lege să desfășurăm anchete chiar și dacă se ivește un *zvon* de încălcare a Legii Legământului. Will ți-a spus despre fata

moartă pe care a găsit-o pe alee; ea a fost singurul trup, dar au mai existat și alte dispariții, zvonuri întunecate cu privire la fete și băieți mundani dispăruți de pe străzile cele mai sărace ale orașului. Folosirea magiei pentru a omorî oameni contravine Legii și, prin urmare, e o chestiune aflată sub jurisdicția noastră.

— Domnul Herondale pare mult prea tânăr ca să fie polițist de orice fel.

— Vânătorii de umbre se maturizează repede, iar Will nu face investigații de unul singur - Charlotte păru că nu vrea să dezvolte subiectul. Dar asta nu e tot ce facem noi. Noi salvgardăm Legea Legământului și menținem Acordurile, legile care guvernează pacea dintre locuitorii Lumii de Jos.

Și Will folosise acele cuvinte.

— Lumea de Jos? Ăsta-i un loc?

— Un locuitor al Lumii de Jos e o ființă - o persoană - cu origine pe jumătate supranaturală. Vampiri, vârcolaci, zâne, magicieni - cu toții sunt locuitori ai Lumii de Jos.

Tessa se uită lung la ea. Zânele aparțineau basmelor, iar vampirii erau personaje din povestirile comerciale.

— Creaturile astea există?

— Chiar *tu* ești o locuitoare a Lumii de Jos, spuse Charlotte. Fratele Enoch ți-a confirmat acest lucru. Dar pur și simplu nu știu de ce fel anume. Vezi tu, genul de magie pe care o practici tu - harul tău - e ceva care un om obișnuit n-ar putea să facă. Și ceva ce nici noi, vânătorii de umbre, n-am putea să facem. Will s-a gândit că ești mai mult decât o magiciană, așa cum m-am gândit și eu, dar toți magicienii au niște atribute după care pot fi recunoscuți ca magicieni. Aripi sau copite sau degete unite cu pieliță sau, așa cum ai văzut în cazul doamnei Black, mâini cu gheare. Dar tu, tu ai înfățișare umană în întregime. Și e clar, din scrisorile tale, că știi, sau crezi, că amândoi părinții tăi au fost oameni.

— *Oameni*? Se holbă Tessa. Dar de ce n-ar fi fost oameni?

Înainte ca Charlotte să poată să răspundă, ușa se deschise și intră o fată suplă, cu părul negru, cu bonetă și șorț albe, ducând o tavă de ceai, pe care o așează pe masa dintre ele.

— Sophie, zise Charlotte, părând ușurată să o vadă pe fată. Mulțumim. Dânsa este domnișoara Gray. Va fi oaspetele nostru în seara asta.

Sophie se îndreptă, se întoarse spre Tessa și făcu o plecăciune.

— Domnișoară, zise ea, dar noutatea de a i se face o plecăciune nu i se mai păru ciudată Tessei când Sophie ridică privirea și îi văzu chipul.

Ar fi putut fi foarte drăgălașă - avea ochi migdalați și luminoși, pielea netedă, buzele moi și de o formă delicată -, dar o cicatrice argintie, groasă, i se întindea de la colțul stâng al gurii până la tâmplă, trăgându-i fața într-o parte și schimonosindu-i trăsăturile asemenea unei măști. Tessa încercă să-și ascundă șocul de pe chip, dar văzu în privirea întunecată a lui Sophie că nu reușise.

— Sophie, spuse Charlotte, ai adus, așa cum te-am rugat, rochia aceea de culoare roșu-închis? Poți te rog să o perii și să o cureți pentru Tessa? - se întoarse din nou spre Tessa, în timp ce slujnica încuviință din cap și se duse spre garderobă. Mi-am permis s-o rog să transforme pentru tine una dintre rochiile vechi ale lui Jessamine. Hainele pe care le purtai erau distruse.

— Îți sunt foarte recunoscătoare, spuse Tessa pe un ton bățos.

Nu-i plăcea să trebuiască să fie recunoscătoare. Surorile pretinseseră că-i făceau favoruri, și ce ieșise din asta…

— Domnișoară Gray…

Charlotte o privi cu toată seriozitatea.

— Vânătorii de umbre și locuitorii Lumii de Jos nu sunt dușmani. Poate că înțelegerea noastră pare complicată, dar chiar cred că locuitorilor Lumii de Jos li se poate acorda încredere - că, într-adevăr, ei dețin cheia spre

succesul final împotriva tărâmurilor demonilor. Pot să fac ceva ca să-ți demonstrez că nu plănuim să profităm de tine?

— Eu…

Tessa respiră adânc.

— Când Surorile Întunecate mi-au spus pentru prima dată despre puterea mea, am crezut că sunt nebune, zise ea. Le-am spus că astfel de lucruri nu există. Apoi, am crezut că sunt prinsă într-un soi de coșmar în care se aflau și ele. Dar apoi a venit domnul Herondale, iar el știa de magie și avea piatra aceea strălucitoare, și mi-am zis, „Iată că e cineva care m-ar putea ajuta” - se uită la Charlotte. Dar se pare că tu nu știi *de ce* sunt așa cum sunt, sau chiar de ce sunt. Și dacă nici măcar tu nu…

— Poate fi… dificil să știi cum e lumea cu adevărat, să o înțelegi în adevărata ei formă și alcătuire, zise Charlotte. Cei mai mulți oameni nu reușesc niciodată. Mulți nu pot să suporte. Ți-am citit scrisorile. Și știu că ești puternică, domnișoară Gray. Ai rezistat la ceva care pe altă fată ar fi putut s-o omoare, fie ea din Lumea de jos sau nu.

— N-am avut de ales. Am făcut-o pentru fratele meu. Ele l-ar fi omorât.

— Unii oameni, zise Charlotte, ar fi permis să se întâmple asta. Dar citind ce ai scris chiar tu, știu că nici măcar nu te-ai gândit la așa ceva - se aplecă în față. Bănuiești unde ar putea să fie fratele tău? Crezi că se poate să fie mort?

Tessa inspiră profund.

— Doamnă Branwell!

Sophie, care meșterise la tivul unei rochii de culoarea vinului roșu cu o perie, se uită în sus și vorbi pe un ton plin de reproș, care o surprinse pe Tessa. Nu se cădea ca servitorii să-și corecteze stăpânii. Văzuse asta foarte bine în cărțile pe care le citise.

Dar Charlotte îi aruncă doar o privire melancolică.

— Sophie este îngerul meu bun, spuse ea. Dar uneori am

tendința să fiu puțin cam prea directă. Mă gândeam că s-ar putea să știi ceva, ceva ce nu ai notat în scrisori, ceva care să ne dea un indiciu despre locul unde ar putea să fie fratele tău.

Tessa scutură din cap.

— Surorile Întunecate mi-au zis că era ținut prizonier într-un loc sigur. Presupun că e încă acolo. Dar habar n-am cum am putea să-l găsim.

— Atunci ar trebui să rămâi aici, la Institut, până când îl localizăm.

— N-am nevoie de mila voastră, spuse Tessa cu încăpățânare. Pot să-mi găsesc altă locuință.

— Nu e vorba de milă. Suntem legați prin legile noastre să-i ajutăm pe cei din Lumea de Jos. Dacă te-am da afară și n-ai avea unde să mergi ar însemna să încălcăm Acordurile, niște reguli importante pe care noi trebuie să le respectăm.

— Și n-o să-mi ceri nimic în schimb? spuse Tessa pe un ton înțepat. N-o să-mi ceri să-mi folosesc… harul? N-o să-mi ceri să mă Transform?

— Dacă, zise Charlotte, nu vei dori să-ți folosești puterile, atunci nu, nu te vom forța. Deși chiar cred că tu însăți ai ieși câștigată învățând cum îți poți controla și folosi harul.

— *Nu*!

Strigătul Tessei fu atât de puternic, încât Sophie sări și scăpă peria. Charlotte îi aruncă o privire și apoi se uită din nou la Tessa și spuse:

— Cum dorești, domnișoară Gray. Sunt și alte modalități în care ne poți ajuta. Sunt convinsă că știi mai mult decât ai notat în scrisorile acelea; în schimb, am putea să te ajutăm să-ți cauți fratele.

Tessa ridică privirea.

— Ați face asta?

— Ai cuvântul meu.

Charlotte se ridică în picioare. Niciuna dintre ele nu se

atinsese de ceaiul de pe tavă.

— Sophie, ai putea s-o ajuți pe domnișoara Gray să se îmbrace și apoi să o conduci la cină?

— Cină?

După ce auzise asemenea lucruri despre nefilimi și despre Lumea de Jos, despre zâne și vampiri și demoni, perspectiva unei cine era aproape șocantă prin normalitatea ei.

— Sigur. E aproape șapte. Deja l-ai cunoscut pe Will; poți să mai cunoști și alte persoane. Poate ai să înțelegi că poți să ai încredere în noi.

Charlotte făcu o mișcare scurtă din cap și ieși din cameră. În timp ce ușa se închidea în urma ei, Tessa clătină din cap tăcută. Mătușa Harriet fusese autoritară, dar nici nu se compara cu Charlotte Branwell.

— E foarte strictă, dar e cu adevărat bună, îi zise Sophie, întinzându-i rochia pe care o pregătise pentru ea. N-am cunoscut pe nimeni mai bun la suflet.

Tessa atinse mâneca rochiei cu vârful degetelor. Era din satin roșu-închis, așa cum spusese Charlotte, cu o panglică din moar negru în talie și pe tiv. Niciodată nu purtase ceva mai frumos.

— Vreți să vă ajut să vă îmbrăcați pentru cină, domnișoară? o întrebă Sophie.

Tessa își aminti ceva ce mătușa Harriet spunea întotdeauna - că poți cunoaște un om nu după ce spun prietenii lui despre el, ci după cum își tratează servitorii. Dacă Sophie credea că Charlotte are inimă bună, atunci probabil că așa era.

Își ridică privirea.

— Îți mulțumesc mult, Sophie. Cred că vreau.

Pe Tessa nu o ajutase nimeni niciodată până atunci să se îmbrace, în afară de mătușa ei. Deși avea un corp suplu, rochia fusese în mod evident croită pentru o fată mai mică, iar Sophie trebui să strângă șireturile corsetului ca să-i vină bine Tessei. Aceasta gemu ușor.

— Doamna Branwell nu crede în corsetul strâns, explică ea. Spune că produce migrene și slăbiciune, iar un vânător de umbre nu-și poate permite să fie slab. Dar domnișoarei Jessamine îi place să aibă rochii foarte mici în talie, și chiar insistă.

— Păi, zise Tessa, respirând cu greu. Oricum, eu nu sunt o vânătoare de umbre.

— Da, aveți dreptate, încuviință Sophie, încheindu-i rochia la spate. Poftim. Ce părere aveți?

Tessa se privi în oglindă și fu surprinsă. Rochia îi venea prea strâmtă, și fusese în mod clar destinată să se muleze pe corp fără nici o modificare. Îi strângea trupul ca o menghină, în jos, pe șolduri, formând la spate niște mici pliuri. Mânecile erau răsfrânte, lăsând să se vadă volanele de dantelă ale manșetelor. Arăta… mai în vârstă, se gândi ea, și nu mai semăna cu sperietoarea aceea de ciori în care se transformase în Casa Întunecată, dar nici cu fata pe care o cunoștea atât de bine. *Dacă cumva când m-am Transformat și am revenit apoi în forma mea, n-am făcut-o prea bine? Dacă acesta nu e adevăratul meu chip?* Gândul iscă în ea o asemenea panică, încât aproape simți că leșină.

— Chiar *sunteți* cam palidă, zise Sophie examinând atent imaginea Tessei și, spre ușurarea ei, nepărând prea șocată de faptul că rochia îi venea prea strâmtă. Ați putea încerca să vă ciupiți puțin obrajii ca să le dați un pic de culoare. Așa procedează domnișoara Jessamine.

— A fost foarte drăguț din partea ei - a domnișoarei Jessamine, vreau să spun - să-mi împrumute rochia.

Sophie chicoti.

— Domnișoara Jessamine n-a purtat-o niciodată. Doamna Branwell i-a dat-o în dar, dar domnișoara Jessamine a spus că o face să pară palidă și a aruncat-o în fundul garderobei. După părerea mea a fost nerecunoscătoare. Acum, ciupiți-vă puțin obrajii. Sunteți albă ca laptele.

Ascultând-o și mulțumindu-i lui Sophie, Tessa ieși din

dormitor și porni pe coridorul lung din piatră. Charlotte o aștepta. Tessa o urmă șchiopătând - pantofii negri din mătase, nu chiar măsura ei, nu erau prea blânzi cu picioarele ei rănite.

Aici, în Institut, se simțea cumva ca într-un castel - tavanul era prea înalt, pereții, plini de tapiserii. Sau cel puțin așa își imagina Tessa că ar putea arăta un castel pe dinăuntru. Tapiseriile repetau plictisitor motive de stele, spade și același fel de desene pe care le văzuse reproduse în tuș pe pielea lui Will și a lui Charlotte. Mai exista o imagine unică, care și aceasta se repeta, a unui înger ieșind dintr-un lac, purtând o sabie într-o mână și o cupă în cealaltă.

— Locul ăsta a fost cândva o biserică, zise Charlotte, răspunzând întrebării nerostite a Tessei. Biserica All-Hallows-the-Lass. A ars din temelii în timpul Marelui Incendiu din Londra. După aceea am preluat terenul și am construit Institutul pe ruinele vechii biserici. E folositor pentru scopurile noastre să rămânem pe pământ sfințit.

— Oamenilor nu li se pare ciudat să construiți pe locul unei biserici vechi ca aceasta? întrebă Tessa, grăbind pasul pentru a o ajunge din urmă.

— Ei nu știu despre asta. Mundanii - așa-i numim noi pe oamenii obișnuiți - nu știu ce facem aici, explică Charlotte. Pentru ei, din afară, locul pare o bucată pustie de teren. În plus, mundanii nu sunt interesați cu adevărat de ceea ce nu-i afectează în mod direct.

Se întoarse și o conduse pe Tessa printr-o ușă într-o sufragerie mare, luminată puternic.

— Am ajuns.

Tessa se opri, clipind în lumina bruscă; încăperea era imensă, suficient de mare pentru o masă la care se puteau așeza douăzeci de oameni. O lampă mare cu gaz atârna din tavan, scăldând încăperea într-o strălucire gălbuie. Deasupra unui bufet plin de porțelanuri scumpe se găsea o oglindă înrămată, mare cât peretele. Centrul mesei era

decorat cu un vas din sticlă, scund, cu flori albe. Totul era plin de bun-gust și foarte obișnuit. Nu se găsea nimic neobișnuit în acea încăpere, nimic ce-ar fi putut constitui un indiciu despre natura ocupanților clădirii.

Deși întreaga masă era acoperită cu o față de masă albă, erau numai cinci tacâmuri pregătite într-un capăt. Însă numai doi oameni stăteau deocamdată la masă - Will și o fată cu părul blond, cam de vârsta Tessei, îmbrăcată cu o rochie strălucitoare, decoltată. Cei doi păreau să se ignore în mod intenționat; când intrară Charlotte și Tessa, Will ridică privirea ușurat.

— Will, zise Charlotte. Ți-o amintești pe domnișoara Gray?

— Am într-adevăr o amintire vie despre ea, zise Will.

Nu mai purta hainele ciudate de culoare neagră pe care le purtase cu o zi înainte, ci o pereche obișnuită de pantaloni și un sacou cenușiu cu guler de catifea neagră. Cenușiul îi făcea ochii să arate mai albaștri ca oricând. Îi zâmbi Tessei, care simți că se înroșește și privi repede în altă parte.

— Și Jessamine - Jessie, te rog, insist să te uiți la noi. Jessie, dânsa este domnișoara Theresa Gray; domnișoară Gray, aceasta este domnișoara Jessamine Lovelace.

— Deosebit de încântată de cunoștință, murmură Jessamine.

Tessa nu se putu abține să nu o privească fix. Era aproape ridicol de drăguță, în romanele pe care le citea Tessa ar fi fost numită un trandafir englezesc - toată numai păr blond-argintiu, ochi căprui blânzi și ten deschis la culoare. Purta o rochie de un albastru foarte strălucitor și inele pe aproape fiecare deget. Dacă avea aceleași semne negre pe piele ca și Will și Charlotte, nu erau vizibile.

Will îi aruncă lui Jessamine o privire plină de aversiune și se întoarse spre Charlotte.

— Așadar, unde e întârziatul tău soț?

Așezându-se, Charlotte îi făcu un gest cu mâna Tessei să

se așeze alături, pe scaunul de lângă Will.

— Henry e în atelierul lui. L-am trimis pe Thomas să-l cheme. Ni se va alătura într-o clipă.

— Și Jem?

Privirea lui Charlotte nu anunța nimic bun, dar nu zise decât:

— Jem nu se simte bine. E într-una din zilele acelea…

— El e *întotdeauna* într-una din zilele acelea, spuse Jessamine dezgustată.

Tessa se pregătea să întrebe cine e Jem, când intră Sophie, urmată de o femeie durdulie de vârstă mijlocie, cu părul cărunt ieșindu-i dintr-un coc. Cele două începură să servească mâncarea de pe bufet. Aveau friptură de porc, cartofi, supă de cimbru și chifle pufoase cu unt cremos, auriu. Tessa se simți brusc zăpăcită; uitase cât de foame îi era. Mușcă dintr-o chiflă, doar ca să verifice, când o văzu pe Jessamine uitându-se țintă la ea.

— Știi, spuse Jessamine pe un ton grațios, nu cred că am văzut vreodată o magiciană mâncând. Presupun că nici măcar nu trebuie să ții vreo dietă, nu-i așa? Poți folosi magia ca să devii suplă.

— Nu suntem siguri că e magiciană, Jessie, spuse Will.

Jessamine îl ignoră.

— Trebuie că e îngrozitor să fii atât de malefică! Te temi că o să mergi în Iad? - se aplecă spre Tessa. Cum crezi că arată Diavolul?

Tessa lăsă furculița jos.

— Ți-ar plăcea să-l cunoști? Aș putea să-l invoc pentru o întâlnire în trei, dacă vrei. Cum sunt magiciană…

Will lăsă să-i scape un hohot de râs. Jessamine făcu ochii mari.

— Nu-i nevoie să fii bădăran, zise ea - apoi se întrerupse când Charlotte se ridică brusc, cu un strigăt de uimire.

— *Henry*!

În cadrul ușii boltite a sufrageriei apăruse un bărbat - un bărbat înalt, care părea cunoscut, cu o claie de păr de

culoarea ghimbirului și cu ochi migdalați. Purta o haină largă, uzată, din tweed, strânsă cu o curea peste jiletca în dungi șocant de strălucitoare; pantalonii îi erau acoperiți de un fel de praf de cărbune. Dar nimic din toate astea n-o făcu pe Charlotte să țipe; motivul țipătului fusese brațul lui stâng, care luase foc. Dintr-un punct de deasupra cotului se ridicau o mulțime de scântei, lăsând în urmă dâre de fum negru.

— Charlotte, dragă, îi zise Henry soției sale, care rămăsese cu gura căscată de groază, în timp ce Jessamine, lângă ea, se uita tot cu ochii mari. Îmi cer scuze că am întârziat. Știți, aproape că am reușit să fac Senzorul să funcționeze…

Will îl întrerupse.

— Henry, zise el, ai luat foc. Știi, nu?

— O, da, zise Henry nerăbdător - flăcările îi ajunseseră acum aproape de umăr. Am lucrat ca un apucat toată ziua. Charlotte, ai auzit ce-am spus despre Senzor?

Charlotte lăsă jos mâna pe care o dusese la gură.

— Henry! țipă ea. *Brațul* tău!

Henry își privi brațul și rămase cu gura căscată de uimire.

— La dracu! apucă el să spună înainte ca Will, dând dovadă de prezență de spirit, să se ridice, să înșface vasul cu flori de pe masă și să arunce conținutul asupra lui.

Flăcările se stinseră, cu un sfârâit, iar Henry rămase ud leoarcă, în cadrul ușii, cu o mânecă a jachetei înnegrită și cu o mulțime de flori albe împrăștiate la picioarele lui. Radia de fericire și își dădu câteva palme peste mânecă, cu o privire plină de satisfacție.

— Știi ce înseamnă asta?

Will puse vaza jos.

— Că ți-ai dat singur foc și nici măcar nu ai observat?

— Că amestecul care se aprinde cu efect întârziat pe care l-am obținut săptămâna trecută funcționează! zise Henry mândru. Materialul ăsta cred că a ars cel puțin zece

minute, și nici măcar pe jumătate nu e distrus - își privi atent brațul. Poate că ar trebui să-i dau foc și celeilalte mâneci și să văd cât de mult…

— Henry, zise Charlotte, care părea să-și fi revenit din șoc. Dacă-ți dai foc intenționat, o să încep procedurile de divorț. Acum stai jos și mănâncă. Și salut-o pe musafira noastră.

Henry se așeză, se uită peste masă la Tessa - și clipi surprins.

— Te cunosc, zise el. Tu ești cea care m-a mușcat!

Părea să vorbească despre ceva plăcut, ca și când și-ar fi amintit niște lucruri drăguțe care se întâmplaseră între ei.

Charlotte îi aruncă o privire resemnată soțului ei.

— Ai apucat s-o întrebi pe domnișoara Gray despre clubul Pandemonium? zise Will.

Clubul Pandemonium.

— Știu cuvintele astea. Erau scrise pe portiera trăsurii doamnei Dark, zise Tessa.

— Este o organizație, răspunse Charlotte. O organizație destul de veche a mundanilor care sunt interesați de arta magiei. Când se întâlnesc, fac vrăji și încearcă să invoce demoni și spirite, oftă ea.

Jessamine pufni.

— Nu pot să-mi închipui de ce-și bat capul, spuse ea. Rasolind niște vrăji și purtând robe cu glugă și aprinzând niște foculețe. E ridicol.

— O, dar fac mai mult de-atât, zise Will. Cei din Lumea de Jos sunt mult mai puternici decât ai crede. Mulți oameni bogați și importanți în societatea mundană sunt membri…

— Cu atât mai caraghios - Jessamine își dădu părul pe spate. Au bani și putere. De ce să-și piardă vremea cu magia?

— Bună întrebare, zise Charlotte. Mundani care se implică în lucruri despre care nu știu nimic, probabil că vor avea parte de un sfârșit neplăcut.

Will ridică din umeri.

— Când încercam să depistez sursa simbolului de pe cuțitul pe care eu și cu Jem l-am găsit pe alee, am fost condus către clubul Pandemonium. La rândul lor, membrii acestuia m-au condus către Surorile Întunecate. E simbolul lor - cei doi șerpi. Ele supervizează o serie de tripouri frecventate de cei din Lumea de Jos. Acestea există pentru a-i ispiti pe mundani și pentru a-i păcăli să-și piardă banii în jocuri magice, iar apoi, când se umplu de datorii, Surorile Întunecate încep să scoată banii de la ei cu dobânzi ruinătoare.

Will se uită spre Charlotte.

— De asemenea, ele mai au și alte afaceri, dintre cele mai scârboase. Casa în care o țineau pe Tessa, mi s-a spus, era un bordel din Lumea de Jos care se ocupa de mundanii cu gusturi neobișnuite.

— Will, nu sunt deloc sigură… zise Charlotte pe un ton ezitant.

— Hmm, spuse Jessamine. Nici nu mă mir că erai atât de nerăbdător să te duci acolo, William.

Dacă sperase să-l enerveze pe Will, nu-i reușise; ar fi putut foarte bine să nu vorbească deloc, pentru că el nu-i acordă nici o atenție. O privea pe Tessa, cu sprâncenele ușor ridicate.

— Te-am jignit, domnișoară Gray? Îmi închipui că, după tot ce-ai văzut, nimic nu te mai poate șoca așa de ușor.

— Nu m-ați jignit, domnule Herondale.

Deși răspunsese așa, Tessa își simțea obrajii în flăcări. Domnișoarele binecrescute nu știau ce e un bordel, și cu siguranță n-ar fi rostit cuvântul acela în preajma altor persoane. Crima era cum era, dar asta…

— Eu, ăăă… nu înțeleg cum putea să fie un… loc ca acela, spuse ea cât de ferm putu. Niciodată nu venea și nu pleca nimeni, și în afară de servitoare și de vizitiu n-am văzut să fi locuit nimeni altcineva acolo.

— Nu, atunci când am ajuns acolo era chiar părăsită, încuviință Will. Cu siguranță că hotărâseră să-și suspende

afacerea, poate pentru că voiau să te țină pe tine izolată - se uită din nou înspre Charlotte. Crezi că fratele domnișoarei Gray are același har pe care-l are ea? Oare ăsta să fie motivul pentru care Surorile Întunecate l-au prins mai întâi pe el?

Tessa strecură o replică, mulțumită de schimbarea subiectului.

— Fratele meu n-a dat niciodată semne în legătură cu așa ceva, dar nici cu mine nu s-a întâmplat nimic până când nu m-au găsit Surorile Întunecate.

— Care *este* harul tău? întrebă Jessamine. Charlotte nu vrea să ne spună.

— Jessamine!

Charlotte se încruntă la ea.

— Nu cred că are vreunul, continuă Jessamine. Cred că pur și simplu e o șmecheroaică și știe că dacă noi credem că e din Lumea de Jos va trebui să o tratăm bine, din pricina Acordurilor.

Tessa nu se descurajă. Se gândi la mătușa ei, Harriet, care spunea: „Nu-ți pierde cumpătul, Tessa” și „Nu te certa cu fratele tău pentru că pur și umplu te necăjește”. Nu-i păsa. O priveau cu toții - Henry, cu ochii lui migdalați plini de curiozitate, Charlotte - cu o privire pătrunzătoare ca un ciob de sticlă, Jessamine - abia mascându-și bucuria, iar Will, amuzat. Ce s-ar fi întâmplat dacă toți ar fi gândit ca Jessamine? Ce s-ar fi întâmplat dacă toți s-ar fi gândit că ea cerșea milă? Mătușii Harriet îi displăcea să accepte mila mai mult decât îi displăcea ca Tessa să-și piardă cumpătul.

Apoi începu să vorbească Will, aplecându-se în față ca s-o privească în ochi.

— Poți să ții secret, spuse el blând, dar secretele sunt și ele apăsătoare, și asta probabil că apasă tare greu.

Tessa își înălță capul.

— Nu e nici un secret. Dar mi-ar fi mai ușor să vă arăt decât să vă spun.

— Excelent! Henry părea încântat. Îmi place să mi se arate lucruri. Îți trebuie ceva, o lampă fermecată sau…

— Dar nu suntem la o ședință de spiritism, Henry, spuse Charlotte obosită, și apoi se întoarse spre Tessa. Domnișoară Gray, nu e nevoie să faci asta dacă nu vrei.

Tessa o ignoră.

— De fapt, chiar am nevoie de ceva, spuse ea întorcându-se spre Jessamine. Ceva ce-ți aparține, te rog. Un inel sau o batistă.

Jessamine strâmbă din nas.

— Vai de mine, mi se pare că puterile tale speciale sunt mai degrabă de hoț de buzunare!

Will o privi exasperat.

— Jessie, dă-i un inel. Ai destule.

— Dă-i tu ceva, atunci - se îmbufnă Jessamine.

— Nu, zise Tessa pe un ton ferm. Trebuie să fie ceva de-al tău.

Pentru că dintre toți cei de aici, tu semeni cel mai mult cu mine la siluetă. Dacă mă transform în micuța Charlotte, rochia asta o să cadă pur și simplu de pe mine, se gândi Tessa. Îi venise în cap să încerce să folosească chiar rochia, dar cum Jessamine n-o purtase niciodată, nu era sigură că avea să funcționeze, și nu voia să riște.

— Ei, în cazul ăsta, foarte bine.

Bosumflată, Jessamine își scoase de pe degetul mic un inel cu o piatră roșie încrustată și i-l întinse Tessei peste masă.

— Sper să merite deranjul.

O, cu siguranță! Fără să zâmbească, strânse inelul în palma stângă. Apoi închise ochii.

Întotdeauna era la fel: la început nimic, apoi o străfulgerare prin minte, ca atunci când cineva aprinde o lumânare într-o cameră întunecoasă. Orbecăi în căutarea acelui lucru, așa cum o învățaseră Surorile Întunecate. Era dificil să scape de teamă și timiditate, dar o făcuse deja de suficiente ori ca să știe acum la ce să se aștepte - întinse

mâna în față ca să atingă lumina din centrul întunericului; simți lumina și căldura învăluitoare, ca și când s-ar fi acoperit cu o pătură, cu ceva gros și greu, care îi înfășură fiecare strat al pielii; și apoi, când lumina se înteți și o înconjură, intră brusc. Înăuntrul pielii altcuiva. Înăuntrul gândurilor ei.

Gândurile lui Jessamine.

Dar era doar la început, gândurile ei atingeau ușor suprafața gândurilor lui Jessamine, așa cum degetele ating ușor suprafața unei ape. Totuși, i se tăie răsuflarea. Tessa avu, brusc, o viziune fulgerătoare a unei bucăți luminoase de prăjitură cu ceva întunecat în centru, ca un vierme în miezul unui măr. Simți resentimente, ură, manie - ca atunci când tânjești foarte tare după ceva…

Deschise brusc ochii. Încă stătea așezată la masă, strângând în pumn inelul lui Jessamine. Simțea în piele miile de furnicături care însoțeau întotdeauna Transformările. Simțea ciudățenia reprezentată de greutatea diferită a altui corp, străin de al ei; simțea pe umeri atingerea părului blond al lui Jessamine. Prea des pentru ca agrafele pe care și le prinsese ea să-l poată strânge, i se revărsase pe spate ca o cascadă deschisă la culoare.

— În numele Îngerului, șopti Charlotte.

Tessa se uită de jur împrejurul mesei. Cu toții o priveau fascinați - Charlotte și Henry, cu gurile căscate; Will, rămas pentru prima dată fără grai, cu un pahar de apă încremenit la jumătatea distanței spre buze. Iar Jessamine - Jessamine o privea cu o groază evidentă, ca cineva care tocmai își văzuse propria fantomă. Pentru o clipă, Tessa simți un fior de vinovăție.

Dură doar o clipă. Încet, Jessamine își luă mâna de la gură, încă foarte palidă la față.

— *Dumnezeule*, am un nas enorm, exclamă ea. De ce nu mi-a spus nimeni?

4
SUNTEM UMBRE

Pulvis et umbra sumus.
- Horațiu, *Ode*

În clipa în care Tessa se transformă înapoi, fu nevoită să răspundă unui șir nesfârșit de întrebări. Pentru niște persoane care trăiau într-o lume întunecată a magiei, nefilimii strânși acolo păreau copleșiți de-a dreptul de harul ei, ceea ce nu făcea decât să-i confirme bănuiala - că talentul ei de a se metamorfoza era cu totul neobișnuit. Chiar și Charlotte, care aflase despre el înainte de demonstrația Tessei, păru fascinată.

— Deci trebuie să ții ceva în mână care aparține persoanei în care te Transformi? întrebă Charlotte pentru a doua oară.

Sophie și femeia mai în vârstă, despre care Tessa credea că e bucătăreasa, strânseseră deja farfuriile folosite la cină și serviseră o prăjitură fină și ceai, dar niciunul dintre meseni nu se atinsese de ele.

— Nu poți pur și simplu să *privești* pe cineva și…

— Am mai explicat asta deja, răspunse Tessa simțind că începe să o doară capul. Trebuie să țin ceva care le aparține, chiar și numai un fir de păr sau o geană. Ceva ce e al *lor*. Altminteri, nu se întâmplă nimic.

— Crezi că o fiolă cu sânge ar fi de folos? întrebă Will, pe un ton de interes academic.

— Probabil, nu știu. N-am încercat niciodată.

Tessa luă o înghițitură de ceai, care se răcise.

— Zici că Surorile Întunecate știau că acesta e talentul tău? Știau că ai această abilitate înainte să afli tu? întrebă

Charlotte.

— Da. În primul rând, de-asta au vrut să pună mâna pe mine.

Henry scutură din cap.

— Dar *cum* de-au știut? Partea asta n-o prea pricep.

— Nu *știu*, spuse Tessa, nu din prima. Niciodată nu mi-au explicat. Nu știu decât ce v-am spus deja - că ele păreau să știe exact ce pot să fac, și cum să mă antreneze pentru asta. Petreceau ore în șir cu mine, zilnic…

Tessa înghiți puternic ca să scape de nodul din gât. În minte începuseră să i se perinde toate amintirile - ore în șir în încăperea din pivnița Casei Întunecate, cum îi strigaseră că Nate va muri dacă nu se va putea Transforma așa cum voiau ele, agonia din momentul când învățase, în sfârșit, să o facă.

— La început a *durut*, șopti ea. Ca și cum îmi pocneau oasele, topindu-se înăuntrul meu. De obicei mă obligau să mă Transform de două-trei ori, apoi de zece ori pe zi, până când, în cele din urmă, îmi pierdeam cunoștința. Iar apoi, ziua următoare, o luau de la capăt. Eram încuiată în încăperea aia, așa că nici măcar nu puteam încerca să plec, oftă ea. În ultima zi, m-au testat cerându-mi să mă Transform într-o fată care murise și care își amintea cum fusese atacată cu un pumnal și înjunghiată. Despre un *lucru* care o urmărea pe alee.

— Probabil că era fata pe care am găsit-o eu și cu Jem - Will se ridică în picioare, cu o strălucire în ochi. Noi am bănuit că probabil scăpase de un atac și fugise în noapte. Cred că au trimis demonul shax să o aducă înapoi, dar l-am omorât eu. Trebuie că s-au întrebat ce s-a întâmplat.

— Fata în care m-am transformat se numea Emma Bayliss, spuse Tessa în șoaptă. Avea părul foarte deschis la culoare - legat cu funde și era micuță.

Will încuviință din cap ca și când descrierea îi era cunoscută.

— Apoi s-au întrebat ce i s-a întâmplat fetei. De-asta m-

au pus să mă Transform în ea. Când le-am spus că murise, au părut ușurate.

— Sărmana, murmură Charlotte. Deci te poți Transforma și în morți? Nu numai în ființe vii?

Tessa încuviință.

— Când mă Transform, aud în minte și vocile lor. Diferența e că cei mai mulți dintre ei pot să-și amintească momentul când au murit.

— Îhh, se strâmbă Jessamine, cutremurată. Cât de morbid.

Tessa se uită spre Will. *Domnul Herondale*, se dojeni ea în tăcere, dar îi era greu să se gândească la el așa. Simțea cumva că-l cunoaște mai bine decât în realitate. Dar era un gând prostesc.

— M-ai găsit fiindcă tu îl căutai pe ucigașul Emmei Bayliss, zise ea. Dar ea era doar o fată moartă. O moartă - cum îi spui tu? - mundană. De ce ți-a trebuit atât de mult timp și efort ca să descoperi ce i s-a întâmplat?

Pentru o clipă, privirea lui Will o întâlni pe a ei, cu ochii aceia de un albastru foarte închis. Apoi, expresia i se schimbă - vag, dar ea observă, deși n-ar fi putut să spună ce însemna acea schimbare.

— O, nu te-aș fi deranjat, dar Charlotte a insistat. Ea simțea că se întâmplă ceva mai important. Și odată ce Jem și cu mine ne-am infiltrat în clubul Pandemonium și am auzit zvonurile despre celelalte crime, ne-am dat seama că se întâmpla ceva mai mult decât simpla moarte a unei fete. Fie că ne plac sau nu mundanii, nu putem permite să fie măcelăriți în mod sistematic. Pentru asta existăm.

Charlotte se aplecă peste masă.

— Surorile Întunecate n-au menționat niciodată ce întrebuințare intenționau să dea talentului tău, nu-i așa?

— Știi despre Magistru, spuse Tessa. Au zis că mă pregătesc pentru el.

— Ca să facă ce anume? întrebă Will. Să te mănânce la cină?

Tessa scuturǎ din cap.

— Sǎ… sǎ se însoare cu mine, așa mi-au spus.

— Sǎ se însoare cu tine?

Jessamine nu-și ascunse disprețul.

— E ridicol. Probabil cǎ aveau de gând sǎ facǎ un sacrificiu de sânge cu tine și nu voiau sǎ intri în panicǎ.

— Nu știu dacǎ-i chiar așa, zise Will. Am cǎutat în mai multe camere înainte sǎ o gǎsesc pe Tessa. Îmi aduc aminte cǎ una dintre ele era pregǎtitǎ, surprinzǎtor, ca o încǎpere pentru nuntǎ. Era acolo un pat uriaș cu baldachin alb. Iar în șifonier atârna o rochie aibǎ. Pǎrea sǎ fie de mǎrimea ta.

O privi pe Tessa atent.

— Ceremonia cǎsǎtoriei poate fi ceva foarte puternic, zise Charlotte. Dacǎ decurge cum trebuie, i-ar putea permite cuiva sǎ aibǎ acces la harul tǎu, Tessa, ba chiar i-ar da puterea sǎ te controleze, continuǎ ea, bǎtând cu degetele pe blatul mesei. Cât despre „Magistru”, am cǎutat termenul în arhive. Este adesea folosit pentru a-l denumi pe conducǎtorul unui sabat sau al altui grup de magicieni. Genul de grup care se vrea a fi clubul Pandemonium. Nu mǎ pot abține sǎ nu bǎnuiesc cǎ e o legǎturǎ între Magistru și clubul Pandemonium.

— Am fǎcut investigații despre ei pânǎ acum și nu am reușit niciodatǎ sǎ-i surprindem fǎcând ceva periculos, spuse Henry. Nu e împotriva Legii sǎ fii idiot.

— Ce noroc pe tine! zise Jessamine printre dinți.

Henry pǎru jignit, dar nu spuse nimic. Charlotte îi aruncǎ o privire glacialǎ lui Jessamine.

— Henry are dreptate, zise Will. Nu cǎ Jem și cu mine nu i-am fi surprins înfǎptuind lucrul acela ciudat și interzis - bând absint amestecat cu pulberi demonice și așa mai departe. Atâta timp cât își fǎceau rǎu numai lor înșiși, nu prea aveam treabǎ cu ei. Dar dacǎ s-au apucat sǎ le facǎ rǎu altora…

— Îi știi pe vreunii dintre ei? întrebǎ Henry curios.

— Pe mundani, nu, zise Will indiferent. Nu mi s-a părut niciodată c-ar fi ceva demn de descoperit și mulți dintre ei mergeau mascați sau deghizați la evenimentele clubului. Dar i-am recunoscut pe câțiva din Lumea de Jos. Magnus Bane, Lady Belcourt, Ragnor Fell, de Quincey…

— De Quincey? Sper că nu a încălcat vreo lege. Știi cât de mult ne-am chinuit să găsim un conducător al vampirilor cu care să ne putem întâlni, spuse Charlotte îngrijorată.

Will zâmbea cu privirea pironită în ceașca de ceai.

— De câte ori l-am văzut, se comporta exact ca un înger.

După ce se uită urât la el, Charlotte se întoarse către Tessa.

— Servitoarea despre care ai pomenit - Miranda - are și ea același har ca și tine? Și Emma?

— Nu cred. Dacă l-ar fi avut, ar fi pregătit-o și pe ea, nu?, iar Emma nu îmi amintește nimic de genul ăsta.

— Și n-au pomenit niciodată de clubul Pandemonium? De vreun scop mai important?

Tessa scormoni printre amintiri. Despre ce vorbiseră Surorile Întunecate când credeau că ea nu le aude?

— Nu cred că au pronunțat vreodată numele clubului, dar câteodată vorbeau despre niște întâlniri planificate, și despre cum ceilalți membri ar fi fost încântați să vadă cum progresau cu mine. Totuși, cândva au pomenit un nume. Tessa se încruntă, încercând să-și amintească. Despre altcineva din club. Nu-mi vine în minte, dar știu că mi se părea că numele suna străin.

Charlotte se aplecă peste masă.

— Tessa, poți să *încerci*? Să încerci să-ți amintești?

Charlotte nu era rău intenționată, Tessa știa asta, și totuși vocea ei stârni celelalte voci din mintea Tessei - voci care o sileau să-și *amintească*, să se cufunde în ea însăși, să-și elibereze puterea. Voci care, la cea mai mică provocare, puteau deveni dure și reci. Voci care lingușeau, amenințau și mințeau.

Tessa se ridică.

— Mai întâi, cum rămâne cu fratele meu?

Charlotte o privi surprinsă.

— Fratele tău?

— Ai spus că dacă vă dau informații despre Surorile Întunecate, o să mă ajutați să-mi găsesc fratele. V-am spus tot ce știu. Și încă n-am nici cea mai vagă idee unde ar putea fi Nate.

— A!

Charlotte se rezemă de spătar, părând aproape speriată.

— Sigur. O să începem mâine să cercetăm unde ar putea fi, o liniști ea pe Tessa. O să începem cu locul lui de muncă, o să vorbim cu patronul lui și o să vedem dacă știe ceva. Avem contacte în tot felul de locuri, domnișoară Gray. Și Lumea de Jos se conduce după bârfe la fel ca și lumea mundană. Până la urmă o să găsim pe cineva care să știe ceva despre fratele tău.

Nu după mult timp, masa luă sfârșit, iar Tessa se scuză și plecă ușurată, refuzând propunerea lui Charlotte de a o conduce înapoi în camera ei. Nu voia decât să fie singură cu gândurile ei.

Parcurse coridorul luminat de torțe, amintindu-și ziua în care coborâse de pe vapor în Southampton. Venise în Anglia necunoscând pe nimeni altcineva în afară de fratele ei, și le permisese Surorilor Întunecate să o oblige să le servească. Acum trecuse de partea vânătorilor de umbre, și cine ar fi putut spune că aceștia se purtau mai bine cu ea? La fel ca și Surorile Întunecate, voiau să se folosească de ea - să o folosească pentru informațiile pe care le cunoștea -, iar acum, că erau cu toții conștienți de puterea ei, cât avea să mai dureze până să-și dorească să o folosească la rândul lor?

Cufundată încă în gânduri, Tessa aproape că se izbi de un perete. Se dezmetici repede și se uită în jur, încruntându-se. Mersese mult mai mult decât mersese

împreună cu Charlotte până în sufragerie, și încă nu găsise camera pe care și-o amintea. De fapt, nici măcar nu era sigură că găsise coridorul pe care și-l amintea. Acum era într-un culoar cu pereții plini de torțe și tapiserii, dar oare era același? Unele dintre coridoare erau foarte luminoase, altele foarte întunecate, cu torțe care luminau mai slab sau în foarte puternic. Uneori, flacăra torțelor se întețea, iar apoi, când trecea pe lângă ele, pălea, ca și cum ar fi răspuns unui stimul pe care nu-l vedea. Coridorul acesta era destul de întunecat. Îl parcurse cu grijă până la capăt, unde se bifurca în alte coridoare identice.

— Rătăcită? întrebă o voce din spatele ei.

O voce tărăgănată, arogantă, pe care o recunoscu imediat.

Will.

Tessa se întoarse și îl văzu, rezemat nepăsător de peretele din spatele ei, ca și când ar fi stat tolănit, cu picioarele încrucișate, încălțat cu niște ghete roase. În mână ținea piatra lui strălucitoare. Când îl privi, o băgă în buzunar, acoperindu-i lumina.

— Domnișoară Gray, ar trebui să-mi permiți să-ți arăt puțin Institutul, sugeră el. Știi, așa, ca să nu te mai rătăcești.

Tessa miji ochii spre el.

— Sigur, poți pur și simplu să continui să bântui de una singură, dacă asta vrei, adăugă el. Dar trebuie să te avertizez totuși că aici există cel puțin trei sau patru uși pe care chiar n-ar trebui să le deschizi. De exemplu, aceasta este cea care dă în încăperea unde îi ținem pe demonii prinși în capcană. Uneori pot să devină puțin cam obraznici. Apoi, aceasta este încăperea armelor. Unele arme au o voință proprie și chiar sunt ascuțite. Apoi, încăperile care dau spre exterior. Sunt menite să-i încurce pe intruși, dar când ești la înălțimea turlei unei biserici, nu cred că ai vrea ca din întâmplare să aluneci și…

— Nu te cred, zise Tessa. Ești un mincinos patetic,

domnule Herondale. Totuși… - își mușcă buzele. Nu-mi place să bântui. Poți să-mi arăți ce e pe-aici, dacă-mi promiți că n-o să te ții de păcăleli.

Will îi promise. Și, spre surprinderea Tessei, se ținu de cuvânt O conduse printr-un șir de coridoare care păreau identice. În timp ce mergeau, îi spuse câte încăperi avea Institutul (nenumărate), câți vânători de umbre puteau locui împreună în același timp (sute), și îi prezentă marea sală de bal unde se ținea anual petrecerea de Crăciun pentru Enclavă - care, explică Will, era termenul pentru grupul de vânători de umbre care locuiau în Londra. (În New York, adăugă el, termenul era „Conclav”. Vânătorii de umbre americani păreau să aibă propriul lor jargon.)

După sala de bal urmă bucătăria, unde i-o prezentă pe Agatha, bucătăreasa, femeia de vârstă mijlocie pe care Tessa o văzuse în sufragerie. Aceasta stătea pe un scaun, cosând în fața unei plite masive și, spre marea uimire a Tessei, fuma o pipă enormă. Femeia zâmbi cu indulgență când Will luă mai multe tarte cu ciocolată de pe platoul de pe masă, unde fuseseră lăsate să se răcească. Îi oferi una Tessei. Ea se strâmbă.

— Ah, nu, *urăsc* ciocolata.

Will păru îngrozit.

— Ce fel de monstru ar putea urî ciocolata?

— El mănâncă *orice*, îi spuse Agatha Tessei, cu un zâmbet placid. Încă de când avea doisprezece ani. Cred că numai antrenamentele îl împiedică să se îngrașe.

Tessa, amuzată de ideea unui Will gras, o lăudă pe Agatha, care pufăia din pipă, pentru arta de a stăpâni enorma bucătărie. Arăta ca un loc în care puteai găti pentru sute de oameni, cu șiruri întregi de conserve și supe la borcan, de cutii cu condimente și o uriașă halcă de vită perpelită într-un cârlig deasupra focului din șemineu.

— Bravo, îi zise Will după ce ieșiră din bucătărie. Pentru că ai complimentat-o pe Agatha. Acum o să-i placă de tine. Dacă nu te place, nu e bine. O să-ți pună pietricele în supă.

— Vai de mine! zise Tessa, fără să-și poată ascunde amuzamentul.

Din bucătărie merseră spre sala de muzică, unde se aflau harpe și un pian mare, vechi, pe care se aduna praful. La capătul unui șir de scări se afla salonul, un loc plăcut unde pereții, în loc să fie din piatră simplă, erau acoperiți cu un tapet de hârtie, cu un model luminos cu frunze și crini. În șemineu era aprins focul, iar în jurul lui erau așezate mai multe fotolii confortabile. De asemenea, în încăpere se mai găsea un birou mare din lemn, despre care Will îi spuse că era locul de unde Charlotte făcea cea mai mare parte din munca de conducătoare a Institutului. Tessa nu se putu abține să nu se întrebe cu ce se ocupa Henry Branwell și unde lucra el.

După aceea urmă încăperea armelor, mai impresionante decât tot ce își închipuia Tessa că ar putea vedea într-un muzeu. Pe pereți atârnau sute de buzdugane, topoare, pumnale, săbii, cuțite și chiar și câteva pistoale, precum și o colecție de diferite tipuri de armuri, de la apărătoare pentru gambe până la costume întregi de zale. Un tânăr bine făcut și cu părul de culoare închisă stătea la o masă înaltă, lustruind un set de pumnale scurte. Când intrară, le zâmbi.

— Seara bună, conașule Will.

— Bună seara, Thomas. O știi pe domnișoara Gray? - arătă spre Tessa.

— Ai fost în Casa Întunecată! exclamă Tessa, privindu-l mai îndeaproape pe Thomas. Ai intrat cu domnul Branwell. Am crezut…

— Că sunt vânător de umbre? spuse Thomas zâmbind.

Avea un chip dulce, plăcut, deschis, și o grămadă de cârlionți. Gulerul cămășii îi era deschis, scoțând la iveală un gât puternic. Deși tânăr, era extrem de înalt și solid, iar mânecile aproape că plesneau pe brațele lui musculoase.

— Nu sunt, domnișoară, doar mă antrenez ca ei.

Will se rezemă de perete.

— Thomas, a sosit comanda de stilete? Am tot dat în ultima vreme peste demoni shax și am nevoie de ceva îngust care să le străpungă carapacea armurii.

Thomas începu să-i spună lui Will despre expedierea întârziată din cauza vremii din Idris, dar Tessei îi atrase atenția altceva. Era o cutie înaltă din lemn aurit, bine lustruită, cu un model pirogravat pe partea din față - un șarpe mușcându-și propria coadă.

— Acela nu e simbolul Surorilor Întunecate? întrebă ea. Ce caută aici?

— Nu chiar, zise Will. Cutia este un Pyxis. Demonii nu au suflet; conștiința lor provine dintr-un soi de energie care poate fi uneori capturată și înmagazinată. Pyxis-ul o ține în siguranță. A, și desenul este un *uroboros*, „șarpele care-și mușcă singur coada". E un străvechi simbol alchimic reprezentând diferitele dimensiuni - lumea noastră, în interiorul șarpelui, și restul existenței, în afară, adăugă el ridicând din umeri. Cât despre simbolul Surorilor, e prima dată când am văzut pe cineva să deseneze un *uroboros* cu doi șerpi. A, nu, să nu faci asta, se răsti el când Tessa întinse mâna spre cutie, postându-se apoi abil în fața ei. Pyxis-ul nu poate fi atins de nimeni altcineva în afară de vânătorii de umbre. Se pot întâmpla lucruri urâte. Acum, hai să mergem. I-am răpit destul timp lui Thomas.

— Nu mă supăr, răspunse Thomas, dar Will aproape că ieșise deja din încăpere.

Din cadrul ușii, Tessa se uită înapoi la Thomas. Acesta se întorsese la lustruitul armelor, dar felul cum își ținea umerii o făcu să creadă că se simțea puțin cam singur.

— N-am știut că le permiteți mundanilor să lupte alături de voi, îi zise ea lui Will după ce lăsară în urmă încăperea armelor. Thomas e servitor sau…

— Thomas e în Institut de când s-a născut, spuse Will, conducând-o spre o cotitură bruscă a coridorului. Există familii care au darul Vederii în sânge, familii care le-au slujit dintotdeauna vânătorilor de umbre. Părinții lui

Thomas i-au servit pe părinții lui Charlotte în Institut, iar acum, Thomas îi servește pe Charlotte și pe Henry. Iar copiii lui îi vor servi pe ai lor. Thomas face de toate - e vizitiu, are grijă de Balios și de Xanthos - caii noștri - și ne ajută cu armele. Sophie și Agatha se ocupă de restul, deși uneori le asistă și Thomas. Bănuiesc că o place pe Sophie și nu vrea s-o vadă că muncește prea mult.

Tessa se bucură auzind asta. Se simțise groaznic din pricina felului cum reacționase când văzuse cicatricea de pe fața lui Sophie, și gândul că aceasta avea un admirator - și chiar unul chipeș - o făcea să se simtă puțin mai bine.

— Poate că e îndrăgostit de Agatha, zise ea.

— Sper că nu. Eu vreau să mă însor cu Agatha. O avea ea o mie de ani, dar face o tartă cu gem nemaipomenită. Frumusețea pălește, dar talentul la gătit e etern.

Se opri în fața unei uși mari de stejar, cu balamale din aramă masivă.

— Am ajuns, spuse el atingând ușa, care se deschise imediat.

Încăperea în care intrară era și mai mare decât sala de bal pe care o văzuse înainte. Era mai mult lungă decât lată, iar centrul era ocupat cu un șir de mese de stejar dreptunghiulare ce duceau până la peretele îndepărtat pe care era pictată imaginea unui înger. Fiecare masă era luminată de o lampă cu gaz care ardea cu flacără albă. La jumătatea înălțimii pereților exista o galerie interioară înconjurată de o balustradă din lemn la care se putea ajunge pe două scări în spirală aflate de câte o parte a încăperii. Din loc în loc se aflau rafturi suprapuse de cărți, ca niște santinele, formând un fel de firide de-a lungul pereților. La etaj se aflau și mai multe rafturi de cărți; cărțile din interior erau ascunse după niște panouri din metal perforat, fiecare stanțat cu un model din patru C-uri. Între rafturile de cărți erau geamuri mari din sticlă bombată în exterior, mărginite de pervazuri mari din piatră roasă.

Un tom imens fusese lăsat în afară pe o poliță, cu paginile deschise, ca o invitație; Tessa se apropie, gândindu-se că era probabil un dicționar, dar descoperi că paginile erau mâzgălite cu rânduri ilizibile, cu anluminuri și gravate cu hărți care nu arătau deloc familiar.

— Aceasta este Marea Bibliotecă, spuse Will. Fiecare Institut are o bibliotecă, dar aceasta este cea mai mare dintre toate - sau, cel puțin, cea mai mare din vest - se sprijini de ușă, cu brațele încrucișate la piept. Am spus că o să-ți fac rost de mai multe cărți, nu?

Tessa era atât de uimită că el își amintea ce-i promisese, încât nu-i răspunse decât peste câteva secunde.

— Dar toate cărțile stau după gratii! zise ea. Ca într-un fel de închisoare literară!

Will zâmbi.

— Unele dintre aceste cărți sunt periculoase, zise el. Ai face bine să fii prudentă.

— Întotdeauna trebuie să fii grijuliu cu cărțile, zise Tessa, și cu ceea ce se găsește în interiorul lor, căci cuvintele au puterea să ne transforme.

— Nu sunt convins că m-a transformat vreo carte, spuse Will. Ei bine, există un volum care promite să te învețe cum să te transformi într-o turmă de oi…

— Numai cei săraci cu duhul refuză să se lase influențați de literatură și poezie, zise Tessa, hotărâtă să nu-l lase să se abată de la subiectul conversației.

— Sigur, de ce ar vrea cineva să se transforme într-o turmă de oi e o cu totul altă chestiune, încheie Will. Domnișoară Gray, e ceva ce ți-ai dori să citești sau nu? Spune, și o să încerc să eliberez cartea respectivă din închisoarea ei pentru tine.

— Crezi că există în bibliotecă *The Wide, Wide World*[10]? Sau *Little Ladies*?

— N-am auzit de niciuna dintre ele, spuse Will. Nu avem

[10] *În lumea largă*, roman scris de Susan Warner, dar publicat sub pseudonimul Elizabeth Wetherell.

prea multe romane.

— Păi, eu vreau romane, zise Tessa. Sau poezie. Cărțile sunt făcute ca să fie citite, nu ca să te transforme în șeptel.

Lui Will îi sclipiră ochii.

— Cred că avem un exemplar pe aici, pe undeva, din *Aventurile lui Alice în Țara Minunilor*.

Tessa strâmbă din nas.

— O, asta e pentru copii, nu? zise ea. Nu mi-a plăcut prea mult, e plină de nonsensuri.

Ochii lui Will erau foarte albaștri.

— Uneori, în nonsens există o mulțime de sens, dacă ești dispus să-l cauți.

Dar Tessa ochise deja un volum cunoscut pe un raft, și se apropie să-l salute ca pe un vechi prieten.

— Oliver Twist! strigă ea. Mai ai și alte romane ale domnului Dickens? - bătu din palme. A! Ai *Povestea despre două orașe*?

— Caraghioslâcul ăla? Bărbați pierzându-și vremea și capul din cauza dragostei? Ridicol.

Will se dezlipi de ușă și se apropie de Tessa, care stătea lângă rafturi. Făcu un gest larg spre mulțimea de cărți din jurul lui.

— Nu, aici o să găsești orice fel de sfat despre cum să decapitezi pe altcineva dacă trebuie s-o faci; mult mai folositor.

— N-am nevoie, protestă Tessa. Adică, vreau să spun că n-am nevoie să decapitez pe nimeni. Și care e rostul unei biblioteci imense dacă nimeni nu vrea, de fapt, să citească? Chiar n-ai și alte romane?

— Nu, dacă nu cumva în *Lady Audley's Secret*[11] ea măcelărește demoni în timpul liber, răspunse Will urcând pe una din scări și scoțând o carte din raft. O să găsesc altceva să-ți dau să citești. Prinde! - lăsă cartea să cadă fără să se uite, iar Tessa fu nevoită să facă brusc un salt ca s-o prindă înainte să cadă pe podea.

---

[11] Cel mai cunoscut roman al scriitoarei Mary Elisabeth Braddon.

Era un volum pătrățos legat în catifea de culoare albastru-închis. Pe catifea exista un model, un simbol răsucit ca cele de pe pielea lui Will. Titlul era ștanțat pe copertă în litere de argint: *Codexul vânătorului de umbre*.

Tessa se uită în sus spre Will.

— Ce e asta?

— Presupun că s-ar putea să ai întrebări despre vânătorii de umbre, dat fiind faptul că acum locuiești în sfântul nostru Sanctuar, ca să zic așa. Cartea asta ar trebui să-ți spună tot ce vrei să știi, despre noi, despre istoria noastră, chiar și despre locuitorii Lumii de Jos, așa cum ești tu - chipul lui Will deveni grav. Totuși, ai grijă. E vechi de șase sute de ani și e singura copie de acest gen. Pierderea sau distrugerea lui este pedepsită cu moartea, conform Legii.

Tessa împinse cartea la o parte, ca și când ar fi fript-o.

— Cred că glumești.

— Ai dreptate. Glumesc, zise Will sărind de pe scară și aterizând în fața ei. Deci tu crezi tot ce spun, nu-i așa? Ți se pare că sunt neobișnuit și demn de încredere, sau ești genul naiv?

În loc de răspuns, Tessa se încruntă la el și porni prin încăpere spre unul dintre pervazurile de piatră din jurul unei firide.

Lăsându-se pe o pernă, deschise *Codexul* și începu să citească, ignorându-l dinadins pe Will, chiar și când acesta veni să se așeze lângă ea.

În timp ce citea, îi simți greutatea privirii.

Prima pagină din cartea nefilimilor prezenta aceeași imagine pe care o văzuse de atâtea ori pe tapiseriile de pe coridoare: îngerul ridicându-se din lac, cu o spadă într-o mână și o cupă în cealaltă. Sub ilustrație scria: *Îngerul Raziel și Instrumentele Mortale*.

— Așa a început totul, spuse Will, vesel, ca și când n-ar fi remarcat că ea îl ignora. O vrajă de invocare aici, un pic de sânge de înger dincolo, și gata rețeta de războinici umani

indestructibili. Bagă de seamă, n-o să înțelegi niciodată totul citind o carte, dar e un început.

— Nu prea umani, mai mult ca îngerii răzbunători, zise Tessa încet, întorcând pagina.

Erau zeci de imagini cu îngeri - căzând din cer, împrăștiind pene așa cum stelele căzătoare împrăștie scântei. Și mai multe imagini îl înfățișau pe îngerul Raziel ținând o carte deschisă, în ale cărei pagini runele ardeau precum focul, înconjurat de oameni îngenunchiați, pe a căror piele se vedeau pecețile. Imagini cu oameni ca cel pe care-l văzuse în coșmarul ei, fără ochi și cu buzele cusute; imagini cu vânători de umbre învârtind săbii în flăcări, ca îngerii războinici care căzuseră din Rai. Se uită în sus, spre Will.

— Deci și tu ești la fel, nu-i așa? Pe jumătate înger?

Will nu răspunse. Se uita pe fereastră, printr-un ochi de geam aflat mai jos. Tessa îi urmări privirea; fereastra dădea înspre ceea ce probabil era partea din față a Institutului, căci sub ei se întindea o curte rotundă, înconjurată de ziduri. Printre barele unei porți înalte din fier străjuite de o arcadă, Tessa zări o porțiune din strada aflată dincolo, luminată slab de lămpi cu gaz. Pe arcada din fier forjat de deasupra porții erau prinse niște litere din fier; privite de acolo, erau scrise invers, iar Tessa făcu ochii mari ca să le descifreze.

— *Pulvis et umbra sumus*. E un vers din Horațiu. „Suntem pulbere și umbre.” Potrivit, nu crezi? zise Will. N-ai parte de viață lungă dacă ucizi demoni; de obicei murim tineri, iar apoi trupurile ne sunt arse… cenușă din cenușă, la propriu. În cele din urmă, dispărem în întunericul istoriei, fără măcar o însemnare în paginile vreunei cărți mundane care să amintească lumii că am existat cândva.

Tessa se uită la el. Avea acea înfățișare care i se părea atât de ciudată și fascinantă - veselia ce nu părea să treacă dincolo de suprafața trăsăturilor lui, ca și când ar fi găsit că totul în lume era și extrem de amuzant, și extrem de

tragic, în același timp. Se întrebă ce anume îl făcuse să fie așa, cum de ajunsese să găsească întunericul amuzant, o calitate pe care n-o mai avea nici un alt vânător de umbre de acolo. Poate că o învățase de la părinți - dar care părinți?

— Pe tine nu te îngrijorează nimic niciodată? spuse ea încet. De exemplu faptul că ceea ce e acolo, afară, ar putea pătrunde și aici?

— Te referi la demoni și alte lucruri de-astea neplăcute? întrebă Will, deși Tessa nu era sigură dacă la așa ceva se referise, sau dacă vorbise despre relele din lume în general.

El atinse peretele cu mâna.

— Mortarul din care sunt făcuți pereții ăștia a fost amestecat cu sânge de vânători de umbre. Toate grinzile sunt tăiate din lemn de scoruș. Toate cuiele care prind grinzile laolaltă sunt făcute din argint, fier sau electrum[12]. Clădirea e construită pe teren sfințit, protejat. Ușa de la intrare poate fi deschisă numai de cineva care posedă sânge de vânător de umbre; altminteri, rămâne încuiată pe vecie. Locul este o fortăreață. Deci nu, nu mă îngrijorează nimic.

— Dar de ce să locuiești într-o fortăreață? - văzând că o privește surprins, continuă. În mod evident, nu ești rudă cu Charlotte și Henry, ei sunt doar cu puțin mai în vârstă decât tine, așa că n-ar fi avut cum să te adopte, și nu toți copiii vânătorilor de umbre trebuie să locuiască aici, sau poate că mai sunt și alții în afară de tine și de Jessamine…

— Și Jem, îi aminti Will.

— Da, dar… înțelegi ce vreau să spun. De ce nu locuiești cu familia ta?

— Niciunul dintre noi nu are părinți. Ai lui Jessamine au murit într-un incendiu, ai lui Jem… Ei bine, Jem a venit cam de departe să locuiască aici, după ce părinții lui au fost uciși de niște demoni. Prin Legea Legământului, Conclavul

[12] Aliaj natural din aur și argint.

este responsabil pentru copiii orfani mai mici de optsprezece ani ai vânătorilor de umbre.

— Deci voi sunteți o familie unii pentru alții.

— Ca să fiu romantic, presupun că sub acoperișul acestui Institut suntem... cu toții frați. Și tu la fel, domnișoară Gray, chiar dacă doar pentru o vreme.

— În cazul acesta, spuse Tessa simțind că i se înroșesc obrajii, cred că aș prefera să-mi spui pe numele de botez, așa cum faci cu domnișoara Lovelace.

Will o privi scrutător și insistent, iar apoi zâmbi. Ochii lui albaștri se luminară odată cu zâmbetul.

— Atunci, și tu trebuie să procedezi la fel în ceea ce mă privește, zise el. Tessa.

Nu prea se gândise la propriul ei nume până acum, dar când îl rosti el, i se păru că îl auzea pentru prima dată - duritatea sunetului T, mângâierea dublului S, felul cum parcă se termina într-o șoaptă. Îl șopti și ea pe-al lui, moale:

— Will.

— Da? - ochii îi străluceau de veselie.

Cu un fel de groază, Tessa își dădu seama că îi rostise numele pur și simplu de dragul de a-l rosti; de fapt, nu avea nimic să-l întrebe. Spuse repede:

— Cum înveți să lupți așa ca tine? Să desenezi simbolurile alea magice și toate celelalte?

Will zâmbi.

— Am avut un tutore care ne învăța și ne asigura și pregătirea fizică, împreună cu Charlotte. Acum a plecat în Idris, iar Charlotte caută să-l înlocuiască. Ea se ocupă să ne învețe istorie și limbile clasice.

— Deci ea e guvernanta ta?

Pe chipul lui Will se citi un zâmbet răutăcios.

— Se poate spune și-așa. Dacă aș fi în locul tău, n-aș numi-o pe Charlotte guvernantă, dacă vrei să rămâi întreagă. Dacă te uiți la ea, n-ai zice, dar Charlotte a noastră chiar se pricepe să folosească o mulțime de arme.

Tessa clipi surprinsă.

— Doar nu vrei să zici… că Charlotte *luptă*, nu? Nu așa ca Henry.

— Ba sigur că da. De ce n-ar face-o?

— Pentru că e femeie, zise Tessa.

— Și Boadicea[13] era.

— Cine?

— „Așadar Regina Boadicea, stând mândră în trăsurica ei, / Învârtind în mână o săgeată și aruncând priviri ca de leoaică.”

Will se întrerupse văzând că Tessa nu înțelegea, și zâmbi.

— Nimic? Dacă ai fi fost englezoaică, ai fi știut. Amintește-mi să-ți caut o carte despre ea. În fine, a fost o puternică regină războinică. Când în cele din urmă a fost învinsă, a preferat să înghită otravă decât să se lase prinsă de romani. A fost mai curajoasă decât orice bărbat. Cred că Charlotte e turnată după același tipar, dar cumva mai scundă.

— Dar nu e chiar atât de pricepută, nu-i așa? Adică, femeile nu prea au genul ăsta de sentimente.

— Despre ce sentimente vorbești?

— Poftă de sânge, presupun, zise Tessa după o clipă. Ferocitate. Sentimente de războinic.

— Te-am văzut mânuind fierăstrăul în casa Surorilor Întunecate, spuse Will. Și dacă-mi aduc bine aminte, secretul doamnei Audley consta de fapt, în faptul că era o criminală.

— Deci ai citit-o! răspunse Tessa neputând să-și ascundă încântarea.

El păru amuzat.

---

13 Boadicea - Boudica (cunoscută și ca Boudicca sau Boadicea, decedată în 61) a fost soția lui Prasutagus conducătorul tribului Brit al icenilor dependent de Roma, locuitori ai regiunii Norfolk de azi în Britania de Est. După moartea soțului, armatele romane i-au cucerit teritoriul, ceea ce i-a dat impuls de a conduce răscoala antiromană din anul 61.

— Prefer *The Trail of the Serpent*. Mai multă aventură, mai puțină dramă casnică. Totuși, niciuna nu e la fel de bună ca *Piatra lunii*. Ai citit Collins?

— Îl ador pe Wilkie Collins, strigă Tessa. Ah - *Armadale*! Și *Femeia în alb*. Râzi de mine?

— Nu de tine, spuse Will zâmbind, mai mult datorită ție. Până acum n-am mai văzut pe nimeni atât de bucuros când vine vorba de cărți. Parc-ar fi diamante.

— Păi, sunt, nu? Ție nu-ți place nimic mult de tot? Și să nu spui, „icrele de stridii” sau „tenisul pe iarbă” sau ceva caraghios.

— Doamne, zise el mimând groaza, parcă m-ar cunoaște de când lumea.

— Oricine are ceva fără de care nu poate trăi. Nu te teme, o să descopăr ce e acel ceva pentru tine.

Intenționase să vorbească pe un ton deschis, dar, privindu-l, începu să-i tremure vocea. Se uita la ea cu o siguranță ciudată; ochii lui aveau nuanță de albastru-închis ca și catifeaua în care era legată cartea pe care o ținea ea în mână. Își mută privirea spre chipul ei, apoi spre gât, spre talie, și apoi din nou spre față, unde rămase mai mult timp ațintită asupra gurii. Tessei îi bătea inima puternic, ca și când ar fi urcat în fugă scările. Simțea o durere în piept, de parcă i-ar fi fost foame sau sete. Voia ceva, dar nu știa ce…

— E târziu, spuse Will brusc, luându-și privirea de la ea. Ar cam fi cazul să te conduc înapoi în camera ta.

— Eu…

Tessa vru să-l contrazică, dar n-avea nici un motiv s-o facă. Will avea dreptate. Era târziu, prin panourile de sticlă ale ferestrei se vedeau stelele cât gămăliile de ac. Se ridică în picioare, ținând strâns la piept cartea, și ieșiră împreună pe coridor.

— Sunt câteva trucuri pe care trebuie să ți le spun, ca să înveți drumul prin Institut, zise el, tot fără să o privească.

Era ceva ciudat de rezervat în atitudinea lui, ceva

inexistent până în urmă cu câteva clipe, de parcă Tessa făcuse ceva care-l ofensase. Dar ce anume?

— Cum să recunoști ușile și cotiturile…

El se întrerupse, iar Tessa văzu că venea cineva pe coridor spre ei. Era Sophie, cu un coș de lenjerie sub braț. Văzându-i pe Will și pe Tessa, se opri, luând o mină serioasă.

— Sophie! - tonul rezervat al lui Will deveni acum glumeț. Ai terminat deja de făcut ordine în camera mea?

— Am terminat, răspunse Sophie fără să-i întoarcă zâmbetul. Era o cocină. Sper ca pe viitor să te abții să mai împrăștii bucăți de demoni morți prin casă.

Tessa rămase cu gura căscată. Cum de-și permitea Sophie să-i vorbească așa lui Will? Era servitoare, iar el - chiar dacă *era* mai tânăr decât ea - era un gentleman.

Și totuși, Will păru să n-o bage în seamă.

— Tânără Sophie, riscurile meseriei.

— Domnul Branwell și domnul Carstairs nu par să aibă probleme în a-și curăța ghetele, zise Sophie, uitându-se urât când la Will, când la Tessa. Poate că ar trebui să le urmezi exemplul.

— Poate, zise Will. Dar mă-ndoiesc.

Sophie se încruntă și porni din nou de-a lungul coridorului, îndreptându-se țanțoș, într-o atitudine vizibil indignată.

Tessa se uită uimită spre Will.

— Ce-a fost asta?

Will ridică ușor din umeri.

— Lui Sophie îi face plăcere să pretindă că nu mă place.

— Că nu te place? Te *urăște*!

În alte împrejurări, s-ar fi putut întreba dacă Will și Sophie se certaseră cândva în trecut, dar nimeni nu se ceartă cu servitorii. Dacă nu sunt mulțumiți de ei, îi concediază.

— Păi… s-a întâmplat ceva între voi?

— Tessa, zise Will cu o răbdare exagerată. Ajunge! Sunt

unele lucruri pe care nu poți spera să le înțelegi.

Dacă Tessa ura ceva, ura să i se spună că existau lucruri pe care ea n-ar putea să le înțeleagă. Pentru că e prea mică, pentru că e fată - pentru o mie de motive care nu păreau niciodată să aibă vreo explicație plauzibilă. Se strâmbă, refuzând să se dea bătută.

— Ei bine, asta dacă nu-mi spui… Dar apoi aș fi nevoită să spun că pare să te urască pentru un motiv serios, ca și când i-ai fi făcut ceva îngrozitor.

Will se întunecă la față.

— Crezi ce vrei. Oricum nu știi nimic despre mine.

— Știu că nu-ți place să dai răspunsuri directe la întrebări. Știu că ai probabil în jur de șaptesprezece ani. Știu că-ți place Tennyson - ai citat din el în Casa Întunecată, și încă o dată, chiar acum. Știu că ești orfan, ca și mine…

— N-am spus *niciodată* că sunt orfan, zise Will pe un ton neașteptat de înverșunat. Și urăsc poezia. Deci, după câte se pare, chiar nu știi nimic despre mine, nu-i așa?

Apoi se întoarse și plecă.

5
CODEXUL VÂNĂTORULUI DE UMBRE

Visele sunt adevărate atâta timp cât durează, și oare noi nu trăim în vise?
- Alfred, Lord Tennyson, „The Higher Pantheism”

Bântui, posacă, un secol pe coridoarele identice, până să recunoască, din întâmplare, o ruptură într-una dintre tapiseriile al căror șir părea nesfârșit și să-și dea seama că ușa de la dormitorul ei trebuia să fie una dintre cele aliniate pe acest coridor. După câteva minute de încercări nereușite, închise ușa în urma ei, mulțumită, și trase zăvorul.

După ce se schimbă în cămașă de noapte și se băgă în pat, deschise *Codexul vânătorului de umbre* și începu să citească. *N-o să înțelegi niciodată totul citind o carte*, spusese Will, dar nu asta era problema. El nu știa ce însemnau cărțile pentru ea, faptul că acestea erau simboluri ale adevărului și ale sensului, că această carte justifica existența ei și a multor altora ca ea în lume. Ținând cartea în mână, Tessa simți că tot ce i se întâmplase în ultimele șase săptămâni era real - mai real decât faptul că trăise acele momente.

Tessa află din *Codex* că toți vânătorii de umbre descindeau dintr-un arhanghel pe nume Raziel, care le dăduse celor dintâi dintre ei un volum numit Cartea Gri,

plin cu „limba Raiului” - peceţile runelor negre de pe pielea vânătorilor de umbre antrenaţi, aşa ca Charlotte şi Will. Peceţile le erau scrijelite pe piele cu o unealtă ca o peniţă, numită stelă - ciudatul obiect asemănător unui toc pe care Will îl folosise, sub ochii ei, pentru a desena pe uşa Casei Întunecate. Peceţile le asigurau nefilimilor tot felul de metode de protecţie: vindecare, putere şi viteză supraomeneşti, capacitatea de a vedea noaptea, şi chiar le permitea să se ascundă de ochii mundanilor cu ajutorul unor rune numite iluzii magice. Dar acestea nu erau un dar de care să poată beneficia oricine. Scrijelirea peceţilor pe pielea unui locuitor din Lumea de Jos sau a unui om - sau a unui vânător de umbre prea tânăr ori nepregătit corespunzător - ar fi fost chinuitor de dureroasă, având ca rezultat nebunia sau moartea.

Peceţile nu erau singurul mod în care se protejau - atunci când mergeau la luptă, purtau veşminte din piele tare, fermecată, numite costume de protecţie. Existau schiţe cu oameni din diferite ţări îmbrăcaţi în costume de luptă. Spre surpriza ei, Tessa găsi şi schiţe de femei îmbrăcate cămăşi lungi şi pantaloni - nu pantaloni bufanţi, ca cei pe care îi văzuse ridiculizaţi în ziare, ci pantaloni bărbăteşti adevăraţi. Întorcând pagina, dădu din cap, întrebându-se dacă Charlotte şi Jessamine chiar purtau asemenea straie bizare.

Următoarele pagini erau dedicate celorlalte daruri pe care le dăduse Raziel primilor vânători de umbre - obiecte magice puternice numite Instrumente Mortale şi o patrie: o mică întindere de pământ decupată din fostul Sfânt Imperiu Roman, străjuită de ziduri de apărare, astfel încât mundanii să nu poată intra. Se numea Idris.

De când tot citea, flacăra lămpii se micşorase, iar pleoapele i se închideau din ce în ce mai des. Locuitorii Lumii de Jos, citi ea, erau creaturi supranaturale, precum zânele, vârcolacii, vampirii şi magicienii. Vampirii şi vârcolacii erau oameni infestaţi cu boala demonului.

Zânele, pe de altă parte, erau pe jumătate demoni și pe jumătate îngeri, și prin urmare posedau atât o mare frumusețe, cât și o natură malefică. Dar magicienii - magicienii erau progeniturile directe ale oamenilor și demonilor. Nu era de mirare că Charlotte o întrebase dacă amândoi părinții ei erau oameni. *Erau*, se gândi ea, *așa că nu se poate ca eu să fiu magiciană. Slavă Domnului!* Se uită lung la ilustrația care înfățișa un bărbat înalt, cu o claie de păr, stând în picioare în centrul unei pentagrame desenate cu cretă pe o podea de piatră. El părea complet normal, cu excepția faptului că avea ochii cu pupile sub formă de fante, ca ai unei pisici. În fiecare dintre colțurile pentagramei ardea câte o lumânare. Flăcările păreau să se unească, începețoșându-se, dar Tessa nu mai vedea prea clar, din cauza oboselii. Închise ochii - și imediat începu să viseze.

În vis, dansa în niște vârtejuri de fum pe un coridor cu pereții acoperiți de oglinzi, iar fiecare oglindă pe lângă care trecea îi arăta un chip diferit. Auzea o muzică minunată, pătrunzătoare. Părea să vină de undeva de departe, și totuși era peste tot. În fața ei mergea un bărbat - un băiat, de fapt, suplu și fără barbă -, dar, deși simțea că-l cunoaște, nu-i vedea nici fața și nici nu-l recunoștea. Ar fi putut să fie fratele ei, sau Will sau cineva complet străin; îl urmă, strigându-l, dar el dispăru pe coridor ca și când ar fi fost dus de fum. Sunetul muzicii devenea din ce în ce mai intens…

Tessa se trezi gâfâind, iar când vru să se ridice, cartea îi alunecă din poală. Visul dispăruse, dar muzica rămăsese, intensă, și pătrunzătoare, și dulce. Se duse spre ușă și aruncă o privire pe coridor.

Acolo, muzica era și mai puternică. De fapt, venea din încăperea aflată de cealaltă parte a culoarului. Ușa era ușor întredeschisă, iar notele păreau să curgă prin deschizătura ușii ca apa printr-un vas cu gât îngust.

Pe ușă atârna un halat agățat de un cârlig; Tessa și-l

trase peste cămașa de noapte și ieși pe hol. Ca în vis, traversă coridorul și atinse ușa cu mâna; aceasta se deschise. Încăperea era cufundată în întuneric, luminată doar de lună. Văzu că semăna cu dormitorul ei, de vizavi; același pat larg cu baldachin, aceeași mobilă masivă de culoare închisă. Draperiile de la fereastra înaltă fuseseră trase, și o lumină alb-argintie se infiltra în încăpere ca o ploaie de ace. Pe fundalul luminii care se strecura pe fereastră se zărea o siluetă. Un băiat - părea prea slab pentru un adult - cu o vioară pe umăr. Își odihnea bărbia pe instrument, iar arcușul se mișca înainte și înapoi pe strune, scoțând niște sunete fine și perfecte, cum Tessa nu mai auzise până atunci.

Băiatul ținea ochii închiși.

— Will? spuse el, fără să deschidă ochii și fără să se oprească din cântat. Will, tu ești?

Tessa nu-i răspunse. Nu îndrăznea să vorbească, să întrerupă muzica - dar, într-o clipă, băiatul se opri, lăsând arcușul jos, deschizând ochii și încruntându-se.

— Will… începu el, iar apoi, văzând-o pe Tessa, deschise gura surprins.

— Nu ești Will.

Păru curios, dar deloc supărat, în ciuda faptului că Tessa dăduse buzna în dormitorul lui la miezul nopții și îl surprinsese cântând la vioară. Îmbrăcat în haine de noapte, sau în ceea ce Tessa presupunea că erau hainele lui de noapte. Purta o pereche de pantaloni largi și o cămașă fără guler, iar deasupra, un halat din mătase neagră, legat cu un cordon. Avusese dreptate. Era tânăr, probabil de aceeași vârstă cu Will, iar impresia de tinerețe era subliniată de zvelțețea lui. Era înalt, dar foarte suplu, iar de sub cămașă se zăreau marginile ondulate ale desenelor negre pe care le văzuse mai devreme și pe pielea lui Will și a lui Charlotte.

Acum știa cum le numeau ei: peceți. Și, datorită acelor semne, știa și ce era el. Tot un nefillim. Descendentul

oamenilor și al îngerilor. Nu era de mirare că în lumina lunii pielea lui palidă părea să strălucească la fel ca lampa-vrăjitoarei pe care o văzuse la Will. Părul îi era de culoare argintiu-deschis, la fel ca și ochii lui îngușți.

— Îmi cer scuze, spuse ea, dregându-și vocea.

I se păru că sunetul propriei voci răsunase îngrozitor de aspru și puternic în liniștea încăperii; vru să bată în retragere.

— Eu… N-am vrut să intru aici așa. Este… Camera mea e vizavi și…

— E în regulă, spuse el coborând vioara de pe umăr. Tu ești domnișoara Gray, nu-i așa? Fata metamorfică. Will mi-a zis câte ceva despre tine.

— Ah, spuse Tessa.

— Ah? - băiatul ridică din sprâncene. Nu pari prea încântată că știu cine ești.

— Pentru că mi se pare că Will e supărat pe mine, explică Tessa. Deci orice ți-ar fi spus…

El râse.

— Will e supărat pe toată lumea. Nu-i permit să-mi influențeze părerile.

Când băiatul se întoarse să pună vioara pe garderobă, alături de arcuș, suprafața ei lustruită reflectă lumina lunii. Când se întoarse din nou către ea, zâmbea.

— Ar fi trebuit să mă prezint mai devreme, zise el. Numele meu e James Carstairs. Te rog să-mi spui Jem, toată lumea îmi spune așa.

— O, tu ești Jem. N-ai venit la cină, își aminti Tessa. Charlotte a spus că ești bolnav. Te simți mai bine acum?

El ridică din umeri.

— Am fost obosit, asta-i tot.

— Păi, îmi închipui că trebuie să fie obositor să faci ceea ce faceți voi toți - pentru că tocmai terminase de citit *Codexul*, Tessa era nerăbdătoare să pună întrebări despre vânătorii de umbre. Will zicea că tu ai venit de departe ca să locuiești aici. Ai fost în Idris?

El se mira.

— Știi despre Idris?

— Sau ai venit dintr-un alt Institut? Există în toate marile orașe, nu-i așa? Și de ce la Londra…

El o întrerupse uimit.

— Pui cam multe întrebări, nu crezi?

— Fratele meu a spus întotdeauna că păcatul meu cel mai mare e curiozitatea.

— Dacă vorbim despre păcate, ăsta nu e cel mai rău dintre ele, răspunse el așezându-se pe cufărul de la picioarele patului și privind-o lung. Deci continuă, întreabă-mă tot ce vrei. Oricum nu pot să dorm, iar întreruperile sunt binevenite.

În mintea Tessei răsună imediat vocea lui Will. Părinții lui Jem fuseseră uciși de demoni. *Dar nu pot să-l întreb despre asta*, se gândi ea. În schimb, zise:

— Will mi-a spus că vii de foarte departe. Unde ai locuit înainte?

— Shanghai, spuse Jem. Știi unde e?

— China, zise Tessa, oarecum indignată. Nu știe toată lumea chestia asta?

Jem râânji.

— Ai fi surprinsă.

— Ce făceai în China? întrebă Tessa, cu adevărat interesată.

Nu prea-și putea imagina locul de unde venea Jem. Când se gândea la China, nu-i veneau în minte decât Marco Polo și ceaiul. I se părea că e foarte, foarte departe, ca și când Jem venise de la capătul lumii - la est de soare și la vest de lună[14], cum ar fi zis mătușa Harriet.

— Mă gândeam că nu se duce nimeni acolo, în afară de misionari și de marinari.

— Vânătorii de umbre trăiesc pretutindeni în lume. Mama mea era chinezoaică; iar tatăl meu, britanic. S-au

[14] Expresia, deseori întâlnită în basmele englezești, face referire la o altă lume, în care este extrem de dificil de ajuns.

cunoscut la Londra și s-au mutat la Shanghai când lui i s-a oferit funcția de conducător al Institutului de acolo.

Tessa era uimită. Dacă mama lui Jem era chinezoaică, el era la fel, nu? Știa că existau emigranți chinezi în New York - cei mai mulți lucrau la spălătorii sau vindeau țigări rulate manual, pe stradă. Nu văzuse niciodată vreunul care să semene câtuși de puțin cu Jem, cu ochii și părul lui ciudat de argintii. Poate din pricina faptului că era vânător de umbre? Nu-și putea imagina cum să-l întrebe ca să nu pară foarte obraznică.

Din fericire, Jem nu păru să aștepte ca ea să continue conversația.

— Iartă-mă că te întreb, dar… părinții tăi au murit, nu-i așa?

— Will ți-a spus asta?

— N-a fost nevoie s-o facă. Noi, orfanii, învățăm să ne recunoaștem unii pe alții. Dacă-mi dai voie să te întreb, erai foarte mică atunci când s-a întâmplat?

— Aveam trei ani când au murit, într-un accident de trăsură. De-abia mi-i amintesc. *Doar în mici flashuri - mirosul fumului de țigară, sau al parfumului de liliac din rochia mamei*. M-a crescut mătușa mea. Și pe fratele meu, Nathaniel. Mătușa mea, totuși…

Aici, spre surprinderea ei, simți un nod în gât. Îi veni în minte o imagine vie a mătușii Harriet, zăcând în patul îngust de alamă din dormitorul ei, cu ochii arzând de febră. În ultimele zile, n-o mai recunoștea pe Tessa și o striga pe numele mamei ei, Elizabeth. Mătușa Harriet fusese singura mamă pe care Tessa o cunoscuse vreodată. O ținuse de mâna subțire când murise, acolo, în încăperea unde venise și preotul. Își aminti că se gândise că va rămâne cu adevărat singură.

— Ea a murit de curând. A făcut un soi de febră pe neașteptate. N-a fost niciodată foarte puternică.

— Îmi pare rău să aud asta, zise Jem, și în vocea lui se simțea sinceritate.

— A fost îngrozitor, pentru că, la vremea aceea, fratele meu era deja plecat. Plecase în Anglia cu o lună înainte. Ne trimisese până și cadouri, ceai de la Fortnum & Mason și bomboane de ciocolată. După aceea mătușa s-a îmbolnăvit și a murit, iar eu i-am scris, iar și iar, dar scrisorile mi s-au întors mereu. Eram disperată. Și-apoi a sosit biletul. Un bilet pentru un vapor spre Southampton și un bilețel, de la Nate, în care spunea că aveam să ne întâlnim la docuri, că trebuia să vin să locuiesc cu el la Londra, acum, că mătușa murise. Dar cred că nu el a scris biletul ăla… adăugă Tessa și apoi se opri, simțind cum o podidesc lacrimile. Îmi pare rău. Trăncănesc întruna. Tu n-ai de ce să auzi toate astea.

— Ce fel de om e fratele tău? Cum e el?

Tessa îl privi pe Jem puțin surprinsă. Ceilalți o întrebaseră ce făcuse de ajunsese în situația actuală, dacă știa unde l-ar fi putut ține Surorile Întunecate, dacă avea aceeași putere ca și ea. Dar nimeni n-o întrebase vreodată *cum* era el.

— Mătușa obișnuia să spună că e un visător, zise ea. Trăia mereu cu gândurile lui. Nu-i păsa niciodată cum erau lucrurile, ci numai cum aveau să fie într-o bună zi, când ar fi avut tot ce și-ar fi dorit. Când noi am fi avut tot ce ne-am fi dorit, se corectă ea. Obișnuia să joace jocuri de noroc, pentru că, bănuiesc, nici nu se gândea să piardă, asta nu făcea parte din visurile lui.

— Visurile pot fi periculoase.

— Nu… nu, scutură ea din cap. Nu am spus bine. El a fost un frate minunat. El…

Charlotte avea dreptate; era mai ușor să-ți reprimi lacrimile dacă găseai un obiect asupra căruia să-ți fixezi privirea. Se uită stăruitor la mâinile lui Jem. Acestea erau subțiri și lungi, iar pe dosul mâinii avea și el același desen ca și Will, ochiul deschis. Arătă spre el.

— Ce scop are?

Jem păru să nu observe că schimbase subiectul.

— E o pecete. Știi ce sunt astea? - întinse mâna spre ea,

cu palma în jos. Aceasta este Clarviziunea. Ne limpezește Vederea. Ne ajută să vedem Lumea de Jos.

Își întoarse palma și-și suflecă mâneca de la cămașă. De-a lungul încheieturii și pe partea interioară a brațului erau mai multe peceți, care se profilau foarte negre pe pielea lui albă. Păreau să se combine cu modelul venelor lui, ca și când sângele ar fi curs și prin peceți.

— Pentru iuțeală, vedere nocturnă, putere angelică, pentru a vindeca trupul, recită el. Deși numele lor sunt mult mai complexe de-atât și nu sunt în engleză.

— Te dor?

— M-au durut când le-am căpătat. Acum, nu mai dor deloc, răspunse el trăgându-și înapoi mâneca și zâmbindu-i. Ei, să nu-mi spui că astea sunt toate întrebările pe care le ai.

O, am mai multe decât crezi.

— De ce nu poți să dormi?

Observă că îl prinsese cu garda jos; înainte să înceapă să vorbească, o urmă de ezitare îi străbătu chipul. *Dar de ce să ezite*? se gândi ea. Ar fi însemnat să mintă, sau pur și simplu să se eschiveze, așa cum ar fi făcut Will. Dar Jem, simți ea, n-ar fi mințit.

— Am vise urâte.

— Și eu visam, spuse ea. Visam muzica ta.

El zâmbi.

— În cazul ăsta, un coșmar?

— Nu. Era minunat. Cel mai frumos lucru pe care l-am auzit de când am venit în orașul ăsta oribil.

— Londra nu e oribilă, spuse Jem pe un ton liniștit. Pur și simplu trebuie s-o cunoști. Într-o zi trebuie să vii cu mine prin Londra. Pot să-ți arăt părțile ei frumoase, pe care le iubesc.

— Ridici osanale frumosului nostru oraș? întrebă o voce delicată.

Tessa se întoarse și îl văzu pe Will, rezemat de tocul ușii. Lumina de pe coridorul din spatele lui îi contura cu auriu

părul, care părea umed. Poalele paltonului de culoare închisă și ghetele sale negre erau murdare de noroi, ca și când de-abia intrase, iar obrajii îi erau roșii. Nu purta nimic pe cap, ca întotdeauna.

— Te tratăm bine aici, nu-i așa, James? Mă îndoiesc că eu aș avea același noroc în Shanghai. Mai spune-mi o dată, te rog, cum ne numiți acolo?

— *Yang guizi*, spuse Jem, care nu păru surprins de apariția neașteptată a lui Will. „Diavoli străini”.

— Ai auzit, Tessa? Sunt un diavol. Și tu la fel.

Will se îndepărtă de ușă și intră agale în cameră. Se aruncă pe marginea patului, descheindu-și paltonul de care era prinsă o capă foarte elegantă, bordată cu mătase albastră.

— Ai părul ud, zise Jem. Unde ai fost?

— Aici, acolo și peste tot.

Will zâmbi. În ciuda grației lui obișnuite, era ceva în felul în care se mișca - roșeața din obraji și strălucirea din ochi…

— Beat criță, nu-i așa? spuse Jem, pe un ton nu lipsit de afecțiune.

A, gândi Tessa. *E beat*. Îl văzuse pe fratele ei sub influența alcoolului de suficiente ori încât să poată recunoaște simptomele. Cumva, pe ascuns, se simți dezamăgită.

Jem râânji.

— Unde-ai fost? La Dragonul Albastru? La Sirena?

— La Taverna Diavolului, dacă chiar vrei să știi.

Will oftă și se rezemă de unul dintre stâlpii patului.

— Am avut altfel de planuri pentru seara asta. Să mă îmbăt tun și să dau peste femei capricioase. Dar, vai, n-a fost să fie. Nici n-apucasem să beau al treilea pahar la tavernă, că am fost acostat de o copilă încântătoare care vindea flori și care mi-a cerut doi penny pentru o margaretă. Mi s-a părut foarte scump, așa că am refuzat. Când i-am spus asta, fata s-a decis să mă jefuiască.

— O fetiță? Să te jefuiască? spuse Tessa.

— De fapt, nu era deloc fetiță, după cum s-a dovedit, ci un pitic îmbrăcat într-o rochie, cu înclinație spre violență, cunoscut sub numele de Nigel Cel-cu-șase-degete.

— Ce greșeală de începător, zise Jem.

— L-am prins în timp ce încerca să-și strecoare mâna în buzunarul meu, spuse Will, gesticulând din plin cu mâinile lui subțiri. N-am putut să las lucrurile așa, desigur. Lupta a izbucnit imediat. Avantajul a fost de partea mea, până când Nigel a sărit pe bar și m-a lovit din spate cu o cană de gin.

— A, zise Jem. De-aia ai părul umed.

— A fost o luptă cinstită, zise Will. Dar proprietarul tavernei n-a văzut lucrurile așa. M-a aruncat afară. Timp de două săptămâni nu mai pot să calc pe-acolo.

— Mai bine pentru tine, spuse Jem, fără compasiune. Așa că mă bucur să aud că e vorba, ca întotdeauna, de afaceri. Pentru o clipă am fost îngrijorat că ai fi putut să te întorci acasă mai devreme, ca să vezi dacă mă simt mai bine.

— Pari să te simți foarte bine și fără mine. De fapt, văd că ai făcut cunoștință cu locatara noastră, misterioasa fată metamorfică, spuse Will, privind spre Tessa - de când apăruse în cadrul ușii, era pentru prima dată când păru să-i observe prezența. Obișnuiești să dai buzna în dormitoarele domnilor la miezul nopții? Dacă aș fi știut asta, aș fi dus o campanie și mai asiduă ca să mă asigur că Charlotte îți permite să rămâi aici.

— Nu înțeleg de ce te interesează pe tine ce fac eu, răspunse Tessa. Mai ales de când m-ai abandonat pe coridor și m-ai lăsat să găsesc singură drumul spre camera mea.

— Și în schimb ai găsit drumul spre dormitorul lui Jem?

— A auzit vioara, explică Jem. Exersam.

— Înfiorătoare scârțâieli, nu-i așa? o întrebă Will pe Tessa. Nu știu cum de pisicile din vecini n-o iau la goană de fiecare dată când exersează el.

— Mie mi s-a părut frumos.

— Asta pentru că exact așa a fost, încuviință Jem.

Will arătă cu degetul, acuzator, înspre ei.

— V-ați aliat împotriva mea. Așa va fi de-acum încolo? Eu voi fi cel exclus? Dumnezeule, va trebui să mă împrietenesc cu Jessamine.

— Jessamine nu te poate suferi, spuse Jem.

— Atunci, cu Henry.

— Henry o să-ți dea foc.

— Thomas, sugeră Will.

— Thomas, începu Jem - și se încovoie, zguduit dintr-odată de un acces de tuse atât de puternic, încât alunecă de pe cufăr, căzând în genunchi.

Prea șocată pentru a se mișca, Tessa nu putu decât să se uite cum Will - a cărui stare de beție expansivă păru să dispară într-o fracțiune de secundă - sări de pe pat și îngenunche lângă Jem, punându-i o mână pe umăr.

— James, spuse el încet. Unde e?

Jem ridică o mână ca să-l îndepărteze. Corpul fragil îi era scuturat de gemete.

— Nu-mi trebuie… Sunt bine…

Tuși din nou, și câteva picături mici de culoare roșie se împrăștiară pe podea în fața lui. Sânge.

Will îl strânse și mai tare de umăr pe Jem; Tessa văzu cum i se albeau încheieturile.

— Unde e? Unde ai pus-o?

Jem făcu un semn ușor cu mâna spre pat.

— Pe… icni el. Pe poliță… în cutie… cea din argint.

— O aduc eu, atunci, spuse Will pe cel mai blând ton cu putință. Rămâi aici!

— Ca și când m-aș duce undeva.

Jem își șterse gura cu dosul mâinii; peste pecetea ochiului deschis apărură dâre de sânge.

Ridicându-se în picioare, Will se întoarse - și o văzu pe Tessa. Pentru o clipă, păru pur și simplu uimit, de parcă ar fi uitat că era acolo.

— Will… șopti ea. Pot să…

— Vino cu mine!

Luând-o de braț, Will o conduse, blând, spre ușa deschisă. O împinse pe coridor, postându-se în fața ei ca să nu mai vadă ce se întâmpla în cameră.

— Noapte bună, Tessa!

— Dar tușește cu sânge, protestă ea cu o voce scăzută. Poate că ar trebui să o chem pe Charlotte...

— Nu!

Will se uită peste umăr, apoi din nou la Tessa. Se aplecă spre ea și-i puse o mână pe umăr. Ea simți apăsarea fiecărui deget. Erau suficient de aproape încât să poată simți și mirosul de aer de noapte din pielea lui, mirosul de metal, și de fum, și de ceață. Era ceva ciudat în felul în care mirosea, dar nu putea să spună exact ce anume.

Will adăugă în șoaptă.

— Are leacuri. O să i le dau eu. Dar nu e nevoie ca Charlotte să știe.

— Dar dacă e bolnav…

— Te rog, Tessa - în ochii albaștri ai lui Will se citea o rugăminte insistentă. Ar fi mai bine dacă n-ai spune nimic în legătură cu treaba asta.

Cumva, Tessa își dădu seama că n-ar fi putut să spună nu.

— Eu… bine.

— Mulțumesc.

Will ridică mâna de pe umărul ei și îi atinse obrazul - atât de ușor, încât aproape crezu că își imaginase lucrul acesta. Prea uimită ca să mai spună ceva, tăcu, iar el închise ușa. Când auzi zăvorul tras, își dădu seama de ce i se păruse ceva ciudat la Will când se aplecase spre ea. Deși spusese că fusese plecat toată noaptea la băut, deși pretinsese chiar că cineva îi spărsese o cană cu gin în cap, nu se simțise nici urmă de miros de alcool dinspre el.

Tessa nu reuși să adoarmă din nou decât peste mult timp. Stătea întinsă pe pat, trează, cu *Codexul* deschis

lângă ea și cu îngerul mecanic ticăindu-i la piept, privind modelele trasate pe tavan de lumina lămpii.

Tessa stătea în picioare, uitându-se la imaginea ei din oglinda de deasupra mesei de toaletă, în timp ce Sophie îi încheia rochia la spate. În lumina dimineții, care se strecura prin ferestrele înalte, arăta foarte palidă, iar cearcănele de sub ochi erau foarte evidente.

Nu fusese niciodată o persoană care să se privească mult timp în oglindă. Câte o privire rapidă, pentru a vedea dacă părul îi era aranjat și dacă nu cumva avea pete pe haine. Acum nu-și mai putea lua ochii de la acea siluetă subțire, cu chipul palid, din oglindă. Părea să se clatine în timp ce se uita la ea, ca o reflexie în apă, ca vibrațiile care o cuprindeau înainte de Transformare. Acum, că purtase alte chipuri, că văzuse cu alți ochi, cum ar mai fi putut vreodată să spună care chip era cu adevărat al ei, chiar dacă acesta îi fusese dat la naștere? Când se Transforma înapoi în ea însăși, cum avea să știe că nu existau niște mici schimbări în ființa ei, ceva care s-o facă să nu mai fie cine era? Sau nu conta foarte mult cum arăta? Oare chipul ei nu era nimic mai mult decât o mască de carne, irelevantă pentru adevărata ei ființă?

O vedea și pe Sophie reflectată în oglindă; fața ei era întoarsă, așa încât în oglindă se vedea obrazul cu cicatrice. La lumina zilei arăta și mai îngrozitor. Era ca și cum ai fi privit o pictură minunată sfâșiată cu un cuțit. Tessa ardea de nerăbdare s-o întrebe ce se întâmplase, dar știa că nu se cădea. În schimb, îi spuse:

— Îți mulțumesc foarte mult că mă ajuți cu rochia.

— Îmi face plăcere să vă servesc, domnișoară, răspunse Sophie pe un ton fără inflexiuni.

— Am vrut numai să întreb… începu Tessa, iar Sophie încremeni.

Crede că am de gând s-o întreb despre fața ei, se gândi ea. Spuse cu voce tare:

— Felul în care i-ai vorbit aseară lui Will, pe coridor.

Sophie râse. Un râs scurt, dar adevărat.

— Mi se permite să-i vorbesc domnului Herondale oricum vreau eu, oricând vreau eu. Este una dintre condițiile în care am fost angajată.

— Charlotte te lasă să-ți stabilești propriile condiții?

— Pur și simplu nu poate oricine să lucreze la Institut, explică Sophie. Trebuie să ai măcar puțină Vedere. Agatha o are, la fel și Thomas. Doamna Branwell m-a acceptat de îndată ce a aflat că și eu am darul Vederii; zicea că a căutat multă vreme o slujnică pentru domnișoara Jessamine. Totuși, m-a avertizat în legătură cu domnul Herondale, zicându-mi că cel mai probabil va fi obraznic cu mine, și prea familiar. A zis că și eu pot să-i răspund pe același ton, că nimeni n-o să se supere.

— Cineva trebuia să fie obraznic cu el. Pentru că el e destul de obraznic cu toată lumea.

— Desigur că așa a gândit și doamna Branwell.

Sophie îi zâmbi Tessei în oglindă; era absolut încântătoare când zâmbea, se gândi Tessa, cu sau fără cicatrice.

— Îți place de Charlotte, nu-i așa? zise ea. Chiar pare nemaipomenit de amabilă.

Sophie ridică din umeri.

— În fosta casă în care am lucrat, doamna Atkins - așa se numea menajera - obișnuia să țină cont de toate lumânările pe care le foloseam, de fiecare bucățică de săpun pe care o aveam. Trebuia să folosim săpunul până nu mai rămânea decât o fărâmă, înainte să ne dea o altă bucată. Dar doamna Branwell îmi dă săpun ori de câte ori vreau.

Spuse acest lucru ca și când ar fi fost o mărturie fermă cu privire la caracterul lui Charlotte.

— Presupun că au o mulțime de bani aici, la Institut, zise Tessa, gândindu-se la mobilierul minunat și la grandoarea locului.

— Poate. Dar am refăcut destule rochii pentru doamna

Branwell ca să știu că nu cumpără altele noi.

Tessa se gândi la rochia albastră pe care o purtase Jessamine în seara precedentă la cină.

— Dar domnișoara Lovelace?

— Ea are banii ei, spuse Sophie pe un ton misterios, plecând de lângă Tessa. Gata. Acum puteți fi văzută.

Tessa zâmbi.

— Mulțumesc, Sophie.

Când ajunse în sufragerie, ceilalți erau deja în toiul micului dejun - Charlotte, într-o rochie cenușie, își ungea cu gem o felie de pâine prăjită; Henry, pe jumătate ascuns în spatele unui ziar; iar Jessamine ciugulea elegant dintr-un vas cu cereale. Will avea în farfurie un morman de ouă cu șuncă și scormonea prin ele cu hărnicie, deși Tessa nu putu să se abțină să nu remarce că era ceva neobișnuit pentru cineva care pretindea că fusese toată noaptea la băut.

— Tocmai vorbeam despre tine, îi zise Jessamine în timp ce se așeza, și îi împinse un coș din argint, cu pâine prăjită. Pâine prăjită?

Ridicându-și furculița, Tessa se uită de jur împrejurul mesei, nerăbdătoare.

— Cum rămâne cu mine?

— Ce să facem cu tine, desigur. Cei din Lumea de Jos nu pot locui la nesfârșit în Institut, zise Will. Eu zic să o vindem țiganilor de pe Hampstead Heath, adăugă el, întorcându-se spre Charlotte. Am auzit că ei cumpără femei slabe, și mârțoage.

— Will, termină!

Charlotte își ridică privirea din farfurie.

— E ridicol.

Will se rezemă de spătarul scaunului.

— Ai dreptate. N-ar cumpăra-o niciodată. Prea sfrijită.

— Ajunge, spuse Charlotte. Domnișoara Gray va rămâne aici. Dacă nu pentru alt motiv, atunci măcar pentru că

suntem în mijlocul unei investigații, iar prezența ei este necesară. Am transmis deja un mesaj către Conclav, le-am spus că o ținem aici până când se elucidează chestiunea asta legată de clubul Pandemonium, iar fratele ei este găsit. Henry, nu e corect așa?

— Ba da, zise Henry punând ziarul jos. Chestioara asta cu Pandemonium e o prioritate de prim rang. Absolut.

— Ați face mai bine să-i spuneți și lui Benedict Lightwood, zise Will. Știți cum e el.

Charlotte păli ușor, iar Tessa se întrebă cine ar fi putut să fie Benedict Lightwood.

— Will, aș vrea ca astăzi să mergi din nou la casa Surorilor Întunecate. Acum e părăsită, dar mai merită o ultimă cercetare. Și vreau să-l iei și pe Jem cu tine…

Auzind acestea, veselia de pe chipul lui Will dispăru.

— Se simte suficient de bine?

— Se simte destul de bine.

Vocea nu era a lui Charlotte. Era a lui Jem - intrase în încăpere în liniște și stătea în picioare lângă bufet, cu brațele încrucișate la piept. Nu mai era la fel de palid ca în noaptea precedentă, iar jiletca roșie pe care o purta îi aducea puțină culoare și în obraji.

— De fapt, e gata când sunteți și voi.

— Ar trebui să iei micul dejun mai întâi, spuse Charlotte, grijulie, împingându-i platoul cu șuncă.

Jem se așează și îi zâmbi Tessei.

— A, Jem, dânsa este domnișoara Gray. E…

— Am făcut cunoștință, spuse Jem liniștit, iar Tessa simți că se înroșește ușor la față.

Nu se putu abține să nu-l privească fix în timp ce lua o bucată de pâine și o ungea cu unt. Părea greu de imaginat ca cineva cu o înfățișare atât de diafană să mănânce pâine prăjită.

Charlotte părea încurcată.

— V-ați cunoscut?

— Am întâlnit-o pe Tessa pe coridor noaptea trecută și

m-am prezentat. Cred că e posibil s-o fi speriat puțin.

Privirea lui o întâlni pe a Tessei, de cealaltă parte a mesei. Ochii și argintii scânteiau vesel.

Charlotte ridică din umeri.

— Foarte bine, atunci. Aș vrea să mergi și tu cu Will. Între timp, domnișoară Gray, astăzi…

— Spune-mi Tessa, zise ea. Aș prefera ca toată lumea să-mi spună la fel.

— Bine, Tessa, zise Charlotte zâmbind ușor. Henry și cu mine îi vom face o vizită domnului Axel Mortmain, patronul fratelui tău, să vedem dacă el sau vreunul dintre angajații lui au vreo informație legată de locul unde s-ar putea afla fratele tău.

— Îți mulțumesc.

Tessa era surprinsă. Spuseseră că aveau să-l caute pe fratele ei, și chiar o făceau. Nu se așteptase la asta.

— Am auzit de Axel Mortmain, zise Jem. E un taipan[15], unul dintre marii oameni de afaceri din Shanghai. Firma lui a avut birouri în Bund[16].

— Da, spuse Charlotte, ziarele susțin că a făcut avere din importurile de mătase și ceai.

— Hmm, spuse Jem încet, dar era ceva strident în vocea lui. A făcut avere din opiu. La fel ca toată lumea. Cumpărând opiu din India, trimițându-l pe mare, către Canton, și schimbându-l pe alte mărfuri.

— Dar încă nu încălca legea, James.

Charlotte împinse ziarul peste masă, spre Jessamine.

— Între timp, Jessie, poate că tu și cu Tessa ați putea să parcurgeți ziarul și să notați orice ar putea fi de folos investigației sau ar merita o privire mai atentă.

Jessamine se feri de ziar ca și cum ar fi fost un șarpe.

— O doamnă nu citește ziarul. Poate doar paginile mondene sau știrile legate de teatru. Nu mizeria asta.

— Dar tu nu ești o doamnă, Jessamine… zise Charlotte.

---

15 În China, un *taipan* este un om de afaceri străin.

16 Zonă din districtul Huangpu din China.

— Vai de mine! zise Will. Asemenea adevăruri crude, dimineața devreme, nu fac bine la digestie.

— Vreau să spun, zise Charlotte corectându-se, că tu ești în primul rând un vânător de umbre, și apoi o doamnă.

— Vorbește în numele tău, zise Jessamine, împingând scaunul în spate și cu obrajii colorați brusc într-o nuanță alarmantă de roșu. Știi, zise ea, nu m-aș fi așteptat să observi, dar pare limpede că Tessa nu are de îmbrăcat decât rochia aia roșie, îngrozitoare, a mea, care nu i se potrivește. Nici mie nu mi se mai potrivește, iar ea e mai înaltă decât mine.

— N-ar putea Sophie… spuse Charlotte încet.

— O rochie poate fi strâmtată. Dar e cu totul altceva să o faci de două ori mai mare decât a fost. Zău, Charlotte, pufni Jessamine, exasperată. Cred că ar trebui să mă lași s-o duc pe biata Tessa în oraș ca să-i cumpăr ceva haine noi. Altminteri, prima dată când o să inspire mai adânc, rochia o să crape.

Will păru interesat.

— Cred că ar trebui să încerce chestia asta acum și să vedem ce se întâmplă.

— Ah, zise Tessa, confuză.

De ce se purta Jessamine brusc așa de amabil cu ea, când cu numai o zi în urmă fusese atât de țâfnoasă?

— Nu, chiar nu trebuie.

— Ba da, spuse Jessamine, pe un ton ferm.

Charlotte dădu din cap.

— Jessamine, atâta timp cât locuiești în Institut, ești una dintre noi și trebuie să contribui.

— Tu ești cea care insistă că trebuie să-i primim pe locuitorii Lumii de Jos care au probleme, să-i hrănim și să-i adăpostim, zise Jessamine. Sunt aproape convinsă că asta include și îmbrăcămintea. Deci vezi, contribui și eu, la cheltuielile de întreținere a Tessei.

Henry se aplecă peste masă către soția lui.

— Mai bine ai lăsa-o să facă ce vrea, o sfătui el. Îți aduci

aminte când ai încercat ultima dată s-o obligi să sorteze pumnalele în încăperea armelor, iar ea le-a folosit ca să taie toată lenjeria?

— Aveam nevoie de lenjerie nouă, zise Jessamine, impasibilă.

— Ah, bine, fie! se răsti Charlotte. Sincer, uneori mă aduceți la disperare cu toții.

— Eu ce-am făcut? întrebă Jem. Eu de-abia am sosit.

Charlotte își cufundă fața în palme. În timp ce Henry o bătu pe umăr și îi șopti ceva ca s-o liniștească, Will se aplecă spre Jem, prin fața Tessei, ignorând-o complet.

— N-ar trebui să plecăm acum?

— Să-mi termin ceaiul mai întâi, zise Jem. În orice caz, nu înțeleg de ce te grăbești. N-ai spus că locul n-a mai fost folosit de mult drept bordel?

— Vreau să mă întorc înainte să se întunece, zise Will.

Stătea aplecat aproape în poala Tessei, iar ea îi simțea vag mirosul pielii și un iz de metal care părea să i se fi întipărit în păr și pe piele.

— În seara asta am o misiune în Soho, cu o persoană atractivă.

— Dumnezeule, zise Tessa în ceafa lui. Dacă o să continui să te întâlnești cu Nigel Cel-cu-șase-degete, o să se aștepte să-l ceri în căsătorie.

Jem se înecă cu ceaiul.

Ziua petrecută cu Jessamine începu la fel de prost cum se așteptase Tessa. Traficul era îngrozitor. Oricât de aglomerat ar fi fost New Yorkul, nimic nu se compara cu aglomerația de nedescris de pe Strand, din mijlocul zilei. Trăsurile rulau una lângă alta laolaltă cu cărucioarele vânzătorilor ambulanți pline ochi cu fructe și legume; femei cu șaluri și ducând coșuri largi pline de flori coborau și urcau pe trotuare, încercând să atragă atenția oamenilor din trăsurile în mers; iar cabrioletele se opreau în mijlocul traficului, astfel încât conducătorii lor să poată striga unii

la alții pe geam. Acest zgomot se adăuga la îngrozitoarea zarvă deja existentă - vânzătorii de înghețată strigând „Hokey-pokey, un penny cupa”, băieții care vindeau ziare, țipând în gura mare titlurile zilei, și, undeva, cântecul unei flașnete. Tessa se întreba cum de nu surziseră toți cei care locuiau și munceau în Londra.

În timp ce privea pe fereastră, o femeie în vârstă, ducând o cușcă mare din metal plină cu păsări colorate care se zbăteau, se apropie de trăsura lor. Femeia își întoarse capul, iar Tessa văzu că avea pielea la fel de verde ca penele papagalului, ochii mari și negri ca ai unei păsări, iar părul, o grămadă de pene multicolore. Tresări, iar Jessamine, urmărindu-i privirea, se încruntă.

— Trage perdelele, zise ea. Așa, n-o să mai intre praf.

Și, întinzându-se peste Tessa, Jessamine chiar trase perdelele.

Tessa se uită la ea. Micuța gură a lui Jessamine se strânsese pungă.

— Ai văzut… zise Tessa.

— Nu, răspunse Jessamine, aruncându-i o privire „ucigătoare”, ca cele despre care citea ea în romane.

Tessa se uită repede în altă parte.

Lucrurile nu se îmbunătățiră nici când ajunseră, în sfârșit, în cartierul modei, West End. Lăsându-l pe Thomas să aștepte răbdător la trăsură, Jessamine o trăgea pe Tessa prin saloanele de croitorie, privind model după model, așteptând în picioare ca cea mai drăguță dintre vânzătoare să le prezinte. O doamnă adevărată n-ar fi permis ca o rochie care fusese purtată de o străină să-i atingă pielea. În fiecare magazin, ea își dădea diverse nume și povești false; în fiecare magazin, proprietarii păreau încântați de înfățișarea și de evidenta ei bogăție și nu știau cum să o servească mai repede. Tessa, pe care lumea de obicei o ignora, se furișa în câte un colț, pe jumătate moartă de plictiseală.

Într-un salon, pozând în tânără văduvă, Jessamine chiar

examină modelul unei rochii de doliu, neagră, din crep și dantelă. Tessa se gândi că iar fi pus foarte bine în evidență tenul ei blond palid.

— Aceasta v-ar veni absolut minunat, și ar fi imposibil să nu reușiți să încheiați o nouă căsătorie avantajoasă, spuse croitoreasa făcându-i conspirativ cu ochiul. De fapt, știți cum numim acest model? „A doua capcană”.

Jessamine chicoti, croitoreasa zâmbi larg, iar Tessei îi trecu prin minte că ar putea să alerge în stradă și să se arunce sub o trăsură de piață. Ca și când i-ar fi observat plictiseala, Jessamine o privi cu un zâmbet condescendent.

— De asemenea, caut câteva rochii pentru verișoara mea din America, zise ea. Hainele de acolo sunt pur și simplu oribile. E slabă băț, ceea ce nu o ajută, dar sunt sigură că puteți să faceți ceva pentru ea.

Croitoreasa clipi ca și când abia atunci o observa pe Tessa, și probabil că așa și era.

— Ați dori să alegeți un model, doamnă?

Vârtejul care urmă fu ca o revelație pentru Tessa. În New York, mătușa ei îi cumpărase haine - costume de gata care trebuiseră modificate ca să i se potrivească, și întotdeauna din materiale ieftine în nuanțe plicticoase de cenușiu-închis sau de bleumarin. Nu știuse niciodată până atunci, așa cum știa acum, că albastrul era o culoare care i se potrivea și-i scotea în evidență ochii albaștri-cenușii, sau că ar fi trebuit să poarte trandafiriu, ca să dea puțină culoare obrajilor. În timp ce i se luau măsurile, în paralel cu o discuție năucitoare despre rochii de prințesă, corsete și un anume domn Charles Worth, Tessa stătea în picioare, privindu-și chipul în oglindă și așteptându-se oarecum ca trăsăturile să înceapă să-i alunece și să se schimbe, să capete alte forme. Dar rămase ea însăși, iar la sfârșit avea patru noi rochii pe comandă, care urmau să fie livrate pe parcursul săptămânii - una roz, una galbenă, una în dungi alb cu albastru cu nasturi de os și una din mătase auriu cu

negru -, precum și două jachete, una cu manșete din tul[17] scump, brodat cu mărgele.

— Cred că s-ar putea să arăți chiar drăguță în această ultimă ținută, zise Jessamine în timp ce urcau înapoi în trăsură. E uimitor ce poate să facă moda.

Tessa numără în gând până la zece înainte să-i răspundă.

— Sunt foarte recunoscătoare pentru toate, Jessamine. Acum ne întoarcem la Institut?

La uzul acestor cuvinte, strălucirea de pe chipul lui Jessamine dispăru. *Chiar urăște locul ăla*, se gândi Tessa, mai confuză ca niciodată. Ce era atât de îngrozitor în legătură cu Institutul? Desigur că însuși scopul pentru care exista era suficient de ciudat, dar Jessamine trebuia să se fi obișnuit cu ideea până acum. Și ea era o vânătoare de umbre, ca și ceilalți.

— E o zi așa de frumoasă, zise Jessamine, și n-ai văzut mare lucru din Londra. Cred că o plimbare în Hyde Park e binevenită. Și după aceea am putea să mergem la Gunther’s și să-l rugăm pe Thomas să ne ia câte o înghețată!

Tessa se uită pe fereastră. Cerul era înnorat și cenușiu, traversat de câteva dungi de albastru, acolo unde norii se răzlețeau. La New York, o astfel de zi n-ar fi fost în nici un caz considerată frumoasă, dar Londra părea să aibă standarde diferite pentru vreme. În plus, îi era datoare lui Jessamine și în mod clar, acesta era ultimul lucru din lume pe care ea ar fi vrut să-l facă, să se întoarcă acasă.

— Ador parcurile, zise Tessa.

Jessamine aproape că zâmbi.

— Nu i-ai spus domnișoarei Gray despre roțile dințate, zise Henry.

Charlotte își ridică privirea din notițele ei și oftă.

[17] tul - țesătură de mătase, de bumbac sau din fire sintetice foarte fină și străvezie, alcătuită din ochiuri rotunde sau poligonale.

Avusese întotdeauna o problemă cu faptul că, deși ceruse de mai multe ori încă una, Conclavul nu permitea Institutului să aibă decât o singură trăsură. Era frumoasă - o trăsură de piață -, iar Thomas era un birjar excelent. Dar asta însemna că, atunci când vânătorii de umbre de la Institut plecau separat, cum se întâmpla astăzi, Charlotte trebuia să împrumute o trăsură de la Benedict Lightwood, care nu era nici pe departe favoritul ei. Și singura trăsură pe care el era dispus să i-o împrumute era mică și deloc confortabilă. Bietul Henry, care era atât de înalt, se lovea la cap de acoperișul scund.

— Nu, spuse ea. Biata fată, părea și-așa destul de zăpăcită. N-am putut să-i spun că dispozitivele mecanice pe care le-am găsit în pivniță au fost fabricate de compania care-l angajase pe fratele ei. E atât de îngrijorată pentru el! Nu cred c-ar fi suportat ideea.

— Poate că nu înseamnă nimic, dragă, îi aminti Henry. Mortmain and Company fabrică cea mai mare parte din mașinăriile utilizate în Anglia. Mortmain e un adevărat geniu. Sistemul lui patentat pentru producerea rulmenților…

— Da, da - Charlotte încercă să-și ascundă nerăbdarea din voce. Și poate că ar fi trebuit să-i spunem. Dar am considerat că e mai bine să vorbim mai întâi cu domnul Mortmain și să adunăm cât mai multe păreri. Ai dreptate. S-ar putea ca el să nu știe nimic și să nu prea aibă de-a face una cu cealaltă. Dar, Henry, ar fi totuși o coincidență. Și nu-mi prea plac coincidențele.

Privi din nou la notițele despre Axel Mortmain. El era singurul (și probabil, deși notițele nu menționau, *ilegitimul*) fiu al doctorului Hollingworth Mortmain, care, în numai câțiva ani, se ridicase de la poziția modestă de chirurg pe un vas care făcea comerț în China la aceea de negustor bogat, cumpărând și vânzând condimente și zahăr, mătase și ceai, și - nu se menționa, dar Charlotte era de acord cu Jem asupra chestiunii - probabil opiu. Când

doctorul Mortmain murise, fiul său, Axel, la numai douăzeci de ani, moștenise averea acestuia, pe care o investise imediat în construirea unei flote de vase mai rapide și mai aerodinamice decât toate celelalte care brăzdau mările. În zece ani, tânărul Mortmain dublase, apoi înmulțise de patru ori avuțiile tatălui său.

În ultimii ani se retrăsese din Shanghai la Londra, își vânduse vasele comerciale, și folosise banii pentru a construi o mare companie care producea dispozitivele mecanice necesare la fabricarea ceasornicelor, de la ceasuri de buzunar la pendule. Era un om foarte înstărit.

Trăsura trase în fața unui șir de case albe cu terasă și cu ferestre înalte care dădeau spre scuar. Henry scoase capul pe geam și citi numărul de pe o plăcuță din alamă fixată pe stâlpul unei porți.

— Aici trebuie să fie, spuse el dând să deschidă portiera trăsurii.

— Henry, zise Charlotte, punându-i o mână pe braț. Henry, insist să-ți amintești ce am vorbit de dimineață, da?

El zâmbi trist.

— O să-mi dau silința să nu te stânjenesc sau să te încurc în timpul investigației. Sincer, uneori mă întreb de ce mă iei cu tine în asemenea misiuni. Știi că sunt un nătărău când vine vorba de oameni.

— Nu ești un nătărău, Henry, zise Charlotte cu blândețe.

Îi atinse fața cu mâna, îl mângâie și îi dădu părul pe spate, ca să-l liniștească. Dar se abținu. Știa - fusese sfătuită de multe ori - că nu trebuie să forțeze nota cu Henry, cu afecțiunea pe care el probabil n-o voia.

Lăsând trăsura în grija birjarului familiei Lightwood, urcară scările și sunară la ușă; le deschise un lacheu în livrea bleumarin și cu o expresie aspră.

— Bună dimineața, spuse el brusc. Pot să îndrăznesc să vă întreb care este treaba dumneavoastră aici?

Charlotte privi pieziș spre Henry, care se uita visător peste umărul lacheului. Indiferent la ce se gândea - roți

dințate, angrenaje și dispozitive, fără îndoială -, cu siguranță nu avea legătură cu situația de față. Oftând, ea spuse:

— Eu sunt doamna Gray, iar dânsul este soțul meu, domnul Henry Gray. Suntem în căutarea unui văr de-al nostru - un tânăr pe nume Nathaniel Gray. N-am mai primit vești de la el de aproape șase săptămâni. El este, sau era, unul dintre angajații domnului Mortmain…

Pentru o clipă - deși totul ar fi putut fi doar în imaginația ei - crezu că vede ceva, o urmă de stânjeneală în ochii lacheului.

— Domnul Mortmain deține o companie destul de mare. Nu vă puteți aștepta să știe unde locuiesc toți cei care lucrează pentru el. Ar fi imposibil. Poate că ar trebui să întrebați la poliție.

Charlotte făcu ochii mari. Înainte să plece de la Institut, își trasase pe partea interioară a brațelor runele persuasiunii. Rareori se găseau mundani care să fie complet insensibili la influența acestora.

— Am întrebat, dar se pare că ei nu progresează deloc în legătură cu acest caz. Vedeți dumneavoastră, e îngrozitor, și suntem așa de îngrijorați în legătură cu Nate! Dac-am putea să vorbim o clipă cu domnul Mortmain.

Văzând că lacheul încuviințează din cap, Charlotte se relaxă.

— Îl voi anunța pe domnul Mortmain despre vizita dumneavoastră, zise el, dându-se înapoi pentru a le permite să intre. Vă rog să așteptați în vestibul.

Părea uimit, ca și când l-ar fi surprins chiar și pe el că încuviințase.

Deschise ușa larg, iar Charlotte și Henry îl urmară. Deși lacheul nu-i oferi lui Charlotte nici un scaun - o lipsă de politețe pe care ea o puse pe seama stării de confuzie create de runele persuasiunii -, luă, totuși, haina și pălăria lui Henry, și mantia lui Charlotte, iar apoi îi lăsă singuri pe cei doi, care se uitau curioși în jur.

Încăperea era înaltă, dar fără ornamente. Lipseau, de asemenea, peisajele pastorale la care te-ai fi așteptat, și portretele de familie. În schimb, din tavan atârnau niște bucăți de mătase pe care erau pictate caractere chinezești aducătoare de noroc; un platou indian din argint lucrat manual, rezemat într-un colț; iar pe pereți, niște schițe în peniță ale unor puncte de atracție faimoase. Charlotte recunoscu muntele Kilimanjaro, piramidele egiptene, Taj Mahal-ul, și o porțiune din Marele Zid Chinezesc. Mortmain era în mod cert un om care călătorise mult și care se mândrea cu acest lucru.

Charlotte se întoarse și se uită la Henry, vrând să vadă dacă remarca aceleași lucruri, dar el privea în gol spre scări, cufundat din nou în gânduri; nu mai avu timp să spună nimic, pentru că lacheul apăru din nou, cu un zâmbet plăcut pe chip.

— Poftiți, vă rog, pe aici.

Henry și Charlotte îl urmară până la capătul coridorului, unde le deschise o ușă din stejar lustruit și-i pofti să intre înaintea lui. Ajunseră într-un birou mare, cu ferestre largi care dădeau spre scuar. Draperiile de culoare verde-închis erau trase, pentru a lăsa lumina să pătrundă, iar prin ochiurile de sticlă Charlotte vedea trăsura lor împrumutată, așteptându-i lângă trotuar - calul mânca ceva dintr-o traistă, iar birjarul stătea pe capră citind un ziar. Pe partea cealaltă a străzii, ramurile înverzite ale copacilor se mișcau în vânt, un umbrar de smarald, dar nu se auzea nici un zgomot. Ferestrele blocau toate sunetele, așa că în încăpere nu se auzea nimic în afară de ticăitul slab al unui ceas de perete pe care era gravat cu litere de aur MORTMAIN AND COMPANY.

Mobila era de culoare închisă, dintr-un lemn masiv cu fibre, iar pe pereți erau capete de animale - un tigru, o antilopă și un leopard - și mai multe peisaje străine. În mijlocul încăperii se găsea un birou imens din mahon, pe care erau aranjate perfect mai multe teancuri de foi,

fiecare turtit de câte un angrenaj masiv din alamă. Într-un colț al biroului era un glob pământesc fixat într-un suport de alamă, cu legenda: GLOBUL PĂMÂNTESC AL LUI WYLD[18], CU CELE MAI RECENTE DESCOPERIRI, țările aflate sub dominația imperiului britanic fiind conturate într-o nuanță de roșu-deschis. Charlotte găsise întotdeauna că experiența de a examina globuri mundane era ciudată. Lumea lor nu avea aceeași formă ca cea pe care o știa ea.

La birou stătea un bărbat, care se ridică în picioare când intrară. Avea o figură mică și vie, un bărbat de vârstă mijlocie cu părul încărunțit, cum era de așteptat, la tâmple. Pielea sa părea aspră de vânt, ca și când ar fi stat mult timp afară, pe vreme rea. Ochii îi erau de un cenușiu foarte deschis, iar expresia, foarte plăcută; în ciuda hainelor elegante ce păreau scumpe, era ușor să ți-l imaginezi pe puntea unui vas, scrutând depărtările.

— Bună ziua, spuse el. Walker mi-a spus că-l căutați pe domnul Nathaniel Gray?

— Da, zise Henry, spre surprinderea lui Charlotte.

Henry vorbea foarte rar într-o conversație cu oameni străini. Ea se întrebă dacă inițiativa avea ceva de-a face cu schițele de pe birou, care păreau complicate. Henry le privea cu nesaț, de parcă ar fi fost mâncare.

— Știți, suntem verii lui.

— Vă mulțumim că vă răpiți puțin timp ca să stați de vorbă cu noi, domnule Mortmain, adăugă repede Charlotte. Știm că a fost unul dintre angajații dumneavoastră, unul dintre zecile…

— Sutele, zise domnul Mortmain - avea o voce plăcută de bariton, care pe moment sună foarte amuzată. E adevărat că nu-i știu pe toți. Dar chiar îmi amintesc de domnul Gray. Deși, trebuie să spun, nu-mi aduc aminte dacă a menționat vreodată că are veri care sunt vânători de umbre.

---

18 Marele Glob al lui Wyld construit de James Wyld, un distins cartograf, a fost o atracție în Leichester Square, Londra, între anii 1851 și 1862.

6
PĂMÂNT CIUDAT

De goblini[19] *toți să ne ferim privirea,*
Iar frunzele să nu le fie cumpărate:
Căci cine știe din ce țărână ți-au hrănit
Rădăcinile lor flămânde și-nsetate?
- Christina Rossetti, „Piața goblinilor”

— Știi, zise Jem, nu seamănă deloc cu modul în care mi-am imaginat eu că ar arăta un bordel.

Cei doi băieți stăteau la intrarea clădirii pe care Tessa o numise Casa Întunecată, pe Whitechapel High Street. Arăta și mai murdară, și mai întunecată decât își amintea Will, ca și când cineva ar fi acoperit-o cu un strat în plus de praf.

— Dar ce anume îți imaginai, James? Doamnele nopții făcând cu mâna de la balcoane? Statui nud împodobind intrarea?

— Presupun, zise Jem calm, că mă așteptam la ceva care să arate mai puțin mohorât.

Will se gândea la același lucru la care se gândise și când fusese pentru prima dată acolo. Copleșitoarea senzație pe care o aveai intrând în Casa Întunecată era că intrai într-un loc pe care nimeni nu l-ar fi putut socoti drept cămin. Ferestrele zăvorâte păreau unsuroase, draperiile erau trase, ponosite și nespălate.

Will își suflecă mânecile.

---

19 În folclorul european, *goblinul* este o creatură rea și grotescă, sau un fel de fantomă rea, fiind o ființă ciudată ce are două vieți, una la nivel fizic și una la nivel spiritual, fiind astfel superioară oamenilor și putând să citească gândurile acestora.

— Probabil va trebui să dărâmăm ușa…

— Sau, spuse Jem întinzând mâna și răsucind mânerul, poate că nu.

Ușa se deschise spre un paralelipiped întunecat.

— Asta-i pur și simplu lene, zise Will.

Scoțând un pumnal de la centură, păși precaut înăuntru, iar Jem îl urmă, strângând mânerul de jad al bastonului său. Atunci când era vorba de situații periculoase, aveau tendința să se invite reciproc să intre, deși de obicei Jem prefera să rămână în ariergardă, pentru că Will uita mereu să-și asigure și spatele.

Ușa se trânti în urma lor, făcându-i prizonieri în încăperea slab luminată. Holul de la intrare arăta aproape la fel ca atunci când Will fusese pentru prima dată acolo - aceeași scară din lemn ducând în sus, aceeași podea din marmură, crăpată, dar încă elegantă, același aer îmbâcsit de praf.

Jem ridică mâna, iar lampa-vrăjitoarei se aprinse, speriind un grup de cărăbuși. Aceștia o luară la goană pe podea, făcându-l pe Will să se strâmbe.

— Drăguț loc în care să locuiești, nu? Să sperăm că au mai lăsat și altceva în urmă în afară de mizerie. Adrese unde să li se trimită corespondența, ceva membre desprinse de trup, o prostituată sau două.

— Mda… Poate, dacă suntem norocoși, încă mai putem să luăm sifilis.

— Sau variola demonului, sugeră Will pe un ton vesel, încercând ușa de sub scări, care se deschise, pentru că, asemenea celei de la intrare, nu era încuiată. Variola demonului se găsește întotdeauna.

— Variola demonului nu există.

— Ba da, dacă ai puțină credință, zise Will, dispărând în întunericul de sub scări.

Căutară împreună, cu meticulozitate, prin pivniță și prin încăperile de la parter, dar nu găsiră decât flecuștețe și praf. Din încăperea unde Tessa și Will se luptaseră cu

Surorile Întunecate totul fusese îndepărtat; după o cercetare amănunțită, Will descoperi ceva pe perete, un fel de pată de sânge, dar nu părea să existe vreo sursă a acesteia, iar Jem se gândi că ar fi putut la fel de bine să fie și vopsea.

Plecând din pivniță, urcară și descoperiră un coridor lung, cu uși pe ambele părți, care lui Will i se păru cunoscut. Pe aici alergase împreună cu Tessa. Intră în prima încăpere de pe dreapta, cea în care o găsise pe ea. Nici urmă de fata cu ochi sălbatici care-l lovise cu cana înflorată de pe lavoar. Încăperea era goală, pentru că mobila fusese dusă pentru cercetări în Orașul Tăcut. Patru urme întunecate de pe podea indicau locul unde fusese cândva un pat.

La fel și în celelalte încăperi. Will tocmai încerca fereastra într-una din camere, când îl auzi pe Jem strigându-l să vină repede; el era în ultima încăpere de pe partea stângă. Will se grăbi și îl găsi pe Jem stând în picioare în mijlocul unei camere largi, pătrate, cu lampa-vrăjitoarei strălucindu-i în mână. Nu era singur. Acolo mai rămăsese o piesă de mobilier - un fotoliu tapițat, pe care stătea o femeie.

Era tânără - probabil nu mai mare decât Jessamine - și purta o rochie cu imprimeu ce părea ieftină, cu părul strâns într-un coc la ceafă. Era un păr castaniu-șoricesc, iar mâinile îi erau descoperite și roșii. Ținea ochii larg deschiși, privind fix în față.

— Îhh, spuse Will, prea surprins ca să mai spună și altceva. E cumva…

— E moartă, zise Jem.

— Ești sigur?

Will nu-și putea lua privirea de la fața femeii. Era palidă, dar n-avea paloarea unui cadavru, iar mâinile stăteau împreunate în poală, cu degetele ușor îndoite, nu țepene ca ale unui mort. Se apropie de ea și-i atinse brațul. Îl simți rigid și rece.

— Păi, nu prea-mi răspunde la avansuri, zise el mai vesel decât se simțea, așa că *n-are cum* să nu fie moartă.

— Sau e o femeie cu gusturi bune și înzestrată cu rațiune.

Jem îngenunche și privi chipul femeii. Ochii ei de un albastru spălăcit, exoftalmici, priveau peste umărul lui, părând la fel de lipsiți de viață ca ochii pictați.

— Domnișoară, zise el, și îi atinse încheietura mâinii, vrând să-i ia pulsul.

Aceasta se mișcă, tresărind sub mâna lui, și scoase un mormăit inuman.

Jem se ridică repede.

— Ce…

Femeia își ridică și ea capul. Avea privirea încă pierdută, dar buzele i se mișcară, scoțând un sunet spart.

— Ferește-te! strigă ea.

Vocea ei reverberă de jur-împrejurul încăperii, iar Will se dădu înapoi cu un țipăt.

Vocea femeii semăna cu sunetele scoase de niște roți dințate care se freacă unele de altele.

— Ferește-te, nefilimule! Așa cum tu îi nimicești pe alții, la fel vei fi și tu nimicit. Îngerul tău nu te poate proteja împotriva a ceea ce nici Dumnezeu și nici diavolul n-au creat, o armată care n-a fost născută nici în Rai, și nici în Iad. Ferește-te de mâna omului! Ferește-te!

Vocea ei deveni un urlet ascuțit, în timp ce corpul se mișca înainte și înapoi, ca o păpușă trasă de niște sfori invizibile.

— FEREȘTE-TE FEREȘTE-TE FEREȘTE-TE FEREȘTE-TE…

— Dumnezeule, murmură Jem.

— FEREȘTE-TE! urlă femeia pentru ultima dată, iar apoi căzu la pământ cu membrele desfăcute, redusă brusc la tăcere.

Will se holbă, rămânând cu gura căscată.

— E cumva… zise el.

— Da, răspunse Jem. Cred că de data asta chiar e moartă.

Dar Will dădea din cap a neîncredere.

— Moartă. Știi, *nu* prea cred.

— Dar atunci ce crezi?

În loc să-i răspundă, Will îngenunche lângă trupul ei. Îi atinse gâtul cu două degete și-i întoarse ușor capul, până putu să-i privească fața. Avea gura larg deschisă, iar ochiul drept privea fix în tavan. Cel stâng îi atârna pe obraz, prins de orbită printr-un fir de sârmă de cupru.

— Nu e nici vie, zise Will, dar nici moartă. Poate că e… e ca unul dintre dispozitivele lui Henry, cred, zise el atingându-i fața. Cine ar fi putut să facă așa ceva?

— Habar n-am. Dar ne-a numit nefilimi. Știa ce suntem.

— Sau altcineva a vorbit. Nu-mi închipui că ea știe *totul*. Cred că e o mașinărie, ca un ceas. Și a stat, spuse Will ridicându-se. Oricum, cel mai bine ar fi s-o ducem la Institut. Henry o să vrea să arunce o privire.

Jem nu răspunse; se uita în jos la femeia de pe podea. Avea picioarele goale și murdare, ieșindu-i de sub poalele rochiei. Prin gura deschisă zări strălucirea metalului din gâtlejul ei. Ochiul i se legăna sinistru de firul de cupru, în timp ce undeva, dincolo de ferestre, ceasornicul unei biserici bătea miezul zilei.

Odată ajunse în parc, Tessa începu să se relaxeze. De când venise la Londra, nu mai fusese într-un loc verde, liniștit; și fu încântată la vederea ierbii și a copacilor, deși se gândi că acest parc nu era nici pe departe la fel de frumos ca Central Park din New York. Aici aerul nu era încărcat, ca în restul orașului, iar cerul de deasupra căpătase o culoare aproape albastră.

Cât a durat plimbarea, Thomas le-a așteptat pe fete la trăsură. Tessa o urma cuminte pe Jessamine, care nu se mai oprea din flecăreală. Mergeau spre o stradă largă, care, o informă Jessamine, se numea, în mod inexplicabil,

Rotten Row. În ciuda nefericitului nume, era, aparent, locul în care să vezi oameni și să fii văzut. În centrul acestuia treceau bărbați și femei călare, gătiți, femeile cu vălurile fluturând și cu râsete ce răsunau peste tot în aerul de vară. De-a lungul trotuarelor mișunau pietonii. Sub copaci erau montate scaune și bănci, iar femeile țineau în mână umbrelușe colorate și sorbeau apă mentolată; lângă ele, gentlemeni cu favoriți fumau, umplând aerul de mirosul tutunului care se amesteca cu cel al ierbii tăiate și al cailor.

Deși nimeni nu se oprea să le vorbească, Jessamine părea să știe câte ceva despre fiecare - cine urma să se căsătorească, cine era în căutarea unui soț, cine avea o aventură cu soția lui cutare și cutare, cunoscută de toată lumea. Era puțin amețitor, iar Tessa se bucură când părăsiră această stradă, pentru a intra pe una mai îngustă, care ducea spre parc.

Jessamine își strecură brațul pe sub brațul Tessei și o strânse ușor de mână.

— Nici nu știi cât de ușurată sunt că în sfârșit mai e o altă fată prin preajmă, zise ea fericită. Adică, Charlotte e în regulă, dar e plictisitoare și căsătorită.

— Dar Sophie?

Jessamine pufni.

— Sophie e slujnică.

— Am cunoscut fete care erau chiar amice cu slujnicele doamnelor, o contrazise Tessa.

Nu era chiar așa. Ea doar citise despre asemenea fete, dar nu cunoscuse niciodată vreuna. Totuși, potrivit romanelor, principala funcție a slujnicei unei doamne era să te asculte în timp ce tu îți vărsai amarul inimii legat de viața amoroasă tragică, și din când în când să se îmbrace cu hainele tale și să pretindă că ești tu, ca să eviți să fii prinsă de un bandit. Nu că Tessa și-ar fi putut-o imagina pe Sophie făcând asta de dragul lui Jessamine.

— Dar *ai văzut* ce față are. Faptul că e hidoasă a făcut-o

și mai acră. Slujnica unei doamne trebuie să fie drăguță și să vorbească franceza, iar Sophie nu stă prea bine cu lucrurile astea. I-am spus și lui Charlotte, când a adus-o pe fata asta aici. Dar nu m-a ascultat. Niciodată nu mă ascultă.

— Nu pot să-mi închipui de ce, zise Tessa.

Cotiseră pe o alee îngustă care șerpuia printre copaci. Printre aceștia se putea zări râul sclipind, iar ramurile de deasupra se împleteau, alcătuind un umbrar care oprea strălucirea soarelui.

— Știu! Nici eu nu pot!

Jessamine se uită în sus, lăsând soarele care se strecura prin umbrar să-i danseze pe piele.

— Charlotte nu ascultă niciodată pe nimeni. Doar cu Henry se poartă întotdeauna ca o cloșcă. La urma urmelor, nici nu știu de ce s-a însurat cu ea.

— Presupun că din dragoste?

Jessamine pufni.

— Nimeni nu crede asta. Henry a vrut să aibă acces în Institut ca să poată lucra la micile lui experimente din pivniță și să nu trebuiască să lupte. Și nu cred că i-a *păsat* că s-a căsătorit cu Charlotte - nu cred că a mai existat cineva cu care să fi vrut să se căsătorească - dar dacă Institutul ar fi fost condus de o altă femeie, s-ar fi însurat cu respectiva, spuse ea strâmbându-se. Și mai sunt băieții - Will și Jem. Jem e destul de drăguț, dar știi și tu cum sunt străinii. Nu sunt chiar demni de încredere, și în fond sunt egoiști și leneși. Stă întotdeauna la el în cameră, pretinzând că e bolnav, refuzând să ajute cu ceva, continuă voioasă Jessamine, uitând aparent că Jem și Will se duseseră să cerceteze Casa Întunecată, în timp ce ele se plimbau în parc. Și *Will*. Destul de chipeș, dar în majoritatea timpului se poartă ca un nebun. Ca și când ar fi fost crescut de sălbatici. N-are pic de respect pentru nimeni și nimic, n-are nici cea mai mică noțiune despre cum se presupune că ar trebui să se comporte un

gentleman. Bănuiesc că e din cauză că e galez.

Tessa era nedumerită.

— Galez?

Ăsta e un lucru rău? era ea pe cale să adauge, dar Jessamine, gândindu-se că Tessa nu știa despre originile lui Will, continuă încântată.

— O, da! Cu părul ăla negru al lui, sigur că da. Mama lui a fost galeză. Tatăl lui s-a îndrăgostit de ea și asta a fost tot. A părăsit-o pe nefilimă. Poate că a aruncat o vrajă asupra lui, râse Jessamine. Știi, au tot felul de vrăji și obiecte ciudate în Țara Galilor.

Tessa nu știa.

— Știi ce s-a întâmplat cu părinții lui Will? Au murit?

— Presupun că da, altfel ar fi venit să-l caute, răspunse Jessamine încruntându-se. Îhh! Oricum, nu mai vreau să vorbesc despre Institut - se întoarse și o privi pe Tessa. Probabil că te întrebi de ce am fost atât de drăguță cu tine.

— Aăă…

Chiar se întrebase. În romane, fetele ca ea, fetele ale căror familii avuseseră bani cândva, dar apoi decăzuseră, erau adesea luate în grijă de protectori amabili și bogați și li se asigurau haine noi și o bună educație. Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu educația ei, se gândi Tessa. Mătușa Harriet - fusese la fel de instruită ca orice altă guvernantă. Desigur, Jessamine nu semăna câtuși de puțin cu doamnele mai în vârstă și aproape sfinte din acele povești, ale căror acte de generozitate erau complet lipsite de egoism.

— Jessamine, ai citit vreodată *The Lamplighter*?

— Bine-nțeles că nu. Fetele n-ar trebui să citească romane, zise Jessamine pe tonul cuiva care recita ceva auzit în altă parte. În fine, domnișoară Gray, aș vrea să-ți fac o propunere.

— Tessa, o corectă ea automat.

— Sigur, pentru că suntem deja cele mai bune prietene, spuse Jessamine, și în curând vom fi chiar mai mult decât atât.

Tessa o privi nedumerită pe Jessamine.

— La ce te referi?

— După cum sunt convinsă că ți-a spus odiosul de Will, părinții mei, dragul meu tată și draga mea mamă, au murit. Dar mi-au lăsat o sumă de bani deloc de neglijat. Banii au fost depuși într-un cont, până voi împlini optsprezece ani, o chestiune de doar câteva luni. Desigur, înțelegi care e problema.

Tessa, care nu înțelegea care era problema, zise:

— Înțeleg?

— Eu nu sunt o vânătoare de umbre, Tessa. Disprețuiesc tot ce e legat de nefilimi. N-am vrut niciodată să fiu ca ei, și cea mai scumpă dorință a mea e să părăsesc Institutul și să nu mai vorbesc niciodată cu nimeni din cei care locuiesc acolo.

— Dar am crezut că părinții tăi au fost vânători de umbre…

— Nu trebuie să devii vânător de umbre dacă nu-ți dorești asta, spuse Jessamine cu duritate. Părinții mei n-au făcut-o. Au părăsit Conclavul când erau foarte tineri. Mama și-a spus întotdeauna, în mod foarte clar, părerea. N-a vrut niciodată să existe vânători de umbre prin preajma mea. A zis că în nici un caz nu și-ar fi dorit o asemenea viață pentru o fată. Ar fi vrut alte lucruri pentru mine. Să intru în lumea bună, să o cunosc pe regină, să-mi găsesc un soț bun și să am niște bebeluși drăguți. O *viață obișnuită* - rosti cuvintele cu un soi de foame sălbatică. Tessa, chiar acum, mai există în orașul ăsta și alte fete, alte fete de vârsta mea, care nu sunt la fel de drăguțe ca mine, dar care dansează și flirtează și râd și prind în mreje soți. Ele iau lecții de franceză. Eu iau lecții de limbi demonice, oribile. Nu e *corect*.

— Dar tot poți să te căsătorești, răspunse Tessa, încurcată. Orice bărbat ar vrea…

— M-aș putea căsători cu un *vânător de umbre*, zise Jessamine scuipând cuvintele. Și să trăiesc ca Charlotte,

trebuind să mă îmbrac ca un bărbat și să lupt ca un bărbat. E dezgustător. Nouă, femeilor, nu ne este dat să ne comportăm așa. Ci să fim grațioasele stăpâne în casele noastre minunate. Să le decorăm astfel încât să le placă soților noștri. Să le ridicăm moralul și să-i mângâiem cu prezența noastră blândă și angelică.

Vocea lui Jessamine nu suna nici blând, nici angelic, dar Tessa se abținu să menționeze acest lucru.

— Nu înțeleg cum eu…

Jessamine o strânse cu putere de braț.

— Nu înțelegi? Tessa, pot să plec de la Institut, dar nu pot să locuiesc singură. N-ar fi respectabil. Poate dacă aș fi văduvă, dar nu sunt decât o fată. Nu se face. Dar dacă aș avea o companioană, o soră.

— Vrei să pretind că aș fi *sora* ta? chițăi Tessa.

— De ce nu? spuse Jessamine, ca și când ar fi fost cea mai rezonabilă sugestie din lume. Sau ai putea să fii verișoara mea din America. Da, asta ar merge. Deci înțelegi, adăugă ea, mai pragmatică, că nu prea ai unde altundeva să te duci, nu-i așa? Sunt aproape sigură că am putea să facem rost de soți imediat.

Pentru că începuse să o doară capul, Tessa își dori ca Jessamine să înceteze să vorbească de „făcut rost” de soți ca și când ar face rost de o răceală sau de o pisică dispărută de acasă.

— Te-aș putea prezenta celor mai deosebiți oameni, continuă Jessamine. Am merge la baluri, la dineuri… - se întrerupse, privind în jur, brusc încurcată. Dar… unde suntem?

Tessa se uită și ea în jur. Cărarea se îngustase. Acum era doar o cărăruie întunecată trecând pe sub copacii înalți, cu trunchiuri răsucite. Nu mai vedea cerul și nici nu mai auzea sunetele vocilor. Lângă ea, Jessamine se opri. Fața i se crispă de teamă.

— Ne-am aventurat dincolo de cărare, șopti ea.

— Păi, putem să găsim drumul înapoi, nu?

Tessa se răsuci pe călcâie, uitându-se după o breșă printre copaci, un petic de lumină.

— Cred că am venit din partea aceea.

Jessamine o prinse brusc de braț, cu degetele ei ca niște gheare. Ceva - nu, cineva - apăruse în fața lor pe cărare.

O siluetă scundă, atât de scundă, încât pentru o clipă Tessa crezu că se uita la un copil. Dar în timp ce forma înainta în lumină, văzu că era un bărbat - un bărbat cocoșat și zbârcit, îmbrăcat ca un vânzător de droguri, în haine zdrențuite, cu o pălărie uzată lăsată pe ceafă. Avea fața foarte palidă, ca un măr învechit, acoperit de mucegai, iar ochii îi sclipeau întunecat dintre pliurile groase ale pielii.

Rânji, dezvelindu-și dinții ascuțiți ca vârfurile de ace.

— Frumoase fete.

Tessa se uită la Jessamine; cealaltă fată înlemnise și se holba, cu gura ca o linie albă.

— Trebuie să mergem, șopti ea, și o trase pe Jessamine de braț.

Încet, ca în vis, Jessamine o lăsă pe Tessa să o întoarcă, astfel încât acum stăteau cu spatele la locul din care veniseră…

Dar bărbatul veni din nou în fața lor, blocându-le drumul înapoi spre parc. Departe, foarte departe, Tessei i se păru că zărește parcul, un soi de luminiș scăldat în lumină. Părea imposibil de departe.

— V-ați aventurat dincolo de cărare, zise străinul, ca o psalmodiere. Frumușelelor, v-ați aventurat dincolo de cărare. Știți ce pățesc fetele ca voi.

Făcu un pas în față.

Jessamine, încă înlemnită, își ținea umbrela ca și când ar fi fost salvarea vieții ei.

— Goblinule, zise ea, spiridușule, orice-ai fi, noi n-avem neînțelegeri cu niciunul din spiritele naturii. Dar dacă te atingi de noi…

— V-ați aventurat dincolo de cărare, îngână omulețul,

venind mai aproape, în timp ce Tessa văzu că pantofii lui strălucitori nu erau de fapt pantofi, ci potcoave strălucitoare. Nefilime proaste, să vă aventurați într-un loc nepecetluit. Aici, pământul datează de dinainte de orice Acord. Aici, pământul e străin. Dacă sângele vostru îngeresc cade pe acest pământ, va crește pe loc viță-de-vie de aur, cu diamante pe vârfuri. Și îl revendic. Revendic sângele vostru.

Tessa o apucă de braț pe Jessamine.

— Jessamine, ar trebui să…

— Tessa, *taci*! zise ea scuturându-și brațul pentru a se elibera, și îndreptă umbrela către goblin. Nu vrei să faci asta! Nu vrei…

Creatura se năpusti. Când se aruncă înspre ele, gura păru să i se cojească, pielea să i se desfacă, și Tessa văzu chipul de dedesubt - cu colți, și malițios. Țipă și se poticni dându-se înapoi, iar tocul pantofului i se prinse într-o rădăcină. Căzu la pământ, în timp ce Jessamine își ridică umbrela și, cu o mișcare din încheietură, o deschise ca o floare.

Goblinul țipă. Țipă, căzu pe spate și se rostogoli pe pământ, țipând și mai tare. Dintr-o rană din piept îi țâșni sânge, pătându-i jacheta cenușie zdrențuită.

— Ți-am spus, zise Jessamine, gâfâind, ca și când ar fi alergat prin parc. Ți-am spus să ne lași în pace, creatură jegoasă ce ești.

Fandă din nou înspre goblin, iar Tessa văzu că spițele umbrelei străluceau cu o lumină ciudată alb-aurie și că erau ascuțite ca niște lame. Materialul era pătat peste tot cu sânge. Goblinul urlă, ridicându-și brațele ca să se apere. Acum arăta ca un omuleț cocoșat, și cu toate că Tessa știa că el nu era decât o iluzie, nu-și putu reprima un sentiment de milă.

— Milă, stăpână, milă…

— Milă? se răsti Jessamine. Ai vrut să-ți crească flori din sângele meu! Goblin jegos! Creatură dezgustătoare!

Îndreptă din nou umbrela spre el, și încă o dată, iar goblinul țipă și se zvârcoli. Tessa se ridică în picioare, scuturându-și pământul din păr, încercând să-și recapete echilibrul. Jessamine încă striga, agitând prin aer umbrela, iar creatura de pe pământ se zbătea la fiecare lovitură.

— Te urăsc! țipă Jessamine, cu o voce subțire și tremurătoare. Vă urăsc, pe tine și pe toți cei ca tine, locuitorii Lumii de Jos, dezgustători, *dezgustători*.

— Jessamine!

Tessa alergă spre cealaltă fată și o prinse în brațe, ținându-i mâinile pe lângă trup.

Pentru o clipă Jessamine se luptă, iar Tessa își dădu seama că nu putea s-o țină. Era *puternică*, mușchii de sub pielea ei fină, feminină i se contractau ca un bici care pocnește. Și, deodată, Jessamine se sprijini moale de Tessa, respiră greu și dădu drumul umbrelei din mână.

— Nu, se văită ea. Nu. N-am vrut. N-am vrut s-o fac. *Nu*...

Tessa se uită în jos. Trupul goblinului era chircit și lipsit de viață la picioarele lor. Din locul unde zăcea, sângele i se împrăștia pe pământ peste tot în jur, curgând sub forma unei vițe-de-vie întunecate. Ținând-o în brațe pe Jessamine, care suspina, Tessa nu se putu abține să nu se întrebe ce avea să crească acolo.

Deloc surprinzător, Charlotte își reveni prima din buimăceală.

— Domnule Mortmain, nu sunt foarte sigură ce ați vrut să spuneți.

— Ba sigur că sunteți, zise el, cu un zâmbet drăcesc lățit pe fața lui ascuțită, de la o ureche la cealaltă. Vânători de umbre. Nefilimi. Așa vă numiți voi, nu-i așa? Bastarzi ai oamenilor și ai îngerilor. Ciudat, de vreme ce nefilimii din Biblie erau monștri hidoși, nu?

— Știți, nu e neapărat adevărat, zise Henry, incapabil să-și stăpânească firea lui pedantă. E o chestiune de

traducere din aramaica originală…

— Henry, îl mustră Charlotte.

— Voi chiar închideți într-un cristal gigantic sufletele demonilor pe care-i ucideți? continuă Mortmain, făcând ochii mari. Magnific!

— Vreți să spuneți Pyxis-ul? zise Henry, nedumerit. Nu e un cristal, mai degrabă e o cutie din lemn. Și nu prea sunt suflete - demonii nu au suflete. Ei au energie.

— *Taci*, Henry! se răsti Charlotte.

— Doamnă Branwell, zise Mortmain, cu o voce care păru foarte veselă. Nu vă faceți griji. Vedeți dumneavoastră, știu totul despre neamul vostru. Sunteți Charlotte Branwell, nu-i așa? Iar acesta este soțul dumneavoastră, Henry Branwell. Conduceți Institutul din Londra, aflat pe locul fostei biserici All-Hallows-the-Less. Chiar ați crezut că n-aș ști cine sunteți? *Mai ales* de vreme ce ați încercat să folosiți iluzii magice cu lacheul meu? Știți, el nu suportă iluziile magice. Îi dau mâncărimi.

Charlotte făcu ochii mari.

— Și cum se face că dețineți toate aceste informații?

Mortmain se aplecă în față nerăbdător, frecându-și mâinile.

— Studiez științele oculte. Încă de prima dată când am ajuns în Indii, în tinerețe, când am auzit întâia oară despre ele, am fost fascinat de tărâmurile umbrelor. Pentru un bărbat aflat în situația mea, cu fonduri suficiente și cu mai mult decât suficient timp, multe uși se deschid. Există cărți care pot fi cumpărate, informații pentru care se poate plăti. Cunoștințele voastre nu sunt atât de secrete pe cât credeți.

— Poate, zise Henry, părând profund nemulțumit, dar... Știți, este *periculos*. Să ucizi demoni - nu e totuna cu vânătoarea de tigri. Și ei te pot vâna la fel de bine cum îi vânezi și tu.

Mortmain chicoti.

— Băiatul meu, n-am nici cea mai mică intenție să alerg

să lupt cu demonii cu mâinile goale. Sigur că acest gen de informații sunt periculoase dacă ajung pe mâna smintiților și temerarilor, dar mintea mea e precaută. Eu caut doar să-mi lărgesc cunoștințele despre lume, nimic mai mult - se uită prin încăpere. Trebuie să spun că până acum n-am avut niciodată onoarea să stau de vorbă cu nefilimii. Desigur, în literatură există numeroase referiri la voi, dar să citești despre ceva și să experimentezi cu adevărat sunt două lucruri foarte diferite, de acord, nu? M-ați putea învăța atâtea lucruri.

— Cred că e suficient, zise Charlotte pe un ton de gheață.

Mortmain o privi încurcat.

— Scuzați-mă?

— De vreme ce se pare că știți atât de multe despre nefilimi, domnule Mortmain, v-aș putea întreba dacă știți care este mandatul nostru?

Mortmain luă o postură mândră.

— Să distrugeți demonii. Să-i protejați pe oameni, pe mundani, cum înțeleg că ne numiți voi.

— Da, spuse Charlotte, și în mare parte a timpului îi protejăm pe oameni de ei înșiși. Văd că nu constituiți o excepție de la această regulă.

Auzind asta, Mortmain păru uimit de-a dreptul. Se uită spre Henry. Charlotte cunoștea acea privire. Era o privire pe care doar bărbații o schimbau între ei, o privire care spunea „Nu vă puteți stăpâni nevasta, domnule?”. O privire, știa ea, risipită în van, căci Henry, care părea să încerce să descifreze, citind invers, planurile de pe biroul lui Mortmain, nu era aproape deloc atent la conversație.

— Credeți că știința ocultă pe care ați acumulat-o vă face foarte deștept, zise Charlotte. Dar am văzut o mulțime de mundani morți, domnule Mortmain. Nici nu mai țin minte de câte ori am găsit rămășițele unor oameni care s-au crezut experți în practicile magice. Îmi aduc aminte că, mică fiind, am fost chemată în casa unui avocat. El făcea

parte dintr-un cerc caraghios de bărbați care se credeau magicieni. Făceau mereu incantații, purtând robe și desenând pentagrame pe pământ. Într-o seară, el a stabilit că era suficient de pregătit ca să încerce să invoce un demon.

— Și a fost?

— A fost, zise Charlotte. L-a trezit pe demonul Marax. Acesta i-a măcelărit pe el, și pe toți membrii familiei lui, precizează ea fără emoție. I-am găsit pe majoritatea dintre ei decapitați și spânzurați de picioare în garajul pentru trăsuri. Cel mai mic dintre copiii lui se prăjea pe o frigare deasupra unui foc. Pe Marax nu l-am găsit.

Mortmain pălise, dar își păstră calmul.

— Există întotdeauna unii care-și supraestimează abilitățile, spuse el. Dar eu…

— Dar dumneavoastră n-ați fi niciodată atât de nesăbuit, zise Charlotte. Doar că, în chiar această clipă, sunteți nesăbuit. Ne priviți pe mine și pe Henry și nu vă temeți de noi. Sunteți amuzat. Un basm prinde viață!

Lovi cu putere în muchia biroului său, făcându-l să se sperie.

— Avem în spate puterea Conclavului, spuse ea pe un ton foarte glacial. Mandatul nostru este să-i protejăm pe oameni. Inclusiv pe Nathaniel Gray. El a dispărut, și în mod clar e ceva ocult în spatele acestei dispariții. Și iată că aici dăm peste fostul lui patron, cufundat în chestiuni oculte. Greu să crezi că cele două întâmplări nu au legătură una cu cealaltă.

— Eu… El… Domnul Gray a dispărut? bâigui Mortmain.

— Exact. Sora lui a venit la noi, căutându-l; a fost informată de două femei-magicieni că era în pericol de moarte. În timp ce dumneavoastră, domnule, vă distrați, el ar putea fi pe moarte. Iar Conclavul nu-i privește cu amabilitate pe cei care stau în calea mandatului său.

Mortmain își trecu o mână peste față, lăsând apoi să se vadă o figuri pământie.

— Promit, desigur, zise el, să vă spun orice vreți să știți.

— Excelent, zise Charlotte fără să-și trădeze emoția, deși inima îi bătea foarte puternic.

— Cândva l-am cunoscut pe tatăl lui, pe tatăl lui Nathaniel. L-am angajat acum aproape douăzeci de ani, când Mortmain era doar o firmă de transport maritim. Aveam birouri în Hong Kong, Shanghai, Tianjin…

Se întrerupse când Charlotte bătu, nerăbdătoare, cu degetele pe birou.

— Richard Gray lucra pentru mine aici, la Londra. Era mâna mea dreaptă, un om bun și deștept. Mi-a părut rău să-l pierd când s-a mutat cu familia în America. Când Nathaniel mi-a scris și mi-a spus cine e, i-am oferit pe loc o slujbă.

— Domnule Mortmain - vocea lui Charlotte avea inflexiuni de oțel. Asta nu e relevant…

— O, ba da, insistă omulețul. Vedeți dumneavoastră, cunoștințele mele de ocultism mi-au fost întotdeauna de folos în chestiunile legate de afaceri. Acum câțiva ani, de exemplu, o binecunoscută bancă de pe strada Lombard s-a prăbușit, distrugând zeci de companii mari. Cum cunoșteam un magician, am reușit să evit dezastrul. Am putut să-mi retrag fondurile înainte ca banca să se dizolve, și mi-am salvat compania. Dar i-am stârnit suspiciunea lui Richard. Apoi probabil că a făcut cercetări, pentru că în cele din urmă m-a pus față în față cu ce știa el despre clubul Pandemonium.

— Deci ești membru, murmură Charlotte. Trebuia să-mi închipui.

— I-am oferit lui Richard posibilitatea să devină și el membru al clubului - ba chiar l-am luat la o întâlnire sau două -, dar n-a fost interesat. La scurt timp după aceea, s-a mutat cu familia în America, zise Mortmain făcând un gest larg de neputință. Clubul Pandemonium nu este pentru toată lumea. Călătorind mult, cum am făcut eu, am auzit o mulțime de povești despre organizații similare din multe

orașe, grupuri de oameni care cunosc Lumea din Umbră și care vor să împărtășească din cunoștințele și din avantajele lor, dar cei care doresc să fie membri plătesc prețul greu al secretului.

— Plătesc mai mult decât atât.

— Nu este o organizație malefică, zise Mortmain, aproape ofensat. Au existat multe progrese, multe invenții mărețe. Am văzut cum un magician a creat un inel de argint care poate să-l transporte pe posesor în alt loc, ori de câte ori își răsucește inelul pe deget. Sau o intrare care poate să te ducă oriunde în lume. Am văzut oameni întorși din pragul morții.

— Știu ce e și ce poate face magia, domnule Mortmain.

Charlotte îi aruncă o privire lui Henry, care examina schița unui fel de dispozitiv mecanic atârnat pe perete.

— Dar mă frământă o problemă. Magicienii care se pare că l-au răpit pe domnul Gray sunt cumva asociați cu acest club. Am auzit că-l numesc un club pentru mundani. De ce ar exista locuitori din Lumea de Jos în cadrul acestui club?

Mortmain se încruntă.

— Locuitori din Lumea de Jos? Te referi la ființe supranaturale, magicieni, licantropi[20] și alții de felul ăsta? Există mai multe nivele ale calității de membru, doamnă Branwell. Un mundan, așa ca mine, poate deveni membru al clubului. Dar președinții - cei care conduc întreprinderea - sunt locuitori din Lumea de Jos. Magicieni, licantropi și vampiri. Totuși, spiritele naturii ne ocolesc. Prea mulți industriași - de la căile ferate, fabrici și așa mai departe - pentru ei. Urăsc lucrurile astea, zise el scuturând din cap. Minunate creaturi, spiritele naturii, dar mă tem că progresul va însemna moartea lor.

Charlotte nu era interesată de ideile lui Mortmain în legătură cu spiritele naturii. I se învălmășeau în minte alte gânduri.

---

[20] persoană care suferă de licantropie (alienație mintală în care bolnavul se crede transformat în lup).

— Lăsați-mă să ghicesc. L-ați prezentat pe Nathaniel Gray la club, exact așa cum l-ați prezentat și pe tatăl lui.

Mortmain, care părea să-și fi recăpătat puțin siguranța, se pierdu din nou cu firea.

— Nathaniel a lucrat în biroul meu din Londra doar câteva zile înainte să mă înfrunte. Am bănuit că aflase câte ceva din experiența de la club a tatălui său și că apoi își dorise puternic să știe mai multe. N-am putut să-l refuz. L-am adus la o întrunire și am crezut că asta va fi tot. Dar nu, zise el scuturând din cap. Nathaniel mergea la club ca o rață în apă. La câteva săptămâni după această primă întrunire, a dispărut de la locuința lui. Mi-a trimis o scrisoare, anunțându-mă că demisionează și spunând că avea de gând să lucreze pentru alt membru al clubului Pandemonium. Cineva care aparent era dispus să-l plătească suficient încât să poată să continue să joace jocuri de noroc - oftă. Cred că nu mai e nevoie să spun, n-a lăsat nici o adresă unde să-i fie trimisă corespondența.

— Și asta-i tot? se răsti Charlotte, neîncrezătoare. N-ați încercat să-l căutați? Să aflați unde a plecat? Unde s-a angajat?

— Oricine se poate angaja unde vrea, o contrazise Mortmain. N-aveam nici un motiv să cred că…

— Și de-atunci nu l-ați mai văzut?

— Nu. V-am spus că…

Charlotte îl întrerupse.

— Ați spus că mergea la clubul Pandemonium ca o rață la apă. Totuși, nu l-ați văzut la niciuna dintre întruniri după ce a demisionat de la dumneavoastră?

Pe chipul lui Mortmain trecu o umbră de panică.

— Eu… De-atunci nici eu n-am mai fost la întruniri. Am fost foarte ocupat cu munca.

Charlotte îl privi cu duritate pe Axel Mortmain peste biroul lui masiv. Se pricepea bine la caracterul oamenilor, așa crezuse întotdeauna. Și mai dăduse peste bărbați ca Mortmain până atunci. Bărbați dintr-o bucată, geniali,

încrezători, bărbați care credeau că succesul lor în afaceri sau în alte lucruri pământești le garanta același succes și în artele magice. Se gândi din nou la avocat, la pereții casei din Knightsbridge, colorați în roșu cu sângele familiei lui. Se gândi ce teroare trebuie să fi simțit în acele ultime clipe. Vedea începuturile unui terori asemănătoare în ochii lui Axel Mortmain.

— Domnule Mortmain, spuse ea. Nu sunt proastă. Știu că-mi ascundeți ceva.

Scoase din poșetă una dintre roțile dințate pe care Will le luase din casa Surorilor Întunecate, și o puse pe birou.

— Asta pare să fi fost produsă în fabricile dumneavoastră.

Cu o privire distrată, Mortmain se uită la mica bucată de metal de pe biroul lui.

— Da… da, e o roată dințată produsă de mine. Ce e cu ea?

— Două magiciene care-și spun Surorile Întunecate - amândouă membre ale clubului Pandemonium - au omorât oameni. Fete tinere. De-abia ieșite din copilărie. Și noi le-am găsit în pivnița casei lor.

— N-am nimic de-a face cu nici o crimă! exclamă Mortmain. Eu niciodată… Eu am crezut… - începu să transpire.

— Ce ați crezut? zise Charlotte blând.

Mortmain luă roata dințată, cu degetele tremurându-i.

— Nu vă puteți imagina… spuse el pierit. Acum câteva luni, unul dintre membrii din conducerea clubului - un locuitor al Lumii de Jos, foarte bătrân și puternic - a venit la mine și mi-a cerut să-i vând ieftin câteva echipamente mecanice. Roți dințate și came. N-am întrebat pentru ce anume. De ce-aș fi făcut-o? Nu mi s-a părut nimic deosebit în cererea lui.

— Să fi fost cel care l-a angajat pe Nathaniel după ce a demisionat de la dumneavoastră? zise Charlotte.

Mortmain lăsă roata dințată din mână. În timp ce

aceasta se rostogolea pe masă, o lovi cu mâna, oprind-o. Deși nu spuse nimic, Charlotte ghici după licărul de teamă din ochii lui că bănuiala era corectă. Se înfioră, triumfătoare.

— Numele lui, spuse ea. Spuneți-mi numele lui!

Mortmain privea țintă biroul.

— M-ar costa viața dacă v-aș spune.

— Dar cum rămâne cu viața lui Nathaniel Gray? întrebă Charlotte.

Fără să-i întoarcă privirea, Mortmain scutură din cap.

— Habar n-aveți cât de puternic este acest bărbat. Cât de periculos.

Charlotte se întoarse către Henry.

— Henry, spuse ea. Henry, adu-mi Convocatorul.

Henry se apropie și se uită confuz la ea.

— Dar, dragă…

— Adu-mi dispozitivul! se răsti Charlotte.

Ura să se răstească la Henry; se simțea de parcă ar fi lovit cu piciorul un cățeluș. Dar uneori trebuia s-o facă.

Henry se postă lângă soția lui în fața biroului lui Mortmain, cu o figură în continuare întrebătoare, și scoase ceva din buzunarul jachetei. Era un obiect lunguieț din metal, de culoare închisă, acoperit de o serie de discuri ciudate. Charlotte îl luă și îl flutură în fața lui Mortmain.

— Acesta este un Convocator, îi spuse ea. Cu ajutorul lui voi putea să convoc Conclavul. În trei minute, vă vor înconjura casa. Nefilimii vă vor scoate de aici, țipând și lovindu-vă. Vă vor aplica cele mai rafinate torturi, până când veți fi forțat să vorbiți. Știți ce i se întâmplă unui om când i se picură în ochi sânge de demon?

Mortmain îi aruncă o privire înfiorată, dar nu spuse nimic.

— Vă rog să nu mă puneți la încercare, domnule Mortmain.

Din cauza transpirației, dispozitivul îi aluneca lui Charlotte din mână, dar vocea îi rămăsese egală.

— Nu mi-ar plăcea să vă văd murind.

— Doamne, omule, spune-i odată! izbucni Henry. Zău, nu trebuie și se ajungă la asta, domnule Mortmain. Nu faceți decât să vă înrăutățiți situația.

Mortmain își acoperi fața cu mâinile. Dintotdeauna își dorise să cunoască vânători de umbre adevărați, se gândi Charlotte privindu-l. Și acum, dorința i se împlinise.

— De Quincey, spuse el. Nu-i știu prenumele. Numai de Quincey.

În numele Îngerului! Charlotte trase adânc aer în piept, lăsând jos dispozitivul.

— De Quincey? Nu se poate…

— Știți cine este? întrebă Mortmain încet. Păi, probabil că știți.

— Este șeful unui puternic clan de vampiri din Londra, lăsă Charlotte să-i scape, un locuitor al Lumii de Jos foarte influent și un aliat al Conclavului. Nu pot să-mi închipui că el ar fi…

— El e conducătorul clubului, zise Mortmain - păru epuizat și cenușiu la față. Lui îi dă toată lumea socoteală.

— Conducătorul clubului. Are vreun titlu?

Mortmain păru ușor surprins de întrebare.

— Magistrul.

Tremurând abia vizibil, Charlotte lăsă dispozitivul să-i alunece în mânecă.

— Mulțumesc, domnule Mortmain. Ne-ați fost de mare ajutor.

Mortmain o privi cu un soi de resentiment sec.

— De Quincey va afla că v-am spus. Va pune să fiu omorât.

— Conclavul va avea grijă să-l împiedice. Iar noi nu vom implica numele dumneavoastră. Nu va ști niciodată că ați vorbit cu noi.

— Ați face asta? spuse Mortmain pierit. Pentru… cum era… un mundan nesăbuit?

— Sunt încrezătoare în ce vă privește, domnule

Mortmain. Cred că v-ați dat seama de propria dumneavoastră nesăbuință. Conclavul vă va urmări, nu numai pentru a vă proteja, ci pentru a vedea că stați departe de clubul Pandemonium și de alte organizații asemănătoare. Pentru binele dumneavoastră, sper că veți considera întâlnirea noastră ca pe un avertisment.

Mortmain încuviință din cap. Charlotte porni spre ușă, iar Henry o urmă; o deschisese și stătea în prag, când Mortmain adăugă:

— Erau doar roți dințate. Doar angrenaje. Inofensive.

Spre surprinderea lui Charlotte, îi răspunse Henry, fără să se întoarcă.

— Obiectele chiar sunt inofensive, domnule Mortmain. Dar nu se poate spune același lucru și despre oamenii care le folosesc.

Mortmain rămase tăcut în timp ce cei doi vânători de umbre părăsiră încăperea. Câteva clipe mai târziu, ajunseră în scuar, respirând aer curat - cât de curat putea fi aerul din Londra. O fi fost el plin de fum de cărbune și de praf, se gândi Charlotte, dar cel puțin dispăruseră frica și disperarea care pluteau ca o ceață în biroul lui Mortmain.

Scoțând dispozitivul din mânecă, Charlotte i-l dădu soțului ei.

— Presupun că ar trebui să te întreb, zise ea în timp ce el îl preluă cu o expresie gravă pe chip, ce *este* acest obiect, Henry?

— Ceva la care lucrez eu, răspunse Henry uitându-se cu pasiune la el. Un dispozitiv care poate detecta energiile demonilor. Aveam de gând să-l numesc Senzor. N-am reușit încă să-l fac să funcționeze, dar și când o să reușesc!

— Sunt sigură că o să fie splendid.

Apoi Henry se uită cu aceeași pasiune și la soția lui, întâmplare rară.

— Ești genială, Charlotte! Să pretinzi că poți să convoci Conclavul pe loc, doar ca să-l sperii pe omul acela! Dar de unde ai știut că am un dispozitiv care ți-ar putea fi de

folos?

— Păi, chiar ai avut, dragule, zise Charlotte. Nu?

Henry se fâstâci.

— Draga mea, pe cât ești de terifiantă, pe atât ești de minunată.

— Mulțumesc, Henry.

Pe drumul de întoarcere la Institut tăcură amândouă; Jessamine privea fix pe fereastra cabrioletei la zgomotosul trafic londonez, refuzând să scoată vreun cuvânt. Își ținea umbrela în poală, fără să-i pese că sângele de pe marginile ei îi păta jacheta din tafta. Când ajunseră în curtea bisericii, îi permise lui Thomas să o ajute să coboare din trăsură și apoi o luă de mână pe Tessa.

Surprinsă de atingere, Tessa nu făcu decât s-o privească lung. Îi simți degetele reci ca gheața.

— *Hai* odată, se răsti Jessamine nerăbdătoare, și își trase companioana spre ușa Institutului, în timp ce Thomas privi lung în urma lor.

Tessa o lăsă pe cealaltă fată să o târască după ea pe scări, în clădirea propriu-zisă a Institutului, și de-a lungul unui coridor lung, aproape identic cu el care ducea la dormitorul ei. Jessamine deschise o ușă, o împinse pe Tessa înăuntru și o urmă, închizând apoi ușa.

— Vreau să-ți arăt ceva, zise ea.

Tessa se uită în jur. Era unul dintre nenumăratele dormitoare imense ale Institutului. Al lui Jessamine fusese totuși decorat cumva după gustul ei. Deasupra lambriului din lemn pereții erau tapetați cu mătase roz, iar cuvertura de pe pat avea un imprimeu cu flori. Exista și o măsuță de toaletă, pe suprafața căreia era înșirat un set de toaletă ce părea scump: un suport de inele, o sticlă cu apă de flori, și o perie de păr din argint, cu oglindă.

— Camera ta e minunată, zise Tessa, mai mult în speranța de a-i calma isteria evidentă decât pentru că așa credea.

— E mult prea mică, spuse Jessamine. Dar vino, aici!

Aruncând umbrela plină de sânge pe pat, traversă încăperea spre un colț de lângă fereastră. Tessa o urmă, uimită. Acolo nu era decât o masă înaltă, iar pe masă, o casă de păpuși. Nu casa de carton cu două camere, de tip Dolly's Playhouse, pe care o avusese Tessa în copilărie. Aceasta era o reproducere minunată în miniatură a unei case adevărate din Londra, iar când Jessamine o atinse, Tessa văzu că partea din față se deschidea cu ajutorul unor balamale micuțe.

Tessa își ținu respirația. Casa avea cămăruțe minunate, perfect decorate cu mobilă în miniatură, de la micuțele scaune din lemn cu pernuțe brodate până la plita de fontă din bucătărie. Existau și păpuși mici, cu capete din porțelan, și chiar și minuscule picturi în ulei pe pereți.

— Asta a fost casa mea.

Jessamine se așeză în genunchi, astfel încât acum casa îi venea până la nivelul ochilor, și îi făcu semn Tessei să facă la fel.

Tessa o imită, neîndemânatică, încercând să nu se așeze pe fustele lui Jessamine.

— Vrei să spui că ai casa asta de păpuși de când erai mică?

— Nu, zise Jessamine iritată. Asta a fost casa mea. Tata a comandat-o pentru mine când aveam șase ani. E o copie exactă a casei în care am locuit noi, pe Curzon Street. Acesta era tapetul pe care-l aveam în sufragerie - îi arătă ea -, iar acestea sunt exact scaunele din biroul tatălui meu. Vezi?

O privi pe Tessa atât de insistent, încât chiar simți că trebuia să vadă ceva acolo, ceva mai mult decât o jucărie extrem de scumpă de care Jessamine ar fi putut să se dispenseze cu multă vreme în urmă. Pur fi simplu nu știa ce ar fi putut fi.

— E foarte drăguță, spuse ea în cele din urmă.

— Vezi, aici, în salon, e mama, spuse Jessamine,

atingând una dintre păpușele, care se legăna în fotoliul plușat. Iar aici, în birou, citind o carte, e papà - mâna îi alunecă peste silueta micuță din porțelan. Iar sus, în camera copiilor, este bebelușa Jessie - în micuțul leagăn mai era, într-adevăr, o păpușă, căreia i se vedea doar capul, de sub micile cuverturi. Mai târziu vor lua cina aici, în sufragerie. Iar apoi, mama și papà vor sta în salon, lângă foc. În unele seri, se duc la teatru, sau la un bal, sau la un supeu, zise ea șoptit acum, ca și când ar fi recitat o litanie bine memorată. Iar apoi mama îl va săruta pe papà de noapte bună și se vor duce în camerele lor și vor dormi *toată noaptea*. Nu vor exista nici un fel de convocări din partea Conclavului care să-i scoată din casă în toiul nopții ca să se lupte în întuneric cu demonii. Nu va fi nimeni care să lase urme de sânge în casă. Nimeni nu-și va pierde un braț sau un ochi în fața unui vârcolac și nimeni nu va trebui să înghită cu greutate agheasmă, după atacul unui vampir.

Dumnezeule! gândi Tessa.

Ca și când Jessamine putea să citească gândurile ei, fața i se schimonosi.

— Când ne-a ars casa, n-am avut unde să mă duc. Nu că n-am fi avut cunoștințe care să mă poată primi la ele; toate cunoștințele mamei și ale lui papà erau vânători de umbre, și nu mai vorbiseră cu ei de când întrerupseseră legăturile cu Conclavul. Henry mi-a făcut umbrela asta. Știai? Am crezut că e doar drăguță, până când mi-a spus că materialul e mărginit cu electrum, ascuțit ca o lamă de ras. A proiectat-o să fie o armă.

— Ne-ai salvat, zise Tessa. Astăzi, în parc. Eu nu știu deloc să lupt, Dacă n-ai fi făcut ceea ce ai făcut…

— N-ar fi trebuit, răspunse Jessamine privind în gol la casa păpușilor. Nu vreau să am viața asta, Tessa. *N-o voi avea*. Nu-mi pasă ce trebuie să fac. Nu voi duce o asemenea viață. Mai degrabă aș muri.

Alarmată, Tessa se pregătea să-i spună să nu vorbească

așa, când se deschise ușa din spatele lor. Era Sophie, cu boneta ei albă și cu rochia curată. Când dădu cu ochii de Jessamine, o privi precaută. Apoi spuse:

— Domnișoară Tessa, domnul Branwell dorește foarte mult să vă vadă în biroul dumnealui. Spune că e important.

Tessa se întoarse spre Jessamine și o întrebă dacă e bine, dar chipul ei se închisese ca o ușă. Vulnerabilitatea și mânia dispăruseră, lăsând din nou loc măștii de răceală.

— Du-te, atunci, dacă Henry te vrea, zise ea. Oricum m-am cam plictisit de tine, și cred că mă ia durerea de cap. Sophie, când te întorci, am nevoie să-mi masezi tâmplele cu *eau de cologne*.

Sophie întâlni privirea Tessei, ceea ce le amuză pe amândouă.

— Cum doriți, domnișoară Jessamine.

7
FATA MECANICĂ

Un joc de șah e viața. Destinul singur joacă,
Iar noi suntem pionii. Vrând de urât să-i treacă,
Ne mută, ne oprește, un timp ne mută încă
Și-apoi în cutia neantului ne-aruncă.
- Rubaiatele lui Omar Khayyam

Afară se lăsase întunericul, și în timp ce o conducea pe Tessa de-a lungul șirurilor de trepte din piatră, lampa lui Sophie arunca ciudate umbre mișcătoare pe pereți. Treptele erau vechi, tocite în mijloc, pe unde călcaseră generații întregi de picioare. Pereții erau din piatră aspră, neșlefuită, iar micuțele ferestre săpate din loc în loc nu mai lăsau să pătrundă decât întunericul, ceea ce părea să indice că ajunseseră la subsol.

— Sophie, spuse Tessa în cele din urmă, speriată la culme din cauza întunericului și liniștii. Coborâm cumva în *cripta* bisericii?

Sophie chicoti, iar luminile lămpii ei licăriră pe pereți.

— În ceea ce a fost cândva o criptă, înainte ca domnul Branwell să o transforme în laboratorul lui. Stă mereu acolo, jos, meșterind la jucăriile și la experimentele lui. Uneori o înnebunește pe doamna Branwell.

— Ce meșterește acolo? întrebă Tessa aproape împiedicându-se de o treaptă inegală și fiind nevoită să se țină de perete ca să-și păstreze echilibrul.

Sophie nu păru să bage de seamă.

— Tot felul de lucruri, spuse ea, și vocea reverberă ciudat de-a lungul pereților. Inventează arme noi,

dispozitive de protecție pentru vânătorii de umbre. Îi plac mecanismele de ceasornic și mecanismele în general, și toate obiectele de felul ăsta. Uneori, doamna Branwell zice că ea crede că ar iubi-o mai mult dacă ar ticăi ca un ceasornic.

Râseră.

— Mi se pare, zise Tessa, că ești foarte atașată de ei. De domnul și doamna Branwell, vreau să spun.

Sophie nu răspunse, dar luase deja o postură mândră.

— Ții mai mult la ei decât la Will, oricum, zise Tessa, sperând să o destindă cu puțin umor pe cealaltă fată.

— *La el*? spuse Sophie, cu un evident dezgust în voce. El e... ei bine, e soi rău, nu credeți? Îmi amintește de fiul fostului meu stăpân. Era la fel de mândru ca și domnul Herondale. Și căpăta tot ce voia, încă din ziua în care s-a născut. Iar dacă nu primea, păi...

Întinse mâna, aproape fără să-și dea seama, și-și atinse fața, acolo unde cicatricea se întindea de la gură la tâmplă.

— Păi ce?

Dar Sophie reveni la atitudinea ei dură.

— Atunci tuna și fulgera, asta-i tot.

Trecându-și lampa luminoasă dintr-o mână în cealaltă, privi în întunericul plin de umbre.

— Fiți atentă, domnișoară! La capăt, treptele sunt uneori al naibii de umede și de alunecoase.

Tessa se apropie de perete și simți răceala pietrei.

— Crezi că e din cauză că Will e vânător de umbre? întrebă ea. Și ei... Ei bine, ei se cred mai degrabă superiori, nu? Și Jessamine...

— Dar domnul Carstairs *nu* e ca ei. Nu e deloc ca ceilalți. Și nici domnul și doamna Branwell nu sunt așa.

Înainte ca Tessa să mai poată spune ceva, ajunseră la ultima treaptă abruptă din șirul de scări. Acolo era o ușă masivă din stejar, armată, cu ferestruică din gratii; Tessa nu vedea nimic printre gratii, în afară de întuneric. Sophie întinse mâna spre bara lată din fier de pe ușă și o împinse

cu putere în jos.

Ușa se deschise spre un spațiu extrem de luminos. Tessa intră în încăpere cu ochii larg deschiși; aceasta fusese cu siguranță cripta bisericii construite inițial pe acest loc. Pilaștrii teșiți susțineau un acoperiș care se pierdea în întuneric. Podeaua era alcătuită din dale mari de piatră, înnegrite de vreme; pe unele se vedeau cuvinte sculptate, și Tessa bănui că stăteau pe pietrele de mormânt și pe oasele celor care fuseseră îngropați în criptă. Nu existau ferestre, dar lumina albă, strălucitoare, pe care Tessa o cunoștea sub numele de lampa-vrăjitoarei, iradia din niște suporturi din aramă fixate pe pilaștri. În centrul încăperii se găseau câteva mese mari din lemn, acoperite cu tot felul de obiecte mecanice - angrenaje și roți dințate făcute din aramă strălucitoare și din fier; fire lungi de sârmă de cupru; eprubete din sticlă pline cu lichide de diferite culori, iar din câteva dintre ele ieșeau norișori de fum sau mirosuri ciudate. Aerul era metalic și aspru, ca cel de dinaintea furtunii. Suprafața uneia dintre mese era acoperită în întregime cu arme, ale căror lame străluceau sub lumina lămpii-vrăjitoarei. Lângă o masă mare, din piatră, acoperită cu un morman de pături groase din lână, pe un cadru din sârmă atârna o armură pe jumătate terminată.

Dincolo de masă stătea Henry, iar alături de el, Charlotte. Henry îi arăta soției sale ceva ce ținea în mână - o roată din cupru, probabil o roată dințată - și vorbeau încet. Peste haine, el purta o cămașă largă din canafas[21], ca un șorț de pescar, pătată de pământ și de un lichid negru. Totuși, ceea ce o izbi pe Tessa cel mai tare fu siguranța cu care îi vorbea lui Charlotte. Nu era câtuși de puțin sfiala obișnuită. Părea încrezător și hotărât, iar când își ridică privirea spre Tessa, ochii lui migdalați erau

[21] Pânză rară din fire de cânepă, foarte apretată, care se folosește la confecționarea hainelor, ca întăritură la piepți, la gulere și, în legătorie, la cusutul cotoarelor de cărți.

limpezi și fermi.

— Domnișoară Gray! A, Sophie te-a condus până aici, nu-i așa? Foarte frumos din partea ei.

— Da, ea… începu Tessa, uitându-se în urmă, dar Sophie dispăruse.

Probabil că se întorsese de la ușă și urcase în liniște înapoi pe scări.

Tessa se simți prost că nu remarcase.

— Așa a făcut, zise ea. A zis că vrei să mă vezi?

— Într-adevăr, zise Henry. Ne-ar prinde bine puțin ajutor din partea ta. Poți să vii o clipă?

Îi făcu semn să vină lângă ei la masă. Când se apropie, văzu că Charlotte avea fața albă, cu cearcăne sub ochii ei căprui. O privi pe Tessa, își mușcă buza, apoi se uită în jos, spre masă, unde movila de material… *se mișcă*.

Tessa clipi. Oare își imaginase? Dar nu, chiar fusese o mișcare scurtă - iar acum, că se apropiase, văzu că pe masă nu era chiar o grămadă de material textil care *acoperea* ceva, ci ceva cam de mărimea și forma unui corp omenesc. Se opri, în timp ce Henry întinse mâna, apucă un colț de material și îl îndepărtă, lăsând la vedere ceea ce se afla dedesubt.

Simțind că amețește brusc, Tessa întinse mâna și se sprijini de marginea mesei.

— Miranda.

Pe masă zăcea fata moartă, pe spate, cu brațele atârnându-i pe lângă corp și cu părul ei castaniu, fără luciu, împrăștiat pe umeri. Ochii care o enervaseră atât de tare pe Tessa dispăruseră. Acum, pe fața ei erau doar niște orbite goale, întunecate. Rochia ei ieftină fusese tăiată în partea din față, pentru a-i elibera pieptul. Tessa se înfioră, se uită în altă parte, și apoi se uită din nou la fată, neîncrezătoare. Căci nu se zărea nici o porțiune de trup gol, și nu exista nici sânge, în ciuda faptului că pieptul Mirandei fusese ciopârțit și pielea fusese înlăturată, ca o coajă de portocală. Sub învelișul mutilat grotesc sclipi.

Strălucirea metalului?

Tessa păși înainte până când ajunse în fața lui Henry, lângă masa pe care zăcea Miranda. Acolo unde ar fi trebuit să fie sânge, carne sfâșiată și mutilare, nu erau decât două bucăți de piele albă, desfăcute, și sub ele o carapace de metal. Foi de cupru prinse una de cealaltă într-un mod complicat alcătuiau pieptul ei, până jos, unde se uneau cu un cerc din cupru și alamă flexibilă care era, de fapt, talia Mirandei. Un pătrat de cupru cam cât palma Tessei lipsea de pe pieptul fetei moarte, dând la iveală un spațiu gol.

— Tessa, spuse Charlotte cu o voce blândă, dar insistentă. Will și Jem găsit acest… acest corp în casa unde ai fost tu închisă. Casa era complet goală, cu excepția ei; ea fusese lăsată singură într-o cameră.

Privind încă țintă spre masă, Tessa încuviință din cap.

— Miranda. Slujnica Surorilor.

— Știi ceva despre ea? Cine ar putea fi? Povestea ei?

— Nu. Nu. Am crezut… Adică ea vorbea foarte puțin, și nu făcea decât să repete ce-i spuneau Surorile.

Henry apăsă cu un deget buza inferioară a Mirandei și îi deschise gura.

— Are o limbă rudimentară din metal, dar gura ei nu a fost cu adevărat construită ca să vorbească și ca să mănânce. N-are esofag, și aș zice că nici stomac. Se termină într-o fâșie de metal îndărătul dinților, zise el întorcându-i capul pe o parte și pe cealaltă, cu ochii mari.

— Dar ce *este* ea? întrebă Tessa. Vreun soi de locuitor al Lumii de Jos, sau un demon?

— Nu - Henry dădu drumul maxilarului Mirandei. Nu e deloc o creatură vie. E un automat. O creatură mecanică, făcută să stea și să se miște așa cum stau și se mișcă ființele omenești. Leonardo da Vinci a desenat unul asemănător. Îl poți găsi în schițele lui. O creatură mecanică, dar care poate să se ridice, să meargă și să-și miște capul. El a fost primul care a sugerat că ființele omenești nu sunt decât niște mașinării complexe, că

interiorul nostru e alcătuit din roți dințate, pistoane și came făcute din mușchi și carne. Atunci de ce să nu poată fi înlocuite cu fier și cupru? De ce n-ai putea *construi* o persoană? Dar *asta*? Jaquet Droz[22] și Maillardet[23] nici măcar n-ar fi putut visa la asta. Un adevărat automat biomecanic, autonom, deplasându-se singur, direcționându-se singur, învelit în piele omenească.

Ochii îi străluciră.

— E minunat!

— Henry! zise Charlotte cu vocea aproape sugrumată. Pielea pe care o admiri. Provine *de undeva*.

Henry își trecu dosul mâinii peste frunte, iar lumina din ochi îi dispăru.

— Da, trupurile acelea din pivniță.

— Frații Tăcuți le-au examinat. Multora le lipsesc organele - inima, ficatul. Altora le lipsesc oasele și cartilajele, ba chiar și părul. Nu putem decât să presupunem că Surorile Întunecate recoltau părți din aceste cadavre pentru a-și alcătui creaturile mecanice. Creaturi ca Miranda.

— Și vizitiul, zise Tessa. Cred că și el era la fel. Dar de ce ar face cineva așa ceva?

— Mai avem niște vești, zise Charlotte. Uneltele mecanice din pivnița Surorilor Întunecate au fost fabricate de Mortmain and Company. Firma pentru care a lucrat fratele tău.

— Mortmain!

Tessa întoarse privirea de la fata de pe masă.

— Ați fost la el, nu-i așa? Ce-a zis despre Nate?

Pentru o clipă, Charlotte ezită, aruncându-i o privire lui

---

22 Pierre-Jaquet Droz a fost un ceasornicar elvețian din secolul al XVIII-lea, care a construit automate și păpuși animate.

23 Henri Maillardet a fost un constructor elvețian de mașini din secolul al XVIII-lea, care a lucrat la Londra, producând ceasuri și alte mecanisme. A mai lucrat o perioadă și în magazinele lui Pierre-Jaquet Droz.

Henry. Tessa cunoștea privirea. Genul de privire pe care și-o aruncau oamenii când se pregăteau să înceapă să spună o poveste mincinoasă. Genul de privire pe care și-o aruncau cândva ea și Nathaniel, când ascundeau ceva de mătușa Harriet.

— Voi îmi ascundeți ceva, zise ea. Unde e fratele meu? Ce știe Mortmain?

Charlotte oftă.

— Mortmain e foarte implicat în ocultismul din lumea cealaltă. E membru al clubului Pandemonium, care pare să fie condus de locuitorii Lumii de Jos.

— Dar ce are asta de-a face cu fratele meu?

— Fratele tău a aflat de existența clubului și l-a atras. S-a dus să lucreze pentru un vampir pe nume de Quincey. Un locuitor al Lumii de Jos foarte influent. De Quincey este, de fapt, conducătorul clubului Pandemonium, răspunse Charlotte, dezgustată la culme. Se pare că are un titlu potrivit cu slujba.

Simțind brusc că amețește, Tessa se apucă strâns cu mâna de marginea mesei.

— Magistrul?

Charlotte se uită la Henry, care băgase mâna în interiorul panoului din pieptul creaturii. Scoase de acolo o inimă umană, roșie și cărnoasă, dar dură și strălucitoare, ca și când ar fi fost lăcuită. Fusese legată cu sârme din cupru și argint și bătea neregulat o dată la câteva clipe. Într-un fel, încă bătea.

— Ți-ar plăcea s-o ții? o întrebă el pe Tessa. Ar trebui să ai grijă. Tuburile astea din cupru se răsucesc înăuntrul creaturii, transportând ulei și alte lichide inflamabile. Mai am până să le identific pe toate.

Tessa clătină din cap.

— Prea bine - Henry păru dezamăgit. Dar voiam să vezi ceva. Dacă te uiți aici…

Răsuci cu grijă inima între degetele lui lungi, lăsând la vedere un panou plat din metal pe partea opusă. Panoul

fusese ștanțat cu un sigiliu - un „Q” mare și un „d” mic în interiorul acestuia.

— Marca lui de Quincey, zise Charlotte, întunecându-se la față. Am mai văzut-o, în corespondența de la el. A fost mereu aliatul Conclavului, sau așa am crezut. A fost de față când s-au semnat Acordurile. E un bărbat puternic. Îi controlează pe toți Copiii Nopții în partea vestică a orașului. Mortmain zice că de Quincey a cumpărat părțile mecanice de la el, și pare să fie adevărat. Probabil că în casa Surorilor Întunecate nu erai doar tu pregătită pentru uzul Magistrului. Și creaturile astea mecanice tot lui îi erau destinate.

— Dacă vampirul acesta e Magistrul, zise Tessa încet, atunci el le-a pus pe Surorile Întunecate să mă captureze, și el l-a obligat pe Nate să scrie acea scrisoare. El trebuie să știe unde e fratele meu.

Charlotte aproape că zâmbi.

— Tu chiar *ești* încăpățânată, nu?

Vocea Tessei era dură.

— Să nu crezi că nu-mi doresc să știu ce vrea Magistrul de la mine. De ce a pus să fiu prinsă și antrenată. Cum Dumnezeu știa că am acest... har. Și să nu te gândești că n-aș vrea să mă răzbun, dacă aș putea s-o fac - trase aer în piept și se înfioră. Dar fratele meu e tot ce am. Trebuie să-l găsesc.

— *Noi* îl vom găsi, Tessa, zise Charlotte. Cumva, toate astea - Surorile Întunecate, fratele tău, harul tău și implicarea lui de Quincey - au legătură între ele, ca un puzzle. Dar pur și simplu încă nu am găsit toate piesele lipsă.

— Trebuie să spun că sper să le găsim curând, zise Henry, aruncând o privire tristă la trupul de pe masă. Ce ar fi putut să vrea să facă un vampir cu o mulțime de oameni pe jumătate mecanici? Nimic din toate astea n-are sens.

— Nu încă, zise Charlotte, ridicându-și bărbia micuță.

Dar va avea.

* * *

Henry rămase în laboratorul lui chiar și după ce Charlotte anunțase că trebuiau să fi urcat de mult pentru cină. Insistând că li se va alătura în cinci minute, le făcu cu mâna absent, iar Charlotte clătină din cap.

— Laboratorul lui Henry - n-am văzut niciodată așa ceva, îi spuse Tessa lui Charlotte când ajunseră la jumătatea scărilor.

Rămăsese deja fără suflu, deși Charlotte urca ferm, de parcă nu obosea niciodată.

— Da, răspunse ea puțin tristă. Henry și-ar petrece toată ziua și toată noaptea acolo, dacă l-aș lăsa.

„Dacă l-aș lăsa.” Cuvintele o surprinseră pe Tessa. De obicei soțul decidea ce era și ce nu era permis, și cum ar trebui să fie condus căminul, nu? Datoria soției era pur și simplu să-i îndeplinească dorințele, să-i asigure un refugiu calm și stabil față de haosul din lume. Un loc unde să se retragă. Dar Institutul nu prea putea fi socotit un asemenea loc. Era și cămin, și internat, și bază de luptă. Și cu siguranță că nu Henry era cel care-l conducea.

Cu o exclamație de surprindere, Charlotte se opri cu o treaptă înaintea Tessei.

— Jessamine! Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

Tessa se uită în sus. Jessamine stătea în capul scărilor, în cadrul ușii.

Era încă îmbrăcată cu hainele de zi, deși părul ei, acum în bucle elaborate, fusese evident aranjat pentru seară, de veșnic răbdătoarea Sophie. Avea o expresie foarte încruntată.

— Will, zise ea. Se comportă absolut ridicol în sufragerie.

Charlotte păru încurcată.

— Dar el e complet ridicol întotdeauna, și în bibliotecă,

și în sala armelor, și în orice alt loc!

— Da, spuse Jessamine, ca și când acest lucru ar fi trebuit să fie evident, dar în sufragerie *mâncăm*.

Se întoarse și se repezi pe coridor, uitându-se peste umăr ca să se asigure că Tessa și Charlotte o urmau.

Tessa nu se putu abține să nu zâmbească.

— Ei sunt un fel de copii ai tăi, nu-i așa?

Charlotte oftă.

— Da, zise ea. Exceptând faptul că ar trebui să mă iubească, presupun.

Tessei nu-i veni nici un răspuns în minte.

Pentru că Charlotte insistase că avea ceva de făcut în salon înainte de cină, Tessa se duse singură în sufragerie. Odată ajunsă acolo - chiar mândră că nu se rătăcise -, descoperi că Will stătea în picioare lângă una dintre servante, meșterind la un obiect atârnat de tavan.

Jem stătea pe scaun, uitându-se curios la Will.

— Mai bine ai face s-o rupi, spuse el, și își înclină capul văzând-o pe Tessa.

— Bună seara, Tessa! îi zâmbi el urmărindu-i privirea. Am atârnat strâmb lampa cu gaz, iar Will încearcă s-o îndrepte.

Tessa nu văzu nimic în neregulă la lampa cu gaz, dar înainte să poată spune asta, Jessamine dădu buzna în încăpere și-i aruncă o privire încruntată lui Will.

— Zău! N-ai putea să-l pui pe Thomas să facă asta? Un gentleman nu trebuie să…

— Ai sânge pe mânecă, Jessie? o întrebă Will, uitându-se în jos.

Jessamine se încruntă. Fără să mai scoată un cuvânt, se răsuci pe călcâie și se năpusti spre capătul îndepărtat al mesei, unde se așeză pe un scaun și se uită fix în față.

— S-a întâmplat ceva cât ați fost plecate, tu și Jessamine? întrebă Jem, părând cu adevărat îngrijorat.

Când își întoarse capul spre Tessa, aceasta văzu ceva verde strălucind la baza gâtului lui.

Jessamine se uită la ea peste masă, panicată.

— Nu, zise Tessa. Nu s-a-ntâmplat nimic.

— Am reușit!

Henry intră triumfător, fluturând ceva în mână. Arăta ca un tub din cupru cu un buton negru într-o parte.

— Pun rămășag că n-ai crezut că o să reușesc, nu-i așa?

Will renunță să meșterească la lampa cu gaz și se încruntă la Henry.

— Niciunul dintre noi nu are nici cea mai vagă idee despre ce aveai tu de gând. Știi asta?

— Am reușit în sfârșit să fac Fosforul să funcționeze, spuse Henry fluturând cu mândrie obiectul. Funcționează pe principiul lămpii-vrăjitoarei, dar e de cinci ori mai puternic. Nu trebuie decât să apeși pe un buton și lumina va izbucni cum nu ți-ai imaginat vreodată.

Se lăsă tăcerea.

— Așadar, spuse Will în cele din urmă, e o lampa-vrăjitoarei foarte, foarte strălucitoare, da?

— Exact, zise Henry mândru.

— La ce anume folosește? întrebă Jem. La urma urmelor, lampa-vrăjitoarei e numai pentru iluminat. Nu că n-ar fi periculoasă.

— Așteaptă și-o să vezi, răspunse Henry ridicând obiectul. Uite!

Will se apropie de obiect, dar era deja prea târziu; Henry apăsase deja butonul. Urmă o izbucnire orbitoare de lumină și un sunet șuierător, iar în încăpere se făcu brusc întuneric. Tessa scoase un sunet de surpriză, iar Jem râse ușor.

— Am orbit? se auzi vocea lui Will din întuneric, ușor enervată. N-o să-mi facă deloc plăcere dacă m-ai orbit, Henry.

— Nu, zise Henry îngrijorat. Nu, Fosforul pare să... păi, se pare că a stins toate luminile din încăpere.

— Și nu trebuia să facă asta? spuse Jem blând, ca întotdeauna.

— Aăă, răspunse Henry, nu.

Will bâigui ceva. Tessa nu prea putu să-l audă, dar fu aproape sigură că prinsese cuvintele „Henry” și „tâmpit”. O clipă mai târziu se auzi un bubuit puternic.

— Will! strigă cineva alarmat.

O lumină strălucitoare umplu încăperea, făcând-o pe Tessa să clipească. Charlotte stătea în cadrul ușii, ținând o lampa-vrăjitoarei, iar Will zăcea pe podea la picioarele ei, într-un morman de cioburi de veselă spartă de pe servantă.

— Ce Dumnezeu…

— Încercam să îndrept lampa cu gaz, zise Will îmbufnat, așezându-se în fund și scuturându-și cioburile de pe cămașă.

— Ar fi putut Thomas să facă asta. Iar acum ai căzut și ai spart jumătate din farfurii.

— Și îi mulțumesc mult idiotului tău soț pentru asta, zise Will uitându-se în jos. Cred că mi-am rupt ceva. Mă doare de mor.

— Mie mi se pare că n-ai nimic, spuse Charlotte fără milă. Ridică-te! Presupun că o să mâncăm la lumina lămpii-vrăjitoarei în seara asta.

Jessamine, așezată în capul mesei, pufni. De când o întrebase Will despre sângele de pe jachetă, tăcuse chitic.

— *Urăsc* lampa-vrăjitoarei. Îmi face tenul să pară alb-verzui.

În ciuda nuanței ei verzi, Tessa găsi că ei mai degrabă îi plăcea lampa-vrăjitoarei. Aceasta arunca peste tot o strălucire albă difuză și făcea ca mazărea și cepele să pară mai romantice și mai misterioase. În timp ce-și ungea o chiflă cu unt folosind un cuțit greu din argint, nu se putu abține să nu se gândească la micul apartament din Manhattan unde ea, fratele ei și mătușa lor mâncau sărăcăcios la o masă simplă, la lumina câtorva lumânări. Mătușa Harriet fusese întotdeauna atentă să păstreze o curățenie impecabilă, de la perdelele din dantelă albă de la

geamurile din față până la ceainicul strălucitor din aramă de pe plită. Ea spunea mereu că, oricât de puțin ai, trebuie să fii atent cu lucrurile pe care chiar le ai. Tessa se întrebă dacă vânătorii de umbre erau grijulii cu tot ce aveau.

Charlotte și Henry relatau ce aflaseră de la Mortmain; Jem și Will ascultau cu atenție, în timp ce Jessamine privea plictisită pe fereastră. Jem păru interesat mai ales de descrierea casei lui Mortmain, cu toate artefactele de pe întreg globul.

— V-am spus eu, zise. Taipan. Cu toții se cred oameni foarte importanți. Mai presus de lege.

— Da, zise Charlotte. Da, așa se comporta, ca și când ar fi fost obișnuit să i se dea ascultare. Oamenii ca el sunt întotdeauna ținte ușoare pentru cei care vor să-i atragă în lumea umbrelor. Sunt obișnuiți să dețină puterea și se așteaptă să poată să capete și mai multă putere cu ușurință, și să-i coste cât mai puțin cu putință. Habar nu au cât e de scumpă puterea în Lumea de Jos, încheie ea, și se întoarse încruntată spre Will și Jessamine, care păreau să se certe în legătură cu ceva pe un ton tăios.

— Ce-aveți?

Tessa profită de ocazie și se întoarse spre Jem, care stătea în dreapta ei.

— Shanghai, spuse ea încet. Sună atât de fascinant. Aș vrea să pot să merg acolo. Întotdeauna mi-a plăcut să călătoresc.

Când Jem îi zâmbi, văzu din nou acea strălucire la gâtul lui. Era un pandantiv sculptat dintr-o piatră verde mată.

— Și acum ți s-a îndeplinit dorința. Ești aici, nu?

— Până acum nu am călătorit decât prin intermediul cărților. Știu că sună caraghios, dar…

Jessamine îi întrerupse, trântindu-și furculița pe masă.

— Charlotte, se răsti ea. Spune-i lui Will să mă lase în pace!

Will se lăsă pe spate în scaun, cu o sclipire în ochii lui albaștri.

— Dacă mi-ar spune de ce are sânge pe haine, aș lăsa-o în pace. Jessamine, lasă-mă să ghicesc. Ai dat în parc peste vreo biată femeie care a avut ghinionul să poarte o rochie care nu se asorta cu a ta, și i-ai tăiat beregata cu umbrela aia isteață. Am dreptate?

Jessamine își dezveli dinții rânjind la el.

— Ești ridicol.

— Chiar ești, să știi, îi zise Charlotte.

— Adică, eu port albastru. Albastrul merge cu orice, continuă Jessamine. Ceea ce, zău, ar trebui să știi. Ești destul de vanitos în legătură cu propriile tale haine.

— Albastrul nu merge cu orice, îi spuse Will. De exemplu, nu merge cu roșu.

— Dar eu am o vestă cu dungi albastre și roșii, interveni Henry, întinzându-se după mazăre.

— Și dacă *asta* nu-i o dovadă că cele două culori n-ar trebui în ruptul capului să fie alăturate, atunci chiar nu mai înțeleg.

— Will, spuse Charlotte ridicând tonul. Nu-i vorbi așa lui Henry! Henry…

Henry ridică privirea.

— Da?

Charlotte oftă.

— Pui mazăre în farfuria lui Jessamine, nu într-a ta. Te rog, fii atent, dragule!

În timp ce Henry se uită în farfurie surprins, ușa sufrageriei se deschise și intră Sophie. Ținea capul în jos, iar părul ei negru îi strălucea. Când se aplecă să-i șoptească ceva lui Charlotte, lampa-vrăjitoarei aruncă o lumină puternică peste chipul ei, făcând ca cicatricea să-i sclipească precum argintul în contrast cu pielea.

Pe chipul lui Charlotte se citi o expresie de ușurare. O clipă mai târziu, se ridică în picioare și ieși grăbită din încăpere, oprindu-se numai să-l atingă ușor pe umăr pe Henry.

Jessamine deschise larg ochii ei căprui.

— Unde se duce?

Will se uită la Sophie, iar privirea lui îi atinse fața așa cum Tessa știa că se întâmplă atunci când cineva te mângâie cu buricele degetelor.

— Chiar, draga mea Sophie. *Unde* s-a dus?

Sophie îi aruncă o privire veninoasă.

— Dacă doamna Branwell ar fi vrut să știți și voi, sunt convinsă că v-ar fi spus, răspunse ea tăios și ieși grăbită după stăpâna ei.

Punând jos mazărea, Henry încercă un zâmbet amabil.

— Ei bine, zise el, despre ce vorbeam?

— Despre nimic, zise Will. Vrem să știm unde s-a dus Charlotte. S-a întâmplat ceva?

— Nu, zise Henry. Adică, nu *cred*…

Aruncă o privire în jur, văzu patru perechi de ochi fixați asupra lui, și oftă.

— Charlotte nu-mi spune întotdeauna ce face. Doar știți asta, zâmbi el puțin trist. Nu pot s-o învinovățesc. Zău. Nu poate să conteze pe mine ca pe un om rațional.

Tessa își dori să poată să spună ceva ca să-l mângâie pe Henry. Ceva în felul lui de-a fi o făcu să se gândească la Nate când era mai tânăr, prostuț și ciudat, și ușor de rănit. Cu un gest automat, își duse mâna la gât și atinse îngerul, căutând mângâiere în ticăitul lui constant.

Henry se uită la ea.

— Obiectul acela mecanic pe care-l porți la gât - pot să-l văd puțin?

Tessa ezită, apoi încuviință din cap. La urma urmelor, era Henry.

Desfăcu cheița, îl scoase de pe lănțișor și i-l înmână.

— E un obiecțel ingenios, spuse el, răsucindu-l în mâni. De unde-l ai?

— A fost al mamei mele.

— Ca un fel de talisman, zise el uitându-se în sus. Te-ar deranja dacă laș examina în laborator?

— Ah! oftă Tessa, neputând să-și ascundă îngrijorarea.

Dacă o să fii foarte atent cu el. E tot ce am de la mama. Dacă se strică…

— Henry n-o să-l distrugă, o asigură Jem. El chiar se pricepe la lucruri de genul ăsta.

— E adevărat, zise Henry, pe un ton atât de modest și de realist, încât păru să nu ascundă nici o altă intenție. Ți-l voi înapoia în aceeași stare.

— Păi… ezită Tessa.

— Nu înțeleg de ce faci atâta caz, zise Jessamine, care părea plictisită de tot acest schimb de replici. Doar nu are diamante.

— Jessamine, unii oameni prețuiesc mai mult sentimentele în detrimentul diamantelor.

Era Charlotte, care stătea în cadrul ușii. Părea îngrijorată.

— Cineva vrea să vorbească cu tine, Tessa.

— Cu *mine*? întrebă Tessa, uitând pentru moment de îngerul mecanic.

— Cine? zise Will. Chiar trebuie să ne ții pe toți în suspans?

Charlotte oftă.

— Lady Belcourt. E jos. În Camera Sanctuarului.

— Acum? se încruntă Will. S-a întâmplat ceva?

— Eu am contactat-o, zise Charlotte. În legătură cu de Quincey. Chiar înainte de cină. Speram să aibă ceva informații, și chiar are, dar insistă să vorbească mai întâi cu Tessa. Se pare că în ciuda tuturor precauțiilor noastre, s-au scurs și în Lumea de Jos ceva zvonuri despre Tessa, iar Lady Belcourt este… interesată.

Tessa lăsă furculița din mână, cu un zăngănit.

— Interesată de ce? - se uită în jurul mesei, dându-și seama că acum o fixau pe *ea* patru perechi de ochi. Cine este Lady Belcourt?

Pentru că nu-i răspunse nimeni, se întoarse spre Jem, crezând că poate el avea să-i răspundă.

— E vânător de umbre?

— E vampir, zise Jem. De fapt, un vampir *informator*. Îi furnizează informații lui Charlotte și ne ține la curent cu ce se întâmplă în comunitatea Nopții.

— Tessa, nu e nevoie să vorbești cu ea dacă nu vrei, zise Charlotte. Pot să-i spun să plece.

— Nu, zise Tessa dând farfuria deoparte. Dacă e bine informată în legătură cu de Quincey, poate că știe câte ceva și despre Nate. Nu pot s-o las să plece, dacă e posibil să dețină informații. Mă duc.

— Dar nici măcar nu vrei să știi ce vrea de la tine? întrebă Will.

Tessa se uită la el, măsurându-l din priviri. Lampa-vrăjitoarei îi făcea pielea să pară și mai palidă, iar ochii, și mai albaștri. Aveau culoarea apelor oceanului Atlantic în partea de nord, unde pe suprafața sa neagră-albăstruie plutea gheața, sclipind ca zăpada pe un ochi de geam din sticlă de culoare închisă, în timpul iernii.

— Cu excepția Surorilor Întunecate, chiar n-am cunoscut nici un alt locuitor al Lumii de Jos, spuse ea. Cred că… aș vrea s-o cunosc.

— Tessa… începu Jem, dar ea era deja în picioare.

Fără să se uite înapoi la niciunul dintre cei de la masă, ieși grăbită, urmând-o pe Charlotte.

8
CAMILLE

Fructele cad și dragostea moare și timpul trece;
Tu arta ai hrănit-o din continuă răsuflare,
Și ai ținut-o vie după nesfârșită schimbare,
Și proaspătă dup-a morții sărutare;
Luată în derâdere și din nepăsare reaprinsă,
De pustii și necurate desfătări,
Lucruri monstruoase și sterpe, o stinsă
Și otrăvitoare regină.
- Algernon Charles Swinburne, „Dolores”

Tessa parcursese numai jumătate din coridor când ei o ajunseră din urmă - Will și Jem -, unul în stânga, celălalt în dreapta ei.

— Sper că n-ai crezut că noi *chiar* n-o să venim, nu? o întrebă Will ridicând mâna și lăsând flacăra lămpii-vrăjitoarei să-i strălucească printre degete, luminând coridorul ca și când ar fi fost ziuă.

Charlotte, mergând repede în fața lor, coti și se încruntă, dar nu spuse nimic.

— Știu că tu nu prea poți să te abții să nu te ții după cineva, răspunse Tessa, privind drept înainte. Dar despre Jem nu-mi închipuiam.

— Unde merge Will, merg și eu, spuse Jem pe un ton firesc. Și, în plus, sunt la fel de curios ca și el.

— Asta nu prea pare ceva cu care să te mândrești. Dar unde mergem? adăugă Tessa, surprinsă, când ajunseră la capătul coridorului și o luară la stânga.

Intrară într-o sală atât de vastă, încât se treziră

înconjurați de un întuneric neplăcut.

— Am luat-o într-o direcție greșită?

— Răbdarea este o virtute, domnișoară Gray, spuse Will.

Ajunseseră într-un coridor lung care cobora brusc într-o pantă foarte abruptă. Pe pereți nu se aflau tapiserii și nici torțe, iar întunericul o făcu pe Tessa să-și dea seama de ce luase Will cu el lampa-vrăjitoarei.

— Coridorul ăsta duce la Sanctuarul nostru, spuse Charlotte. E singura parte din Institut care nu se găsește pe pământ sfințit. Aici ne întâlnim cu cei care, dintr-un motiv sau altul, nu pot pătrunde pe pământ sfințit: cei care sunt blestemați, vampirii, și alții. De asemenea, e un loc pe care îl alegem adesea pentru a-i adăposti pe locuitorii Lumii de Jos care sunt în pericol din cauza demonilor sau a altor locuitori din Lumea din Umbră. Din acest motiv, există multe protecții puse asupra ușilor, și e greu să intri sau să ieși din încăpere fără să ai fie o stelă, fie cheia.

— E un blestem? Să fii vampir? întrebă Tessa.

Charlotte clătină din cap.

— Nu. Noi considerăm că e un fel de boală demonică. Cele mai multe boli care îi afectează pe demoni nu sunt transmisibile ființelor umane, dar în anumite cazuri, de obicei prin mușcătură sau prin zgârietură, unele afecțiuni pot fi transmise. Vampirismul. Licantropia…

— Variola demonului, spuse Will.

— Will, variola demonului nu există, știi foarte bine, spuse Charlotte. Unde rămăsesem?

— A fi vampir nu e un blestem. E o boală, completă Tessa. Așadar, cu toate astea, ei nu pot pătrunde pe pământul sfințit? Asta înseamnă că sunt damnați?

— Depinde de ceea ce crezi tu, spuse Jem. Dacă tu crezi sau nu în damnare.

— Dar voi vânați demoni. Trebuie să credeți în damnare!

— Eu cred în bine și în rău, răspunse Jem. Și cred că sufletul este etern. Dar nu cred în hăul înfricoșător, în furci, sau în chinurile fără de sfârșit. Chiar nu cred că

amenințându-i îi poți face pe oameni să fie buni.

Tessa îl privi pe Will.

— Dar tu? Tu în ce crezi?

— *Pulvis et umbra sumus*, răspunse Will, fără să-i întoarcă privirea. Cred că suntem pulbere și umbre. Ce altceva mai rămâne?

— Indiferent de ceea ce crezi, te rog nu-i sugera lui Lady Belcourt că o consideri damnată, îi spuse Charlotte.

Ea ajunsese acolo unde coridorul se termina într-un șir de uși înalte din fier, fiecare având gravat un simbol misterios format din două perechi de C- uri spate în spate. Se răsuci pe călcâie și îi privi pe cei trei însoțitori.

— A fost deosebit de amabilă oferindu-se să ne ajute, și n-are nici un rost să o insultăm. Asta ți-o spun în special ție, Will. Dacă nu poți să fii politicos, te trimit afară din Sanctuar. Jem, sunt sigură că o să fii așa cum ești de obicei, fermecător. Tessa… adăugă Charlotte mutându-și privirea blândă, dar serioasă, asupra Tessei. Încearcă să nu pari înspăimântată.

Scoase o cheie de fier dintr-un buzunar al rochiei și o introduse în broasca ușii. Capul cheii avea forma unui înger cu aripile larg deschise; aripile străluciră o dată, scurt, în timp ce Charlotte răsuci cheia și ușa se deschise.

Încăperea semăna cu un seif în care se păstrează un tezaur. Nu existau ferestre și nici alte uși, în afară de cea prin care intraseră. Tavanul întunecat, iluminat doar de strălucirea unui șir de candelabre aprinse, se sprijinea pe niște stâlpi uriași din piatră. Aceștia erau sculptați de jur împrejur cu bucle și șiruri de rune, alcătuind modele complicate, amețitoare. Pe pereți atârnau tapiserii gigantice, fiecare marcată cu simbolul unei singure rune. De asemenea, exista și o oglindă cu ramă poleită, care făcea ca locul să pară de două ori mai mare. În mijlocul încăperii se înălța o fântână masivă din piatră. Avea o bază circulară, iar în centrul ei se găsea statuia unui înger cu aripile strânse. Din ochi îi curgeau șiroaie de lacrimi,

căzând apoi în fântâna de dedesubt.

Lângă fântână, între doi stâlpi masivi, erau așezate câteva scaune tapițate cu catifea neagră. Femeia care stătea pe cel mai înalt dintre ele era suplă și avea o ținută impunătoare. Pe cap purta o pălărie în vârful căreia se legăna o pană mare, neagră. Rochia ei era din mătase roșie, bogată, iar pielea îi era albă ca laptele, cu rotunjimi plăcute deasupra corsetului potrivit pe corp, deși pieptul nu i se ridica și nici nu cobora în timp ce respira. Un colier de rubine îi înconjura gâtul asemenea unei cicatrici. Părul des și blond-deschis îi cobora în bucle delicate în jurul gâtului; iar ochii îi erau de un verde luminos, ca ai unei pisici.

Tessa își ținu respirația. Așadar, locuitorii Lumii de Jos puteau fi frumoși.

— Fă lumina mai mică în lampa-vrăjitoarei, Will, spuse Charlotte în șoaptă, și apoi o luă grăbită înainte pentru a-și saluta musafira. Ce amabil din partea dumneavoastră, baroneasă, că ne-ați așteptat! Sper ca Sanctuarul să vi se pară suficient de confortabil și pe măsura gusturilor dumneavoastră.

— Ca întotdeauna, Charlotte.

Lady Belcourt părea plictisită, iar vocea ei avea un ușor accent pe care Tessa nu reuși să-l identifice.

— Lady Belcourt. Vă rog să-mi permiteți să v-o prezint pe domnișoara Theresa Gray.

Charlotte arătă spre Tessa, care, neștiind ce altceva să facă, își înclină politicoasă capul. Încerca să-și amintească formula de adresare în fața unei baronese. Se gândi că era mai degrabă titlul doamnelor căsătorite cu baroni, dar nu-și putu aminti exact.

— Alături de ea este domnul James Carstairs, unul dintre tinerii noștri vânători de umbre, și lângă el este…

Dar ochii verzi ai lui Lady Belcourt se fixaseră deja asupra lui Will.

— William Herondale, zise ea și zâmbi.

Tessa se uită atent, dar dinții vampirului păreau absolut normali; nici urmă de incisivi ascuțiți.

— Drăguț din partea ta că ai venit să mă saluți.

— *Vă cunoașteți*?

Charlotte păru cuprinsă de uimire.

— William a câștigat douăzeci de lire de la mine la o partidă de faraon[24], spuse Lady Belcourt, privindu-l pe Will într-un fel care o făcu pe Tessa să simtă furnicături la ceafă. Acum câteva săptămâni, într-o casă de jocuri din Lumea de Jos, condusă de clubul Pandemonium.

— Așa s-a întâmplat?

Charlotte se uită la Will, care ridică din umeri.

— Făcea parte din investigație. Eram deghizat în mundan prost care venise acolo pentru a se deda acestui viciu, explică Will. Dacă aș fi refuzat să joc, aș fi stârnit suspiciuni.

Charlotte se bosumflă.

— Fără îndoială, Will, că banii pe care i-ai câștigat constituiau o probă. Ar fi trebuit să-i dai Conclavului.

— I-am cheltuit pe gin.

— Will!

Will ridică din umeri.

— Desfătările viciului sunt o responsabilitate împovărătoare.

— Și totuși, una pe care se pare că ești în mod ciudat capabil să ți-o asumi, remarcă Jem, cu o sclipire jucăușă în ochii lui argintii.

Charlotte ridică mâinile într-un gest de neputință.

— William, cu tine o să mă socotesc mai târziu. Lady Belcourt, să înțeleg că și dumneavoastră sunteți membră a clubului Pandemonium?

Lady Belcourt făcu o figură îngrozită.

— Sigur că nu. În noaptea respectivă am fost la casa de jocuri pentru că un magician, prieten de-al meu, spera să câștige cu ușurință niște bani la cărți. La evenimentele

[24] (*Învechit*) Numele unui joc de cărți.

clubului pot participa majoritatea locuitorilor Lumii de Jos. Prezența unor membri ai clubului asemenea nouă, îi impresionează pe mundani și le deschide portmoneele. Știu că întreprinderea e condusă de locuitori ai Lumii de Jos, dar n-aș deveni niciodată una de-a lor. Întreaga afacere pare atât de *déclassée*[25].

— De Quincey este membru, zise Charlotte, iar în ochii ei mari, căprui, Tessa văzu sclipind lumina extraordinarei sale inteligențe. Mi s-a spus că, de fapt, el e șeful organizației. Știați asta?

Lady Belcourt clătină din cap, în mod clar nefiind interesată de această informație.

— Cu ani în urmă, de Quincey și cu mine am fost apropiați, dar acum nu mai suntem, și i-am spus cât se poate de direct despre lipsa mea de interes în privința acestui club. Presupun că s-ar putea, ca el să fie conducătorul clubului; după părerea mea, e o organizație ridicolă, dar, fără îndoială, foarte lucrativă.

Se aplecă în față, împreunându-și în poală mâinile ei subțiri, înmănușate. Era ceva ciudat de fascinant în mișcările ei, chiar și în cele mai neînsemnate. Aveau o ciudată grație animalică. Ca și cum ai fi privit o pisică mergând tiptil în întuneric.

— Primul lucru pe care trebuie să-l înțelegeți în legătură cu de Quincey, zise ea, este că el e cel mai periculos vampir din Londra. A reușit să ajungă în vârful celui mai puternic clan din oraș. Orice vampir care trăiește în Londra se supune capriciului său - își strânse buzele ei roșii. Al doilea lucru pe care trebuie să-l înțelegeți e că de Quincey este bătrân, bătrân chiar și pentru cineva din neamul Copiilor Nopții. Și-a trăit cea mai mare parte a vieții înainte de Acorduri, și le urăște, și urăște să trăiască sub jugul Legii. Dar cel mai tare îi urăște pe nefilimi.

Tessa îl văzu pe Jem aplecându-se și șoptindu-i ceva lui

[25] Persoană care nu mai corespunde rangului social care i s-a cuveni; lipsită de clasă.

Will, care schiță un zâmbet aproape imperceptibil.

— Într-adevăr, zise Will. Ce alte sentimente ar putea avea cineva față de noi, când suntem atât de fermecători?

— Sunt sigură că știți că majoritatea locuitorilor din Lumea de Jos nu vă plac.

— Dar noi am crezut că de Quincey ne este aliat.

Charlotte își sprijini mâinile, care-i tremurau, de spătarul unuia dintre scaunele acoperite cu catifea.

— El a cooperat întotdeauna cu Conclavul.

— E doar un pretext. Este în interesul lui să coopereze cu voi, așa că o face. Dar s-ar bucura foarte mult să vă vadă pe toți înecați în mare.

Charlotte pălise, dar își reveni.

— Și nu știți nimic despre implicarea lui în acțiunile a două femei numite Surorile Întunecate? Nimic despre interesul lui pentru automate, pentru niște creaturi mecanice?

— Ihh! Surorile Întunecate! spuse Lady Belcourt înfiorându-se. Niște creaturi urâte, neplăcute. Magiciene, bănuiesc. Le-am evitat. Se știa că sunt furnizoare pentru membrii cluburilor care aveau interese mai puțin… plăcute. Droguri pentru demoni, prostituate din Lumea de Jos, genul acesta de lucruri.

— Și automatele?

Lady Belcourt își flutură mâinile delicate într-un gest plictisit.

— Dacă de Quincey e fascinat de componentele ceasornicelor, eu nu știu nimic despre asta. De fapt, când m-ai contactat în legătură cu de Quincey, Charlotte, n-aveam nici cea mai mică intenție să avansez vreo informație. Una e să împărtășești Conclavului câteva secrete din Lumea de Jos, și cu totul altceva e să-l trădezi pe cel mai puternic vampir din Londra. Asta până am auzit de micuța voastră fată metamorfică.

Ochii ei verzi se opriră asupra Tessei, iar buzele roșii i se arcuiră într-un zâmbet.

— Văd asemănarea de familie.

Tessa se uită lung la ea.

— Asemănarea cu cine?

— Păi, cu Nathaniel, desigur. Cu fratele tău.

Tessa avu senzația că i se turnase apă rece pe ceafă, atât de puternic o alarmă șocul.

— L-ați văzut pe fratele meu?

Lady Belcourt zâmbi - zâmbetul unei femei care știa că-i are la mână pe toți cei din încăpere.

— L-am văzut de câteva ori, cu diferite ocazii, la clubul Pandemonium, zise ea. Biata ființă, avea înfățișarea aceea nefericită, de mundan aflat sub o vrajă. Probabil că juca tot ce avea. Așa fac ei întotdeauna. Charlotte mi-a spus că Surorile Întunecate l-au răpit, și nu mă surprinde. Adoră să aducă mundanii la sapă de lemn din pricina datoriilor și apoi să-i facă să plătească în cele mai șocante feluri.

— Dar trăiește? întrebă Tessa. L-ați văzut în viață?

— L-am văzut cu destul timp în urmă, dar da.

Lady Belcourt își flutură mâna. Mănușile ei, de un roșu aprins, îi făceau mâinile să pară înmuiate in sânge.

— Dar să revenim la oile noastre, zise ea. Vorbeam despre de Quincey. Charlotte, spune-mi, te rog, știai că dă petreceri în casa lui din Carleton Square?

Charlotte își luă mâinile de pe spătarul scaunului.

— Am mai auzit despre asta.

— Din nefericire, zise Will, se pare că uită să ne invite și pe noi. Probabil că invitațiile noastre s-au rătăcit la poștă.

— La aceste petreceri, continuă Lady Belcourt, oamenii sunt torturați și uciși. Cred că trupurile lor sunt aruncate în Tamisa, ca să le culeagă vagabonzii. Fiindcă veni vorba, asta știați?

Chiar și Will părea consternat. Charlotte spuse:

— Dar uciderea oamenilor de către Copiii Nopții e interzisă de Lege…

— Iar de Quincey disprețuiește Legea. Face asta atât pentru a-și bate joc de nefilimi, cât și pentru că-i place să

ucidă. Cu toate că-i face plăcere, nu comite nici o greșeală.

Buzele lui Charlotte se albiră.

— De când se întâmplă asta, Camille?

Deci acesta era numele ei, gândi Tessa. *Camille*. Era un nume cu rezonanță franceză; poate că așa se explica accentul ei.

— De cel puțin un an. Poate de ceva mai mult timp, răspunse ea pe un ton rece, indiferent.

— Și de ce îmi spuneți abia acum.

Charlotte păru rănită.

— Prețul pentru dezvăluirea secretelor Lordului Londrei este moartea, spuse Camille, iar ochii ei verzi se întunecară. Și nu v-ar fi fost de nici un folos, chiar dacă v-aș fi spus. De Quincey e unul dintre aliații voștri. Nu aveți nici un motiv și nici o scuză pentru a da buzna în casa lui ca și când ar fi un criminal de rând. Nu fără vreo dovadă a fărădelegilor lui. Din câte știu, conform acestor noi Acorduri, un vampir trebuie să fie surprins făcând rău unui om înainte ca nefilimii să poată acționa?

— Da, spuse Charlotte fără nici o tragere de inimă, dar dacă am fi putut participa la una dintre petrecerile lui.

Camille lăsă să-i scape un hohot de râs.

— De Quincey n-ar fi permis niciodată așa ceva! De îndată ce ar fi zărit un vânător de umbre, ar fi ferecat locul. Nu vi s-ar fi permis niciodată să intrați.

— Dar *dumneavoastră*, da, zise Charlotte. Și ați fi putut să ne luați pe unul dintre noi cu dumneavoastră.

Camille își dădu capul pe spate, făcând pana de la pălărie să tremure.

— Și să-mi risc viața?

— Păi, nu se poate spune că sunteți tocmai vie, nu? spuse Will.

— Îmi prețuiesc existența la fel de mult ca și voi, vânătorii de umbre, zise Lady Belcourt, mijindu-și ochii. O lecție pe care ați face bine să o învățați. Nu le-ar strica nefilimilor să înceteze să considere că toți cei care nu

trăiesc exact ca ei nu *trăiesc* deloc.

Jem începu să vorbească, pentru prima dată de când intrase în încăpere.

— Lady Belcourt - dacă îmi veți ierta îndrăzneala -, ce anume doriți de la Tessa?

Camille se uită fix la Tessa, cu ochii ei verzi strălucind ca niște pietre prețioase.

— Te poți deghiza în oricine, am dreptate? O deghizare perfectă, siluetă, voce și comportament? Așa am auzit, schiță ea un zâmbet. Am și eu sursele mele.

— Da, zise Tessa pe un ton șovăitor. Adică, mi s-a spus că deghizarea este identică cu persoana respectivă.

Camille o privi cu atenție.

— Ar trebui să fie perfectă. Dacă e să te deghizezi în mine…

— În *dumneavoastră*? întrebă Charlotte. Lady Belcourt, nu înțeleg.

— *E*u înțeleg, spuse Will imediat. Dacă Tessa s-ar deghiza în Lady Belcourt, ar putea să-și facă apariția la una din petrecerile lui de Quincey. Ar putea să-l surprindă încălcând Legea. Apoi Conclavul ar putea ataca, fără să încalce prevederile Acordurilor.

— Ești un mic strateg, chiar ești! zâmbi Camille, dezvelindu-și încă o dată dinții.

— Și, de asemenea, ar fi o ocazie perfectă ca să putem scotoci prin casa lui de Quincey, zise Jem. Să vedem ce putem descoperi legat de interesul lui pentru aceste automate. Dacă e adevărat că a omorât mundani, n-avem nici un motiv să credem că n-a făcut-o pentru mai multe scopuri, nu numai ca să se distreze.

Îi aruncă o privire plină de subînțeles lui Charlotte, iar Tessa înțelese că se gândea, ca și ea, la trupurile din pivnița Casei Întunecate.

— Va trebui să ne gândim la o modalitate de a transmite semnale Conclavului din interiorul casei lui de Quincey, gândi Will cu voce tare și cu o sclipire în ochii lui albaștri.

Henry ar putea să inventeze ceva. Ar fi foarte important să avem o schiță a casei.

— *Will*, protestă Tessa. Eu nu…

— Și, desigur, n-o să mergi singură, zise Will nerăbdător. Aș merge cu tine. N-aș lăsa să ți se întâmple nimic rău.

— Will, nu, spuse Charlotte. Tu și Tessa, singuri, într-o casă plină de vampiri? Vă interzic.

— Atunci, pe cine o să trimiți cu ea, dacă nu pe mine? întrebă Will. Știi că pot s-o protejez, și știi că sunt alegerea potrivită.

— Aș putea merge *eu*. Sau Henry…

Camille, care urmărise tot dialogul cu o privire în care se amestecau plictiseală și amuzament, zise:

— Mă tem că sunt de acord cu William. Singurii admiși la aceste petreceri sunt prietenii apropiați ai lui de Quincey, vampiri, și oamenii subjugați vampirilor. De Quincey l-a mai văzut pe Will, care trece drept un mundan fascinat de ființele oculte; n-ar fi surprins să descopere că el a cedat servituții vampirice.

Oameni subjugați. Tessa citise despre ei în *Codex*: Subjugații, sau întunericiții, erau mundanii care juraseră credință vampirilor. Pentru vampiri, ei constituiau atât o companie, cât și hrană, iar în schimb primeau din când în când mici transfuzii de sânge de vampir. Acest sânge îi ținea legați de stăpânul vampir și, de asemenea, îi asigura că atunci când vor muri, vor deveni și ei vampiri.

— Dar Will are numai șaptesprezece ani, protestă Charlotte.

— Majoritatea oamenilor subjugați sunt tineri, zise Will. Vampirilor le place să-și achiziționeze subjugații când aceștia sunt tineri, pentru că sunt mult mai drăguți de privit și pentru că sunt puține șanse să dea peste sânge bolnav. Și, în plus, ei ar trăi ceva mai mult, deși nu foarte mult.

Will păru încântat de propria persoană.

— Cei mai mulți dintre membrii Enclavei n-ar putea să

treacă în mod convingător drept subjugați umani tineri și chipeși…

— Pentru că noi, ceilalți, suntem hidoși, nu-i așa? întrebă Jem, părând că se distrează. De-asta nu pot să merg eu?

— Nu, răspunse Will. Știi de ce, zise el fără nici un fel de inflexiune în glas, iar Jem, după ce îl privi o clipă, ridică din umeri și se uită în altă parte.

— Nu știu ce să zic despre asta, spuse Charlotte. Camille, când sunt programate următoarele evenimente de acest gen?

— Sâmbătă seara.

Charlotte inspiră adânc.

— Va trebui să vorbesc cu Enclava înainte să-mi dau acordul. Și va trebui, de asemenea, să fie de acord și Tessa.

Cu toții o priviră pe Tessa.

Ea își umezi emoționată buzele uscate.

— Credeți, i se adresă ea lui Lady Belcourt, că există vreo șansă ca fratele meu să fie acolo?

— Nu-ți pot promite că va fi acolo. S-ar putea să fie. Dar e foarte probabil ca *cineva* de acolo să știe ce s-a întâmplat cu el. Surorile Întunecate veneau în mod regulat la petrecerile lui de Quincey. Fără îndoială că, dacă sunt prinși și interogați, ele sau acoliții lor vă vor da niște răspunsuri.

Tessei i se strânse stomacul.

— O voi face, spuse ea. Dar vreau să mi se promită că *dacă* Nate e acolo, îl vom scoate, iar dacă nu e, vom afla unde este. Vreau să mă asigur că nu se rezumă totul la a-l prinde pe de Quincey. Trebuie să-l salvăm și pe Nate.

— Desigur, spuse Charlotte. Dar, nu știu, Tessa. O să fie foarte periculos…

— Te-ai Transformat vreodată într-un locuitor al Lumii de Jos? întrebă Will. Știi măcar dacă ar fi posibil?

Tessa clătină din cap.

— N-am făcut niciodată nimic de genul ăsta. Dar… aș

putea încerca. Se întoarse către Lady Belcourt. Vreți vă rog să-mi dați un obiect de-al dumneavoastră? Un inel, sau o batistă?

Camille duse mâinile la spate, dându-și la o parte buclele de păr blond-argintiu care-i acopereau ceafa, și își deschise colierul. Lăsându-l să se legene pe degetele ei subțiri, i-l întinse Tessei.

— Poftim. Ia-l pe ăsta!

Încruntându-se, Jem făcu un pas înainte pentru a lua colierul, și apoi i-l întinse Tessei. Când îl ținu în mână, ea observă că era foarte greu. Iar pandantivul pătrat din rubin, de mărimea unui ou de pasăre, era rece la atingere, de parcă ar fi zăcut în zăpadă. Când își strânse degetele în jurul lui, i se păru că le strânsese în jurul unui țurțure de gheață. Respiră adânc și închise ochii.

Era ceva ciudat în Transformarea de acum, ceva diferit față de dățile trecute. Întunericul se ridică rapid, învăluind-o, iar lumina pe care o văzu în depărtare era o flăcăruie rece și argintie. Frigul care plutea dinspre acea lumină o ardea. Tessa trase lumina înspre ea, înconjurându-se de gheața ei arzătoare, pătrunzând prin însuși miezul ei. Lumina se ridică în jurul ei sub formă de pereți albi, pâlpâitori.

Apoi simți o durere ascuțită în mijlocul pieptului, iar pentru o clipă, văzu roșu - un roșu stacojiu intens, culoarea sângelui. Totul avea culoarea sângelui și, cuprinsă de panică, cu ochii larg deschiși, se luptă să se întoarcă.

Era din nou acolo, în încăperea Sanctuarului, în timp ce toți ceilalți o priveau lung. Camille zâmbea ușor; ceilalți păreau uimiți, dacă nu chiar de-a dreptul loviți de trăsnet, ca atunci când se transformase în Jessamine.

Dar ceva era teribil de greșit. Se simțea golită pe dinăuntru - nu ca o durere, ci ca o senzație cavernoasă a ceva ce *lipsea*. Tessa se înecă și fu străbătută de o undă de șoc arzătoare. Se lăsă într-un fotoliu, apăsându-și mâinile pe piept. Tremura toată.

— Tessa?

Jem se lăsă pe vine lângă fotoliu, prinzând-o de mână.

Se privi în oglinda care atârna pe peretele opus - sau, mai bine spus, zări imaginea lui Camille. Părul ei deschis și strălucitor, desfăcut din agrafe, lăsat liber pe umeri, și pielea albă, cu rotunjimi, deasupra corsetului rochiei Tessei, acum mult prea strâmtă, într-un fel care pe ea ar fi făcut-o să roșească - dacă ar fi putut să roșească. Dar pentru a roși era nevoie ca prin vene să-ți curgă sânge, iar Tessa își aminti, din ce în ce mai îngrozită, că vampirilor nu le trebuie aer, nu le este frig sau cald, și nici nu le bate vreo inimă în piept.

Deci *aceasta* era senzația ciudată de gol. În piept, inima ei era inertă ca un lucru mort. Suspină din nou. O durea, și își dădu seama că, deși ea putea respira, noul ei trup nu voia sau nu avea nevoie de asta.

— O, doamne! îi șopti ea lui Jem. Eu... inima mea nu mai bate. Mă simt de parcă aș fi murit. Jem...

El o mângâie pe mână, cu grijă, ca să o liniștească, și o privi cu ochii lui argintii. Expresia acestora nu se schimbase; o privea așa cum o făcuse și înainte de Transformare, de parcă încă ar fi fost Tessa Gray.

— Ești vie, spuse el, atât de încet, încât numai ea putu să-l audă. Ești într-o altă piele, dar ești tot Tessa, și trăiești. Știi de unde-mi dau seama?

Ea clătină din cap.

— Pentru că mi-ai spus cuvântul „Dumnezeu”. Nici un vampir n-ar putea spune asta - îi strânse mâna. Sufletul tău este încă același.

Ea închise ochii și rămase liniștită pentru o clipă, concentrându-se la apăsarea mâinii lui pe mâna ei, pielea lui caldă peste a ei, rece ca gheața. Încet, frisoanele care-i scuturau întregul corp începură să dispară; deschise ochii și îi zâmbi ușor lui Jem.

— Tessa, spuse Charlotte. Ești… E totul în regulă?

Tessa se întoarse spre Charlotte, care o urmărea cu o

privire neliniștită. Chipul lui Will, care stătea lângă ea, avea o expresie indescifrabilă.

— Va trebui să exersezi puțin, să te miști și să stai dreaptă, dacă vrei să-l convingi pe de Quincey că tu ești Camille, zise Lady Belcourt. Eu n-aș sta niciodată așa de cocoșată într-un fotoliu - își înclină capul într-o parte. Totuși, una peste alta, un spectacol impresionant. Cineva te-a antrenat bine.

Tessa se gândi la Surorile Întunecate. Oare chiar o antrenaseră bine? Oare îi făcuseră o favoare trezind această putere adormită din interiori ei, în ciuda urii pe care o simțise pentru ele și pentru acea putere? Sau poate că ar fi fost mult mai bine dacă n-ar fi știut niciodată că era atât de diferită?

Încet, îi dădu drumul, lăsă pielea lui Camille să se îndepărteze de ea. Se simțea de parcă ar fi ieșit dintr-o apă rece ca gheața. Când frigul o pătrunse, din cap până-n picioare, ca o cascadă înghețată, îl strânse și mai tare de mână pe Jem. Apoi, ceva i se mișcă în piept. Ca o pasăre care zăcuse nemișcată după ce zburase și se lovise de un geam, doar pentru a-și aduna puterile și pentru a se avânta în aer, inima ei începu brusc să bată din nou. Plămânii i se umplură cu aer, și îi dădu drumul la mână lui Jem, ducându-și mâinile la piept și apăsând cu degetele pentru a-și simți pulsul slab.

Se privi în oglinda de vizavi. Era din nou ea însăși: Tessa Gray, nu un Vampir miraculos de frumos. Avu un sentiment copleșitor de ușurare.

— Colierul meu? spuse Lady Belcourt pe un ton rece, și întinse mâna ei subțire.

Jem luă pandantivul cu rubin de la Tessa și i-l înapoie; când îl ridică, Tessa văzu că pe rama de argint a pandantivului erau gravate câteva cuvinte: AMOR VERUS NUMQUAM MORITUR[26].

Privi în cealaltă parte a încăperii, spre Will, fără să știe

[26] Dragostea adevărată nu moare niciodată (lb. lat.).

de ce, doar ca să descopere că, la rândul lui, și el o privea. Imediat, se uitară amândoi în altă parte.

— Lady Belcourt, zise Will, de vreme ce niciunul dintre noi n-am fost în casa lui de Quincey, credeți că ați putea să ne furnizați un plan sau chiar o schiță a terenului și a încăperilor?

— Vă voi furniza ceva și mai bun.

Lady Belcourt ridică brațele pentru a-și închide colierul în jurul gâtului.

— Magnus Bane.

— Magicianul? zise Charlotte ridicând din sprâncene.

— Chiar el, răspunse Lady Belcourt. El cunoaște casa la fel de bine ca mine și este adesea invitat la evenimentele lui de Quincey. Cu toate că, asemenea mie, în ultima vreme s-a eschivat de la petrecerile în timpul cărora se comiteau crime.

— Nobil din partea lui, murmură Will.

— Vă veți întâlni cu el acolo, și vă va conduce prin casă. Nimeni nu va fi surprins să ne vadă împreună. Știți, Magnus Bane este iubitul meu.

Tessa deschise ușor gura. Acesta nu era genul de lucru pe care doamnele să-l spună în anumite cercuri, sau așa în general. Dar poate că vampirii aveau alte obiceiuri? Cu toții păreau la fel de uimiți ca și ea, cu excepția lui Will, care, ca de obicei, încerca mai degrabă să se abțină să râdă.

— Ce drăguț! spuse Charlotte în cele din urmă, după o pauză.

— Chiar este, spuse Camille, și se ridică în picioare. Iar acum, aș dori să mă însoțească cineva afară. Se face târziu, și încă n-am luat masa.

Charlotte, care o privea pe Tessa îngrijorată, spuse:

— Will, Jem, vreți vă rog să mergeți voi?

Tessa privi cum cei doi băieți o flancară pe Camille ca niște soldați - ceea ce, presupuse ea, chiar erau - și ieșiră după ea, părăsind încăperea. În pragul ușii, vampirul se

opri și privi înapoi peste umăr. Când zâmbi, buclele ei de un blond deschis îi atinseră obrajii; era atât de frumoasă, încât Tessa simți un soi de fior privind-o, și încercă să-și învingă sentimentul instinctiv de aversiune.

— Dacă faci asta, spuse Camille, și reușești - fie că-ți găsești sau nu fratele -, îți promit, micuță fată metamorfică, nu vei regreta!

Tessa ridică din sprâncene, dar Camille plecase deja. Se mișca atât de repede, încât parcă s-ar fi evaporat între două respirații. Încruntându-se, Tessa se întoarse către Charlotte.

— Ce crezi că a vrut să spună cu asta? Că n-o să regret?

Charlotte clătină din cap.

— Nu știu, oftă ea. Aș vrea să cred că a vrut să spună că, după o asemenea faptă bună, te vei consola, dar e vorba de Camille, așa că…

— Toți vampirii sunt la fel? întrebă Tessa. La fel de reci?

— Majoritatea au trăit multă vreme, răspunse Charlotte cu diplomație. Ei nu înțeleg lucrurile la fel ca noi.

Tessa își duse degetele la tâmple, care o dureau.

— Într-adevăr, așa e.

Dintre toate lucrurile care-l deranjau pe Will la vampiri - felul în care aceștia se mișcau fără să scoată vreun sunet, timbrul scăzut și inuman al vocilor lor - mirosul era pe primul loc. Sau, mai degrabă, faptul că nu aveau miros. Toate ființele umane miroseau a ceva - sudoare, săpun, parfum -, dar vampirii nu aveau nici un fel de miros, așa cum nu au manechinele din ceară.

În fața lui, Jem ținea deschisă ultima dintre ușile care duceau din Sanctuar spre foaierul exterior al Institutului. Toate aceste spații fusese deconsacrate[27], astfel încât vampirii și alții asemenea lor să le poată folosi, dar Camille nu putea niciodată să pătrundă mai departe decât atât în interiorul Institutului. Să o conducă afară era mai mult

[27] desacralizate.

decât o dovadă de politețe. Se asigurau că n-avea să se rătăcească din greșeală pe teren sfințit, ceea ce ar fi putut să-i pună în pericol pe toți cei implicați.

Camille se strecură pe lângă Jem, aproape fără să se uite la el, iar Will o urmă, oprindu-se suficient cât să-i șoptească lui Jem:

— Nu miroase a nimic.

Jem păru alarmat.

— Ai mirosit-o?

Camille, care îi aștepta în cadrul următoarei uși, întoarse capul și zâmbi.

— Să știți că aud tot ce spuneți, zise ea. E adevărat, vampirii nu au miros. Asta ne face și mai buni prădători.

— Asta, și un auz excelent, spuse Jem, lăsând ușa să se închidă în urma lui Will.

Stăteau în holul mic și pătrat de la intrare, împreună cu Camille, care ținea mâna pe mânerul ușii din față de parcă s-ar fi grăbit să iasă, deși când îi privi pe amândoi nu se zărea nici urmă de grabă în expresia de pe chipul ei.

— Uitați-vă la voi! zise ea. Îmbrăcați numai în negru și argintiu. Cu paloarea și înfățișarea ta, ai putea să fii vampir, îi spuse lui Jem. Iar tu, îi spuse ea lui Will, ei bine, nu cred că cineva de la de Quincey se va îndoi că n-ai fi subjugatul meu uman.

Jem o privea pe Camille, cu acea privire despre care Will socotise întotdeauna că ar putea tăia și sticla. El zise:

— De ce faceți asta, Lady Belcourt? Planul dumneavoastră, de Quincey, totul. De ce?

Camille zâmbi. Era foarte frumoasă, trebui Will să recunoască - dar oricum, o mulțime de vampiri erau frumoși. I se păruse întotdeauna că frumusețea lor seamănă cu aceea a florilor presate - minunate, dar moarte.

— Faptul că știu ce face a cântărit greu în conștiința mea.

Jem clătină din cap.

— Poate că sunteți genul care s-ar sacrifica pe altarul principiilor, dar mă îndoiesc. Mulți dintre noi fac tot felul de lucruri pentru motive mai degrabă personale. Din dragoste sau din ură.

— Sau din răzbunare, completă Will. La urma urmelor, ați știut ce se întâmplă încă de acum un an, și abia acum ați venit la noi.

— Am făcut-o pentru domnișoara Gray.

— Da, dar asta nu e tot, nu-i așa? spuse Jem. Tessa este șansa dumneavoastră, dar aveți cu totul alte motive.

Își lăsă capul într-o parte.

— De ce îl urâți atât de mult pe de Quincey?

— Nu văd de ce ar fi treaba ta, micuțule vânător argintiu de umbre, zise Camille, iar buzele i se întredeschiseră, lăsând să i se vadă incisivii, micuțe bucăți de fildeș pe fundalul buzelor ei roșii.

Will știa că vampirii puteau să-și arate incisivii după pofta inimii, dar tot era neplăcut.

— Ce importanță au motivele mele?

Will completă răspunsul în locul lui Jem, știind deja ce ar fi putut să gândească celălalt băiat.

— Pentru că altminteri nu putem avea încredere în dumneavoastră. Poate că ne întindeți o capcană. Charlotte n-ar vrea să creadă asta, dar nu înseamnă că nu e posibil.

— Să vă întind o capcană? spuse Camille pe un ton batjocoritor. Și să atrag asupra mea îngrozitoarea mânie a Conclavului? Nu prea cred!

— Lady Belcourt, spuse Jem, orice v-ar fi promis Charlotte, dacă vreți ajutorul nostru, o să ne răspundeți la întrebare.

— Prea bine, zise ea. Înțeleg că nu veți fi mulțumiți până nu vă dau o explicație. Tu, spuse ea, arătând cu o mișcare din cap spre Will, ai dreptate. Și se pare că știi destule despre dragoste și răzbunare pentru cineva atât de tânăr; va trebui să discutăm despre asta într-o zi.

Zâmbi din nou, dar nu fu un zâmbet adevărat.

— Vezi tu, am avut un iubit, spuse ea. El era un metamorfic, un licantrop. Copiilor Nopții le este interzis să iubească sau să se culce cu Copiii Lunii. Am fost precauți, dar de Quincey ne-a descoperit. Ne-a descoperit și l-a omorât pe el, cam așa cum îi va omorî pe câțiva dintre sărmanii prizonieri mundani la viitoarea lui petrecere.

În timp ce-i privea, ochii ei verzi străluciră ca niște felinare.

— L-am iubit, și de Quincey l-a omorât, iar alții din neamul meu l-au ajutat, i-au fost complici. Pentru asta, nu-i voi ierta. Îi voi ucide pe toți.

Acordurile, stabilite deja de zece ani, au marcat un moment istoric atât pentru nefilimi, cât și pentru locuitorii Lumii de Jos. Cele două grupuri nu vor mai depune eforturi pentru a se distruge reciproc. Ele vor fi unite împotriva unui dușman comun, demonii. La semnarea Acordurilor din Idris au fost prezenți cincizeci de bărbați: zece Copii ai Nopții; zece Copii ai lui Lilith, cunoscuți ca magicieni; zece spirite ale naturii; zece Copii ai Lunii; și zece din seminția lui Raziel…

Tessa sări speriată când răsună o bătaie în ușa ei. Stătea rezemată de pernă, ținând încă în mână *Codexul vânătorului de umbre*. După ce puse cartea jos, de-abia avu timp să se ridice în fund și să se acopere, înainte ca ușa să se deschidă.

În încăpere pătrunse lumina unei lămpi, și odată cu ea, Charlotte. Tessa simți o tresărire ciudată, aproape ca o dezamăgire - dar cine altcineva se așteptase să intre? În ciuda orei târzii, Charlotte era îmbrăcată ca și când plănuia să iasă. Avea o expresie serioasă, iar sub ochii întunecați i se citea vizibil oboseala.

— Ești trează?

Tessa încuviință din cap și ridică tomul din care citise.

— Citeam.

Charlotte nu spuse nimic, dar traversă încăperea și se așeză la picioarele patului. Întinse mâna. Ceva strălucea în palma ei; era pandantivul-înger al Tessei.

— A rămas la Henry.

Tessa puse cartea jos și luă pandantivul. Își trecu lanțul peste cap, și se simți mângâiată atunci când îi simți greutatea pe piept.

— A descoperit ceva la el?

— Nu sunt sigură. A spus că era îmbâcsit de rugină, și că e o minune că încă mai funcționează. A curățat mecanismul, deși nu pare să se fi schimbat ceva. Poate că ticăie mai regulat acum?

— Poate…

Tessei nu-i păsa. Era pur și simplu fericită să aibă din nou îngerul, simbolul mamei ei și al vieții ei din New York.

Charlotte își împreună mâinile în poală.

— Tessa, e ceva ce nu ți-am spus.

Inima Tessei începu să bată mai iute.

— Ce anume?

— Mortmain…

Charlotte ezită…

— Când am spus că Mortmain l-a prezentat pe fratele tău la clubul Pandemonium, am spus adevărul, dar nu întreg adevărul. Fratele tău știa deja despre Lumea din Umbră, chiar înainte ca Mortmain să-i fi spus. Se pare că a auzit despre asta de la tatăl tău.

Uimită, Tessa tăcu.

— Câți ani aveai când au murit părinții tăi? întrebă Charlotte.

— A fost un accident, zise Tessa, puțin ametită. Eu aveam trei ani, Nate avea șase.

Charlotte se încruntă.

— Era cam tânăr fratele tău pentru ca tatăl vostru să fi avut încredere în el, dar… presupun că e posibil.

— Nu, spuse Tessa. Nu înțelegi. Am avut parte de cea

mai obișnuită, cea mai umană cu putință educație. Mătușa Harriet a fost cea mai practică femeie din lume. Iar ea ar fi știut, nu? Era sora cea mică a mamei; când au venit în America de la Londra, au luat-o cu ei.

— Oamenii păstrează secrete, Tessa, uneori chiar și față de cei pe care-i iubesc, zise Charlotte trecându-și degetele peste sigiliul în relief de pe coperta *Codexului*. Și trebuie să recunoști, are o noimă.

— Noimă? N-are nici un fel de noimă!

— Tessa... oftă Charlotte. Nu știm de ce ai abilitatea pe care o ai. Iar dacă unul dintre părinții tăi avea vreo legătură cu lumea magică, nu crezi că legătura ar avea ceva de-a face cu asta? Dacă tatăl tău era membru al clubului Pandemonium, nu așa ar fi putut de Quincey să afle despre tine?

— Presupun, bombăni Tessa. Doar că... Atunci când am venit prima dată la Londra, am avut o puternică senzație că tot ce mi se întâmpla era doar un vis. Că viața mea de până atunci fusese reală și că acesta era un coșmar îngrozitor. M-am gândit că dacă aș putea să-l găsesc pe Nate, dacă ne-am putea reîntoarce la viața pe care o dusesem până atunci... continuă ea susținându-i privirea lui Charlotte. Dar acum nu pot să mă abțin să nu mă-ntreb dacă viața pe care am dus-o până atunci n-a fost cumva visul, și toate astea sunt adevărate. Dacă părinții mei știau de clubul Pandemonium dacă și ei aparțineau Lumii din Umbră -, înseamnă că nu mai există nici o lume în care să mă pot întoarce și care să nu aibă nimic în comun cu toate astea.

Charlotte, ținându-și în continuare mâinile împreunate în poală, o privi lung pe Tessa.

— Te-ai întrebat vreodată de ce Sophie are cicatricea pe față?

Prinsă cu garda jos, Tessa nu putu răspunde decât bâlbâindu-se.

— Eu… eu m-am întrebat, dar... n-am vrut să întreb.

— Și nici nu trebuia s-o faci, zise Charlotte rece și ferm. Când am văzut-o prima dată pe Sophie, stătea ghemuită la intrare, murdară, cu o cârpă însângerată legată pe obraz. M-a văzut când am trecut, cu toate că purtam o iluzie magică. Asta a fost ceea ce mi-a atras atenția asupra ei. Avea puțin din darul Vederii, așa cum au și Thomas și Agatha. I-am oferit bani, dar n-a vrut să-i ia. Am convins-o să mă însoțească într-o ceainărie, și mi-a povestit ce i se întâmplase. Era cameristă într-o casă grozavă din St. John's Wood. Cameristele, desigur, sunt alese pentru înfățișarea lor, iar Sophie era frumoasă - ceea ce s-a dovedit a fi atât un mare avantaj, cât și un mare dezavantaj pentru ea. După cum îți poți închipui, băiatul familiei și-a pus în minte să o seducă. Ea l-a refuzat în mod repetat. Într-un acces de furie, el a luat un cuțit și a tăiat-o pe față, spunând că dacă n-o poate avea el, se va asigura că n-o va vrea nimeni niciodată.

— Îngrozitor! șopti Tessa.

— Apoi s-a dus la stăpâna ei, mama băiatului, dar el a pretins că ea a încercat să-l seducă pe el, iar el a luat cuțitul ca să se opună și să-și apere virtutea. Desigur, au aruncat-o în stradă. Când am găsit-o eu, obrazul i se infectase urât. Am adus-o aici și i-am rugat pe Frații Tăcuți să aibă grijă de ea, dar cu toate că i-au vindecau infecția, n-au putut să-i vindece și cicatricea.

Tessa își duse mâna la față într-un gest inconștient de compasiune.

— Biata Sophie!

Charlotte își lăsă capul într-o parte și o privi atentă pe Tessa cu ochii ei căprui-deschis. Avea o prezență atât de puternică, gândi Tessa, încât uneori uitai cât de mică de statură era, cât de minionă, și cât de mult semăna cu o pasăre.

— Sophie are un dar, spuse ea. Are Vederea. Ea poate vedea ceea ce alții nu văd. În viața ei de până atunci, se întreba adesea dacă nu cumva era nebună. Acum știe că nu

e nebună, ci diferită. Acolo era doar o cameristă care probabil că și-ar fi pierdut postul când înfățișarea i s-ar fi ofilit. Acum este un membru valoros al casei noastre, o fată înzestrată, care ne poate ajuta mult.

Charlotte se aplecă în față.

— Poate că te gândești la viața pe care ai avut-o și ți se pare mai sigură în comparație cu cea de acum. Știu că tu și mătușa ta erați foarte sărace, dacă nu mă înșel. Dacă n-ai fi venit la Londra, unde te-ai fi dus când ea a murit? Ce-ai fi făcut? Te-ai fi trezit plângând pe vreo alee așa ca Sophie a noastră?

Charlotte clătină din cap.

— Ai o putere de neprețuit. Nu trebuie să ceri nimic nimănui. Nevoile tale nu depind de nimeni. Ești liberă, iar această libertate este un dar.

— E greu să te gândești la ceva ca la un dar când din cauza acestuia ai fost chinuită și închisă.

Charlotte clătină din nou din cap.

— Sophie mi-a spus odată că e bucuroasă că are cicatricea aia. A spus că oricine o va iubi, o va iubi pentru ceea ce este, nu pentru chipul ei frumos. Aceasta ești tu, cea adevărată, Tessa. Puterea asta te reprezintă. Oricine te iubește acum - și tu trebuie să te iubești, desigur - te va iubi pe tine cea adevărată.

Tessa ridică *Codexul* și îl strânse la piept.

— Deci spui că am dreptate. Viața de acum e cea reală, iar cea de dinainte a fost visul.

— Iată o concluzie corectă.

Charlotte o bătu blând pe umăr pe Tessa, care aproape tresări. Trecuse mult timp, se gândi ea, de când nu o mai atinsese nimeni așa, matern; se gândi la mătușa Harriet și simți un nod în gât.

— Iar acum e timpul să te trezești.

9
ENCLAVA

Poate inima-mi piatră de moară mi-o face și chipul cremene,
Să trădezi, să fii trădat și să mori cine știe? suntem praf și pulbere.
- Alfred, Lord Tennyson, „Maud”

— Încearcă din nou, îi sugeră Will. Mergi pur și simplu dintr-un capăt al încăperii în celălalt. Îți spunem noi dacă arăți convingător.

Tessa oftă. Îi bubuia capul, și o dureau ochii. Era epuizant să înveți să pretinzi că ești vampir.

Trecuseră două zile de la vizita lui Lady Belcourt, iar Tessa își petrecuse încă de atunci aproape fiecare clipă încercând să se transforme într-o manieră convingătoare în femeia-vampir, însă fără prea mult succes. Încă simțea că alunecă pe suprafața minții lui Camille, incapabilă să-i pătrundă în minte și să-i capteze gândurile sau personalitatea. Din cauza asta îi era greu să știe cum să meargă, cum să vorbească, și ce gesturi să facă atunci când avea să se întâlnească cu vampirii la petrecerea lui de Quincey - pe care, fără îndoială, Camille îi cunoștea foarte bine și desigur, Tessa ar fi trebuit și ea să-i cunoască.

Acum era în bibliotecă și, de la prânz, exersa mersul lui Camille, ciudat, ca o alunecare, vorbind cu vocea precaută, tărăgănată a acesteia. Pe umăr avea prinsă o broșă cu giuvaiere pe care unul dintre subjugații umani ai lui Camille, o micuță creatură ridată pe nume Archer, o adusese într-un cufăraș. În cufăr era și o rochie, pe care să

o poarte Tessa la de Quincey, dar mult prea grea și complicată pentru a fi purtată ziua. Tessa exersa cu rochia ei alb cu albastru, care, când se Transforma în Camille, îi venea enervant de strânsă la piept și prea largă pe talie.

Jem și Will își stabiliseră cartierul general la una dintre mesele lungi din fundul bibliotecii, pretextând că o ajută și o sfătuiesc, dar mai degrabă pentru a o ironiza și a se amuza pe seama consternării ei.

— Calci prea apăsat când mergi, continuă Will, ocupat să lustruiască un măr de cămașă, și părând în continuare să ignore faptul că Tessa se uita urat la el. Camille merge delicat. Ca un faun în pădure. Nu ca o rață.

— Eu nu merg ca o rață.

— Îmi plac rațele, remarcă Jem, diplomatic. Mai ales cele din Hyde Park.

Se uită la Will, care stătea, ca și el, pe marginea mesei înalte, cu picioarele atârnate.

— Îți aduci aminte când ai încercat să mă convingi să hrănesc rațele sălbatice din parc cu o plăcintă cu carne de pui, ca să vezi dacă ai putea să crești o specie de rațe canibale?

— Și ele au mâncat-o, își aminti Will. Bestiuțe însetate de sânge. Să n-ai niciodată încredere într-o rață!

— Nu vă supărați, le ceru Tessa. Dacă nu aveți de gând să mă ajutați, ați putea la fel de bine să plecați amândoi. Nu v-am permis să stați aici ca să fiu nevoită să vă ascult povestind despre rațe.

— Nerăbdarea ta, îi spuse Will, nu e deloc potrivită pentru o doamnă - rânji la ea mușcând din măr. Poate că firea de vampir a lui Camille își spune cuvântul?

Avea un ton jucăuș în voce. Era atât de ciudat, se gândi Tessa. Cu doar câteva zile în urmă se rățoise la ea în legătură cu părinții lui, iar mai târziu o implorase, cu obrajii în flăcări, să-l ajute să ascundă urmele de tuse cu sânge ale lui Jem. Iar acum o necăjea ca și când ar fi fost surioara unui prieten, cineva cunoscut din întâmplare, la

care se gândea probabil cu afecțiune, dar pentru care nu avea nici un fel de sentimente mai complexe.

Tessa își mușcă buzele și tresări din cauza durerii ascuțite, neașteptate. Dinții de vampir ai lui Camille - dinții ei - erau mânați de un instinct pe care nu putea să-l înțeleagă. Aceștia păreau să-i iasă în afară fără vreun avertisment sau fără ca să bănuiască măcar, anunțând-o de prezența lor doar prin mici izbucniri de durere atunci când îi înțepau pielea sensibilă de pe buze. Simți gust de sânge în gură - propriul sânge, sărat și cald. Își apăsă buzele cu degetele; când își luă mâna de la gură, văzu că degetele i se mânjiseră de roșu.

— Stai liniștită, spuse Will, lăsând mărul jos și ridicându-se în picioare. O să descoperi că se vindecă foarte repede.

Tessa își pipăi incisivul stâng cu limba. Era din nou plat, ca dinții obișnuiți.

— Nu înțeleg ce-i face să iasă în felul ăsta.

— Foamea, spuse Jem. Te gândeai la sânge?

— Nu.

— Te gândeai să mă mănânci? o întrebă Will.

— Nu!

— Nu te-ar condamna nimeni, zise Jem. El e foarte enervant.

Tessa oftă.

— Camille e atât de *dificilă*. Nu numai că nu înțeleg nimic despre ea dar cu atât mai puțin pot *să fiu* ea.

Jem o privi mai atent.

— Poți să-i pătrunzi gândurile? Așa cum ai spus că le puteai pătrunde pe ale celor în care te Transformai?

— Nu încă. Am tot încercat, dar nu văd decât imagini, secvențe disparate. Gândurile ei par să fie foarte bine protejate.

— Păi, sper să poți să pătrunzi prin protecția respectivă până mâine seară, zise Will. Altfel nu cred că avem prea multe șanse.

— Will, îl luă Jem la rost. Nu spune asta!

— Ai dreptate, îi răspunse el. N-ar trebui să-mi subestimez propriile-mi talente. Dacă Tessa încurcă lucrurile, sunt sigur că voi putea să lupt ca să ieșim cu toții dintre masele de vampiri-sclavi spre libertate.

Jem - după obiceiul lui, începu Tessa să-și dea seama - pur și simplu ignoră ce auzise.

— Probabil, zise el, că poți să pătrunzi numai gândurile celor morți, Tessa? Poate că majoritatea obiectelor pe care ți le-au dat Surorile Întunecate erau luate de la oamenii pe care îi omorâseră.

— Nu. Când m-am Transformat în Jessamine, i-am pătruns gândurile. Deci, din fericire, nu asta e. Ce talent morbid ar fi!

Jem o privea îngândurat cu ochii săi argintii; ceva în intensitatea privirii lui o făcu să se simtă aproape stânjenită.

— Cât de clar poți percepe gândurile morților? De exemplu, dacă îți dau un articol care i-a aparținut cândva tatălui meu, ai ști ce gândea când a murit?

Will, la rândul lui, păru alarmat.

— James, nu cred că… începu el, dar se întrerupse când ușa bibliotecii se deschise și Charlotte intră în încăpere.

Nu era singură. O însoțeau vreo zece oameni străini pe care Tessa nu-i mai văzuse niciodată până atunci.

— Enclava, șopti Will, și le făcu semn lui Jem și Tessei să se ascundă în spatele bibliotecilor mari, înalte de peste trei metri.

Se uitară din ascunzișurile lor cum încăperea se umplea de vânători de umbre - majoritatea bărbați. Dar când intrară în cameră, Tessa văzu că printre ei se aflau și două femei.

Nu se putu abține să nu se zgâiască la ele, amintindu-și ce spusese Will despre Boadicea, că și femeile puteau fi războinici. Femeia mai înaltă - care trebuie să fi avut aproape un metru nouăzeci înălțime - avea părul alb, pudrat, răsucit într-un coc la ceafă. Arăta cam de șaizeci

de ani și avea o alură regală. Cealaltă femeie era mai tânără, cu părul închis la culoare, cu ochi ca de pisică și cu o înfățișare discretă.

Bărbații formau mai degrabă un grup pestriț. Cel mai în vârstă era un bărbat înalt, îmbrăcat din cap până-n picioare în cenușiu. Părul și pielea îi erau și ele cenușii, fața, osoasă și acvilină, cu un nas ferm, subțire, și cu o bărbie ascuțită. La coada ochilor avea riduri adânci, iar sub ochi, cearcăne întunecate. Pleoapele îi erau roșii. Lângă el stătea cel mai tânăr din grup, un băiat probabil cu cel mult un an mai în vârstă decât Jem sau Will. Era chipeș, cu trăsături ascuțite, dar regulate, cu părul castaniu ciufulit și cu o expresie grijulie.

Surprins, Jem scoase un sunet de neplăcere.

— Gabriel Lightwood, murmură el în șoaptă spre Will. Ce face aici? Credeam că e la școală în Idris.

Will nu se mișcase. Se uita țintă la băiatul cu păr castaniu, cu sprâncene arcuite și cu un vag zâmbet jucăuș pe buze.

— Numai să nu te bați cu el, Will, adăugă repezit Jem. Nu aici. E tot ce-ți cer.

— Ceri cam mult, nu crezi? îl întrebă Will fără să-l privească.

Will scosese capul în afara bibliotecii și o urmărea cu privirea pe Charlotte în timp ce aceasta îi conducea pe toți spre o masă mare aflată la intrarea în încăpere. Părea că le cere tuturor, pe un ton ferm, să se așeze în jurul mesei.

— Frederick Ashdown și George Penhallow, aici, vă rog, spuse Charlotte. Lilian Highsmith, ai putea să te așezi aici, lângă hartă…

— Și Henry unde este? întrebă bărbatul cu părul cărunt, cu un aer de politețe bruscă. Soțul tău? Ca unul dintre conducătorii Institutului, chiar ar trebui să fie aici.

Charlotte ezită doar o fracțiune de secundă înainte să schițeze un zâmbet.

— Trebuie să sosească, domnule Lightwood, spuse ea,

iar Tessa își dădu seama de două lucruri - primul, că omul cu păr cărunt era, cel mai probabil, tatăl lui Gabriel Lightwood, și al doilea, că Charlotte mințea.

— Ar fi bine să fie așa, murmură domnul Lightwood. O întrunire a Enclavei fără prezența unuia dintre conducătorii Institutului - ceva foarte neobișnuit.

Se întoarse și, deși Will se mișcă pentru a se ascunde în spatele bibliotecii înalte, fu prea târziu. Bărbatul făcu ochii mari.

— Cine-i acolo? Ieși și arată-te!

Will îi aruncă o privire lui Jem, care ridică grăitor din umeri.

— N-are rost să ne ascundem aici până când ne scot ei cu forța, nu?

— Vorbește în numele tău, șuieră Tessa. Nu vreau să se supere Charlotte pe mine, dacă se presupune că n-ar trebui să fim aici.

— Nu te ambala așa. Tu n-ai de ce să fi știut de întrunirea Enclavei, iar Charlotte e perfect conștientă de asta, zise Will. Ea știe întotdeauna exact pe cine să dea vina, adăugă el rânjind. Totuși, dacă aș fi în locul tău, m-aș transforma la loc. Nu e nevoie să le oferi un șoc prea mare acestor venerabile organisme bătrâne.

— Ah!

Pentru o clipă, Tessa aproape că uitase că era deghizată în Camille. Începu repede să-și înlăture Transformarea, iar când toți trei ieșiră de după bibliotecă, era din nou ea însăși.

— Will! oftă Charlotte văzându-l, și clătină din cap spre Tessa și Jem. Ți-am spus că Enclava se va întruni aici la ora patru.

— Mi-ai spus? zise Will. Cred c-am uitat. Îngrozitor - se uită în jur, iar apoi rânji. Bună, Gabriel!

Băiatul cu păr castaniu îl privi la rândul lui pe Will, cu o figură furioasă. Avea ochii verzi, foarte luminoși, și, uitându-se fix la Will, schiță o grimasă de dezgust.

— William, spuse el în cele din urmă și cu ceva efort, și apoi se uită la Jem. Și James. Nu sunteți amândoi cam mici ca să vă strecurați la întrunirile Enclavei?

— Dar tu nu ești? întrebă Jem.

— Am împlinit optsprezece ani în iunie, spuse Gabriel, lăsându-se pe spate în scaun, care rămase sprijinit doar pe picioarele din spate. Acum am tot dreptul să particip la activitățile Enclavei.

— Fascinant pentru tine! spuse femeia cu părul alb despre care Tessa gândise că avea o alură regală. Lottie, deci ea e? Fata magiciană despre care ne-ai spus? o întrebă ea pe Charlotte, dar fixând-o în continuare cu privirea pe Tessa. Nu prea pare.

— Nici Magnus Bane nu părea când l-am văzut prima dată, spuse domnul Lightwood, uitându-se curios la Tessa. Deci, să trecem la treabă. Arată-ne ce poți să faci!

— Nu sunt magiciană, protestă supărată Tessa.

— Ba sigur că ești, fata mea, zise femeia mai în vârstă. Dacă nu magiciană, atunci ce?

— Ajunge!

Charlotte se îndreptă de spate.

— Domnișoara Gray și-a demonstrat deja *bona fides*[28] față de mine și de domnul Branwell. Deocamdată, ar trebui să fie de-ajuns, cel puțin până când membrii Enclavei vor hotărî că doresc să-i folosească talentele.

— Sigur că vor dori, zise Will. Nici măcar nu sperăm să reușim să ne realizăm planurile fără ea…

Gabriel își trase scaunul mai în față cu o asemenea forță, încât picioarele din față se izbiră de podea cu un zgomot puternic.

— Doamnă Branwell, spuse el furios, William este sau nu este prea tânăr pentru a participa la o întrunire a Enclavei?

Charlotte se uită lung întâi la figura roșie a lui Gabriel, apoi la cea lipsită de expresie a lui Will. Oftă.

---

[28] Bunele intenții (lat.).

— Da, este. Will, Jem, vă rog, așteptați afară, pe coridor, împreună cu Tessa.

Will se încruntă, dar Jem îi aruncă o privire mustrătoare, iar el tăcu. Gabriel Lightwood păru triumfător.

— Vă conduc eu afară, anunță el, sărind în picioare.

Îi conduse pe cei trei dincolo de ușa bibliotecii, pe care apoi o trânti în urma lor.

— Tu, îi aruncă el lui Will, coborând tonul, astfel încât cei din bibliotecă să nu-l poată auzi, faci peste tot de rușine numele vânătorilor de umbre.

Will se rezemă de peretele de pe coridor și-l privi pe Gabriel cu ochii săi albaștri și reci.

— Nu mi-am dat seama că ar mai fi rămas ceva de făcut de rușine la numele ăsta, după ce tatăl tău…

— Ți-aș fi recunoscător dacă *nu* ai vorbi despre familia mea, mârâi Gabriel, ducând mâna la spate pentru a deschide ușa bibliotecii.

— Din păcate nu mă tentează perspectiva recunoștinței tale! zise Will.

Gabriel se holbă la el, cu părul în dezordine, cu ochii săi verzi strălucind de mânie. În acel moment îi aminti Tessei de cineva, deși n-ar fi putut spune de cine anume.

— Poftim? mârâi Gabriel.

— Adică, explică Jem, lui nu-i pasă de mulțumirile tale.

Obrajii lui Gabriel se colorară într-un roșu aprins.

— Herondale, dacă n-ai fi fost minor, te-aș provoca la o *monomahie*[29]. Doar noi doi, până la moarte. Te-aș ciopârți până ai ajunge doar niște zdrențe însângerate.

— Gabriel, oprește-te, îl întrerupse Jem înainte ca Will să poată răspunde. Să-l aștâți pe Will la duel e ca și când ai pedepsi un câine după ce l-ai chinuit până când te-a mușcat. Știi cum e el.

— Îți rămân dator, James, zise Will, fără să-și ia ochii de la Gabriel. Apreciez mărturia ta despre caracterul meu.

---

29 Luptă între doi oameni; duel prevăzut de legile medievale ca probă judiciară.

Jem ridică din umeri.

— Ăsta-i adevărul.

Gabriel îi aruncă lui Jem o privire încruntată.

— Nu te băga, Carstairs! Nu te privește!

Jem se apropie de ușă, și de Will, care stătea perfect nemișcat, răspunzându-i lui Gabriel cu aceeași privire încruntată. Tessei i se făcu pielea de găină.

— Dacă-l privește pe Will, mă privește și pe mine, zise Jem.

Gabriel clătină din cap.

— James, tu ești un vânător de umbre decent, îi spuse el, și un gentleman. Ai… dizabilitatea ta, dar nimeni nu te învinovățește pentru asta. Dar acesta… - își strânse buzele, arătând cu un deget înspre Will. Mizerabilul ăsta o să te târască în noroi. Găsește pe altcineva să-ți fie *parabatai*. Nimeni nu se așteaptă ca Will Herondale să treacă de nouăsprezece ani, și nimănui nu-i va părea rău să-l vadă dispărând.

Tessei i se păru deja prea mult. Fără să mai stea pe gânduri, izbucni indignată:

— Ce să-ți spun, grozave vorbe!

Gabriel, întrerupt în toiul discursului, arăta la fel de șocat de parcă una dintre tapiserii ar fi început deodată să vorbească.

— Pardon?

— M-ai auzit. Să-i spui cuiva că n-o să-ți pară rău dacă va muri! E inadmisibil!

Îl apucă pe Will de mânecă.

— Vino, Will! Acest… această persoană… în mod evident nu merită să-ți irosești timpul cu el.

Will păru să se distreze la culme.

— Foarte adevărat.

— Tu… tu… începu Gabriel, bâlbâindu-se puțin, și o privi pe Tessa alarmat. Nici nu știi ce lucruri a făcut.

— Și nici nu-mi pasă. Cu toții sunteți nefilimi, nu-i așa? Nu-i așa? Se presupune că sunteți de aceeași parte.

Tessa se uită la Gabriel încruntându-se.

— Consider că-i datorezi scuze lui Will.

— Mie, spuse Gabriel, mai degrabă mi-ar scoate cineva intestinele și mi le-ar lega într-un nod în fața ochilor decât să-i cer scuze unui asemenea vierme.

— Încântător, zise Jem, calm. Nu cred că vorbești serios. Nu mă refer la partea cu Will care e un vierme, desigur. Ci la partea cu intestinele. Asta sună îngrozitor.

— Ba chiar asta am vrut să spun, zise Gabriel, continuându-și ideea. Mai degrabă aș fi aruncat într-un cazan plin cu veninul lui Malphas[30] și lăsat să mă dizolv încet, până când n-ar mai rămâne decât oasele.

— Nu zău, zise Will. Pentru că se întâmplă să cunosc un tip care ne-ar putea vinde un cazan de…

Ușa bibliotecii se deschise. În prag stătea domnul Lightwood.

— Gabriel, spuse el pe un ton de gheață. Ai de gând să participi la întrunire - prima ta întrunire a Enclavei, să-ți amintesc -, sau preferi mai degrabă să te joci aici, pe coridor, cu ceilalți copii?

Nimeni nu păru deosebit de încântat de acest comentariu, mai ales Gabriel, care înghiți în sec, încuviință din cap, îi aruncă o ultimă privire urâtă lui Will și-l urmă pe tatăl său înapoi în bibliotecă, trântind ușa după el.

— Ei bine, spuse Jem, după ce ușa se închise în urma lui Gabriel, a fost la fel de rău cum mă așteptam. E prima dată când îl vezi de la ultima petrecere de Crăciun? îl întrebă el pe Will.

— Da, răspunse Will. Crezi că ar fi trebuit să-i spun că mi-a fost dor de el?

— Nu, zise Jem.

— Întotdeauna e așa? întrebă Tessa. Atât de îngrozitor?

— Ar trebui să-l vezi pe fratele lui mai mare, îi spuse Jem. Îl face pe Gabriel să pară mai dulce decât turta dulce.

---

[30] Demon, căpetenie - Marele Prinț al Întunericului care comandă 40 de legiuni infernale.

Îl urăște pe Will mai mult decât Gabriel, dacă se poate așa ceva.

Will rânji auzind comentariul, apoi se întoarse și porni pe coridor, fluierând. După o clipă de ezitare, Jem se duse după el, făcându-i semn Tessei să-i urmeze.

— De ce te-ar urî Gabriel Lightwood, Will? întrebă Tessa pe drum. Ce i-ai făcut?

— Nu lui i-am făcut ceva, zise Will, mergând furios și grăbit. Ci surorii lui.

Tessa se uită pieziș la Jem, care ridică din umeri.

— Unde e Will al nostru, acolo sunt și vreo șase fete mânioase pretinzând că le-a compromis virtutea.

— Așa ai făcut? întrebă Tessa grăbindu-se să țină pasul cu băieții.

Adică mergea cât putea de repede cu fustele acelea grele, în care se împiedica mereu. Comanda de rochii de pe Bond Street tocmai ajunsese, cu o zi înainte, iar ea abia începuse să se obișnuiască să poarte asemenea lucruri scumpe. Își aminti de rochiile ușoare pe care le purta când era mică, când putea să alerge după fratele ei, să-l lovească cu piciorul în gleznă și să țâșnească fără ca el să poată să o prindă. Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar încerca să-i facă asta lui Will. Se îndoi că ar funcționa în avantajul ei, cu toate că gândul avea ceva atrăgător.

— Adică să-i compromiți virtutea.

— Pui cam multe întrebări, spuse Will, cotind brusc la stânga și urcând pe niște trepte înguste. Nu crezi?

— Așa e, răspunse Tessa, țăcănind cu tocurile botinelor pe treptele din piatră, urcând în urma lut Will. Ce este un *parabatai*? Și ce-ai vrut să spui cu faptul că tatăl lui Gabriel a fost o rușine pentru vânătorii de umbre?

— *Parabatai*, în limba greacă, e un termen care desemnează un soldat, asistent al unui conducător de car de luptă, spuse Jem, dar noi, nefilimii, desemnăm prin el o pereche de războinici, doi bărbați care jură să se apere unul pe celălalt și își protejează unul celuilalt spatele.

— Bărbați? întrebă Tessa. Dar n-ar putea fi și o echipă de femei, sau o femeie și un bărbat?

— Parcă ai spus că femeile nu sunt însetate de sânge, zise Will fără să se întoarcă. Cât despre tatăl lui Gabriel, să spunem că a avut reputația cuiva căruia îi plăceau demonii și locuitorii Lumii de Jos mai mult decât ar fi trebuit. Nu m-ar mira ca unele dintre vizitele nocturne ale bătrânului Lightwood în anumite case din Shadwell să-l fi infestat cu variola demonului.

— Variola demonului? zise Tessa îngrozită și fascinată în același timp.

— Asta e invenția lui, o liniști Jem. Zău, Will. De câte ori trebuie să-ți spun că nu există așa ceva?

Will se opri în fața unei uși înguste, aflată la o cotitură a scării.

— Cred că asta e, zise el mai mult pentru sine, și scutură mânerul.

Pentru că nu se întâmplă nimic, își scoase stela din jachetă și scrijeli o pecete neagră pe ușă. Aceasta se deschise, împrăștiind un nor de praf.

— Aici ar trebui să fie o debara.

Jem îl urmă înăuntru, și după o clipă intră și Tessa. Ajunseră într-o încăpere mică, în care lumina intra doar printr-o fereastră boltită, aflată sus, pe perete. Lumina care se filtra părea apoasă, decupând un spațiu pătrat plin de cufere și cutii. Ar fi putut să fie un spațiu de depozitare obișnuit, cu excepția stivelor de arme vechi din colțuri - obiecte greoaie din metal ruginit, cu lame late și lanțuri legate de bucăți de metal în formă de sulițe. Will apucă unul dintre cufere și-l dădu la o parte ca să facă loc pe podea. Se stârni și mai mult praf. Jem tuși și îi aruncă o privire urâtă.

— S-ar zice că ne-ai adus aici ca să ne omori, spuse el, dacă motivațiile tale n-ar fi în cel mai bun caz cam prăfuite.

— Nu să vă omor, spuse Will. Stai puțin! Trebuie să mai

mut un cufăr.

În timp ce el împingea obiectul greu spre perete, Tessa se uită pieziș la Jem.

— Ce-a vrut Gabriel să spună, îl întrebă ea vorbind încet, ca să n-o audă Will, cu dizabilitatea ta?

Ochii lui argintii se măriră pentru o fracțiune de secundă, apoi Jem răspunse:

— Sănătatea mea precară. Asta-i tot.

Tessa își dădu seama că minte. Aceeași figură o avea și Nate când mințea - o privire cam prea limpede ca să fi spus adevărul. Dar înainte ca ea să mai poată spune ceva, Will se ridică și anunță:

— Poftim! Stați jos!

Apoi se așeză pe podeaua prăfuită; Jem se duse să se așeze lângă el, dar Tessa rămase în urmă pentru o clipă, șovăind. Will, care încă ținea stela în mână, o privi cu un zâmbet pieziș.

— N-ai de gând să ni te alături, Tessa? Presupun că nu vrei să-ți strici frumoasa rochie pe care ți-a cumpărat-o Jessamine.

De fapt, era adevărat. Tessa chiar nu voia să strice cea mai frumoasă haină pe care o avusese vreodată. Dar tonul ironic al lui Will era mai enervant decât gândul că-și distrugea rochia. Strânse din dinți și se așeză vizavi de băieți, astfel încât acum cei trei alcătuiau un triunghi. Will așeză stela pe podeaua murdară și începu s-o miște. Din vârful acesteia ieșiră niște linii largi, întunecate, pe care Tessa le privi uimită. Era ceva deosebit și frumos în felul cum scria stela - nu ca cerneala care curge dintr-un stilou, ci mai degrabă ca și când liniile fuseseră întotdeauna acolo, iar Will pur și simplu le descoperea.

Aproape că terminase, când Jem scoase un sunet entuziast, dându-și seama că recunoștea în mod limpede pecetea pe care o desena prietenul lui.

— Tu ce… zise el, dar Will ridică mâna cu care nu desena, clătinând din cap.

— Te rog, spuse Will. Dacă dau greș cu asta, am putea foarte bine să cădem prin podea.

Jem își dădu ochii peste cap, dar nu păru să conteze: Will terminase deja și ridică stela de pe desenul pe care-l trasase. Tessa scoase un țipăt ușor văzând că scândurile din podeaua strâmbă dintre ei începură să strălucească - și apoi deveniră transparente ca o fereastră. Se aplecă repede în față, uitând complet de rochie, și descoperi că se uita prin ea ca și când ar fi fost un ochi de geam.

De fapt se uita în jos la ceea ce-și dădu seama că era biblioteca. Vedea masa mare, rotundă, și pe membrii Enclavei așezați în jurul ei, Charlotte între Benedict Lightwood și femeia elegantă cu părul alb. Charlotte era ușor de recunoscut, chiar și de sus, după părul ei castaniu aranjat în coc și după mișcările repezi ale mâinilor ei mici în timp ce vorbea.

— De ce aici, sus? îl întrebă Jem pe Will, în șoaptă. De ce nu în încăperea armelor? E alături de bibliotecă.

— Sunetul radiază, zise Will. Se aude la fel de bine și de aici, de sus. În plus, cine știe dacă pe la jumătatea întrunirii nu-i trece prin cap vreunuia dintre ei să facă o vizită în încăperea armelor, să vadă ce avem pe stoc? S-a mai întâmplat și alte dăți.

Tessa, fascinată, se uita țintă în jos, dându-și seama că se auzeau voci murmurate.

— Ei ne pot auzi?

Will clătină din cap.

— Descântecul funcționează strict într-o singură direcție - se încruntă, aplecându-se înainte. Despre ce vorbesc?

Tăcură toți trei, și în tăcerea care se lăsă, auziră limpede vocea lui Benedict Lightwood.

— Nu sunt sigur în legătură cu asta, Charlotte, zise el. Tot planul pare foarte riscant.

— Dar nu putem pur și simplu să-l lăsăm pe de Quincey să facă în continuare ce a făcut până acum, argumentă Charlotte. El e conducătorul vampirilor din clanurile

londoneze. Restul Copiilor Nopții apelează la el pentru sfaturi. Dacă îi permitem ca în mod trufaș să încalce Legea, ce mesaj le transmitem locuitorilor Lumii de Jos? Că nefilimii și-au slăbit paza?

— După câte înțeleg, zise Lightwood, ești dispusă să o crezi pe cuvânt pe Lady Belcourt că de Quincey, aliatul vechi al Conclavului, ucide, de fapt, mundani în propria lui casă?

— Nu știu de ce ești surprins, Benedict, spuse Charlotte tăios. Sugerezi să-i ignorăm raportul, în ciuda faptului că până acum ea ne-a dat numai informații de încredere? Și în ciuda faptului că, dacă ne spune din nou adevărul, sângele tuturor celor pe care de Quincey îi omoară de acum înainte ne va păta mâinile?

— Și în ciuda faptului că suntem obligați prin Lege să investigăm orice raport cu privire la încălcarea Legământului, spuse un bărbat suplu, cu părul negru, din cealaltă parte a mesei. Știi asta la fel de bine ca noi toți, Benedict; pur și simplu ești încăpățânat.

Charlotte răsuflă ușurată, în timp ce chipul lui Lightwood se întunecă.

— Mulțumesc, George. Apreciez, spuse ea.

Femeia înaltă, care mai devreme îi spusese Lottie lui Charlotte, chicoti ușor.

— Nu fi atât de melodramatică, Charlotte! zise ea. Trebuie să recunoști, toată afacerea e bizară. O fată metamorfică, care poate că e sau nu magiciană, bordeluri pline de cadavre, și un informator care jură că i-a vândut lui de Quincey câteva mașinării - fapt pe care se pare că tu îl privești ca pe o dovadă deosebit de elocventă, deși refuzi să ne spui numele informatorului.

— Am jurat să nu-l implic, răspunse Charlotte. Se teme de Quincey.

— E un vânător de umbre? întrebă Lightwood. Pentru că dacă nu, atunci nu e de încredere.

— Zău, Benedict, ai vederi cam învechite, spuse femeia

cu ochi ca de pisică. După cum vorbești, s-ar putea crede că Acordurile nici n-au fost întocmite.

— Lilian are dreptate. Ești caraghios, Benedict, zise George Penhallow. Să cauți un informator în care poți să ai deplină încredere e ca și când ai căuta o amantă castă. În primul rând, dacă sunt virtuoși, ne-ar fi de foarte puțin folos. Un informator doar furnizează informațiile. E treaba noastră să verificăm acele informații, exact ce ne sugerează Charlotte.

— Mi-ar displăcea pur și simplu să văd cum puterile Enclavei sunt prost utilizate în aceste circumstanțe, zise Lightwood pe un ton mieros.

Era foarte ciudat, gândi Tessa, să-i asculte pe acei adulți eleganți adresându-se unul altuia fără titluri onorifice, ci numai pe numele mici. Dar se părea că era un obicei de-al vânătorilor de umbre.

— Dacă, de exemplu, ar fi existat un vampir care să fi avut un dinte împotriva conducătorului clanului, și să fi vrut probabil să-l vadă înlăturat de la conducere, ce altă cale mai bună ar fi avut decât să-i ceară Conclavului să facă treaba neplăcută în locul lui?

— Drace, murmură Will, schimbând o privire cu Jem. Cum de știe despre asta?

Jem clătină din cap, ca și când ar fi spus „Nu știu”.

— Să știe despre ce? șopti Tessa, dar vocea ei fu acoperită de vocea lui Charlotte și de cea a femeii cu părul alb, care vorbeau amândouă deodată.

— Camille n-ar face *niciodată* așa ceva! protestă Charlotte. În primul rând, nu e proastă. Știe care e pedeapsa dacă ne minte!

— Benedict cam are dreptate, spuse femeia mai în vârstă. Ar fi mai bine dacă un vânător de umbre l-ar surprinde pe de Quincey încălcând Legea…

— Dar tocmai ăsta e rostul întregii întreprinderi, spuse Charlotte.

În voce i se simțea o ușoară urmă de agitație, o ciudată

dorință de a dovedi că are dreptate. Tessa o compătimi în sinea ei.

— Să nu uităm că de Quincey încalcă Legea, mătușă Callida.

Tessa scoase un sunet de uimire.

Jem se uită la ea.

— Da, e mătușa lui Charlotte, spuse el. Fratele ei - tatăl lui Charlotte - a condus cândva Institutul. Îi place să le spună oamenilor ce să facă. Deși, desigur, ea face întotdeauna numai ce vrea.

— Chiar așa e, încuviință Will. Știi că odată mi-a făcut propuneri?

Jem îl privi ca și când n-ar fi crezut deloc ce spusese.

— Nu se poate!

— Ba da, insistă Will. A fost un scandal foarte mare. Aș fi putut să-i accept cererile, dacă nu m-ar fi înspăimântat atât de tare.

Jem pur și simplu clătină din cap și se concentră din nou la scena care se desfășura în bibliotecă.

— Mai este și chestiunea sigiliului lui de Quincey, spuse Charlotte, cel pe care l-am găsit în corpul fetei mecanice. Sunt pur și simplu prea multe dovezi legate de aceste evenimente care duc la el, prea multe dovezi ca să nu cercetăm.

— Sunt de acord, zise Lilian. În ceea ce mă privește, mă îngrijorează creaturile astea mecanice. Să faci fete mecanice e un lucru, dar ce-ar fi dacă ar construi o armată mecanică?

— Astea sunt pur și simplu speculații, Lilian, spuse Frederick Ashdown.

Lilian îl contrazise cu o mișcare a mâinii.

— Automatele nu au legătură nici cu serafimii, nici cu demonii; nu sunt nici copii ai lui Dumnezeu, nici ai Diavolului. Oare sunt vulnerabile în fața armelor noastre?

— Cred că inventezi o problemă care nici nu există, zise Benedict Lightwood. Automatele există de ani de zile.

Mundanii sunt fascinați de aceste creaturi. Dar niciuna nu a constituit o amenințare pentru noi.

— Până acum, niciuna nu a fost creată cu ajutorul magiei, spuse Charlotte.

— Nu cele despre care știi tu!

Lightwood părea nerăbdător.

Charlotte se îndreptă de spate; numai Tessa și ceilalți care o priveau de sus văzură că își ținea mâinile împreunate strâns în poală.

— Benedict, de fapt pe tine pare să te îngrijoreze faptul că noi îl vom pedepsi pe nedrept pe de Quincey pentru o crimă pe care n-a comis-o, și că, procedând așa, am periclita relația dintre Copiii Nopții și nefilimi. Am dreptate?

Benedict Lightwood încuviință cu o mișcare din cap.

— Dar, conform planului lui Will, tot ce trebuie să facem este să-l ținem sub *observație* pe de Quincey. Dacă nu-l surprindem încălcând Legea, nu vom acționa împotriva lui, iar relația nu va fi amenințată. Dacă îl surprindem încălcând Legea, atunci relația nu este decât o minciună. Nu putem permite să se facă abuz de Legea Legământului, oricât de convenabil ar fi pentru noi să ignorăm acest lucru.

— Eu sunt de acord cu Charlotte, zise Gabriel Lightwood, vorbind pentru prima dată, și spre surprinderea Tessei. Consider că planul ei este solid. Cu excepția unei singure părți - să o trimită pe fata metamorfică acolo cu Will Herondale. El nici măcar nu are vârsta pentru a participa la această întrunire. Cum i se poate acorda încredere dându-i-se o misiune de o asemenea amploare?

— Infatuat mic și lingușitor, mârâi Will aplecându-se în față, de parcă ar fi vrut să sară prin portalul magic și să-l strângă de gât pe Gabriel. Când o să-l prind eu singur…

— În schimb, ar trebui să merg eu cu ea, continuă Gabriel. Pot să am grijă de ea ceva mai bine. În loc să am

pur și simplu grijă de mine.

— Spânzurătoarea e prea puțin pentru el, încuviință Jem, care părea că se abține să nu râdă.

— Tessa îl cunoaște pe Will, protestă Charlotte. Ea are *încredere* în Will.

— Eu n-aș merge chiar până acolo, murmură Tessa.

— În plus, spuse Charlotte, Will este cel care a întocmit planul, Will, pe care de Quincey îl va recunoaște de la clubul Pandemonium. Will este cel care știe ce să caute în casa lui de Quincey pentru a face legătura între creaturile mecanice și mundanii uciși. Will este un investigator excelent, Gabriel, și un bun vânător de umbre. Trebuie să-i acorzi acest credit.

Gabriel se rezemă de spătarul scaunului, încrucișându-și brațele la piept.

— Nu trebuie să-i acord nimic.

— Deci, Will și fata ta magiciană vor intra în casă, vor rezista la petrecerea lui de Quincey până când vor observa niște încălcări ale Legii, apoi ni le vor semnala nouă, celorlalți. Dar cum? întrebă Lilian.

— Cu ajutorul invenției lui Henry, zise Charlotte, cu vocea tremurându-i puțin - foarte vag - când pronunță aceste cuvinte. Fosforul. Va trimite o flacără extrem de luminoasă de lampa-vrăjitoarei, făcând să strălucească toate ferestrele din casa lui de Quincey, timp de o clipă. Acesta va fi semnalul.

— O, Doamne, nu invențiile lui Henry, din nou! zise George.

— Au existat niște complicații legate de Fosfor prima dată, dar Henry mi-a demonstrat seara trecută cum funcționează, îl contrazise Charlotte. Funcționează perfect.

Frederick pufni.

— Îți amintești de ultima dată când Henry s-a oferit să ne dea una dintre invențiile lui? Ne-am curățat cu toții zile în șir mațe de pește de pe haine.

— Dar nu trebuia folosit în apropierea apei… zise

Charlotte pe aceeași voce ușor tremurată, dar ceilalți începuseră deja să vorbească acoperind-o, bârfind aprins despre invențiile eșuate ale lui Henry și despre îngrozitoarele consecințe ale acestora, iar Charlotte tăcu brusc.

Sărmana Charlotte, gândi Tessa. Charlotte, care ținea atât de mult la propria ei autoritate, cu un preț atât de mare.

— Ticăloșii, să vorbească peste ea în halul ăsta, murmură Will.

Tessa îl privi uimită. Se uita atent la scena de sub ei, cu pumnii strânși pe lângă corp. Deci ținea la Charlotte, se gândi ea, și o surprinse cât de încântată era că-și dăduse seama. Asta însemna că, de fapt, la urma urmei, Will avea și el sentimente.

Sigur, nu că ar fi privit-o în vreun fel dacă Will avea sau nu sentimente. Se uită grăbită la Jem, care și el părea să nu se mai poată stăpâni. Își mușca buza.

— Unde e Henry? N-ar fi trebuit să fi ajuns până acum?

Drept răspuns, ușa de la debara se deschise izbindu-se, iar când se întoarseră, îl văzură toți trei pe Henry stând cu ochii înflăcărați și cu părul vâlvoi în pragul ușii. Strângea ceva în mână - tubul de cupru cu butonul negru în lateral, care aproape că îl făcuse pe Will să-și rupă mâna căzând de pe servanta din sufragerie.

Will se uită la el temător.

— Ia obiectul ăla afurisit de lângă mine!

Henry, roșu la față și transpirat, îi privea îngrozit.

— La naiba, zise el. Căutam biblioteca - Enclava.

— S-a întrunit, zise Jem. Da, știm. E un etaj mai jos de aici, Henry. A treia ușă la dreapta. Ar fi mai bine să te duci. Charlotte te așteaptă.

— Știu, îngână Henry. La naiba, la naiba, la naiba. Pur și simplu încercam să repar Fosforul, asta-i tot.

— Henry, zise Jem. Charlotte chiar are nevoie de tine.

— Bine.

Henry dădu să iasă din încăpere, apoi se întoarse din nou și se uită la ei, iar pe fața lui pistruiată apăru o expresie de confuzie, de parcă abia acum se întreba de ce Will, Tessa și Jem ar fi putut sta ghemuiți împreună într-o debara aproape nefolosită.

— Totuși, ce faceți voi trei aici?

Will își lăsă capul într-o parte și îi zâmbi lui Henry.

— Șarade, îi spuse el. Un joc important.

— A! Bine, atunci, zise Henry și țâșni pe ușă, lăsând-o să se închidă singură în urma lui.

— Șarade, pufni Jem dezgustat, apoi se aplecă din nou în față, cu coatele pe genunchi, în timp ce de sub ei se auzea vocea Callidei.

— Cinstit îți spun, Charlotte, zicea ea. Când o să recunoști că Henry nu e deloc potrivit pentru a conduce locul ăsta și că tu faci totul de una singură? Probabil ajutată de James Carstairs și Will Herondale, dar niciunul din ei n-are mai mult de șaptesprezece ani. Cât de mult pot să te ajute?

Charlotte scoase un sunet de protest de-abia murmurat.

— E prea mult pentru o singură persoană, mai ales pentru cineva de vârsta ta, zise Benedict. Ai numai douăzeci și trei de ani. Dacă vrei să renunți…

Numai douăzeci și trei! Tessa era înmărmurită. Ea socotise că Charlotte era mult mai în vârstă, probabil pentru că părea foarte competentă.

— Consulul Wayland ne-a desemnat să conducem Institutul pe mine și pe soțul meu acum cinci ani, replică tăios Charlotte, părând să-și fi recăpătat vocea. Dacă ai ceva de obiectat vizavi de alegerea lui, ar trebui să discuți cu el. Între timp, eu voi conduce Institutul după cum mi se pare mie potrivit.

— Sper că asta înseamnă că planurile asemănătoare celui pe care tocmai îl sugerezi vor mai fi încă supuse votului? întrebă Benedict Lightwood. Sau acum conduci pe bază de decrete?

— Nu fi caraghios, Lightwood, sigur că vom vota, zise Lilian îmbufnată, fără să-i dea lui Charlotte șansa să răspundă. Toți care sunt în favoarea deplasării la de Quincey să spună da.

Spre surprinderea Tessei, se auzi un cor de da-uri și nici măcar un singur nu. Discuția fusese destul de aprinsă ca ea să fie sigură că cel puțin unul dintre vânătorii de umbre va încerca să dea înapoi. Jem îi surprinse privirea mirată, apoi zâmbi.

— Așa se poartă întotdeauna, murmură el. Le place să se joace de-a puterea, dar niciunul din ei n-ar vota nu, când e vorba de o chestiune ca asta. Altfel ar fi catalogați drept lași.

— Prea bine, zise Benedict. Atunci rămâne pe mâine seară. Este toată lumea suficient de pregătită? Există…

Ușa de la bibliotecă se izbi de perete, iar Henry apăru în prag - arătând, dacă așa ceva era posibil, și mai ciufulit și cu ochii și mai înflăcărați decât înainte.

— Iată-mă! anunță el. N-am întârziat prea mult, nu-i așa?

Charlotte își acoperi fața cu mâinile.

— Henry, zise pe un ton sec Benedict Lightwood. Ce plăcere să te vedem! Soția ta ne-a informat pe scurt în legătură cu cea mai nouă invenție a ta. Fosforul, nu-i așa?

— Da!

Henry ridică mândru Fosforul.

— Ăsta e. Și pot să promit că va funcționa după cum a fost descris. Vedeți?

— Ei, nu e nevoie să faci o demonstrație, zise Benedict repezit, dar era deja prea târziu. Henry apăsase butonul.

Urmă o flacără luminoasă, iar luminile din bibliotecă se stinseră brusc. Tessa se uita acum țintă la un pătrat negru, neluminat, din podea. De jos se auziră proteste. Urmă un țipăt, iar ceva căzu la pământ și se zdrobi. Pe deasupra tuturor zgomotelor se auzi cum Benedict Lightwood înjura fără oprire.

Will se uită într-acolo și zâmbi.

— Puțin ciudat pentru Henry, desigur, remarcă el pe un ton vesel, și totuși, cumva, destul de mulțumitor, nu crezi?

Tessa nu putu să nu aprobe ambele remarci.

10
REGI ȘI PRINȚI PALIZI

Zării Regi palizi, și tot așa și Prinți,
Livizi războinici – toți păliți de moarte[31].
- John Keats, „La Belle Dame Merci”

În timp ce trăsura huruia pe Strand, Will ridică o mână pe care purta o mănușă neagră și trase una dintre perdelele de catifea, lăsând să pătrundă în interiorul întunecat al trăsurii o rază de lumină gălbuie de la lămpile cu gaz.

— Arată de parcă stă să plouă în seara asta, zise el.

Tessa îi urmări privirea; dincolo de ferestre, cerul era cenușiu ca uleiul, acoperit de nori - ceva obișnuit pentru Londra, gândi ea. Bărbați cu pălării și haine lungi, negre se grăbeau pe trotuar, pe ambele părți ale străzii, cu umerii aplecați pentru a înfrunta vântul tăios care ridica praf de cărbune, bălegar de la cai și tot felul de alte lucruri, biciuindu-le ochii. Încă o dată, Tessei i se păru că simte mirosul râului.

— Acolo, drept în mijlocul străzii, e o *biserică*? se întrebă ea cu voce tare.

— Este St. Mary le Strand, spuse Will. Are o poveste lungă, dar n-am de gând să ți-o spun acum. Ai fost atentă la ce ți-am zis?

— Am fost, răspunse Tessa, până când ai început să vorbești despre ploaie. Cui îi pasă de ploaie? Suntem în drum spre un fel de… eveniment social de-al vampirilor, și n-am nici cea mai vagă idee cum ar trebui să mă comport,

[31] John Keats, *Scrisori*, traducere de Cecilia Melinescu Burcescu, Editura Univers, București, 1974.

și până acum nici nu m-ați prea ajutat.

Will schiță un zâmbet.

— Fii doar prudentă. Când ajungem în casă, nu ai voie să te uiți spre mine ca să-mi ceri ajutor sau instrucții. Ține minte, eu sunt subjugatul tău uman. Mă ții pe lângă tine pentru sânge - sânge ori de câte ori vrei -, și nimic altceva.

— Adică nu ai de gând să vorbești în seara asta, spuse Tessa. Deloc.

— Nu dacă nu-mi dai tu instrucții să o fac, zise Will.

— Poate că va fi o seară mai bună decât am crezut.

Will păru să n-o fi auzit. Cu mâna dreaptă își lega manșeta la încheietura mâinii stângi, unde purta un cuțit metalic. Se uita atent pe fereastră, ca și când ar fi văzut ceva ce ea nu vedea încă.

— Ai putea crede că vampirii sunt niște monștri sălbatici, dar nu adevărat. Sunt la fel de cultivați pe cât sunt de cruzi. Cuțite ascuțite pe tocila umanității.

În lumina slabă se văzu cum își încleștă maxilarul.

— Va trebui să încerci să te descurci. Și, pentru numele lui Dumnezeu, dacă nu poți, mai bine nu spui nimic. Au un simț al etichetei opac și torturant. O gafă socială serioasă ar putea însemna moartea pe loc.

Tessa își împreună mâinile în poală. Erau reci. Simțea răceala pielii lui Camille chiar și prin mănuși.

— Glumești? Așa cum te-ai comportat în bibliotecă, cum ai lăsat cartea aia să cadă?

— Nu - vocea lui păru să vină de departe.

— Will, mă înspăimânți, zise Tessa, înainte să-și poată stăpâni cuvintele.

Se încordă, așteptându-se la ironii. Will își luă privirea de la fereastră și se uită la ea, ca și când și-ar fi dat brusc seama de ceva.

— Tess, spuse el, iar Tessa se înfioră o clipă.

Nimeni nu o mai strigase vreodată Tess. Uneori, fratele ei o striga Tessie, dar atât.

— Știi că nu trebuie să faci asta dacă nu vrei.

Respiră adânc, deși nu simțea nevoia.

— Și ce să facem? Să întoarcem trăsura și să mergem acasă?

Will își întinse mâinile și i le cuprinse pe ale ei. Mâinile lui Camille erau atât de mici, încât mâinile lui, acoperite de mănuși, părură să le înghită cu totul.

— Unul pentru toți, și toți pentru unul, spuse el.

Tessa zâmbi ușor.

— *Cei trei mușchetari*?

Îi susținu privirea cu privirea lui fermă. Ochii lui albaștri erau foarte întunecați, ba chiar unici. Cunoscuse și până atunci oameni cu ochi albaștri, dar aceștia erau întotdeauna de o nuanță deschisă. Ai lui Will aveau culoarea cerului la lăsarea nopții, umbriți de gene lungi. El zise:

— Uneori, când trebuie să fac ceva ce nu vreau, pretind că sunt un personaj dintr-o carte. E mai ușor să știi ce-ar face ei.

— Zău? Și cine pretinzi că ești? D'Artagnan? întrebă Tessa, numindu-l pe singurul dintre mușchetari pe care și-l putea aminti.

— „Este lucrul cel mai bun pe care-l pot face eu și pe care l-am făcut vreodată", cită Will. „Iar odihna spre care mă îndrept este, de departe, cea mai deplină din câte am cunoscut vreodată."[32]

— Sydney Carton? Dar ai zis că urăști *Poveste despre două orașe*!

— Nu chiar.

Will părea să n-aibă nici o problemă în a minți.

— Iar Sydney Carton a fost un bețiv desfrânat.

— Exact. A fost odată un om care nu valora nimic și care știa că nu valorează nimic, și totuși, oricât de mult încerca să-și înece sufletul, exista întotdeauna în el o parte capabilă de fapte mari, zise Will șoptit. Ce-i spune el lui

[32] Charles Dickens - *Poveste despre două orașe*, traducere de Antoaneta Ralian, Editura Eminescu, București, 1973.

Lucie Manette? Că, deși e slab, încă poate să ardă?

Tessa, care citise *Poveste despre două orașe* de nenumărate ori, șopti, ezitând:

— „Și totuși am avut slăbiciunea, și am încă această slăbiciune, de a dori să afli cu câtă neașteptată dibăcie ai ațâțat mormanul de scrum, care sunt eu, prefăcându-l în foc.”[33] Dar asta s-a întâmplat fiindcă îl iubea.

— Da, spuse Will. El o iubea destul ca să știe că îi va fi mai bine fără el.

Îi ținea în continuare mâinile într-ale lui, iar căldura lor o frigea prin mănuși. Afară bătea un vânt tăios, care, atunci când traversaseră curtea Institutului pentru a ajunge la trăsură, îi ciufulise părul negru ca tușul. Îl făcea să pară mai tânăr, și mai vulnerabil - iar ochii lui erau și ei vulnerabili, deschiși precum o ușă. Felul în care o privea - n-ar fi crezut că Will ar putea, sau ar vrea, să se uite la cineva așa. Dacă s-ar fi putut îmbujora, gândi ea, ce-ar mai fi roșit în momentul acela!

Iar apoi își dori să nu se fi gândit la asta. Căci acel gând ducea inevitabil și în mod neplăcut la altul: acum, el o privea pe ea sau pe Camille, care era, într-adevăr, deosebit de frumoasă? Cum de i se schimbase așa expresia? O putea vedea pe Tessa sub deghizare, sau doar cochilia ei?

Se feri, trăgându-și mâinile dintr-ale lui, deși strânsoarea era fermă. Îi luă puțin să și le elibereze.

— Tessa… începu el, dar înainte să poată spune mai mult, trăsura în opri cu o smucitură, făcând perdelele din catifea să se legene.

Thomas, de pe capră, strigă:

— Am ajuns.

După ce trase aer în piept, Will deschise ușa și sări pe trotuar, ridicând mâna să o ajute și pe ea să coboare.

Când coborî din trăsură, Tessa aplecă puțin capul, ca să nu zdrobească vreunul dintre trandafirii de pe pălăria lui Camille. Deși Will purta mănuși, la fel ca și ea, aproape că i

[33] *Ibidem*.

se părea că simte pulsația sângelui lui sub piele, chiar și prin două straturi de material care îi separa. Era îmbujorat, și ea se întrebă dacă frigul îi adusese sângele în obraji, sau altceva. Se aflau în fața unei case înalte, albe, cu coloane albe la intrare. Casele care o înconjurau îi semănau, ca niște șiruri de piese de domino de culoare deschisă. La capătul unui rând de trepte albe se găsea o ușă dublă, vopsită în negru. Aceasta era deschisă larg, iar Tessa vedea cum flăcările lumânărilor din interior străluceau asemenea unei perdele.

Se întoarse să-l privească pe Will. În spatele lui, Thomas stătea pe capra trăsurii, cu pălăria trasă pe frunte pentru a-și ascunde chipul. Pistolul cu mânerul de argint îndesat în buzunarul jiletcii lui era complet ascuns vederii.

Undeva, într-un colț al minții ei, Tessa o simți pe Camille râzând și înțelese, fără să-și dea seama cum anume, că femeia-vampir se distrează pentru că ea îl admira pe Will. Acolo erai, gândi Tessa, simțind o ușurare, în ciuda enervării ei. Începuse să se teamă că vocea interioară a lui Camille n-avea să ajungă niciodată la ea.

Se îndepărtă de Will, ridicând capul. Pentru ea postura maiestuoasă nu era firească, dar pentru Camille, da.

— Nu mi te vei adresa cu Tessa, ci așa cum ar face-o un servitor, zise ea zâmbind. Acum hai să mergem - făcu un gest ferm din cap spre trepte și porni fără să se uite înapoi să vadă dacă el o urma.

Un lacheu îmbrăcat elegant aștepta în capul scărilor.

— Înălțimea Voastră, murmură el, și când făcu o plecăciune.

Tessa îi văzu pe gât cele două înțepături de colți, chiar deasupra gulerului.

Întoarse capul să-l vadă pe Will în spatele ei, și când se pregăti să i-l prezinte lacheului, vocea lui Camille îi șopti în minte: *Nu ne prezentăm animalele de companie umane unii altora. Ei sunt proprietatea noastră fără nume, numai dacă nu cumva alegem noi să le dăm nume*.

Îhh! gândi Tessa. În dezgustul ei, de-abia observă că lacheul o conducea de-a lungul unui coridor, și apoi într-o sală mare cu podeaua din marmură. Făcu încă o plecăciune, apoi se îndepărtă; Will se așeză lângă ea, și pentru o clipă se uitară amândoi mirați în jur. Spațiul era luminat doar de lumânări. Din loc în loc se vedeau zeci de candelabre din aur, cu lumânări albe, mari aprinse. De pe pereți se întindeau mâini sculptate în marmură, fiecare ținând o candelă roșie, iar dârele de ceară roșie înfloreau precum trandafirii de-a lungul marmurei sculptate.

Și printre candelabre mergeau vampirii, cu fețele albe ca norii, cu mișcări grațioase, lichide, și ciudate. Tessa vedea cât de bine semănau cu Camille, trăsăturile pe care le aveau în comun - tenul fără pori, ochii de culoarea pietrelor prețioase, obrajii palizi, colorați artificial cu roșu. Unii păreau mai umani decât alții; mulți erau îmbrăcați după moda anilor trecuți - pantaloni până la genunchi și lavaliere, fuste ca ale Mariei Antoaneta, sau strânse în pliuri la spate, manșete din dantelă și volane din in. Tessa scrută agitată încăperea în căutarea unei siluete cunoscute cu păr blond, dar Nathaniel nu se zărea nicăieri. În schimb, încercă să nu se zgâiască la o femeie înaltă, scheletică, îmbrăcată după moda secolului precedent și purtând o perucă mare și pudrată din belșug. Fața ei era țeapănă și îngrozitoare, mai albă decât pudra albă din păr. Se numea Lady Delilah, îi șopti Tessei în minte vocea lui Camille. Lady Delilah ținea de mână o siluetă slabă, iar Tessa se blocă - un copil, în acest loc? Dar când silueta se întoarse, văzu că era tot un vampir, cu un chip copilăresc și cu ochi negri ca smoala. Îi zâmbi Tessei, dezvelindu-și caninii.

— Trebuie să-l căutăm pe Magnus Bane, îi șopti Will. El trebuie să ne ghideze prin nebunia asta. O să ți-l arăt, dacă-l văd.

Tessa se pregătea să-i spună că îl va recunoaște Camille pentru ea pe Magnus, când văzu silueta unui bărbat suplu cu o claie de păr blond, îmbrăcat în frac. Simți că-i sare

inima din piept, apoi, când se întoarse spre ea, se simți brusc dezamăgită. Nu era Nathaniel. Bărbatul era un vampir, cu fața palidă, osoasă. Părul lui nu era galben, ca al lui Nate, dar părea aproape decolorat în lumina lumânărilor. Îi făcu Tessei cu ochiul și se îndreptă spre ea, croindu-și loc prin mulțime. Nu erau numai vampiri acolo, observă Tessa, ci și subjugați umani. Aceștia purtau tăvi strălucitoare, iar pe tăvi erau seturi de pahare goale. Lângă pahare erau înșirate mai multe ustensile din argint, toate ascuțite. Cuțite, desigur, și niște unelte subțiri, precum sulele pe care le folosesc cizmarii ca să găurească pielea.

În timp ce Tessa, confuză la culme, nu-și putea lua privirea de la el, unul dintre subjugați fu oprit de femeia cu perucă albă pudrată. Pocni poruncitor din degete, și întunericitul, un băiat palid, îmbrăcat cu jachetă și pantaloni de culoare cenușie, își întoarse ascultător capul într-o parte. După ce luă o sulă subțire de pe tavă cu degetele ei osoase, femeia-vampir împunse pielea băiatului pe gât, chiar sub mandibulă. Pentru că îi tremura mâna, paharele se ciocniră cu clinchete pe tavă, dar el nu dădu drumul tăvii, nici măcar când femeia luă un pahar și i-l apăsă pe gât, astfel încât sângele se scurse într-un fir subțire în pahar.

Tessei i se strânse stomacul, într-un amestec ciudat de repulsie și de foame; nu putea să nu simtă că-i era foame, deși senzația îi aparținea lui Camille, nu ei. Totuși, mai puternică decât setea era groaza ei. Urmări cu privirea cum femeia-vampir duse paharul la buze și, în timp ce bău, băiatul uman rămase în picioare, cu fața pământie și tremurând. Vru să-l apuce pe Will de mână, dar o baroneasă-vampir nu-și ținea niciodată subjugatul de mână. Își îndreptă spinarea și-l chemă lângă ea cu un pocnet din degete. El o privi surprins, apoi i se alătură, străduindu-se în mod vizibil să-și ascundă enervarea. Dar trebuia s-o ascundă.

— Doar n-o să pleci să bântui, William, zise ea cu o privire plină de subînțeles. Nu vreau să te pierd în mulțime.

Will se strâmbă.

— Încep să am un sentiment ciudat că te cam bucuri de asta, îi spuse el în șoaptă.

— Nu e nimic ciudat.

Simțindu-se incredibil de îndrăzneață, Tessa îl împunse sub bărbie cu vârful evantaiului ei din dantelă.

— Pur și simplu ai grijă cum te porți!

— Sunt *atât* de greu de dresat, nu-i așa?

Bărbatul cu părul decolorat ieșise din mulțime, înclinându-și capul spre Tessa.

— Subjugați umani, asta sunt, adăugă, interpretând greșit expresia ei ca fiind confuzie. Și când i-ai dresat cum se cuvine, mor dintr-o cauză sau alta. Delicate creaturi oamenii ăștia. Toți longevivi ca fluturii.

Zâmbi, dezvelindu-și dinții. Pielea lui avea paloarea albăstrie a gheții întărite. Părul îi era aproape alb și îi atârna în șuvițe până la umeri, atingându-i gulerul elegantei haine de culoare neagră. Jiletca lui era din mătase cenușie, cu un model de simboluri argintii contorsionate. Părea un prinț rus desprins din paginile unei cărți.

— Mă bucur să te văd, Lady Belcourt, spuse el, cu un accent care părea, de asemenea, mai mult slav decât franțuzesc. Am zărit cumva o trăsură nouă pe fereastră?

Acesta este de Quincey, șopti vocea lui Camille în mintea Tessei. Brusc, în creierul ei se stârniră imagini asemenea unei fântâni care țâșnește, lăsând să curgă viziuni în loc de apă. Se văzu pe sine dansând cu de Quincey, ținându-și mâinile pe umerii lui; ea, stând în picioare lângă o apă curgătoare, întunecată, sub cerul alb al nopții nordice, privindu-l cum se hrănește din ceva palid și întins în iarbă; ea, stând nemișcată la o masă lungă alături de alți vampiri, cu de Quincey în capul mesei, și el țipând și urlând la ea, și

lovind cu pumnul atât de tare, încât blatul din marmură al mesei crăpa. El îi striga ceva în legătură cu un vârcolac și o relație pe care va ajunge să o regrete. Apoi, se văzu stând singură într-o încăpere, în întuneric, plângând, și pe de Quincey intrând și îngenunchind lângă fotoliul ei și luând-o de mână, vrând să o mângâie, deși el fusese cel care îi produsese durerea. *Vampirii pot să plângă?* gândi întâi Tessa, iar apoi: *Alexei de Quincey și Camille Belcourt sau cunoscut de mult. Au fost cândva prieteni, iar el se crede încă prietenul ei*.

— Într-adevăr, Alexei, spuse ea, și în timp ce rosti asta, își dădu seama că acesta era numele pe care încercase să și-l amintească în timpul cinei din seara precedentă, numele străin pe care îl rostiseră Surorile Întunecate. *Alexei*. Am vrut ceva puțin mai… încăpător - întinse mâna și rămase nemișcată în timp ce el i-o săruta, atingându-i pielea cu buzele lui reci.

De Quincey își umezi buzele și își mută privirea de la Tessa la Will.

— Și un nou subjugat, văd. E chiar atrăgător - întinse mâna subțire, albă, și își plimbă degetul arătător de pe obrazul lui Will până la bărbie. Ce culoare neobișnuită, observă el cu voce tare. Și ochii aceștia.

— Mulțumesc, răspunse Tessa așa cum ar fi făcut-o cineva dacă ar fi primit un compliment pentru alegerea plină de gust a tapetului.

Privi agitată cum de Quincey se apropie și mai tare de Will, care părea palid și încordat. Se întreba dacă avea probleme să-și țină firea în timp ce, cu siguranță, toți nervii lui urlau *Dușmanul! Dușmanul!*

De Quincey își coborî mai departe degetul de pe bărbia lui Will spre gât, până la punctul de pe claviculă unde i se simțea pulsul.

— Iată, spuse el, și de data asta, când zâmbi, își dădu la iveală colții albi.

Aceștia erau ascuțiți și fini la vârfuri, ca acele. Își plecă

pleoapele languroase și greoaie, iar vocea i se îngroșă când spuse:

— Nu te superi, Camille, nu-i așa, dacă mușc o dată…

Tessa văzu alb în fața ochilor. Îl văzu din nou pe de Quincey, cu partea din față a cămășii sale albe mânjită de sânge, și apoi văzu un trup atârnând spânzurat invers de un copac la capătul apei curgătoare întunecate, cu degetele albe legănându-i-se în apele negre…

Mâna ei tăie aerul, mai iute decât își imaginase vreodată că s-ar putea mișca, și îl prinse pe de Quincey de încheieturi.

— Dragul meu, nu, spuse ea pe un ton mieros. Mi-ar plăcea foarte mult să-l țin pentru mine încă puțin. Știi, uneori îți pierzi apetitul - clipi încet.

De Quincey chicoti.

— Pentru tine, Camille, o să fac eforturi să mă abțin.

Își eliberă încheietura, și pentru o clipă, dincolo de flirt, Tessei i se păru că zărește o licărire de mânie în ochii lui, repede mascată.

— În onoarea îndelungatei noastre relații.

— Mulțumesc, Alexei.

— Te-ai mai gândit, draga mea, zise el, la oferta mea de a deveni membră a clubului Pandemonium? Știu că mundanii te plictisesc, dar ei sunt doar o sursă de fonduri, nimic mai mult. Noi, cei din consiliul de conducere, suntem pe punctul de a face niște… descoperiri foarte incitante. Putere dincolo de cele mai sălbatice vise ale tale, Camille.

Tessa așteptă, dar vocea lui Camille dinăuntrul ei nu se auzi. De ce? Se străduia să-și înăbușe panica și reuși să-i zâmbească lui de Quincey.

— Visele mele, zise ea, sperând că el va crede că răgușeala din voce se datora amuzamentului, nu fricii, pot fi cu mult mai sălbatice decât ți-ai închipui.

Era sigură că, de lângă ea, Will îi aruncase o privire surprinsă; totuși, adoptă repede o expresie de nepăsare și se uită în altă parte. De Quincey, cu ochii săi strălucitori,

zâmbi.

— Îți cer doar să te gândești la oferta mea, Camille. Iar acum trebuie să mă ocup și de ceilalți invitați. Sunt convins că te voi vedea la ceremonie?

Amețită, ea pur și simplu încuviință din cap.

— Desigur.

De Quincey se înclină, se întoarse și dispăru în mulțime. Tessa răsuflă. Nu realizase că-și ținuse respirația.

— Nu, spuse Will blând. Vampirii nu au nevoie să respire, nu uita.

— Dumnezeule, Will!

Tessa își dădu seama că tremura.

— Te-ar fi mușcat.

Ochii lui Will erau întunecați de mânie.

— Înainte de asta l-aș fi omorât.

O voce vorbi de undeva de foarte aproape.

— Și atunci ați fi fost morți amândoi.

Tessa se întoarse și văzu un bărbat înalt care apăruse chiar în spatele ei, pe tăcute, ca și când ar fi plutit acolo precum fumul. Purta o jachetă din brocart atent lucrat, părând să provină din secolul precedent, cu un jabou din dantelă albă la guler și cu manșete. Sub jacheta lungă, Tessa zări pantalonii scurți până la genunchi, și pantofii înalți, cu cataramă. Părul său era ca mătasea aspră și neagră, atât de negru, încât avea o tentă albăstrie; pielea îi era măslinie, iar trăsăturile, asemănătoare cu cele ale lui Jem. Se întrebă dacă era, ca și el, de origine străină. Într-o ureche avea un cercel din argint de care atârna un diamant de mărimea unui deget, aruncând scânteieri în lumină, iar pe mânerul bastonului său de argint erau încrustate alte diamante. Părea să strălucească în întregime, ca o lampa-vrăjitoarei. Tessa îl privi lung; nu mai văzuse niciodată pe cineva îmbrăcat după o asemenea modă nebunească.

— *Acesta* este Magnus, șopti Will pe un ton liniștit, părând ușurat, Magnus Bane.

— Draga mea Camille, zise Magnus, îngenunchind să-i sărute mâna înmănușată. A trecut prea mult de când nu ne-am văzut.

În clipa în care el o atinse, amintirile lui Camille o inundară - amintiri cu Magnus ținând-o în brațe, sărutând-o, atingând-o într-un mod deosebit de intim. Tessa își trase mâna brusc, cu un icnet. *A, iată-te*, gândi ea plină de resentimente la adresa lui Camille.

— Înțeleg, murmură el, ridicându-se.

Când îi întâlni ochii, Tessa aproape că se simți tulburată: erau verzi-aurii, cu pupile înguste, ca ochii unei pisici așezați pe o față deosebit de umană. Radiau de o veselie strălucitoare. Spre deosebire de Will, ai cărui ochi păstrau o urmă de tristețe chiar și când se amuza, ochii lui Magnus erau plini de o bucurie surprinzătoare. Privea pieziș și arătă cu un zvâcnet al bărbiei spre capătul îndepărtat al încăperii, ceea ce însemna că Tessa trebuia să-l urmeze.

— Vino, există o cameră privată unde putem vorbi.

Ametită, Tessa îl urmă, împreună cu Will. Își imagina ea cumva, sau fețele albe ale vampirilor se întorseseră pentru a o urmări? O femeie-vampir roșcată îmbrăcată cu o rochie albastră elegantă o privi încruntată când trecu pe lângă ea; vocea lui Camille îi șopti că femeia era geloasă pe atenția pe care i-o acordase de Quincey. Tessa răsuflă ușurată când Magnus ajunse în cele din urmă la o ușă - atât de abil mascată în panourile zidului, încât ea nu-și dădu seama că era o ușă, până când magicianul nu făcu să apară o cheie. El o deschise cu un zgomot ușor. Will și Tessa îl urmară înăuntru.

Încăperea era o bibliotecă, în mod evident foarte rar folosită; deși pe toți pereții erau înșirate volume, acestea erau pline de praf, ca și perdelele de catifea care atârnau la ferestre. Când ușa se închise în urma lor, lumina din încăpere scăzu; înainte ca Tessa să poată spune ceva, Magnus pocni din degete și două focuri gemene se aprinseră în șemineurile aflate de o parte și de cealaltă a

încăperii. Flăcările erau albastre, iar focul avea o aromă puternică de bețișoare parfumate aprinse.

— O!

Tessa nu-și putu stăpâni o mică exclamație de surpriză.

Cu un zâmbet, Magnus se așeză pe masa mare cu blat din marmură aflată în centrul încăperii și se întinse pe o parte, sprijinindu-și capul pe mână.

— N-ai văzut niciodată un magician executând numere de magie până acum?

Will oftă enervat.

— Te rog, Magnus, abține-te să o necăjești. Cred că ți-a spus Camille că ea știe foarte puține lucruri despre Lumea din Umbră.

— Așa e, zise Magnus fără să-și ceară scuze, dar e greu de crezut, dacă ținem cont de ce poate ea să facă - o fixă cu privirea pe Tessa. Ți-am văzut chipul când ți-am sărutat mâna. Ai știut imediat cine sunt, nu-i așa? Știi ce știe și Camille. Există unii magicieni și demoni care se pot transforma, care pot lua orice formă. Dar n-am auzit niciodată de cineva care să poată face ceea ce faci tu.

— Nu se poate spune cu siguranță că sunt magician, zise Tessa. Charlotte spune că nu sunt însemnată așa cum ar trebui să fie un magician.

— A, ești magiciană. De asta sunt sigur. Doar fiindcă nu ai urechi de liliac…

Magnus o văzu pe Tessa încruntându-se și ridică din sprâncene.

— A, nu *vrei* să fii magiciană, nu-i așa? Disprețuiești ideea.

— Nu m-am gândit niciodată, spuse Tessa în șoaptă, că aș fi altceva decât om.

Tonul lui Magnus nu era lipsit de compătimire.

— Sărmana. Acum, că știi adevărul, nu poți să dai înapoi.

— Las-o în pace, Magnus! spuse Will tăios. Eu trebuie să cercetez încăperea. Dacă nu vrei să mă ajuți, cel puțin încearcă să n-o mai chinui pe Tessa între timp.

Se apropie de biroul mare din stejar aflat într-un colț și începu să scormonească printre hârtii.

Magnus se uită la Tessa și îi făcu cu ochiul.

— Cred că e gelos, îi șopti el conspirativ.

Tessa clătină din cap și se duse spre cel mai apropiat raft de cărți. Pe mijlocul raftului era o carte deschisă, sprijinită ca și când ar fi fost expusă. Paginile erau acoperite cu figuri luminoase, complicate, unele părți din ilustrații strălucind ca și când ar fi fost pictate cu aur pe un pergament. Tessa exclamă surprinsă:

— E o Biblie!

— Te uimește? o întrebă Magnus.

— Credeam că vampirii nu pot atinge lucruri sfinte.

— Depinde de vampir, cât timp a trăit, ce soi de credință a avut. De fapt, de Quincey colecționează Biblii vechi. Zice că e greu să găsești o altă carte cu atât de mult sânge în paginile ei.

Tessa aruncă o privire spre ușa închisă. De dincolo se auzea un zumzet de voci.

— Nu vom stârni tot soiul de comentarii dacă ne ascundem în felul ăsta? Ceilalți - vampirii - sunt sigură că ne-au privit lung când am intrat aici.

— L-au privit lung pe Will - zâmbetul lui Magnus era la fel de lipsit de vigoare ca al unui vampir, deși el nu avea colți. Will arată nepotrivit.

Tessa îi aruncă o privire lui Will, care scotocea prin sertarele biroului cu mâinile acoperite cu mănuși.

— Mi se pare greu de crezut, când remarca vine de la cineva îmbrăcat ca tine, zise Will.

Magnus îl ignoră.

— Will nu se comportă ca ceilalți subjugați umani. De exemplu, n-o privește numai pe stăpâna sa, cu o adorație fără limite.

— E din cauza pălăriei ăleia monstruoase pe care o poartă, zise Will. Mă scoate din sărite.

— Subjugații umani nu sunt niciodată „scoși din sărite”,

zise Magnus. Ei își adoră stăpânii vampiri, indiferent cum sunt îmbrăcați. Desigur, oaspeții se holbau și fiindcă ei știu de relația mea cu Camille și se întreabă ce am putea face aici, în bibliotecă… singuri, adăugă el ridicând din sprâncene spre Tessa.

Tessa se gândi din nou la viziunile ei.

— De Quincey... I-a spus ceva lui Camille despre faptul că regretă relația ei cu un vârcolac. A sunat ca și când ar fi comis o crimă.

Magnus, care stătea acum întins pe spate și-și răsucea bastonul deasupra capului, ridică din umeri.

— Pentru el, ar fi o crimă. Vampirii și vârcolacii se urăsc reciproc. Pretind că motivul ar fi faptul că cele două rase de demoni care le-au dat naștere erau implicate într-o bătălie sângeroasă, dar după părerea mea, e pur și simplu pentru că sunt cu toții prădători. Și prădătorii urăsc întotdeauna incursiunile pe teritoriile lor. Nu că vampirii ar fi pasionați de spiritele naturii, și nici de cei ca mine, dar de Quincey mai degrabă mă place. Crede că suntem prieteni. De fapt, bănuiesc că i-ar plăcea să fim mai mult decât prieteni.

Magnus rânji, spre uimirea Tessei.

— Dar îl disprețuiesc, deși el nu știe asta.

— Atunci, de ce să pierzi vremea cu el? îl întrebă Will, care se apropiase de un birou înalt aflat între două ferestre și îi examina conținutul. De ce vii în casa asta?

— Politică, zise Magnus ridicând din nou din umeri. El e conductorul clanului; în ceea ce o privește pe Camille, dacă nu ar veni la petrecerile lui atunci când este invitată, ar considera că îl insultă. Iar în ceea ce mă privește, să o las să meargă singură ar fi o… neglijență. De Quincey e periculos, și nu mai puțin periculos pentru cei din neamul lui. Mai ales pentru cei care nu i-au făcut pe plac în trecut.

— Atunci ar trebui să... începu Will, dar se întrerupse brusc. Am găsit ceva, zise el oprindu-se. Poate că ar trebui să arunci o privire la asta, Magnus.

Will se apropie de masă și puse pe ea un fel de hârtie lungă, rulată. Îi făcu semn Tessei să li se alăture, apoi derulă hârtia pe masă.

— În birou nu era mai nimic interesant, dar am găsit asta ascunsă într-un sertar fals din dulap. Magnus, ce părere ai?

Tessa, care se așezase la masă lângă Will, se uită la hârtie. Avea desenată pe ea o schiță grosolană a unui schelet uman făcut din pistoane, roți dințate și plăci din metal prelucrat manual. Craniul avea o mandibulă cu balamale, orbite pentru ochi și o gură care se termina chiar în spatele dinților. În piept exista și un panou, exact ca al Mirandei. Pe toată partea stângă a paginii erau mâzgălite niște note, într-o limbă pe care Tessa n-o putu descifra. Literele îi erau complet necunoscute.

— Schița unui automat, zise Magnus, lăsându-și capul într-o parte. O ființă omenească artificială. Oamenii au fost întotdeauna fascinați de creaturi, bănuiesc că motivul e faptul că acești umanoizi nu pot muri sau nu pot fi răniți. Ați citit vreodată *Cartea cunoștințelor despre dispozitive mecanice ingenioase*?

— Nici măcar n-am auzit de ea, zise Will. Sunt cumva acolo mlaștini sumbre, învăluite în cețuri misterioase? Mirese fantomatice bântuind sălile castelelor luminate? Un tip chipeș care aleargă să salveze o fecioară frumoasă, dar fără bani?

— Nu, răspunse Magnus. Cam până la jumătatea cărții e vorba mai degrabă despre niște scandaloase roți dințate, dar zău, în mare parte e cam seacă.

— Atunci, nici Tessa n-a citit-o, zise Will.

Tessa se uită urât la el, dar nu spuse nimic; n-o citise, și n-avea chef să-l lase pe Will să o necăjească.

— Bine, atunci, zise Magnus. A fost scrisă de un cărturar arab, cu două secole înainte de Leonardo da Vinci, și descrie cum pot fi construite mașinile și cum acestea pot imita acțiunile ființelor umane. Acum, nu e nimic alarmant

în sine. Dar asta - degetul lui Magnus trecu peste notițele din stânga paginii - e ceea ce mă îngrijorează.

Will se aplecă să vadă mai bine. Mâneca lui atinse brațul Tessei.

— Da, despre asta am vrut să te întreb. E o vrajă?

Magnus dădu din cap a încuviințare.

— O vrajă de legare. Menită să infuzeze energie demonică într-un obiect inanimat, dându-i astfel acelui obiect un soi de viață. Am mai văzut vraja asta. Înainte de Acorduri, vampirilor le plăcea să se distreze creând mici mecanisme demonice precum cutiile muzicale care cântau numai noaptea, caii mecanici care puteau fi călăriți numai după asfințit, genul ăsta de prostioare - bătu gânditor cu degetele în mânerul bastonului. Una dintre marile probleme în crearea de automate convingătoare a fost întotdeauna, desigur, înfățișarea lor. Nici un alt material nu prea aduce cu pielea umană.

— Dar dacă cineva ar folosi-o? Adică, pielea umană? întrebă Tessa.

Magnus tăcu o fracțiune de secundă.

— Pentru inventatorii umani, problema e, hmm, evidentă. Conservarea pielii îi distruge înfățișarea. S-ar impune folosirea magiei. Și tot magia pentru a lega energia demonică de corpul mecanic.

— Și la ce ar duce asta? întrebă Will pe un ton tăios.

— Au fost construite automate care să scrie poeme, care să deseneze peisaje, dar acelea sunt numai programate pentru a crea. Nu au propria lor creativitate și imaginație. Totuși, animat de o energie demonică, un automat ar avea într-o oarecare măsură gândire și voință proprii. Dar orice spirit legat este supus sclaviei. În mod inevitabil ar fi pe deplin obedient față de oricine ar fi făcut legarea.

— O armată mecanică, zise Will, și în vocea lui se simți un soi de umor amar. Născuți nici din Rai și nici din Iad.

— N-aș merge chiar atât de departe, zise Magnus. E greu să faci rost de energiile demonice. Trebuie să invoci

demonii, apoi să-i legi, și știi cât e de dificil procesul ăsta. Să obții atâta energie demonică cât să ajungă pentru a crea o armată ar fi aproape imposibil și extraordinar de riscant. Chiar și pentru un ticălos cu o minte malefică, așa cum e de Quincey.

— Înțeleg, spuse Will luând hârtia și vârând-o în jachetă. Îți rămân dator pentru ajutor, Magnus.

Magnus păru ușor încurcat, dar îi răspunse curtenitor:

— Pentru nimic.

— Aș zice că nu ți-ar părea rău să-l vezi pe de Quincey înlocuit de un alt vampir, zise Will. L-ai surprins, de fapt, încălcând Legea?

— O dată. Am fost invitat aici să fiu martor la una dintre „ceremoniile" lui. După cum au evoluat lucrurile… adăugă Magnus întunecându-se la față. Haideți să vă arăt.

Se întoarse și se duse spre raftul pe care-l examinase Tessa mai devreme, făcându-le un gest cu mâna să i se alăture. Will și Tessa îl urmară. Magnus pocni iar din degete, și în timp ce țâșneau scântei albastre, Biblia ilustrată alunecă într-o parte, lăsând la vedere o mică gaură care fusese tăiată în lemn în spatele raftului. Tessa se aplecă surprinsă și văzu că aceasta dădea spre o încăpere elegantă pentru muzică. Cel puțin, asta crezu la început, văzând scaunele așezate în șiruri cu fața spre fundul încăperii; alcătuiau un soi de teatru. Candelabrele aprinse erau pregătite pentru a asigura iluminatul. Pereții din spate erau acoperiți cu draperii din satin roșu lungi până-n podea, iar aceasta era ușor înălțată, creând un soi de scenă mobilă. Acolo nu se găsea nimic, cu excepția unui singur scaun de lemn, cu spătar înalt.

Pe brațele scaunului erau prinse cătușe din oțel, care străluceau la lumina lumânărilor asemenea elitrelor unei insecte. Lemnul scaunului era pătat ici și colo de ceva roșu. Tessa văzu că picioarele acestuia erau prinse de podea.

— Aici își desfășoară ei micile lor… spectacole, zise

Magnus, cu un ton de dezgust în voce. Aduc un om și-l leagă - pe el sau pe ea - de scaun. Apoi, pe rând, sug sângele victimei încet, în timp ce mulțimea privește și aplaudă.

— Și asta le face plăcere? întrebă Will, dezgustul din glasul lui fiind mai mult decât o nuanță. Durerea mundanilor? Teama lor?

— Nu toți Copiii Nopții sunt așa, spuse Magnus calm. Aceștia sunt cei mai răi dintre ei.

— Și victimele, zise Will, unde și le găsesc?

— În mare parte, infractori, răspunse Magnus. Bețivi, dependenți de droguri, târfe. Cei uitați și cei decăzuți. Cei cărora nu li se va simți lipsa - îl privi fix pe Will. Ai vrea să detaliezi puțin planul?

— Începem atunci când vedem că este încălcată Legea, zise Will. În clipa în care un vampir face prima mișcare pentru a răni un om, voi anunța Enclava. Și ei vor ataca.

— Zău, zise Magnus. Și cum intra?

— Să nu-ți faci griji în privința asta, zise Will calm. Treaba ta este să o duci afară pe Tessa când dau eu semnalul și să ai grijă să fie în siguranță. Thomas așteaptă afară cu trăsura. Urcați în ea și vă întoarceți la Institut.

— Dar mi-aș irosi talentele dacă-mi ceri să am grijă de o fată care poate și singură să-și poarte de grijă, spuse Magnus. Cu siguranță că m-ai putea folosi…

— Asta este o misiune a vânătorilor de umbre, zise Will. Noi facem Legea și noi aplicăm Legea. Ajutorul pe care ni l-ai dat până acum a fost neprețuit, dar nu îți cerem mai mult.

Magnus întâlni privirea Tessei peste umărul lui Will; se uită la ea abătut.

— Mândra izolare a nefilimilor. Te folosesc când vor ei să te folosească, dar nu pot să accepte să împartă victoria cu cei din Lumea de Jos.

Tessa se întoarse spre Will.

— Mă îndepărtezi și pe mine înainte să înceapă lupta?

— Trebuie, spuse Will. Ar fi mai bine pentru Camille să nu fie văzută cooperând cu vânătorii de umbre.

— Asta e o prostie, zise Tessa. De Quincey o să-și dea seama că eu... că ea... te-a adus aici. O să-și dea seama că a mințit în legătură cu locul în care te-a găsit. Oare ea n-o să creadă că, după toate astea, restul clanului o va considera trădătoare?

Undeva, într-un colț al minții ei, râsul ușor al lui Camille răsuna ca torsul unei pisici. Nu părea speriată.

Will și Magnus schimbară câteva priviri.

— Ea se așteaptă, zise Magnus, ca nici măcar un singur vampir dintre cei care se află aici în seara asta să nu supraviețuiască pentru a o acuza.

— Morții nu pot spune povești, zise Will pe un ton blând.

Lumina pâlpâitoare din încăpere îi picta fața în nuanțe alternante de negru și de auriu. Își ținea maxilarul încleștat, uitându-se spre gaura din perete cu ochii mijiți.

— Priviți!

Se îngrămădiră toți trei să ajungă mai aproape de gaura prin care văzură cum ușile batante din celălalt capăt al sălii de muzică se deschideau larg. Dincolo de ele se vedea salonul luminat de multe lumânări; Vampirii începură să curgă în încăpere, ocupându-și locurile din fața „scenei”.

— E timpul, spuse calm Magnus, și acoperi gaura.

* * *

Sala de muzică era aproape plină. Tessa, braț la braț cu Magnus, urmări cum Will își făcea loc prin mulțime, căutând trei locuri alăturate. Își ținea capul plecat, cu ochii în podea, dar chiar și-așa…

— Încă se mai uită la el, îi șopti ea lui Magnus. Adică la Will.

— Bine-nțeles că se uită, zise Magnus.

În timp ce supravegheau încăperea, ochii lui reflectau lumina asemenea ochilor unei pisici.

— Uită-te la el! Chipul unui înger rău și ochii ca cerul nopții din Iad. E foarte drăgălaș, iar vampirilor le place asta. Aș putea spune că nici mie nu-mi displace, rânji Magnus. Părul negru și ochii albaștri reprezintă combinația mea favorită.

Tessa își netezi buclele aurii.

Magnus ridică din umeri.

— Nimeni nu-i perfect.

Tessa nu mai fu nevoită să răspundă; Will găsise trei scaune alăturate și, cu mâna înmănușată, le făcu semn să vină. Lăsându-l pe Magnus să o conducă spre scaune, încercă să nu dea atenție modului cum îl priveau vampirii. Era adevărat că el era frumos, dar ce treabă aveau ei cu asta? Will era doar o hrană, nu?

Se așeză între Magnus și Will, iar fusta ei din tafta de mătase foșni ca frunzele în vânt. În încăpere era răcoare, invers de cum ar fi fost normal într-o încăpere plină de oameni ale căror trupuri emană căldură. Când Will își duse mâna la buzunarul jiletcii, mâneca i se ridică, dezgolindu-i brațul, și Tessa observă că i se făcuse pielea de găină. Se întreba dacă însoțitorilor umani ai vampirilor le era mereu frig.

Un ropot de șoapte străbătu încăperea, iar Tessa se uită în altă parte. Lumina candelabrelor nu ajungea până în colțurile îndepărtate ale sălii; unele porțiuni din „scenă” erau umbrite, și nici chiar ochii de vampir ai Tessei nu puteau desluși ce se mișca în întuneric, până când nu apăru brusc de Quincey.

Publicul tăcu. Apoi, de Quincey rânji. Era un rânjet maniacal, lăsând la vedere colții și transformându-i chipul. Avea o înfățișare sălbatică, de lup. Un murmur de admirație străbătu încăperea, așa cum un public uman și-ar fi arătat aprecierea față de un actor cu o deosebită prezență scenică.

— Bună seara, zise de Quincey. Bine ați venit, prieteni! Voi, cei care v-ați alăturat mie, aici - zâmbi direct spre

Tessa, care era prea emoționată ca să reacționeze altcumva decât întorcându-i privirea -, sunteți mândrele odrasle ale Copiilor Nopții. Noi nu ne plecăm gâtul sub jugul opresiv numit Lege. Noi nu le răspundem nefilimilor. Și nici nu ne vom abandona străvechile noastre obiceiuri după cheful lor!

Era imposibil să nu observi efectul cuvântării lui de Quincey asupra lui Will. Se încordase ca un arc, cu mâinile strânse în poală și venele ieșindu-i în relief pe gât.

— Avem un prizonier, continuă de Quincey. Fărădelegea lui este că i-a trădat pe Copiii Nopții - mătură cu privirea publicul de vampiri în așteptare. Și care este pedeapsa pentru o asemenea trădare?

— Moartea! strigă o voce, femeia-vampir Delilah.

Se aplecase încordată în scaun, cu o nerăbdare teribilă întipărită pe chip.

Ceilalți vampiri îi preluară strigătul.

— Moartea! Moartea!

Între cortinele care alcătuiau scena mobilă alunecară mai multe siluete. Doi vampiri țineau între ei un bărbat care se zbătea. O glugă neagră îi ascundea trăsăturile. Tessa nu văzu decât că era suplu, probabil tânăr, și murdar, îmbrăcat cu haine fine, dar rupte și zdrențuite. În timp ce vampirii îl trăgeau înainte, picioarele lui goale lăsau dâre însângerate pe scânduri: apoi îl aruncară pe scaun. Tessei îi scăpă un suspin ușor de milă; îl simți pe Will încordându-se alături de ea.

Bărbatul continuă să se zbată, ca o insectă prinsă în ac, în timp ce vampirii îi legau mâinile și picioarele de scaun, iar apoi se îndepărtară. De Quincey rânji, arătându-și din nou colții, care, în timp ce el scrută mulțimea, străluciră ca niște ace de fildeș. Tessa simțea neliniștea vampirilor - și, mai mult decât neliniștea, foamea lor. Nu mai semănau cu publicul binecrescut alcătuit din spectatori umani la o piesă de teatru. Erau asemenea leilor care simt prada, la fel de avizi, foindu-se și aplecându-se în față în scaune, cu

ochii larg deschiși și cu gurile căscate.

— Când poți convoca Enclava? îi șopti Tessa lui Will, precipitat.

Vocea lui părea gâtuită.

— Când varsă sânge. Trebuie să-l *vedem* făcând-o.

— Will…

— Tessa - îi șopti numele adevărat, strângându-i degetele într-ale lui. *Taci*!

Șovăitoare, Tessa se întoarse din nou spre scenă, unde de Quincey se apropia de prizonier, care tremura. Se opri lângă scaun. Întinse mâna, iar degetele lui albe și subțiri mângâiară umărul bărbatului, o mângâiere ușoară ca atingerea unui păianjen. Atunci când mâna vampirului îi alunecă de pe umăr pe gât, prizonierul fu cuprins de convulsii, într-o teroare disperată. De Quincey puse două degete albe pe locul unde se simțea pulsul bărbatului, de parcă ar fi fost un doctor care verifica bătăile inimii unui pacient.

Tessa văzu că de Quincey purta un inel de argint, cu una dintre laturi ascuțită ca un ac, iar când își strânse mâna pumn, aceasta îi pătrunse bărbatului în piele. Se văzu o sclipire argintie, iar prizonierul țipă - primul sunet pe care îl scoase. Acesta i se păru cumva cunoscut Tessei.

Pe gâtul prizonierului apăru o dungă subțire de roșu, ca o buclă de sârmă ruginită. Sângele țâșni și curse în scobitura claviculei. Prizonierul se zbătu și se luptă în timp ce de Quincey, cu fața care acum îi trăda foamea, atinse lichidul roșu cu două degete. Mulțimea șuiera și suspina, reușind cu greu să rămână așezată. Tessa privi spre femeia cu pălăria albă cu pene.

Avea gura deschisă, cu bărbia umedă de salivă.

— Will, murmură Tessa. Will, te rog!

Will se uită în stânga ei, la Magnus.

— Magnus, scoate-o de aici!

Undeva în sinea ei, Tessa se simți revoltată de ideea de a pleca.

— Will, nu, mi-e bine aici…

Vocea lui era liniștită, dar ochii îi ardeau.

— Am mai vorbit deja despre asta. Du-te, sau altfel nu convoc Enclava! Dacă nu pleci, bărbatul va muri!

— Vino!

Magnus, prinzând-o de cot, o ajută să se ridice. Reticentă, ea îi permise totuși magicianului să o ridice în picioare, apoi să o ducă spre ușă. Se uită nerăbdătoare în jur, să vadă dacă remarcase cineva plecarea lor, dar nimeni nu se uita la ei. Toată lumea era atentă la de Quincey și la prizonier, și mulți vampiri erau deja în picioare, șuierând, aclamând și scoțând sunete de foame inumane.

În mulțimea agitată, Will stătea încă pe scaun, aplecându-se în față ca un câine de vânătoare dornic să fie eliberat din lesă. Își strecură mâna stângă în buzunarul jiletcii, și apoi o scoase, ținând între degete un obiect din cupru.

Fosforul.

Magnus deschise ușa din spatele lor.

— Grăbește-te!

Tessa șovăi, privind înapoi spre scenă. De Quincey stătea în picioare în spatele prizonierului. Rânjea cu gura mânjită de sânge. Apoi întinse mâna și apucă gluga.

Will se ridică în picioare, ținând în sus Fosforul. Magnus înjură și o trase pe Tessa de braț. Ea se întoarse pe jumătate, ca și când ar fi vrut să meargă cu el, apoi încremeni când de Quincey smulse gluga neagră pentru a dezvălui chipul prizonierului.

Fața acestuia era umflată și învinețită din cauza loviturilor. Avea un ochi închis, negru și congestionat. Părul său blond i se lipise de creștet, îmbâcsit de sânge și transpirație. Dar nimic din toate astea nu conta; Tessa l-ar fi recunoscut oricum, oriunde. Înțelese acum de ce strigătul lui de durere îi sunase atât de cunoscut.

Era Nathaniel.

11
PUȚINI SUNT ÎNGERI

Dar suntem
Plăpânde firi de om, robiți de timp
Puțini sunt îngeri.[34]
- Shakespeare, *Henric al VIII-lea*

Tessa țipă.

Nu un țipăt omenesc, ci unul de vampir. Aproape că nu-și recunoscu propria voce - semănase cu zgomotul de sticlă care se sparge. De-abia mai târziu își dădu seama că țipătul era, de fapt, format din cuvinte. Ar fi crezut că strigase numele fratelui ei, dar nu o făcuse.

— Will! strigă ea. Will, acum! Fă-o acum!

Un murmur străbătu încăperea. Zeci de chipuri albe se întoarseră brusc spre Tessa. Țipătul ei le tăie pofta de sânge. Pe scenă, de Quincey rămase nemișcat; până și Nathaniel se uita la ea, năucit și cu o privire fixă, ca și când se întreba dacă agonia lui îi provocase țipătul acela.

Cu degetul pe butonul Fosforului, Will ezită. Întâlni privirea Tessei care se afla în cealaltă parte a încăperii. Totul se petrecu într-o fracțiune de secundă, dar de Quincey văzu schimbul lor de priviri. Ca și când ar fi putut să le citească, expresia de pe chip i se schimbă, ridică mâna și arătă spre Will.

— Băiatul, spuse el scârbit. Opriți-l!

Will se uită în altă parte. Vampirii se ridicau deja în picioare, năpustindu-se spre el, cu ochii sclipind de furie și de foame. Privi dincolo de ei, spre de Quincey, care îl fixa

[34] William Shakespeare, *Richard al III-lea, Henric al VIII-lea*, traducere de Dan Grigorescu, Editura Adevărul Holding, București, 2009.

mânios. Îi susținu vampirului privirea, fără nici o urmă de teamă pe chip - nici urmă de ezitare, și nici urmă de surprindere.

— Nu sunt băiat, spuse el. Sunt nefilim.

Și apăsă butonul.

Tessa își acoperi ochii în așteptarea izbucnirii albe de lumină din lampa-vrăjitoarei. În loc de aceasta, se auzi un fâsâit și flăcările candelabrelor se înălțară spre tavan. Zburară scântei, acoperind podeaua cu jar strălucitor și agățându-se de perdele și de rochiile femeilor. Curând, încăperea se umplu de vârtejuri de fum negru și de țipete - ascuțite și îngrozitoare.

Tessa nu-l mai vedea pe Will. Încercă să fugă, dar Magnus - aproape uitase că era și el acolo - o prinse ferm de încheietura mâinii.

— Domnișoară Gray, nu! zise el, și când ea răspunse trăgându-și mâna și mai tare, el adăugă: Domnișoară Gray! Acum ești vampir! Dacă iei foc, o să te aprinzi ca surcelele…

Ca o confirmare a vorbelor lui, în acel moment o scânteie ateriză în vârful perucii albe a lui Lady Delilah. Aceasta izbucni în flăcări. Cu un strigăt, ea încercă să și-o smulgă de pe cap, dar când atinse flăcările cu mâinile, și acestea se aprinseră, de parcă ar fi fost făcute din hârtie, nu din piele. În mai puțin de o secundă, ambele brațe îi ardeau ca niște torțe. Urlând, alergă spre ușă, dar focul fu mai iute decât ea. În câteva secunde, în locul unde stătuse izbucni un rug. Tessa vedea doar conturul unei creaturi înnegrite care țipa și se zvârcolea.

— Înțelegi ce vreau să spun? țipă Magnus în urechea Tessei, străduindu-se să se facă auzit peste urletele vampirilor, care se aruncau într-o parte și-ntr-alta, încercând să evite flăcările.

— Dă-mi drumul! strigă Tessa.

De Quincey sărise în mijlocul mulțimii dezlănțuite; Nathaniel, chircit, rămas singur pe scenă și părând să-și fi

pierdut cunoștința, era ținut în scaun doar de cătușe.

— Cel de acolo e fratele meu. *Fratele* meu!

Magnus se uită lung la ea. Profitând de buimăceala lui, Tessa își eliberă brusc brațul și începu să alerge spre scenă. În încăpere se dezlănțuise haosul: vampirii alergau încoace și-ncolo, mulți dintre ei fugind panicați către ușă. Vampirii care ajunseseră la ușă se împingeau și se îngrămădeau să iasă primii; alții își schimbaseră direcția și se buluceau spre ușile care dădeau spre grădină.

Tessa se feri de un scaun care cădea, și aproape că se lovi cu capul de femeia-vampir roșcată în rochie albastră, care se uitase urât la ea mai devreme. Acum părea îngrozită. Sări spre Tessa, apoi păru să se poticnească. Gura i se deschise într-un țipăt, iar sângele îi țâșni ca dintr-o fântână. Fața i se strânse, schimonosindu-se spre interior, iar pielea i se transformă în pulbere, desprinzându-i-se ca o ploaie de pe craniu. Părul ei roșu se strânse și deveni cenușiu; pielea de pe brațe i se topi și se transformă de asemenea în pulbere. Și cu un ultim strigăt disperat femeia-vampir se prăbuși într-o grămadă de oase și de praf, zăcând pe rochia din satin.

Tessei i se făcu rău, se uită în altă parte, și atunci îl zări pe Will. Stătea chiar în fața ei, ținând un cuțit lung de argint; lama era mânjită cu sânge stacojiu. La fel îi erau și fața, și ochii lui înflăcărați.

— Ce *dracu'* mai cauți încă aici? țipă el la Tessa. Ființă *incredibil* de proastă…

Tessa auzi zgomotul înaintea lui Will, ca un geamăt slab, ca o bucată de mașinărie care se strică. Băiatul cu păr blond-deschis, îmbrăcat cu jacheta cenușie - servitorul uman din al cărui sânge băuse mai înainte Lady Delilah - alerga spre Will, cu un vaiet ascuțit ieșindu-i din gâtlej, cu fața brăzdată de lacrimi și de sânge. În mână ținea un picior de scaun, ascuțit și plin de așchii la capăt.

— Will, *păzea*! strigă Tessa, iar Will se răsuci pe călcâie.

Se mișcă *iute*, observă Tessa, ca o ceață întunecată, iar

cuțitul din mâna lui aruncă o scânteie argintie în întunecimea plină de fum. Când mișcarea încetă, băiatul zăcea la podea, cu lama ieșindu-i din piept. Din jurul acesteia țâșni sânge, mai gros și mai întunecat decât sângele de vampir.

Uitându-se în jos, Will se făcu galben la față.

— Am crezut…

— Dacă ar fi putut, te-ar fi omorât, îi spuse Tessa.

— Habar n-ai, zise Will.

Clătină din cap, ca și când ar fi vrut să-și dreagă vocea sau să scape de imaginea băiatului de pe podea. Subjugatul părea foarte tânăr, iar paloarea morții dădea și mai multă delicatețe feței lui.

— Ți-am spus să pleci…

— Acela e fratele meu, spuse Tessa, arătând spre fundul încăperii.

Nathaniel zăcea încă inconștient, atârnând în cătușe. Dacă rana de la gât n-ar fi continuat să sângereze, s-ar fi zis că murise.

— Nathaniel. Pe scaun.

Will făcu ochii mari de uimire.

— Dar cum… zise el.

Nu apucă să-și termine întrebarea. În acel moment, un sunet de sticlă spartă umplu încăperea. Cioburile ușilor de la terasă căzură în interior, iar sala fu brusc invadată de vânătorii de umbre îmbrăcați în costumele lor de luptă de culoare închisă. Aceștia mânau înainte grupul răzlețit de vampiri care fugiseră în grădini. În timp ce Tessa privea uimită, pe celelalte uși năvăliră și alți vânători de umbre, mânând vampirii din fața lor, așa cum câinii mână oile într-un staul. De Quincey se împleticea înaintea celorlalți vampiri, cu fața lui pătată de cenușă și cu dinții la vedere.

Tessa îl zări pe Henry printre nefilimi, foarte ușor de recunoscut cu părul lui de culoarea ghimbirului. Și Charlotte era acolo, îmbrăcată ca un bărbat în costumul de luptă de culoare închisă, aidoma femeilor din cartea Tessei

despre vânătorii de umbre. Părea mică și hotărâtă, și surprinzător de feroce. Și apoi îl văzu pe Jem. Costumul îl făcea să pară și mai palid, iar pecețile negre de pe pielea lui ieșeau în evidență ca tușul pe hârtie. În mulțime, îl mai recunoscu pe Gabriel Lightwood, apoi pe tatăl acestuia, Benedict; și pe doamna Highsmith, slabă și cu părul negru; iar în spatele lor, pe Magnus, gesticulând și împrăștiind cu mâinile niște scântei albastre.

Will respiră ușurat, și obrajii lui își recăpătară culoarea.

— Nu eram sigur că vor veni, murmură el, pentru că Fosforul n-a funcționat cum trebuie - acum nu se mai uita la prietenii lui, ci la Tessa. Du-te să ai grijă de fratele tău! zise el. Asta o să te țină departe de lucrurile neplăcute. Sper.

Se întoarse și se îndepărtă de ea, fără să-i mai arunce vreo privire. Nefililimii îi adunaseră într-o turmă pe vampirii care mai rămăseseră - cei care nu fuseseră uciși de foc sau de Will - în mijlocul unui cerc alcătuit din vânători de umbre. De Quincey ieșea în evidență în mijlocul grupului, cu fața lui palidă congestionată de furie; cămașa îi era pătată de sânge - al lui sau al altcuiva, nu se putea ști. Ceilalți vampiri tremurau în jurul lui precum copiii în spatele unui părinte, părând pe cât de fioroși, pe atât de deplorabili.

— Legea, bombăni de Quincey, în timp ce Benedict Lightwood înaintă spre el, cu un cuțit strălucitor în mâna dreaptă, a cărui suprafață era acoperită de rune negre. Legea ne protejează. Ne predăm vouă. Legea…

— Ai încălcat Legea, mârâi Benedict. Prin urmare, nu mai ești sub protecția ei. Sentința este moartea.

— Un mundan, spuse de Quincey, aruncând o privire spre Nathaniel. Un mundan care de asemenea a încălcat Legea Legământului.

— Legea nu se aplică și mundanilor. Nu ne putem aștepta ca ei să urmeze legile unei lumi despre care nu știu nimic.

— Dar el n-are nici o valoare, zise de Quincey. Nici nu știi cât de lipsit de valoare e. Chiar vrei să strici alianța noastră din cauza unui mundan lipsit de valoare?

— E mai mult decât un mundan! strigă Charlotte, și scoase din jachetă hârtia pe care Will o luase din bibliotecă.

Tessa nu văzuse când Will i-o dăduse lui Charlotte, dar era clar că de la el o avea.

— Cum rămâne cu vrăjile astea? Credeai că n-o să le descoperim? Această… această magie neagră este în mod categoric interzisă prin Legământ!

Chipul liniștit al lui de Quincey trădă doar o urmă de surpriză.

— Unde ați găsit aia?

Charlotte făcu o grimasă.

— Nu contează!

— Orice-ai crede că știi… zise de Quincey.

— Știm destule! spuse Charlotte înflăcărată. Știm că ne urăști și ne disprețuiești! Știm că alianța ta cu noi n-a fost decât o prefăcătorie!

— Și acum e împotriva Legii Legământului să nu-ți placă vânătorii de umbre? întrebă de Quincey, dar vocea lui nu mai era atât de batjocoritoare. Suna mai degrabă spartă.

— Să nu crezi că-ți merge cu noi! zise Benedict scuipând cuvintele. După tot ce-am făcut pentru tine, după ce am introdus Acordurile în Lege… De ce? Am încercat să vă facem egalii noștri.

De Quincey se crispă.

— *Egalii*? Nici nu știi ce înseamnă cuvântul acesta. Nu poți să renunți la convingerile tale, la credința ta în propria-ți superioritate, măcar atât cât să te gândești ce-ar putea să însemne cuvântul ăsta. Ce locuri avem în Consiliu? Unde este ambasada noastră în Idris?

— Dar e… e ridicol, zise Charlotte, deși se albise la față.

Benedict îi aruncă o privire de nerăbdare lui Charlotte.

— Și irelevant. Nimic din toate astea nu-ți scuză

comportamentul, de Quincey. În timp ce ai rămas în consiliu alături de noi, pretinzând că erai interesat de pace, pe la spate ai încălcat Legea și ți-ai bătut joc de puterea noastră. Predă-te, spune-ne ce vrem să știm, și s-ar putea să-i permitem clanului tău să supraviețuiască. Altminteri, nu va exista nici un fel de clemență.

Un alt vampir vorbi. Era unul dintre bărbații care îl legaseră pe Nathaniel de scaun, un bărbat cu părui vâlvoi și cu o figură supărată.

— Dacă ne-ar mai fi trebuit vreo altă dovadă că nefilimii n-au vorbit niciodată serios în legătură cu promisiunile lor de pace, iat-o! Îndrăzniți să ne atacați, vânătorilor de umbre, și veți avea parte de un război pe care voi l-ați stârnit!

Benedict se mulțumi să zâmbească.

— Atunci, să înceapă războiul, zise el, și fandă îndreptând cuțitul spre de Quincey.

Tăind aerul, cuțitul se înfipse până la plăsele în pieptul vampirului cu părul roșu, care se aruncase în fața conducătorului clanului. Acesta explodă într-o ploaie de sânge, în timp ce ceilalți vampiri răgeau. Cu un urlet, de Quincey se repezi spre Benedict. Ceilalți vampiri părură să se trezească din stupoare și panică și se alăturară imediat suitei. În câteva secunde, în încăpere se stârni o busculadă de țipete și de haos.

Haosul o trezi brusc și pe Tessa. Ținându-și fustele cu mâna, alergă spre scenă și se lăsă în genunchi lângă scaunul lui Nathaniel. Capul îi atârna într-o parte, iar ochii îi erau închiși. Din rana de la gât îi picura sânge. Tessa îl prinse de mânecă.

— Nate, șopti ea. Nate, sunt eu.

El mormăi, dar nu răspunse. Mușcându-și buza, Tessa începu să mestereasă la cătușele care îi legau încheieturile. Acestea erau din fier dur, prinse de scaunul masiv cu mai multe cuie - destinate în mod evident să facă față chiar și puterii unui vampir. Trase de ele până când

degetele îi sângerară, dar nu se mișcară. Dacă ar fi avut măcar unul dintre cuțitele lui Will!

Aruncă o privire prin încăpere. Era încă întunecată din cauza fumului. Printre vârtejurile de fum vedea scurte fulgerări ale armelor, vânătorii de umbre mânuiau pumnalele albe, strălucitoare, despre care știa că se numeau pumnale de seraf, fiecare dintre ele căpătând viață la pronunțarea numelui unui înger. De pe muchiile pumnalelor curgea sânge de vampir, la fel de strălucitor ca rubinele. Tessa își dădu seama - surprinsă, pentru că la început vampirii o îngroziseră - că aici aceștia erau în mod evident depășiți. Deși Copiii Nopții erau puternici și rapizi, vânătorii de umbre erau aproape la fel de rapizi, dispuneau de multe arme și erau foarte bine pregătiți. Vampirii căzeau unul după altul victime pumnalelor de seraf. Sângele curgea șiroaie pe podea, udând marginile covoarelor persane.

Într-un loc, fumul se risipi, iar Tessa o văzu pe Charlotte omorând un vampir solid, îmbrăcat cu o jachetă de culoarea unei dimineți cenușii. Îi tăie gâtul cu lama, iar sângele acestuia țâșni pe peretele din spatele lor. Mârâind, căzu în genunchi, iar Charlotte îl execută, înfigându-i pumnalul în piept.

În spatele lui Charlotte explodă o pată în mișcare: era Will, urmărit de un vampir cu ochii înflăcărați, care mânuia un pistol din argint. Acesta îl aținti spre Will și trase. Will se feri și alunecă pe podeaua plină de sânge. Se rostogoli, și apoi se ridică în picioare, dărâmând un scaun îmbrăcat în catifea. Sări din nou pentru a se feri de o altă lovitură, iar Tessa îl privi uimită cum alerga pe un șir de spătare de scaune, sărind jos de pe ultimul. Făcu o piruetă și ajunse în fața vampirului, care se îndepărtase de el. Cumva, în mână îi apăru un cuțit cu lamă scurtă și strălucitoare, deși Tessa nu-l văzuse scoțându-l. Îl aruncă. Vampirul se feri, dar nu suficient de iute; cuțitul îi intră în umăr. Urlă de durere și duse și el mâna la cuțit, când o umbră subțire, întunecată,

apăru de nicăieri în spatele lui. Se văzu o sclipire de argint, iar vampirul se descompuse într-o ploaie de sânge și praf. Când nebunia se mai potoli, Tessa îl văzu pe Jem ținând încă ridicat un cuțit cu lamă lungă.

Zâmbea, dar nu spre ea; lovi cu piciorul pistolul din argint - care zăcea acum abandonat printre rămășițele vampirului -, iar acesta alunecă pe podea, ajungând la picioarele lui Will. Will clătină din cap spre Jem, întorcându-i zâmbetul, luă pistolul de pe podea și și-l îndesă la brâu.

— Will îl strigă Tessa, deși nu era convinsă că putea s-o audă în zgomotul din încăpere. Will…

Ceva o înșfăcă de spatele rochiei, o ridică și o trase înapoi. Era ca și când ar fi fost prinsă în ghearele unei păsări enorme. Tessa țipă o dată și o rupse la fugă, alunecând. Se lovi de scaune. Acestea se prăbușiră la pământ, cu un zgomot asurzitor, iar Tessa căzu, uitându-se în sus, cu un țipăt de durere.

De Quincey stătea în picioare lângă ea. Ochii lui negri erau sălbatici, injectați; părul alb îi atârna în șuvițe dezordonate pe față, iar cămașa îi era despicată la piept și mânjită de sânge. Probabil că fusese rănit, deși nu destul de adânc încât să moară, și se vindecase. Acum, pielea de sub cămașă părea neatinsă.

— *Cățea*, mârâi el la Tessa. Cățea mincinoasă și trădătoare. Camille, tu l-ai adus pe băiatul ăla aici. Pe nefilimul ăla.

Tessa se poticni mergând cu spatele și se lovi de scaunele căzute.

— Te-am primit înapoi în clan, chiar și după micuțul tău… interludiu dezgustător cu licantropul. Ți l-am tolerat pe caraghiosul ăla de magician. Și tu așa mă răsplătești. *Ne* răsplătești - întinse mâinile spre ea, pătate de cenușă neagră. Vezi, zise el. Praful morților noștri. *Vampiri* morți. Iar tu i-ai trădat în favoarea *nefilimilor*, scuipă el cuvântul, de parcă ar fi fost otravă.

Tessa simți ceva bolborosindu-i în gâtlej. Râsete. Nu era râsul ei; era al lui Camille.

— *Interludiu dezgustător*? - cuvintele îi ieșiră pe gură înainte să le poată opri, ca și când nu avea control asupra a ceea ce spunea. L-am iubit, așa cum tu nu m-ai iubit niciodată, așa cum tu n-ai iubit niciodată nimic. Și l-ai omorât numai ca să demonstrezi clanului că poți s-o faci. Vreau să știi și tu cum e să pierzi tot ceea ce contează pentru tine. Vreau să știi, în timp ce-ți arde casa și clanul îți este transformat în cenușă și mizerabila ta viață ia sfârșit, că *eu sunt cea care-ți face toate astea*!

Apoi vocea lui Camille dispăru la fel de repede cum apăruse, lăsând-o pe Tessa sleită și năucă. Asta n-o opri însă să-și folosească mâinile, la spate, pentru a scormoni printre scaunele sfărâmate. Cu siguranță trebuia să fie ceva, vreo bucată zdrobită pe care să o poată folosi drept armă. De Quincey o privea șocat, cu gura căscată. Tessa își închipui că nimeni nu-i vorbise vreodată în felul acela. Cu siguranță nu vreun alt vampir.

— Poate, zise el. Poate că te-am subestimat. Poate că mă vei distruge - înaintă spre ea, cu mâinile întinse, căutând. Dar te voi lua cu mine.

Tessa strânse între degete un picior de scaun; fără ca măcar să se gândească, răsuci scaunul și-l izbi, zdrobindu-l de spatele lui de Quincey. Se simți în culmea fericirii când el țipă și se clătină. Se ridică în picioare în același timp cu vampirul și-l lovi din nou cu scaunul. De data aceasta, o bucată plină de așchii din brațul scaunului îl lovi peste față, producându-i o tăietură lungă și roșie. Își dezveli dinții într-un rânjet mut și *țâșni* - un alt cuvânt nu ar fi putut să descrie mai bine mișcarea. Era ca săritura tăcută a unei pisici. O doborî pe Tessa la pământ, aterizând deasupra ei, și aruncându-i scaunul din mână. Sări la gâtul ei cu dinții, iar ea îl zgârie pe față cu degetele care i se transformaseră parcă în gheare. Acolo unde o atingeau picături din sângele lui simțea o arsură ca de acid. Țipă și-l

lovi mai tare, dar el doar râse; pupilele îi dispăruseră în negrul ochilor, așa încât acum părea cu totul inuman, ca un șarpe de pradă monstruos.

O prinse de încheieturi și o țintui la pământ.

— Camille, spuse el cu voce groasă, aplecându-se asupra ei. Stai liniștită, micuță Camille! În câteva clipe se va sfârși.

Își dădu capul pe spate ca o cobră pregătită să lovească. Îngrozită, Tessa se luptă să-și elibereze picioarele, vrând să-l lovească, să-l lovească cât de tare ar fi putut.

El țipă. Țipă și se contorsionă, iar Tessa văzu cum o mână îl prinsese de păr, trăgându-i capul înainte și înapoi și apoi ridicându-l în picioare. O mână cu binecunoscutele peceți negre.

Mâna lui Will.

Printre țipete, de Quincey se trezi târât în picioare, cu mâinile la cap. Tessa se strădui să se ridice, holbându-se, în timp ce Will îl aruncă departe de el pe vampirul care urla. Nu mai zâmbea, dar ochii îi străluceau, iar Tessa înțelese de ce Magnus le descrisese culoarea ca fiind a cerului din Iad.

— *Nefilim*.

De Quincey se poticni, se îndreptă și scuipă la picioarele lui Will. Will scoase pistolul de la cingătoare și-l ațintì asupra lui.

— Una dintre creaturile abominabile ale Diavolului, nu-i așa? Nici măcar nu meriți să trăiești în aceeași lume cu noi, ceilalți, și totuși, când ți-am permis acest lucru din milă, ne-ai aruncat în față darul.

— De parcă ne-ar fi trebuit mila voastră, răspunse de Quincey. De parcă am fi putut vreodată să fim mai puțin decât voi. Voi, nefilimii, credeți că sunteți…

Se opri brusc. Era atât de murdar, încât era greu de spus, dar tăietura de pe față părea să i se fi vindecat deja.

— Suntem ce?

Will ridică pistolul, cu un declic suficient de puternic

încât să acopere zgomotul bătăliei.

— Spune.

Ochii vampirului ardeau.

— Ce să spun?

— „Dumnezeu”, zise Will. Aveai de gând să-mi spui că noi, nefilimii, ne credem Dumnezeu, nu-i așa? Doar că tu nici măcar nu poți să rostești cuvântul ăsta. Poți să-ți bați joc de Biblie cât vrei, cu toată adunătura ta, tot n-ai să reușești să-l rostești - degetul i se albise pe trăgaci. Rostește-l! Rostește-l și te las să trăiești!

Vampirul își dezveli dinții.

— Nu mă poți omori cu acea... cu acea jucărie omenească stupidă.

— Dacă glontele îți trece prin inimă, zise Will, fără să-i tremure mâna, vei muri. Și eu țintesc foarte bine.

Tessa rămăsese împietrită, privind fix la tabloul din fața ei. Voise să facă un pas în spate și apoi să se ducă la Nathaniel, dar îi era teamă să se miște.

De Quincey ridică privirea. Deschise gura. Când încercă să vorbească, să alcătuiască un cuvânt pe care sufletul lui nu l-ar fi lăsat să-l spună, nu-i ieși decât un zornăit. Icni din nou, se înecă, și își duse o mână la gât. Will începu să râdă.

Iar vampirul țâșni din nou. Cu fața schimonosită ca o mască de furie și durere, se aruncă spre Will, urlând. O mișcare tremurată. Apoi, pistolul se descărcă și sângele țâșni. Will căzu la podea, pistolul îi alunecă din mâni, iar vampirul se aruncase deja asupra lui. Tessa se împletici încercând să ia pistolul. Când se întoarse, văzu că de Quincey îl înșfăcase pe Will de spate și-și încleștase brațele în jurul gâtului lui. Ea ridică pistolul, cu mâna tremurândă. Dar nu mai folosise niciodată până atunci un pistol, nu mai împușcase niciodată nimic, și cum să împuște vampirul fără să-l rănească pe Will, care era roșu la față, aproape sufocându-se. De Quincey mârâi ceva și își înteți strânsoarea…

Will, aplecându-și capul, își înfipse dinții în brațul

vampirului. De Quincey țipă și își trase brațul; Will se aruncă într-o parte, vomită, și se rostogoli pe genunchi, scuipând sânge pe scenă. Când se uită în sus, jumătatea de jos a feței îi era toată mânjită. Și dinții îi străluciră tot roșii, când - Tessei nu-i veni să creadă - *zâmbi*, chiar zâmbi. Privindu-l pe de Quincey, zise:

— *Cum* îți place, vampirule? Mai devreme aveai de gând să-l muști pe mundanul ăla. Acum știi cum e, nu?

De Quincey, în genunchi, se uita când la Will, când la gaura urâtă și roșie din brațul lui, care începea deja să se închidă, deși încă mai lăsa să picure un firișor subțire de sânge închis la culoare.

— Pentru asta, zise el, vei muri, nefilimule.

Will își deschise larg brațele. În genunchi, rânjind ca un demon, cu sângele picurându-i din gură, nici el nu mai părea uman.

— Hai, vino și prinde-mă!

De Quincey se pregăti să sară - iar Tessa apăsă pe trăgaci. Pistolul avu un recul puternic în mâna ei, în timp ce vampirul căzu într-o parte, cu sângele țâșnindu-i din umăr. Ratase inima. *La naiba*!

Urlând, de Quincey dădu să se ridice în picioare. Tessa ridică brațul și apăsă din nou pe trăgaci - nimic. Un declic slab o anunță că pistolul era gol.

De Quincey râse. Încă se mai ținea de umăr, dar șuvoiul de sânge nu mai era decât un firișor.

— *Camille*, îi aruncă el Tessei. O să mă întorc după tine. O să te fac să regreți chiar și faptul că te-ai născut din nou.

Tessa simți un ghem rece în stomac - nu numai frica ei. Ci și a lui Camille. De Quincey își dezveli pentru ultima oară dinții și se răsuci cu o viteză incredibilă. Alergă de-a lungul încăperii și se izbi într-un geam înalt de sticlă. Acesta se sparse spre exterior într-o explozie de cioburi, purtându-l înainte ca și când trupul i-ar fi fost transportat de un val. Apoi dispăru în noapte.

Will înjură.

— Nu putem să-l pierdem... zise el, și o luă înainte.

Apoi, când Tessa țipă, se întoarse. Un vampir cu o înfățișare zdrențăroasă se ridicase din spatele ei ca o fantomă, făcându-și apariția din neant, și o înșfăcase de umeri. Încercă să se elibereze, dar strânsoarea era prea puternică. Îl auzea murmurându-i în ureche cuvinte îngrozitoare: că era o trădătoare pentru Copiii Nopții și că o va sfâșia el cu dinții.

— *Tessa*! țipă Will, dar ea nu era sigură dacă vocea sunase mânioasă sau altfel.

Duse mâna la armele strălucitoare de la brâu. Apucă strâns mânerul unui pumnal de seraf, exact când vampirul o răsuci pe Tessa. Ea îi zări fața albă, pofticioasă, dinții însângerați gata să sfâșie. Vampirul dădu s-o muște.

Și explodă într-o ploaie de praf și sânge. Se dizolvă, carnea i se topi de pe mâini și de pe față, iar pentru o clipă Tessa zări scheletul lui înnegrit chircindu-se și lăsând în urmă o grămadă de haine. Haine și un cuțit strălucitor din argint.

Se uită în sus. Jem stătea la câțiva metri de ea, părând foarte palid. Ținea arma în mâna stângă. Pe unul dintre obraji avea o tăietură lungă, dar în rest părea teafăr. Părul și ochii îi străluceau argintii în lumina flăcărilor pe cale să se stingă.

— Cred, zise el, că ăsta a fost ultimul.

Surprinsă, Tessa aruncă o privire prin încăpere. Haosul se potolise. Vânătorii de umbre mișunau de colo-colo, printre resturi - câțiva stăteau pe scaune, fiind îngrijiți de vindecătorii mânuitori de stele -, dar nu văzu nici măcar un vampir. Se mai risipise și fumul, deși cenușa albă rămasă de pe urma perdelelor care arseseră plutea încă prin încăpere ca o ninsoare neașteptată.

Will, cu rana de pe bărbie încă sângerând, îi privi pe Jem cu sprâncenele ridicate.

— Drăguță aruncare, zise el.

Jem clătină din cap.

— L-ai mușcat pe de Quincey, îi răspunse el. Prostule! E *vampir*. Știi ce înseamnă să muști un vampir.

— N-am avut de ales, zise Will. Mă strângea de gât.

— Știu, încuviință Jem. Dar zău, Will! *Iarăși*?

În cele din urmă, Henry reuși să-l elibereze pe Nathaniel din scaunul de tortură, pe care îl sfărâmă pur și simplu cu latul unei săbii, lovind până când cătușele cedară. Nathaniel alunecă pe podea și rămase acolo văitându-se, în timp ce Tessa încerca să-l aline. Charlotte se enervă puțin, aducând cârpe umede pentru a-i șterge fața lui Nate și o bucată ruptă de perdea pentru a-l acoperi. Apoi începu o discuție aprinsă cu Benedict Lightwood - când arătând spre Tessa și Nathaniel, când gesticulând teatral. Tessa, năucită de-a dreptul și epuizată, se întreba ce Dumnezeu făcea Charlotte.

Însă asta n-avea mare importanță. Totul părea să se petreacă într-un vis. Ea stătea pe podea lângă Nathaniel, în timp ce vânătorii de umbre se foiau în jurul lor, desenându-și unul altuia pe piele cu stelele. Era incredibil să urmărești cum rănile le dispăreau odată ce peceții de vindecare le apăreau pe corp. Cu toții păreau la fel de capabili să deseneze peceții. Tessa îl privi pe Jem. Înfiorându-se, el își descheie cămașa, de sub care se zări o tăietură lungă peste umărul lui palid; se uita în altă parte, cu buzele strânse, în timp ce Will desena cu grijă o pecete sub rană.

Tessa nu-și dădu seama că era extrem de obosită decât atunci când Will veni lângă ea, după ce terminase cu Jem.

— Văd că ești din nou tu însăți, spuse el.

Într-o mână ținea un prosop umed, dar încă nu se deranjase să-și șteargă sângele de pe față și de pe gât.

Tessa se privi. Era adevărat. La un moment dat o pierduse pe Camille și devenise din nou ea însăși. Probabil că era suficient de năucită, se gândi ea, ca să nu fi remarcat că-și recăpătase bătăile inimii. Aceasta îi pulsa în

piept ca o tobă.

— N-am știut că ai habar cum se folosește pistolul, adăugă Will.

— Nu am habar, zise Tessa. Dar Camille probabil că are. A fost… instinctiv - își mușcă buza. Acum, nu mai contează, de vreme ce n-a funcționat.

— Rareori le folosim. Gravarea runelor în metalul unui pistol sau al unui glonte împiedică praful de pușcă să ia foc. Nimeni nu știe de ce. Henry a încercat să rezolve problema, desigur, dar fără succes. De vreme ce nu poți să ucizi demonii fără un pumnal cu rune sau unul de seraf, pistoalele nu ne prea sunt de folos. Vampirii mor dacă îi împușți în inimă, se știe, iar vârcolacii pot fi răniți dacă ai un glonte din argint, dar dacă ratezi organele vitale, aceștia se vor arunca asupra ta mai furioși ca oricând. Pentru scopurile noastre, armele cu rune funcționează pur și simplu mai bine. Dacă rănești un vampir cu o armă cu rune, îi va fi mult mai greu să se refacă și să se vindece.

Tessa se uită intens la el.

— Nu e greu?

Will aruncă deoparte cârpa umedă, care se făcuse stacojie din pricina sângelui.

— Dacă nu e greu *ce anume*?

— Să omori vampiri, răspunse ea. Se prea poate să nu fie oameni, dar arată ca oamenii. Simt la fel ca oamenii. Țipă și sângerează. Nu e greu să-i măcelărești?

Will își încleștă maxilarul.

— Nu, răspunse el. Și dacă ai ști ceva despre ei.

— Camille simte, zise ea. Ea iubește și urăște.

— Și *ea* trăiește încă. Toți au opțiuni, Tessa. Vampirii ăia n-ar fi fost aici în seara asta dacă n-ar fi avut propriile lor opțiuni, zise el aruncându-i o privire lui Nathaniel, leșinat în poala Tessei. Și nici fratele tău, îmi închipui, n-ar fi fost aici.

— Nu știu de ce l-a vrut de Quincey mort, spuse Tessa încet. Nu știu cea putut să facă de a stârnit mânia

vampirilor.

— Tessa!

Era Charlotte, țâșnind spre Tessa și Will ca o pasăre colibri. Părea la fel de micuță și de inofensivă, gândi Tessa, în ciuda costumului de luptă și a peceților negre care-i dantelau pielea aidoma unor șerpi unduitori.

— Ni s-a acordat permisiunea să-l aducem pe fratele tău la Institut, cu noi, anunță ea, arătând spre Nathaniel. Se prea poate ca vampirii să-l fi drogat. Cu siguranță a fost mușcat, și cine mai știe ce altceva? Ar putea să devină întunericit, sau mai rău, dacă nu luăm măsuri ca să prevenim asta. În orice caz, mă îndoiesc că vor putea să-l ajute într-un spital mundan. La noi, cel puțin, Frații Tăcuți pot să-l îngrijească, bietul de el.

— Bietul de el? o îngână Will, cam nepoliticos. S-a cam băgat singur în chestia asta, nu? Nimeni nu i-a zis să fugă și să se amestece cu o adunătură de locuitori ai Lumii de Jos.

— Zău, Will - Charlotte îl privi rece. N-ai pic de milă?

— Dumnezeule! zise Will, uitându-se când la Charlotte, când la Nate. Oare există ceva care să le facă pe femei și mai caraghioase decât vederea unui tânăr rănit?

Tessa făcu ochii mari la el.

— Poate că n-ar strica să-ți ștergi sângele de pe față înainte să continui să bodogăni pe tonul ăsta.

Will ridică brațele și se îndepărtă. Charlotte se uită la Tessa, zâmbindu-i vag.

— Trebuie să spun că îmi cam place cum te descurci cu Will.

Tessa clătină din cap.

— Nimeni nu se descurcă bine cu Will.

Se hotărî rapid ca Tessa și Nathaniel să meargă cu Henry și Charlotte în birja închiriată; Will și Jem aveau să se întoarcă acasă într-o trăsură mai mică, împrumutată de la mătușa lui Charlotte, având-l pe Thomas birjar. Familia

Lightwood și restul Enclavei rămâneau să cerceteze casa lui de Quincey și să șteargă urmele luptei, pentru ca acestea să nu fie descoperite, dimineață, de mundani. Will voia să rămână și să ia parte la cercetări, dar Charlotte îi interzisese ferm. Băuse sânge de vampir și trebuia să se întoarcă la Institut cât mai curând posibil pentru a începe tratamentul.

Oricum, Thomas nu i-ar fi permis lui Will să urce în trăsură așa, plin de sânge. După ce anunță că se va întoarce într-o clipită, Thomas plecă să caute o cârpă umedă. Will se sprijini de portiera trăsurii, urmărind cum membrii Enclavei intrau și ieșeau grăbiți din casa lui de Quincey precum furnicile, salvând hârtii și mobilă din rămășițele incendiului. Întorcându-se cu o cârpă săpunită, Thomas i-o întinse lui Will și se rezemă și el de trăsură. Aceasta se clătină sub greutatea lui. Charlotte îl încurajase întotdeauna pe Thomas să li se alăture lui Jem și Will pentru partea de exerciții fizice a antrenamentelor, și odată cu trecerea anilor, Thomas se transformase din copilul slăbănog într-un bărbat atât de masiv și musculos, încât îi aducea la disperare pe croitori cu măsurile lui. Poate că Will era un luptător mai bun - datorită sângelui său -, dar statura impunătoare a lui Thomas nu era ușor de ignorat.

Uneori, Will nu se putea abține să nu și-l amintească pe Thomas așa cum venise el prima dată la Institut. Aparținea unei familii care-i servise pe nefilimi ani la rând, dar se născuse cu o constituție atât de fragilă, încât ei crezuseră că nu va supraviețui. Când împlinise doisprezece ani, fusese trimis la Institut, și la vremea aceea era atât de mic, încât de-abia părea de nouă ani. Will o ironizase pe Charlotte pentru că acceptase să-l angajeze, dar în secret sperase că va rămâne acolo, astfel încât să mai fie în casă un băiat de vârsta lui. Și, într-un fel, ei fuseseră prieteni, vânătorul de umbre și servitorul - până când apăruse Jem, și Will îl uitase de tot pe Thomas. Thomas nu păruse

niciodată să aibă resentimente, tratându-l pe Will cu aceeași prietenie cu care trata pe oricine.

— E ciudat să vezi cum se întâmplă așa ceva și nici un vecin să nu gineasscă, zise Thomas privind în susul și-n josul străzii.

Charlotte ceruse întotdeauna ca servitorii de la Institut să vorbească mereu o engleză „corectă" între pereții acestuia, iar accentul de East End al lui Thomas avea tendința să apară și să dispară în funcție de cum acesta își amintea sau nu regula.

— Ăsta e efectul unor iluzii magice puternice, zise Will frecându-și fața și gâtul. Și aș zice că pe strada asta locuiesc puțini care să nu fie mundani, și știu să-și vadă de treburile lor atunci când sunt implicați vânătorii de umbre.

— Păi, sunteți o gașcă îngrozitoare, ăsta-i adevărul, zise Thomas pe un ton atât de cumpănit, încât Will îl suspectă că-l ia peste picior.

Thomas arătă spre fața lui Will:

— Dacă nu-ți pui o *iratze* acolo, mâine o să fii frumos ca un șoarece.

— Poate că *vreau* să am un ochi învinețit, zise Will, iritat. La asta nu te-ai gândit?

Thomas pur și simplu zâmbi, și se urcă pe capră. Will continuă să-și curețe sângele de vampir de pe palme și de pe brațe. Treaba îl absorbi suficient încât să poată să-l ignore complet pe Gabriel Lightwood, când acesta apăru din întuneric și se apropie de el cu un zâmbet superior pe figură.

— Bună treabă, Herondale, să dai foc locului, remarcă Gabriel. Bine că am fost noi pe-acolo să curățăm după tine, altfel tot planul s-ar fi năruit în foc, împreună cu ce-a mai rămas din reputația ta.

— Sugerezi cumva că resturile reputației mele au rămas intacte? îl întrebă Will cu o groază prefăcută. Cu siguranță că am făcut ceva greșit. Sau nu am făcut ceva greșit. Depinde - lovi în portiera trăsurii. Thomas! Trebuie să

mergem imediat la cel mai apropiat bordel. Vreau scandal și companie josnică.

Thomas pufni și mormăi un „tâmpenii”, dar Will îl ignoră.

Chipul lui Gabriel se întunecă.

— Există *ceva* ce să nu iei în glumă?

— Nu-mi vine nimic în minte.

— Știi, zise Gabriel, într-o vreme credeam că am putea fi prieteni, Will.

— Într-o vreme credeam că sunt dihor, zise Will, dar s-a dovedit o iluzie provocată de opiu. Știai că are un asemenea efect? Fiindcă eu n-am știut.

— Cred, zise Gabriel, că ar fi bine să te mai gândești dacă glumele despre opiu sunt amuzante sau politicoase, dată fiind… situația prietenului tău Carstairs.

Will înlemni. Totuși, spuse pe același ton:

— Te referi la dizabilitatea lui?

Gabriel clipi surprins.

— Poftim?

— Așa i-ai spus. Atunci, la Institut. „Dizabilitatea” lui - Will azvârli cârpa însângerată. Și te mai miri de ce nu suntem prieteni.

— M-am întrebat, zise Gabriel pe un ton mai potolit, dacă nu te-ai săturat.

— Să mă satur de ce?

— Să te saturi de modul în care te porți.

Will își încrucișă brațele la piept. Ochii îi sclipeau periculos.

— O, nu mă satur niciodată, zise el. Ceea ce, cu totul întâmplător, mi-a zis sora ta când…

Portiera trăsurii se deschise brusc și ieși o mână care îl înșfăcă pe Will de spatele cămășii și îl trase înăuntru. Portiera se trânti în urma lui, iar Thomas, stând drept pe capră, trase de frâiele cailor. O clipă mai târziu, trăsura înainta în noapte, lăsându-l pe Gabriel să privească lung și furios după ea.

— Ce-a fost în mintea ta?

Jem îl depuse pe Will pe bancheta de vizavi și clătină din cap, cu ochii lui argintii sclipind în întuneric. Ținea bastonul între genunchi, cu mâna pe mânerul sculptat în formă de cap de dragon. Bastonul îi aparținuse tatălui lui Jem, așa știa Will, și fusese desenat pentru el de către un făurar de arme, locuitor al Lumii de Jos, din Beijing.

— Să-l atâți pe Gabriel Lightwood în felul ăsta. De ce o faci? Ce rost are?

— Ai auzit ce-a zis despre tine.

— Nu-mi pasă ce zice despre mine. Așa gândesc toți. Doar că el are pur și simplu curajul s-o spună.

Jem se aplecă în față, cu bărbia în palmă.

— Știi, nu pot întotdeauna să-ți suplinesc instinctul de autoconservare care-ți lipsește. Până la urmă va trebui să-nveți să te descurci fără mine.

Ca întotdeauna, Will îl ignoră.

— Gabriel Lightwood nu prea constituie o amenințare.

— Atunci dă-l încolo pe Gabriel! Există vreun motiv anume pentru care tot muști vampiri?

Will își atinse sângele uscat de pe încheietură și zâmbi.

— Ei nu se așteaptă la asta.

— Sigur că nu. Pentru că știu ce se întâmplă când unul dintre noi bea sânge de vampir. Probabil că se așteaptă să fii mai rațional.

— Așteptarea asta se pare că nu le iese prea bine, nu?

— Nici ție nu-ți prea iese.

Jem îl privi gânditor. El era singurul care nu-și ieșea din fire cu Will. Orice-ar fi făcut acesta, reacția maximă de care era în stare Jem era o exasperare domoală.

— Ce s-a-ntâmplat acolo? Așteptam semnalul.

— Afurisitul de Fosfor al lui Henry n-a funcționat. În loc să scoată o flacără, a dat foc la perdele.

Jem chicoti.

Will se uită pieziș la el.

— Nu-i amuzant. N-am știut dacă voi, ceilalți, aveați de gând să vă faceți apariția sau nu.

— Chiar ai crezut că n-o să venim după tine când locul ăla s-a aprins cu totul, ca o torță? îl întrebă Jem, sfătos. Ar fi putut să te coacă la frigare, după câte-mi dau eu seama.

— Iar Tessa, ființa aia caraghioasă, trebuia să plece cu Magnus. Dar n-a vrut să plece.

— Fratele ei era legat cu cătușe de un scaun, îi reaminti Jem. Nici eu nu cred c-aș fi plecat.

— Văd că ești hotărât să nu pricepi ce spun.

— Dacă vrei de fapt să spui că acolo era o fată frumoasă care-ți distrăgea atenția, atunci cred că ți-am priceput foarte bine punctul de vedere.

— Crezi că e frumoasă? îl întrebă Will, surprins.

Jem își exprima rareori opiniile vizavi de asemenea chestiuni.

— Da, și tu crezi la fel.

— N-am băgat de seamă, zău.

— Ba da, ai băgat de seamă, și eu am observat că ai băgat de seamă.

Jem zâmbea. În ciuda stresului provocat de luptă, în seara aceasta părea mai sănătos. Avea culoare în obraji, iar ochii îi erau de un argintiu întunecat și ferm. Uneori, când boala ajungea la apogeu, toată culoarea din ochi îi dispărea, lăsându-le o nuanță îngrozitor de deschisă, aproape de alb, cu pata neagră a pupilei din centru ca o picătură de cenușă pe zăpadă. Alteori delira. Will îl imobilizase pe Jem în timp ce se zbătea și țipa în alte limbi și își dădea ochii peste cap, iar ori de câte ori se întâmpla asta, se gândea că totul se sfârșise, că Jem chiar avea să moară pe loc. Uneori se mai gândea și la ce avea să facă după aceea, dar nu-și putea închipui, nu mai mult decât putea să privească înapoi și să-și amintească viața pe care o dusese înainte să vină la Institut. Nu-și bătea prea mult capul nici cu o problemă, nici cu cealaltă.

Dar, în alte împrejurări, așa cum era cazul acum, când îl

privea pe Jem și nu vedea semnele bolii, se întreba cum ar arăta o lume în care Jem nu ar fi pe moarte. Și nici asupra acestei chestiuni nu zăbovea prea mult. Exista în el un loc îngrozitor de negru de unde apărea teama, o voce întunecată pe care o putea reduce la tăcere doar cu mânie, risc și durere.

— Will! - vocea lui Jem îl trezi pe Will din neplăcuta visare. Ai ascultat măcar un cuvânt din tot ce ți-am spus în ultimele cinci minute?

— Nu prea.

— Știi, nu trebuie să vorbim despre Tessa dacă nu vrei.

— Nu-i vorba de Tessa.

Asta era adevărat. Will nu se gândise la Tessa. Chiar îi reușea din ce în ce mai bine să nu se gândească la ea; îi trebuia doar hotărâre și exercițiu.

— Unul dintre vampiri avea un servitor uman care m-a atacat. L-am omorât, zise Will. Fără să stau pe gânduri. Era doar un băiat prost, și l-am omorât.

— Era un întunericit. Oricum s-ar fi transformat. Doar o chestiune de timp.

— Era doar un băiat, repetă Will.

Se întoarse cu fața la fereastră, deși strălucirea lămpii-vrăjitoarei din trăsură nu-l lăsa să vadă decât propriul lui chip reflectat.

— Am de gând să mă îmbăt când ajungem acasă, adăugă el. Cred că o să trebuiască s-o fac.

— Ba nu, n-ai s-o faci, răspunse Jem. Știi exact ce-o să se întâmple când ajungem acasă.

Pentru că trebuia să-i dea dreptate, Will se încruntă.

În prima trăsură, care mergea înaintea celei în care se aflau Will și Jem, Tessa stătea pe bancheta de catifea de vizavi de Henry și Charlotte; aceștia își șopteau diverse lucruri despre seara aceea și despre cum totul trecuse acum. Tessa lăsă cuvintele să plutească pe deasupra ei, fără să-i pese aproape deloc de ele. Numai doi vânători de

umbre fuseseră uciși, dar fuga lui de Quincey era un dezastru, iar Charlotte era îngrijorată că Enclava avea să se supere pe ea. Henry încerca s-o calmeze, dar părea de neconsolat.

Dacă ar fi avut cât de cât energie, i-ar fi părut rău pentru ea.

Nathaniel zăcea cu capul în poala Tessei, care, aplecată deasupra lui, îi mângâia părul murdar cu degetele ei înmănușate.

— Nate, zise ea, atât de blând, sperând că Charlotte n-o putea auzi. Totul e bine acum. Totul e bine.

Nathaniel își mișcă ușor genele, iar apoi deschise ochii. Ridică mâna - cu degetele zdrobite, cu încheieturile umflate și răsucite - și o luă de mână, împletindu-și degetele cu ale ei.

— Nu pleca, spuse el moale.

Clipi din nou, și închise ochii; era clar că plutea între starea de trezie și inconștiență, dacă se putea spune că fusese conștient.

— Tessie… rămâi cu mine.

Nimeni n-o mai strigase așa; închise ochii, ca să-și stăpânească lacrimile. Nu voia ca Charlotte - sau vreunul dintre ceilalți vânători de umbre - s-o vadă plângând.

12
SÂNGE ȘI APĂ

Nu îndrăznesc mereu să o ating, ca nu cumva aprinsa-i sărutare
Să-mi pună buzele pe jar. Dă, Doamne, o clipă de-ncântare,
Scurtă, amară încântare te-ndreaptă spre păcătuirea mare,
Cu toate că Tu știi că-i lucru dulce tare.
- Algernon Charles Swinburne, „Laus Veneris”

Când ajunseră la Institut, Sophie și Agatha așteptau lângă ușa deschisă, cu felinare în mână. Tessa abia se mai ținea pe picioare de oboseală, și când coborî din trăsură fu surprinsă - și recunoscătoare - când Sophie veni să o ajute să urce scările. Charlotte și Henry îl cărau pe Nathaniel. În urma lor, trăsura în care se aflau Will și Jem intră pe poartă, iar vocea lui Thomas străbătu aerul rece al nopții, într-un salut.

Jessamine nu se vedea nicăieri, dar asta n-o surprinse pe Tessa.

Îl instalară pe Nathaniel într-un dormitor asemănător cu al Tessei - aceeași mobilă masivă din lemn de culoare închisă, același pat mare și aceeași garderobă. În timp ce Charlotte și Agatha îl așezau pe Nathaniel în pat, Tessa se prăbuși în scaunul de lângă acesta, arzând de îngrijorare și epuizare. Vocile - șoptite, ca în toate încăperile în care se află bolnavi - se învârtejeau în jurul ei. O auzi pe Charlotte spunând ceva despre Frații Tăcuți și pe Henry răspunzând pe un ton mai blând. La un moment dat, Sophie apăru lângă ea și o obligă să bea ceva fierbinte și dulce-acrișor

care îi dădu puțină energie, făcându-i sângele să circule prin vene mai iute. Destul de curând, reuși să stea dreaptă și să arunce o privire în jur, și își dădu seama, spre surprinderea ei, că în afară de ea și de Nate, nu mai era nimeni în încăpere. Plecaseră cu toții.

Se uită în jos la Nathaniel. Zăcea nemișcat, cu fața învinețită, cu părul fără luciu și încurcat pe pernă. Tessa nu putu să se abțină să nu-și aducă aminte, cu durere, de fratele frumos îmbrăcat din amintirile ei, de părul lui întotdeauna pieptănat cu grijă, de pantofii și de manșetele fără pată. Acest Nathaniel nu semăna cu cel care-și învârtea sora într-un dans de jur-împrejurul camerei, fredonând în șoaptă un cântec despre pura bucurie de a trăi.

Se aplecă în față, vrând să se uite mai îndeaproape la chipul lui, și cu coada ochiului zări o urmă de mișcare. Întorcându-și capul, văzu că era chiar ea, imaginea din oglinda de pe perete. Îmbrăcată în rochia lui Camille, i se părea că seamănă cu un copil care se juca de-a furatul hainelor de la părinți. Era prea slabă pentru stilul mult prea sofisticat al rochiei. Arăta ca un copil - un copil caraghios. Nu era de mirare că Will...

— Tessie? - vocea lui Nathaniel, slabă și fragilă, îi curmă brusc șuvoiul gândurilor despre Will. Tessie, nu mă părăsi. Cred că sunt bolnav.

— Nate, zise ea întinzându-se și luându-i mâna între palmele ei înmănușate. Ești bine. O să fie totul bine. Au trimis după doctori.

— Cine a trimis după doctori? scânci el ușor. Unde suntem? Nu cunosc locul ăsta.

— Suntem la Institut. O să fii în siguranță aici.

Nathaniel clipi. În jurul ochilor avea cercuri întunecate, aproape negre, iar pe buze avea cruste de ceea ce părea a fi sânge închegat. Ochii lui hoinăreau dintr-o parte în alta, fără să se fixeze undeva.

— Vânători de umbre, oftă el rostind cuvântul. N-am

crezut că există cu adevărat. Magistrul, șopti brusc Nathaniel, iar Tessa se neliniști. A zis că ei reprezintă Legea. A zis că sunt de temut. Dar nu există lege în lumea asta. Nu există nici pedeapsă, ci numai să omori sau să fii omorât - ridică tonul. Tessie, îmi pare atât de rău... pentru tot...

— Magistrul. Te referi la de Quincey? întrebă ea, însă Nate se înecă și se uită țintă în spatele ei cu o privire teribil de speriată. Dându-i drumul la mână, Tessa se întoarse să vadă la ce se uita.

Charlotte intrase în încăpere aproape fără zgomot. Purta încă hainele bărbătești, deși își aruncase peste ele o mantie lungă, demodată, cu o cheotoare dublă la gât. Părea foarte mică, în parte pentru că stătea lângă fratele Enoch, care arunca o umbră mare pe podea. Și el era îmbrăcat cu aceleași haine ca data trecută, deși acum toiagul era negru, iar mânerul, sculptat în formă de aripi întunecate. Își trăsese gluga, pentru a-și ascunde fața.

— Tessa, spuse Charlotte. Ți-l amintești pe fratele Enoch. El a venit să-l ajute pe Nathaniel.

Cu un urlet animalic de groază, Nate o prinse pe Tessa de încheietura mâinii. Ea îl privi consternată.

— Nathaniel? Ce s-a întâmplat?

— De Quincey mi-a povestit despre ei, gemu Nathaniel. Familia Gregori. Frații Tăcuți. Pot să omoare un om doar cu gândul, zise el cutremurându-se. Tessa, șopti apoi. Uită-te la *fața* lui!

Tessa se uită. În timp ce vorbise cu fratele său, fratele Enoch își dăduse gluga jos, fără să scoată vreun sunet. Orbitele netede ale ochilor lui reflectau lumina lămpii-vrăjitoarei, lumina neiertătoare pe copcile roșii de pe buzele lui.

Charlotte făcu un pas în față.

— Dacă fratele Enoch l-ar putea examina pe domnul Gray...

— Nu! țipă Tessa.

Smulgându-și brațul din strânsoarea lui Nate, ea se postă între fratele ei și ceilalți doi ocupanți ai încăperii.

— Nu-l atingeți!

Charlotte se opri, părând încurcată.

— Frații Tăcuți sunt cei mai buni tămăduitori ai noștri. Fără fratele Enoch, Nathaniel... zise ea cu voce pierită. Păi, în cazul ăsta, nu-i mare lucru de făcut în privința lui.

Domnișoară Gray.

Îi luă o clipă ca să-și dea seama că acele cuvinte, numele ei, nu fuseseră rostite cu voce tare. În schimb, ca un fragment dintr-un cântec pe jumătate uitat, acestea îi reverberau în minte, dar nu în vocea propriilor ei gânduri. Era un gând străin, ostil - *al altcuiva*. Vocea fratelui Enoch. Așa îi vorbise și când ieșise din încăpere, în prima ei zi la Institut.

Este interesant, domnișoară Gray, continuă fratele Enoch, *că tu ești o locuitoare a Lumii de Jos, iar fratele dumitale nu este. Cum se poate așa ceva?*

Tessa se liniști.

— Tu... poți să spui asta doar uitându-te la el?

— Tessie!

Nathaniel se forță să se ridice pe perne, cu fața lui palidă îmbujorată.

— Ce faci, vorbești cu Gregori? E periculos!

— E în regulă, Nate, zise Tessa fără să-și ia ochii de la fratele Enoch.

Știa că ar trebui să fie înspăimântată, dar ceea ce simțea de fapt era doar un fior de dezamăgire.

— Vrei să spui că nu e nimic neobișnuit la Nate? întrebă ea în șoaptă. Nimic supranatural?

Câtuși de puțin, răspunse Fratele Tăcut.

Până în acel moment, Tessa nu-și dăduse seama că sperase, măcar puțin, ca fratele ei să fi fost la fel ca ea. Dezamăgirea îi ascuți glasul.

— Presupun că nu știi, deși cunoști atât de multe, ce sunt eu? Sunt magiciană?

Nu-ți pot spune. Ceva anume te însemnează ca fiind unul dintre Copiii lui Lilith. Și totuși, nu ai nici un semn demonic pe tine.

— Chiar am observat asta, zise Charlotte, iar Tessa își dădu seama că și ea auzea vocea fratelui Enoch. M-am gândit că probabil nu e magiciană. Unii oameni se nasc cu niște puteri mici, precum Vederea. Sau poate că are sânge de zână.

Ea nu e umană. E altceva. Voi studia. Poate că găsesc în arhive ceva care să mă ajute. Chiar așa, fără ochi, fratele Enoch părea să-i cerceteze Tessei fața. *Simt că ai o putere. O putere pe care n-o are nici un alt magician*.

— Te referi la Transformare, zise Tessa.

Nu, nu la asta mă refer.

— Atunci la ce? întrebă ea, uimită. Ce-aș putea eu…

Se întrerupse, auzind un zgomot dinspre Nathaniel. Când se întoarse, văzu că se luptase să iasă de sub pături și că zăcea pe jumătate jos din pat, de parcă ar fi vrut să se ridice; avea fața transpirată și de o paloare cadaverică. O cuprinse un sentiment de vinovăție. Ascultându-l pe fratele Enoch, uitase de fratele ei.

Se apropie de pat și, cu ajutorul lui Charlotte, se luptă să-l așeze pe Nate înapoi pe perne și să-l acopere. Părea să se simtă mult mai rău decât înainte. În timp ce Tessa îl învelea cu pătura, el o prinse din nou de mână, cu ochii scăpărându-i.

— El știe? întrebă Nate. Știe unde sunt?

— La cine te referi? La de Quincey?

— Tessie! - o strânse de mână, trăgând-o în jos pentru a-i șopti ia ureche. Trebuie să mă ierți. El mi-a zis că aveai să fii regina tuturor. Și-apoi că au de gând să mă omoare. Nu vreau să mor, Tessie. Nu vreau să mor.

— Sigur că nu, îl liniști ea, dar nu păru să o audă.

Brusc, deschise și mai tare ochii și o fixă cu privirea, țipând:

— Ține-i departe de mine! Ține-l departe de mine!

O împinse, mișcându-și capul într-o parte și-ntr-alta pe pernă.

— Dumnezeule, nu-l lăsa să mă atingă!

Înspăimântată, Tessa își smulse mâna și se întoarse spre Charlotte - dar Charlotte se îndepărtase de pat, iar acum în locul ei stătea fratele Enoch, cu chipul său fără ochi, imobil.

Trebuie să mă lași să-l ajut pe fratele tău. Altminteri va muri, zise el.

— Ce tot delirează? întrebă Tessa, nefericită. Ce se întâmplă cu el?

Vampirii i-au dat un drog pentru a-l ține calm în timp ce se hrăneau. Dacă nu îl vindec, drogul îl va înnebuni și apoi îl va ucide. Deja a început să aibă halucinații.

— Nu e vina mea! țipă Nathaniel. N-am avut de ales! Nu e vina mea!

Se întoarse spre Tessa, care văzu, îngrozită, cum ochii i se înnegriseră complet, ca cei de insectă. Gemu, dându-se înapoi.

— Ajută-l! Te rog, ajută-l!

Îl prinse de mânecă pe fratele Enoch, dar regretă imediat; brațul din mânecă era tare ca marmura și rece ca gheața la atingere. Îngrozită, își lăsă mâna în jos, dar fratele Enoch nu părea nici măcar să remarce prezența ei. Se apropie de Nathaniel și-i puse degetele pline de cicatrici pe frunte. Nathaniel căzu din nou pe perne, închizând ochii.

Trebuie să pleci. Fratele Enoch vorbi fără să se întoarcă. *Prezența ta nu va face decât să-i încetinească vindecarea*.

— Dar Nate m-a rugat să stau.

Du-te! Vocea din mintea Tessei era acum ca un sloi de gheață.

Tessa îl privi pe fratele ei; stătea din nou liniștit pe perne, fără vlagă. Se întoarse spre Charlotte, vrând să protesteze, dar Charlotte se uită la el clătinând din cap. Ochii ei erau plini de compasiune, dar fermi.

— De îndată ce starea fratelui tău se schimbă, te caut eu. Îți promit.

Tessa îl privi din nou pe fratele Enoch. Acesta deschisese punga de la brâu și așeza niște obiecte pe noptieră, lent și metodic. Fiole de sticlă cu pudră și lichid, mănunchiuri de plante uscate, bețe dintr-o substanță asemănătoare cărbunelui moale.

— Dacă i se întâmplă ceva lui Nate, zise Tessa, n-o să te iert niciodată. Niciodată.

Era ca și când ar fi vorbit unei statui. Fratelui Enoch nu-i tresări nici un mușchi de pe față în semn de răspuns.

Tessa ieși în fugă din încăpere.

După întunericul din camera în care zăcea Nate, lumina candelabrelor de pe hol o orbi pe Tessa. Se rezemă de peretele de lângă ușă, forțându-se să nu plângă. Supărată, își dădu seama că era pentru a doua oară în seara aceea când aproape că izbucnea în lacrimi. Strângându-și mâna dreaptă pumn, izbi tare în peretele de lângă ea, iar o undă de durere îi străbătu întreg brațul. Asta îi îndepărtă lacrimile și îi limpezi mintea.

— Se pare că te-a durut.

Tessa se întoarse. Jem venise din spatele ei pe coridor, tăcut ca o pisică. Se schimbase de costumul de luptă. Purta niște pantaloni lejeri negri, prinși cu un șnur în talie, și o cămașă albă, doar puțin mai albă decât pielea lui. Părul lui de culoare deschisă, fin, era umed și îi cobora în bucle pe tâmple și pe ceafă.

— Așa e.

Tessa își duse mâna lovită la piept. Mănușa pe care o purta atenuase lovitura, dar încheieturile degetelor încă o dureau.

— Fratele tău, zise Jem. O să fie bine?

— Nu știu. E acolo cu unul dintre acei… acele creaturi-călugări.

— Fratele Enoch, zise Jem privind-o plin de compasiune.

Știu cum arată Frații Tăcuți, dar sunt într-adevăr foarte buni tămăduitori. Ei au întemeiat prăvăliile de tămăduire și au înființat artele medicinale. Trăiesc vreme îndelungată și știu o mulțime de lucruri.

— Nu prea merită să trăiești multă vreme dacă arăți așa.

Jem schiță un zâmbet.

— Aș zice că depinde pentru ce trăiești.

O privi mai îndeaproape. I se păru că era ceva ciudat în felul cum o privea. De parcă ar fi văzut în ea și prin ea. Dar nimic din ea, nimic din ceea ce vedea sau auzea nu putea să-l deranjeze, nici să-l supere și nici să-l dezamăgească.

— Fratele Enoch, zise Tessa brusc. Știi ce-a zis? Mi-a spus că Nate nu e ca mine. El e întru totul uman. N-are deloc puteri speciale.

— Și asta te supără?

— Nu știu. Pe de-o parte, nu mi-aș dori ca el sau altcineva să fie… *așa* cum sunt eu. Dar dacă nu e ca mine, înseamnă că nu e întru totul fratele meu. Este fiul părinților mei. Dar a cui fiică sunt eu?

— N-ar trebui să te preocupe așa ceva. Sigur că ar fi minunat dacă am ști exact cine suntem. Dar cunoștințele astea nu vin din exterior, ci din interior. „Cunoaște-te pe tine însuți”, cum zice oracolul, rânji Jem. Scuzele mele dacă asta a sunat a sofism. Îți spun doar ceea ce am învățat din propria mea experiență.

— Dar eu *nu* mă cunosc pe mine însămi - Tessa clătină din cap. Îmi pare rău. După cum ai luptat acasă la de Quincey, probabil crezi că sunt de o lașitate îngrozitoare, când mă plâng că fratele meu *nu* e monstru și că n-am curajul să fiu monstru de una singură.

— Nu ești monstru, zise Jem. Și nici lașă. Din contră. Am fost chiar impresionat de modul în care ai tras în de Quincey. Dacă ar mai fi fost un glonț în pistol, mai mult ca sigur că l-ai fi omorât.

— Da, cred că l-aș fi omorât. Am vrut să-i omor pe toți.

— Asta ne-a cerut Camille, știi? *Să-i omorâm pe toți*.

Poate că ceea ce simțeai erau emoțiile ei.

— Dar Camille n-avea nici un motiv să-i pese de Nate, sau de ce i se întâmpla lui, și atunci am simțit cel mai acut dorința de a-i ucide. Când l-am văzut pe Nate acolo, când mi-am dat seama ce plănuiau să facă, zise ea inspirând adânc. Nu știu cât de mult din toate astea îmi aparținea, și cât îi aparținea lui Camille. Și nici măcar nu știu dacă e bine să am asemenea trăiri…

— Vrei să spui, întrebă Jem, ca o fată să aibă asemenea trăiri?

— Ca oricine să le aibă, poate. Nu știu. Poate că am vrut să spun ca o fată să le aibă.

Atunci Jem păru să privească prin ea, ca și când ar fi văzut ceva dincolo de ea, dincolo de coridor, dincolo chiar de Institut.

— Orice-am fi din punct de vedere fizic, bărbat sau femeie, puternic sau slab, bolnav sau sănătos -, toate astea contează mai puțin decât ce avem în inimă. Dacă ai suflet de războinic, atunci ești războinic. Orice culoare, formă și contur ar avea umbra care ascunde acest lucru, flacăra din interiorul lămpii rămâne aceeași. *Tu ești flacăra* - îi zâmbi, părând să fi devenit din nou el însuși, ușor stânjenit. Asta cred eu.

Înainte ca Tessa să-i poată răspunde, ușa camerei lui Nate se deschise și ieși Charlotte. Răspunse privirii întrebătoare a Tessei dând din cap ca și când ar fi fost epuizată.

— Fratele Enoch l-a ajutat mult pe fratele tău, zise ea, dar mai sunt multe de făcut, și abia dimineață o să avem mai multe vești. Îți sugerez să te duci la culcare, Tessa. Dacă te obosești în felul ăsta, n-o să-l ajuți pe Nathaniel.

Cu un efort de voință, Tessa se forță pur și simplu să dea din cap a încuviințare și să nu se repeadă asupra lui Charlotte cu o grămadă de întrebări la care știa că nu avea cum să primească răspunsuri.

— Jem, zise Charlotte întorcându-se spre el. Putem să

vorbim câteva clipe? Vrei să mă conduci în bibliotecă?

Jem încuviință.

— Sigur.

Apoi îi zâmbi Tessei, înclinându-și capul.

— Pe mâine, atunci, zise el, și o urmă pe Charlotte pe coridor.

Când dispărură după colț, Tessa încercă ușa camerei lui Nate. Era încuiată. Cu un oftat, se întoarse și o luă spre celălalt capăt al coridorului. Poate că Charlotte avea dreptate. Poate că trebuia să doarmă puțin.

La jumătatea coridorului auzi găligie. Cu o găleată de metal în fiecare mână, Sophie apăru brusc izbind o ușă în urma ei. Părea lividă.

— Înălțimea Sa e într-o stare deosebită în seara asta, anunță ea când Tessa se apropie. Mi-a aruncat cu o găleată în cap. Zău că da.

— Cine? întrebă Tessa, apoi își dădu seama. A, Will vrei să zici. Se simte bine?

— Destul de bine cât să arunce cu găleți, zise Sophie îmbufnată. Și să mă poreclească. Nu știu ce înseamnă. Cred că era în franceză, și când cineva procedează așa, de obicei înseamnă că te face prostituată - se strâmbă. Mai bine alerg s-o chem pe doamna Branwell. Poate că ea o să-l facă să ia leacul, dacă eu nu pot.

— Leacul?

— Trebuie să bea asta.

Sophie îi întinse o găleată. Tessa nu prea vedea ce era înăuntru, dar părea apă simplă.

— *Trebuie*. Altfel, nu mi-ar plăcea să vă spun ce s-ar putea întâmpla.

Un impuls nebunesc o cuprinse pe Tessa.

— Îl fac eu să bea. Unde este?

— Sus, în pod.

Sophie făcu ochii mari.

— Dar dacă aș fi în locul dumneavoastră, n-aș face-o, domnișoară. E cumplit de nesuferit când e așa.

— Nu-mi pasă, zise Tessa, întinzând mâna după găleată.

Sophie i-o dădu cu o privire de ușurare și de înțelegere. Era surprinzător de grea, umplută-ochi cu apă care dădea pe dinafară.

— Will Herondale trebuie să învețe să ia leacuri ca un bărbat, adăugă Tessa, și deschise ușa spre pod, în timp ce Sophie se uită în urma ei cu o expresie care spunea în mod limpede că i se părea că-și ieșise din minți.

Dincolo de ușă era un șir îngust de trepte care duceau în sus. Tessa începu să urce ducând găleata în brațe, cu pielea de găină din cauza picăturilor reci care i se strecurau în corset. Când ajunse în capul scărilor, era udă și respira din greu.

Nu văzu nici o ușă. Treptele se terminau brusc în pod, o încăpere uriașă al cărei acoperiș era atât de înclinat, încât tavanul părea extrem de scund. De jur-împrejurul încăperii, la înălțimea capului Tessei erau grinzi, iar pe pereți, din loc în loc, erau niște ferestre pătrate prin care se vedea lumina cenușie a zorilor. Podeaua era făcută din scânduri simple, lustruite. Nu exista nici un fel de mobilă și nici o lumină, cu excepția celei care intra pe ferestre. Un șir de scări și mai înguste ducea la o trapă în tavan.

În centrul încăperii stătea culcat pe spate Will, desculț, direct pe podea. În jurul lui erau mai multe găleți - iar podeaua, văzu Tessa când se apropie, era udă. Apa se scurgea în mici șuvoaie peste scânduri și băltea în scobiturile dintre ele. O parte era de culoare roșiatică, de parcă ar fi fost amestecată cu sânge.

Will își ținea un braț peste ochi. Nu stătea liniștit, ci se mișca necontenit, ca și când ar fi avut dureri. Când Tessa se apropie, el șopti ceva, ceva ce părea să fie un nume. Cecily, i se păru Tessei că aude. Da, foarte probabil că asta spusese, Cecily.

— Will? zise ea. Cu cine vorbești?

— Te-ai întors, nu-i așa, Sophie? îi răspunse el fără să ridice capul. Ți-am spus că dacă-mi mai aduci vreo găleată

din asta afurisită, o să…

— Nu e Sophie, zise Tessa. Sunt eu. Tessa.

Pentru o clipă, Will tăcu - și nu schiță nici o mișcare, cu excepția pieptului care se ridica și cobora în ritmul respirației. Purta numai o pereche de pantaloni negri și o cămașă albă, la fel de ude ca și podeaua din jur. Hainele i se lipiseră de corp, iar părul, de cap, precum o cârpă udă. Probabil că înghețа de frig.

— Te-au trimis pe *tine*? zise el în cele din urmă.

Părea neîncrezător, și nu numai.

— Da, răspunse Tessa, deși nu era tot adevărul.

Will deschise ochii și întoarse capul spre ea. Chiar și în lumina difuză, îi vedea culoarea aceea intensă.

— Prea bine, atunci. Lasă apa și du-te!

Tessa aruncă o privire la găleată. Din cine știe ce motiv, mâinile ei nu păreau să vrea să dea drumul mânerului din metal.

— Ce e asta? Adică, ce ți-am adus, mai exact?

— Nu ți-au spus? zise el clipind surprins. E apă sfințită - agheasmă. Să ardă ce e în mine.

De data asta fu rândul Tessei să clipească uimită.

— Vrei să spui…

— Mereu uit că nu știi chiar totul, zise Will. Îți aduci aminte că mai devreme l-am mușcat pe de Quincey? Ei bine, am înghițit puțin din sângele lui. Nu mult, dar nu e nevoie de mult ca să se întâmple.

— Ce să se întâmple?

— Să te transformi în vampir.

Auzind asta, Tessa aproape că scăpă găleata.

— Te transformi în *vampir*?

Will rânji, proptindu-se într-un cot.

— Nu te alarma degeaba. E nevoie de câteva zile pentru ca transformarea să aibă loc, și chiar și atunci, ar trebui să mor înainte să mă cuprindă. Sângele mă va face în mod irezistibil atras către vampiri, în speranța că voi deveni unul de-al lor. Ca subjugații lor umani.

— Și agheasma.

— Contracarează efectele sângelui. Trebuie să tot beau din ea. Îmi face greață, desigur, mă face să scuip sângele și tot ce e în mine.

— Sfinte Dumnezeule!

Tessa îi întinse găleata cu o grimasă.

— În cazul ăsta, presupun că mai bine ți-aș fi dat-o deja.

— Presupun că da.

Will se ridică și întinse mâinile să ia găleata. Uitându-se la conținut, se încruntă, apoi o ridică și o duse la gură. După ce luă câteva înghițituri, făcu o grimasă și își turnă restul pe cap, fără ceremonie. Când termină, o împinse la o parte.

— Asta ajută? întrebă Tessa cu o curiozitate nejucată. Să ți-o torni pe cap?

Will scoase un sunet strangulat ca un hohot de râs.

— Pui atâtea întrebări…

Clătină din cap, astfel încât câteva picături de apă din părul lui aterizară pe hainele Tessei. Apa îi udase gulerul și partea din față a cămășii, făcând-o transparentă. Văzând cum i se lipise de piele, dezvăluindu-i formele - mușchii, linia ascuțită a claviculei, pecețile arzând ca niște flăcări negre - Tessa se gândi la cineva care ar putea așterne un strat de hârtie subțire peste o gravură de aramă, trecând pe deasupra cu o bucată de cărbune pentru a copia modelul. Înghiți în sec.

— Sângele îmi provoacă febră și-mi dă usturime pe piele, zise Will. Nu pot să mă răcoresc. Dar, da, agheasma ajută.

Tessa pur și simplu se uită lung la el. Când intrase în camera ei din Casa Întunecată, se gândise că era cel mai frumos băiat pe care-l văzuse vreodată, dar chiar acum, privindu-l, realiză că nu se uitase niciodată așa la un băiat, nu în felul acesta care-i îmbujora obrajii și îi îngreuna respirația. Își dorea mai mult decât orice să-l atingă, să-i atingă părul umed, să vadă dacă brațele lui cu mușchii încordați erau la fel de tari pe cât păreau, sau dacă

palmele lui bătătorite erau aspre. Să-și pună obrazul lângă al lui și să simtă cum genele lui o gâdilă. Niște gene așa de lungi.

— Will, zise ea, iar vocea îi răsună slab în propriile-i urechi. Will, vreau să te întreb…

Se uită la ea. Apa îi lipea genele una de cealaltă, făcându-le să semene cu niște brațe de stele.

— Da?

— Te porți de parcă nu ți-ar păsa de nimic, spuse ea dintr-o suflare.

Se simțea ca și când ar fi alergat, și ar fi urcat pe vârful unui deal, și ar fi alergat înapoi pe partea cealaltă, și nu putea să se oprească. Gravitația o ducea acolo unde trebuia să meargă.

— Dar tuturor ne pasă de câte *ceva*. Nu?

— *Oare*? zise Will blând.

Pentru că nu-i răspunse, se lăsă din nou pe spate, cu capul sprijinit pe mâini.

— Tess, zise el. Vino aici și stai lângă mine.

Ea se apropie. Era rece și umed pe podea, dar se așeză, strângându-și fustele în jurul ei astfel încât i se vedeau numai vârfurile botinelor. Se uită la Will; stăteau foarte aproape, față în față. În lumina cenușie, profilul lui era rece și curat; doar gura avea o ușoară moliciune.

— Nu râzi niciodată, zise ea. Te porți de parcă totul ți s-ar părea amuzant, dar niciodată nu râzi. Uneori, când crezi că nimeni nu e atent la tine, zâmbești.

Pentru o clipă, el tăcu. Apoi:

— Tu, spuse Will pe jumătate șovăitor. Tu mă faci să râd. Din clipa în care m-ai lovit cu sticla aia.

— Era o cană, zise Tessa imediat.

El schiță un zâmbet.

— Ca să nu mai vorbim de faptul că întotdeauna mă corectezi. Cu figura aia a ta nostimă atunci când faci asta. Și felul cum ai țipat la Gabriel Lightwood. Și felul cum l-ai înfruntat pe de Quincey. Tu mă faci…

Se opri ca s-o privească, iar ea se întrebă dacă arăta așa cum se simțea, împietrită și cu respirația tăiată.

— Dă-mi voie să-ți văd mâinile, zise el brusc. Tessa?

După ce și le privi o clipă, întinse mâinile spre el, cu palmele în sus. Nu-și putea desprinde privirea de pe chipul lui.

— Încă mai ai sânge, îi spuse el. Pe mânuși.

Se uită în jos și văzu că așa era. Nu-și scosese mânușile din piele albă ale lui Camille, iar acestea erau mânjite cu sânge și murdărie și sfâșiate la degete, de când încercase să desfacă cătușele lui Nate.

— O, zise ea, și dădu să-și retragă mâinile, vrând să-și scoată mănușile, dar Will îi eliberă numai mâna stângă.

Continuă să-i țină mâna dreaptă, ușor, de încheietură. Tessa văzu că pe arătătorul drept avea un inel masiv din argint, încrustat cu un desen delicat reprezentând niște păsări în zbor. Chipul nu i-l vedea, pentru că își ținea capul aplecat, cu părul ud împrăștiat pe față. El își trecu ușor degetele peste suprafața mănușii. Era încheiată cu patru nasturi din perle; când îi atinse, aceștia se deschiseră brusc, iar degetul lui îi trecu peste pielea de pe interiorul încheieturii, acolo unde pulsau venele albăstrii.

Tessa tresări puternic.

— Will.

— Tessa, zise el. Ce vrei de la mine?

Continuă să-i mângâie încheietura, iar atingerea lui îi produse o senzație ciudată și foarte plăcută în piele și nervi. Când vorbi, vocea îi tremură:

— Eu... Eu vreau să te înțeleg.

Will o privi printre gene.

— Chiar trebuie?

— Nu știu, răspunse Tessa. Nu sunt sigură că te înțelege cineva *cu adevărat*, probabil numai Jem.

— Jem nu mă înțelege, zise Will. Ține la mine, ca un frate. Dar nu e același lucru.

— Dar n-ai *vrea* să te înțeleagă?

— Dumnezeule, nu! spuse el. De ce-ar trebui să-mi cunoască motivele pentru care trăiesc așa cum trăiesc?

— Poate, zise Tessa, pur și simplu vrea să știe că există un motiv.

— Contează? întrebă Will blând, și cu o mișcare rapidă îi scoase mănușa de pe mână.

Aerul răcoros din încăpere îi atinse ca un șoc degetele, și își simți întregul corp străbătut de un fior, ca și când s-ar fi găsit brusc complet dezbrăcată în frig.

— Contează motivele, dacă nu se poate face nimic pentru a schimba lucrurile?

Tessa căută un răspuns, dar nu găsi niciunul. Tremura, aproape prea tare ca să poată vorbi.

— Ți-e frig?

Împletindu-și degetele cu ale ei, Will îi luă mâna și și-o apăsă pe obraz. Ea tresări la atingerea pielii lui fierbinți.

— Tess, zise el cu vocea groasă și blândă plină de dorință.

Se aplecă spre el, legănându-se ca un copac cu ramurile încărcate de zăpadă. O durea tot corpul; o durea de parcă nu ar fi avut înăuntru decât o îngrozitoare goliciune. Îl vedea pe Will mai bine decât văzuse orice sau pe oricine în viața ei până atunci; strălucirea slabă a albastrului de sub pleoapele lui pe jumătate închise, umbra bărbii nerase, albul slab al cicatricilor care îi punctau pielea de pe umeri și de pe gât, și, mai mult decât orice, gura lui, forma ei de semilună, adâncitura din centrul buzei de jos.

Când se aplecă spre ea și îi atinse buzele, se agăță de el ca și când altfel s-ar fi înecat.

Pentru o clipă, gurile lor se apăsară fierbinți, iar cu mâna liberă Will îi răvăși părul. Când o strânse în brațe, Tessa gemu ușor, iar când o trase și o lipi de el, fustele i se agățară de scândurile podelei. Ea îi înlănțui gâtul cu mâinile; îi simțea pielea fierbinte. Prin materialul subțire și ud al cămășii, îi simți mușchii de pe umeri, tari și netezi. Degetele lui îi descoperiră agrafa împodobită cu pietre

prețioase și i-o scoaseră, astfel încât părul i se revărsă pe umeri, iar pieptenele căzu pe podea. Tessa scoase un mic strigăt de surpriză, cu gura încă lipită de a lui. Și apoi, fără avertisment, el îi dădu drumul din brațe și îi împinse umerii atât de puternic, încât aproape căzu pe spate și se opri într-o poziție ciudată cu mâinile întinse pe podea.

Se ridică repede, cu părul atârnându-i ca o perdea încurcată și privindu-l uimită. Will stătea în genunchi, iar pieptul i se ridica și cobora ca și când ar fi alergat incredibil de repede și de departe. Era palid, în afară de două puncte roșii de febră pe obraji.

— Dumnezeule din ceruri! șopti el. Ce-a fost asta?

Tessa simți cum obrajii i se făcură stacojii. Nu cumva se presupunea că Will ar fi trebuit să știe *ce-a fost*, și ea ar fi trebuit să-l fi respins?

— *Nu pot*.

Își ținea mâinile strânse pe lângă corp. Tessa văzu că tremura.

— Tessa, cred că ar fi mai bine să pleci.

— *Să plec*?

Gândurile i se învălmășeau; se simțea ca și când fusese într-un loc cald, sigur și, fără veste, fusese aruncată într-o întunecime goală, de gheață.

— Eu… N-ar fi trebuit să mă apropii atât de mult. Îmi cer scuze…

Peste chipul lui Will trecu o urmă de durere intensă.

— Dumnezeule! Tessa! spuse el de parcă fiecare cuvânt s-ar fi fost smuls. Te rog. Pur și simplu pleacă! Nu se poate să fii aici. Nu e… posibil.

— Will, te rog…

— *Nu*! - își smulse privirea de la ea, iar ea, ca să evite să-i vadă chipul, își ținu ochii în pământ O să-ți spun tot ce vrei să știi mâine. Totul. Dar acum, lasă-mă singur! - vocea i se frânse. Tessa. Te implor. Înțelegi? *Te implor*. Te rog, *te rog*, pleacă!

— Foarte bine, spuse Tessa, și văzu, cu un amestec de

uimire și durere, că îi dispăru încordarea din umeri.

Era chiar atât de îngrozitor că se afla acolo? Și faptul că pleca era o ușurare pentru el? Se ridică în picioare, cu rochia udă și rece și grea, și aproape că alunecă pe podeaua umedă. Will nu schiță nici un gest și nici n-o privi, ci rămase pe loc, în genunchi, uitându-se fix în pământ, în timp ce Tessa traversă încăperea și coborî treptele, fără să privească înapoi.

Ceva mai târziu, în camera ei pe jumătate luminată de strălucirea răsăritului de soare londonez, Tessa stătea întinsă pe pat, prea obosită ca să se schimbe de hainele lui Camille - prea obosită chiar și ca să doarmă.

Fusese o zi cu multe premiere. Prima dată când își folosise puterile după propria dorință, simțindu-se foarte bine. Prima dată când trăsese cu un pistol. Și - singura premieră la care visase vreodată, de ani de zile - primul ei sărut.

Se rostogoli într-o parte, îngropându-și fața în pernă. Timp de atâția ani se întrebase cum avea să fie primul sărut - dacă el avea să fie chipeș, dacă avea să o iubească, dacă avea să fie blând. Nu-și imaginase niciodată că sărutul avea să fie atât de scurt, de disperat și de sălbatic. Sau că avea să aibă gust de apă sfințită. Apă sfințită și sânge.

13
CEVA ÎNTUNECAT

Uneori suntem mai puțin nefericiți când cei pe care-i iubim ne decepționează, decât dacă nu ne decepționează.
- François de La Rochefoucauld, *Maximes*

A doua zi, Tessa se trezi când Sophie aprinse lampa de pe noptieră. Protestând, își acoperi ochii cu mâna, pentru că o usturau.

— Ei, și dumneavoastră acum, domnișoară, îi spuse Sophie cu obișnuita ei vioiciune. Ați dormit toată ziua. E trecut de opt seara, iar Charlotte a zis să vă trezesc.

— E trecut de opt? *Seara*?

Tessa dădu păturile deoparte, doar pentru a-și da seama, spre surprinderea ei, că încă purta rochia lui Camille, acum șifonată și distrusă, și mai ales pătată. Probabil că se prăbușise pe pat, complet îmbrăcată. Amintirile nopții precedente începură să-i inunde mintea - chipurile albe ale vampirilor, perdelele cuprinse de flăcări, Magnus Bane râzând, de Quincey, Nathaniel și Will. *O, Doamne*! gândi ea. *Will*!

Alungă toate gândurile despre el și se ridică, privind-o nerăbdătoare pe Sophie.

— Fratele meu, zise ea E…

Zâmbetul lui Sophie pieri.

— Nici mai rău, zău, dar nici mai bine.

Văzând expresia de durere a Tessei, ea zise:

— O baie fierbinte și mâncare, domnișoară, asta vă trebuie. N-o să-i fie mai bine fratelui dumneavoastră dacă vă înfometați și nu vă spălați.

Tessa se examină. Rochia lui Camille era distrusă,

evident - ruptă, pătată cu sânge și cenușă în zeci de locuri. Ciorapii ei din mătase îi erau deșirați, picioarele, murdare, palmele și brațele, pătate de funingine. La păr nici nu se mai gândi.

— Presupun că ai dreptate.

Cada de baie era ovală, așezată pe picioare sub formă de labe, ascunsă după un paravan japonez într-un colț al încăperii. Sophie o umpluse cu apă fierbinte care începea deja să se răcească. Tessa se strecură după paravan, se dezbrăcă și se cufundă în cadă. Apa fierbinte îi venea până la umeri, încălzind-o. Pentru o clipă rămase nemișcată, lăsând căldura să îi înmoaie oasele înghețate. Apoi începu încet să se relaxeze, și închise ochii…

Amintirile despre Will o copleșiră. Will, podul, felul în care îi atinsese mâna. Felul în care o sărutase, și cum după aceea îi poruncise să plece.

Se scufundă în apă ca și când ar fi putut să se ascundă de amintirea umilitoare. Dar nu reuși. *N-o să te ajute la nimic să te îneci*, își spuse ea pe un ton ferm. *Să-l îneci pe Will, pe de altă parte…* Se ridică în fund, întinzând mâna după bucata de săpun cu levănțică de pe marginea căzii, și își săpuni pielea și părul până când apa deveni neagră de cenușă și de murdărie. Poate că de fapt nu era posibil să îndepărtezi prin frecare gândurile despre cineva, dar cel puțin putea să încerce.

Sophie o aștepta deja pe Tessa, când aceasta apăru de după paravan. Îi lăsase la îndemână o tavă cu sendvișuri și cu ceai. În fața oglinzii, o ajută să se îmbrace cu rochia ei galbenă, prinsă cu un șnur de culoare închisă; era mai luxoasă decât i-ar fi plăcut Tessei, dar lui Jessamine îi plăcuse foarte mult modelul la atelier și insistase că acesta trebuia să fie lucrat pentru Tessa. „Eu nu pot să port galben, dar e foarte potrivit pentru fetele cu păr castaniu, lipsit de luciu, așa ca al tău”, spusese ea.

Senzația periei trecându-i prin păr era deosebit de plăcută. Îi aduse aminte de copilărie, când o pieptăna

mătușa Harriet. Pierdută în amintire, când Sophie îi vorbi din nou o făcu să tresară ușor.

— Domnișoară, ați reușit aseară să-l faceți pe domnul Herondale să-și ia leacul?

— Ah, eu…

Tessa se strădui să se adune, dar era prea târziu; obrajii i se îmbujorară brusc.

— N-a vrut, răspunse ea bâlbâindu-se. Dar până la urmă l-am convins.

— Înțeleg.

Expresia lui Sophie nu se schimbă, dar mișcările ritmice ale periei prin părul Tessei deveniră mai rapide.

— Știu că nu e treaba mea, dar…

— Sophie, zău, poți să-mi spui tot ce vrei.

— E doar… conașul Will, zise ea în grabă. Domnișoară Tessa, nu e o persoană de care să vă atașați. Nu așa. Nu puteți să aveți încredere în el sau să vă bizuiți pe el. El… Nu e ceea ce credeți că este.

Tessa își împreună mâinile în poală. Avea o vagă senzație de irealitate. Lucrurile luaseră o asemenea amploare, încât era nevoie să fie atenționată în legătură cu Will? Și totuși, îi făcea bine să poată vorbi despre el. Se simțea asemenea cuiva care moare de foame și, exact atunci, primește de mâncare.

— Sophie, nu știu ce cred eu că e. Uneori e într-un fel, dar apoi se poate schimba complet, așa cum se schimbă vântul, și nu știu de ce, sau ce s-a-ntâmplat…

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Pur și simplu lui nu-i pasă decât de el însuși.

— Îi pasă de Jem, spuse Tessa pe un ton liniștit.

Peria nu se mai mișcă; Sophie se oprise, înlemnită. Voia să-i spună ceva, se gândi Tessa, un lucru pe care se abținea să-l spună. Dar oare ce anume?

Peria începu din nou să se miște.

— Totuși, asta nu e suficient.

— Adică, n-ar trebui să-mi deschid inima pentru vreun

băiat căruia să nu-i pese de mine…

— Nu! zise Sophie. Există lucruri și mai rele decât ăsta. E în regulă să iubești pe cineva care nu te iubește la rândul lui, atâta timp cât este demn de iubirea ta. Atâta timp cât o *merită*.

Înflăcărarea din vocea lui Sophie o surprinse pe Tessa. Se întoarse s-o privească.

— Sophie, e cineva la care ții? Thomas?

Sophie păru uimită.

— *Thomas*? Nu. De unde v-a venit ideea?

— Păi, pentru că eu cred că el ține la tine, zise Tessa. L-am văzut cum te privește. Te urmărește cu privirea când ești în încăpere. Bănuiesc că am crezut…

Se opri când văzu stupefacția de pe chipul lui Sophie.

— Thomas? repetă Sophie. Nu, nu se poate. Sunt sigură că n-are asemenea gânduri în legătură cu mine.

Tessa nu îndrăzni s-o contrazică; era evident că orice sentimente ar fi avut Thomas, Sophie nu le împărtășea. Atunci, nu mai rămânea decât…

— Will? zise Tessa. Adică vrei să spui că ai ținut cândva la Will?

Ceea ce ar explica amărăciunea și disprețul, gândi ea, având în vedere felul cum le trata Will pe fetele care-l plăceau.

— *Will*? spuse Sophie cu o groază pe care nu și-o putu stăpâni, atât de mare, încât uită să se refere la Will cu numele de „domnul Herondale”. Mă întrebați dacă am fost vreodată îndrăgostită de el?

— Păi, am crezut… adică, e al naibii de chipeș.

Tessa își dădu seama că spusese ceva cam nepotrivit.

— Pentru ca cineva să fie iubit, e nevoie să aibă mai mult decât o *înfățișare* plăcută. Fostul meu stăpân, zise Sophie, renunțând la felul îngrijit în care pronunța de obicei cuvintele, din cauza înflăcărării cu care vorbea, astfel încât „fostul” sună mai degrabă a „prostul”, era mereu plecat în safari în Africa și India, la vânătoare de tigri și așa mai

departe. Și mi-a zis că poți să-ți dai seama dacă o insectă sau un șarpe sunt veninoase dacă au înfățișare frumoasă. Cu cât mai frumos e învelișul, cu atât mai mortal e. Așa și Will. Fața lui frumușică și toate celelalte nu fac decât să ascundă cât e de sucit și stricat pe dinăuntru.

— Sophie, nu știu dacă…

— E ceva întunecat în el, spuse Sophie. Ascunde ceva negru și întunecat. Are vreun secret, din acelea care te devorează pe dinăuntru.

Puse peria din argint pe masa de toaletă, iar Tessa văzu cu surprindere că-i tremura mâna.

— Luați aminte la cuvintele mele!

După ce plecă Sophie, Tessa luă îngerul mecanic de pe noptieră și și-l prinse la gât. Când îl simți atârnându-i pe piept, se simți imediat mângâiată. Îi lipsise cât timp fusese deghizată în Camille. Prezența lui o liniștea și - deși știa că e un gând prostesc - îi trecu prin minte că, dacă l-ar fi vizitat pe Nate purtându-l la gât, ar fi putut și el să-i simtă prezența și să se liniștească.

Închise ușa dormitorului în urma ei, ținând încă mâna pe înger, merse apoi pe coridor și bătu ușor la ușa lui. Pentru că nu primi nici un răspuns, apucă mânerul și împinse ușa. Draperiile erau trase, încăperea luminată, și îl văzu pe Nate dormind pe spate sprijinit pe o movilă de perne. Își ținea o mână pe frunte, iar obrajii îi ardeau de febră.

Dar nu era singur. Într-un fotoliu de la capul patului stătea Jessamine, cu o carte deschisă în poală. La rândul ei, o privi pe Tessa rece.

— Eu… începu Tessa, încercând să se adune. Ce faci aici?

— M-am gândit să-i citesc ceva fratelui tău, răspunse Jessamine. Toată lumea a dormit la amiază, iar el a fost neglijat. Numai Sophie a venit să vadă ce face, dar nu poți conta pe *ea* pentru o conversație decentă.

— Jessamine, Nate nu e conștient; nu *are nevoie* de conversație.

— De unde știi? zise Jessamine. Am auzit că oamenii pot să audă ce le spui chiar și atunci când nu sunt conștienți, sau chiar când sunt morți.

— Dar n-a *murit*.

— Sigur că nu - Jessamine îl măsură din priviri. E mult prea chipeș ca să moară. Tessa, e însurat? Sau există acolo, la New York, o fată care să aibă vreun drept asupra lui?

— Asupra lui *Nate*? zise Tessa uitându-se lung la ea.

Existaseră întotdeauna fete, tot felul de fete, care fuseseră interesate de Nate, dar el se comportase ca un fluture.

— Jessamine, nici măcar nu e conștient. Acum nu cred că e cazul.

— O să se facă bine, anunță Jessamine. Și atunci o să știe că eu am fost cea care l-a îngrijit până s-a vindecat. Bărbații se îndrăgostesc întotdeauna de femeile care îi îngrijesc până se însănătoșesc. „Când fruntea ți-e chinuită de dureri și supărare,/ Din ceruri un înger păzitor apare!”, încheie ea cu un zâmbet superior de automulțumire.

Văzând privirea îngrozită a Tessei, se încruntă.

— Cu ce-am greșit? Nu sunt destul de bună pentru prețiosul tău frate?

— N-are bani, Jessie.

— Am eu destui pentru amândoi. Nu am nevoie decât de cineva care să mă ia de aici. Ți-am mai spus.

— De fapt, m-ai întrebat dacă aș putea eu să te ajut.

— *Asta* te enervează? întrebă Jessamine. Zău, Tessa, chiar dacă am fi și cumnate, am putea să rămânem în continuare și cele mai bune prietene, dar un bărbat e întotdeauna mai bun decât o femeie pentru lucruri de genul ăsta, nu crezi?

Tessei nu-i veni nici un răspuns în minte.

Jessamine ridică din umeri.

— Apropo, Charlotte vrea să te vadă. În salon. M-a rugat să-ți spun. Nu trebuie să te îngrijorezi în legătură cu

Nathaniel. I-am luat temperatura la fiecare sfert de oră și, în plus, i-am pus comprese reci pe frunte.

Tessa nu prea credea așa ceva, dar cum Jessamine nu părea dornică să-i cedeze locul lângă patul lui Nathaniel, și nu merita să mai insiste, oftă dezgustată, se întoarse și ieși din încăpere.

Când ajunse acolo, ușa de la salon era întredeschisă; de cealaltă parte se auzeau voci ridicate. Ezită, dădu să ciocănească la ușă, apoi își auzi numele pronunțat și înlemni.

— Aici nu e Spitalul din Londra. Fratele Tessei n-ar trebui să rămână aici! - era vocea lui Will, care aproape că urla. El nu e un locuitor al Lumii de Jos, ci doar un mundan venal și prost care s-a trezit amestecat în ceva ce n-a mai putut controla.

Charlotte răspunse:

— Nu poate fi tratat de doctorii mundani. Nu pentru ceea ce are el. Fii rezonabil, Will.

— El știe deja despre locuitorii Lumii de Jos - era vocea lui Jem, calmă, rațională. De fapt ar putea să dețină ceva informații importante pe care noi nu le deținem. Mortmain a pretins că Nathaniel lucra pentru de Quincey; s-ar putea să aibă informații în legătură cu planurile lui de Quincey, automatele, toată chestia cu Magistrul. La urma urmelor, de Quincey a vrut să-l omoare. Poate fiindcă știa ceva ce n-ar fi trebuit să știe.

Se lăsă tăcerea. Apoi:

— În cazul ăsta, îi putem chema din nou pe Frații Tăcuți, zise Will. Ei ar putea să-i scormonească prin minte, să vadă ce găsesc. Nu trebuie să așteptăm să se trezească.

— Știi foarte bine că procedeul e foarte greu pentru mundani, protestă Charlotte. Fratele Enoch a spus deja că febra i-a provocat domnului Gray halucinații. I-ar fi imposibil să aleagă din mintea băiatului ce este adevărat și ce este delir cauzat de febră. Nu fără să-i deterioreze mintea, poate pentru totdeauna.

— În primul rând, mă îndoiesc că are prea multă minte.

Tessa auzi tonul de dezgust al lui Will chiar și prin ușă, și simți cum i se strânge stomacul de furie.

— Nu știi nimic despre omul ăsta, spuse Jem, mai rece ca niciodată. Nu-nțeleg de unde ți se trage starea asta, Will, dar nu ai nici o scuză.

— Eu știu care-i problema, zise Charlotte.

— Știi?

Will păru îngrozit.

— Ești la fel de supărat cum sunt și eu în legătură cu modul în care s-au desfășurat lucrurile aseară. Am avut doar doi morți, e adevărat, dar fuga lui de Quincey nu ne avantajează. A fost planul meu. Eu l-am impus Enclavei, și acum mă vor învinovăți pe mine pentru tot ce n-a ieșit bine. Ca să nu mai vorbim de faptul că Lady Belcourt a trebuit să se ascundă, de vreme ce noi habar nu avem unde e de Quincey, și probabil că a pus deja un premiu de sânge pe capul ei. Și Magnus Bane, desigur, e furios pe noi pentru că a dispărut Camille. Prin urmare, am pierdut cel mai bun informator al nostru și cel mai bun magician.

— Dar l-am împiedicat pe de Quincey să-l omoare pe fratele Tessei, și cine știe pe câți alți mundani, zise Jem. Asta ar trebui să conteze. La început, Benedict Lightwood n-a vrut să creadă în trădarea lui de Quincey. Acum nu are de ales. Știe că ai avut dreptate.

— Asta, zise Charlotte, probabil că o să-l înfurie și mai tare.

— Poate, zise Will. Și poate că, dacă n-ai fi insistat să legi succesul planului *meu* de funcționarea uneia dintre invențiile ridicole ale lui Henry, acum n-am purta conversația asta. Poți să te învârți în jurul cozii cât vrei, dar noaptea trecută lucrurile au luat-o razna pentru că Fosforul n-a funcționat. Nimic din ce inventează Henry nu funcționează vreodată. Dacă ai recunoaște măcar că soțul tău e un prost nefolositor, ne-ar fi tuturor cu mult mai bine.

— *Will*! se răsti Jem furios.

— Nu. James, nu!

Lui Charlotte îi tremură vocea; se auzi un soi de bufnet, ca și când s-ar fi așezat brusc pe un scaun.

— Will, spuse ea, Henry e un bărbat bun, blând, și te iubește.

— Nu fi sentimentală, Charlotte, zise Will în zeflemea.

— Te cunoaște de când erai doar un băiețel. Ține la tine ca și când ai fi fratele lui mai mic. Și eu la fel. Will, tot ce am făcut noi până acum a fost să te iubim…

— Da, zise Will, și mi-aș fi dorit să n-o fi făcut.

Charlotte scoase un sunet de durere, ca al unui cățeluș lovit.

— Știu că n-ai vrut să spui asta.

— Ba chiar spun ceea ce gândesc, zise Will. Mai ales când îți spun că ne-ar fi mai bine dacă am scormoni prin mintea lui Nathaniel Gray acum, și nu mai târziu. Dar dacă ești prea sentimentală ca s-o faci…

Charlotte dădu să-l întrerupă, dar nu mai avea importanță. Pentru Tessa, era deja prea mult. Izbi ușa și se năpusti înăuntru. Încăperea era luminată de un foc care trosnea, contrastând cu lumina care pătrundea prin ochiurile de sticlă și reflecta un cer plin de nori în amurg. Charlotte stătea la birou, iar Jem, pe un scaun lângă ea. Will, pe de altă parte, era rezemat de șemineu; era roșu la față de furie, ochii îi ardeau, și avea gulerul de la cămașă încheiat strâmb. Pentru o clipă, întâlni complet uimit privirea Tessei. Orice speranță că el ar fi putut în mod miraculos să uite ce se întâmplase în pod în seara precedentă pieri. Văzând-o, Will roși, iar privirea lui albastră, adâncă, se înnegură. Tessa se uită în altă parte, ca și când n-ar fi putut suporta să-i susțină privirea.

— Înțeleg că ai tras cu urechea? o întrebă el. Și acum ai venit aici să-mi zici vreo două pentru că m-am luat de prețiosul tău frate?

— Măcar eu am o minte din care să-ți ofer ceva, ceea ce Nathaniel nu are, după părerea ta.

Tessa se întoarse spre Charlotte:

— N-o să-i permit fratelui Enoch să scormonească prin mintea lui Nate. Îi este oricum destul de rău; probabil că l-ar omorî.

Charlotte clătină din cap. Părea epuizată, cu fața cenușie și pleoapele plecate. Tessa se întrebă dacă dormise măcar un pic.

— Mai mult ca sigur, îl vom lăsa să-l vindece înainte ca măcar să ne gândim să-l întrebăm ceva.

— Dar dacă va fi bolnav săptămâni în șir? Sau luni? întrebă Will. S-ar putea să n-avem atâta timp.

— De ce nu? Ce-i atât de urgent, de vrei să riști viața fratelui meu pentru asta? îi aruncă Tessa.

Ochii lui Will semănau cu niște cioburi de sticlă albastră.

— Ție nu ți-a păsat decât să-l găsești pe fratele tău. Și acum l-ai găsit. Bravo ție. Dar ăsta n-a fost niciodată scopul nostru. Ești conștientă de asta, nu? De obicei, noi nu ne prea abatem din drum de dragul unui delicvent mundan.

— Ceea ce încearcă Will să spună, interveni Jem, deși o cam dă în bară cu politețea, este…

Se întrerupse și oftă.

— De Quincey a zis că fratele tău era o persoană în care avusese încredere. Acum, de Quincey a dispărut, iar noi habar nu avem unde se ascunde. Notițele pe care le-am găsit în biroul lui sugerează că de Quincey credea că în curând va fi război între locuitorii Lumii de Jos și vânătorii de umbre, un război în care, fără îndoială, acele creaturi mecanice la care lucra el aveau să dețină rolul principal. Înțelegi de ce vrem noi să știm unde este și, de asemenea, ce altceva ar mai putea să știe fratele tău?

— Poate că voi vreți să aflați toate astea, zise Tessa, dar nu e și lupta mea. Eu nu sunt vânător de umbre.

— Într-adevăr, zise Will. Să nu crezi că nu știm asta.

— Taci, Will.

Tonul lui Charlotte era mult mai aspru decât de obicei.

Se întoarse către Tessa, cu ochii ei căprui scrutători.

— Avem încredere în tine, Tessa. Și tu trebuie să ai încredere în noi.

— Nu, răspunse Tessa. Nu, n-am.

Simțea privirea lui Will ațintită asupra ei, și brusc fu năpădită de o furie neașteptată. Cum de *îndrăznea* el să se poarte rece cu ea, să fie supărat pe ea? Ce făcuse ca să merite asta? Îl lăsase să o sărute. Atâta tot. Cumva, era ca și când numai asta ar fi șters orice altceva ar fi făcut ea în aceea - ca și cum, acum, că îl sărutase pe Will, nu mai conta că ea fusese și curajoasă.

— Ați vrut să mă folosiți - așa cum m-au folosit și Surorile Întunecate -, și în clipa în care ați avut ocazia să mă folosiți, când a venit Lady Belcourt și ați avut nevoie de mine, de ceea ce pot eu să fac, m-ați obligat s-o fac. Indiferent cât de periculos ar fi fost. V-ați comportat ca și când am vreo responsabilitate față de lumea voastră, de legile voastre și de Acordurile voastre; dar este lumea voastră, și voi sunteți cei meniți să o guverneze. Nu e vina mea că faceți o treabă murdară!

Tessa o văzu pe Charlotte albindu-se și așezându-se la loc. Simți un junghi în piept. Nu pe Charlotte voise s-o rănească. Totuși, continuă. Nu se putu abține, și cuvintele îi ieșiră ca un șuvoi:

— Toată vorbăria voastră despre locuitorii Lumii de Jos și despre faptul că nu-i urâți. Toate astea nu înseamnă nimic, nu-i așa? Sunt doar cuvinte. Nu le gândiți cu adevărat. Iar în ceea ce-i privește pe mundani, v-ați gândit vreodată că poate ați reuși să-i protejați mai bine dacă nu i-ați disprețui atât de mult pe toți?

Se uită la Will. Era palid, cu ochii arzând. Părea… Nu știa prea bine cum să-i descrie expresia. Îngrozit, se gândi, dar nu din cauza ei; era o groază cu un motiv mai profund decât atât.

— Tessa, o mustră Charlotte, dar ea bâjbâia deja după mânerul ușii.

Se întoarse în ultima clipă în prag, și-i văzu uitându-se lung la ea.

— Stați departe de fratele meu! se răsti ea. Și *nu* mă urmați!

Tessa se gândi că mânia era, într-un fel, satisfăcătoare, atunci când îi cedai. Era cumva mulțumitor să urli orbit de furie până când nu mai aveai nimic de spus.

Desigur, momentul de după era mai puțin plăcut. De vreme ce le-ai spus tuturor că îi urăști și să nu vină după tine, unde anume voiai să ajungi? Dacă se întorcea în camera ei, era ca și când ar fi spus că fusese doar o criză de nevricale care avea să-i treacă. Nu se putea ducea la Nate, pentru că i-ar fi transmis și lui starea ei proastă, iar să bântuie prin altă parte însemna să rișteș-o descopere Sophie sau Agatha, așa bosumflată cum era.

Într-un final, se aventură pe scările înguste în spirală care coborau în Institut. O luă prin naosul iluminat de lampa-vrăjitoarei și ieși pe treptele late ale bisericii, unde se așeză și-și cuprinse genunchii cu brațele, tremurând din cauza adierii neașteptat de reci. Probabil că plouase în timpul zilei, căci treptele erau umede, iar pavajul din piatră neagră al curții strălucea ca o oglindă. Răsărise luna, care se ivea din când în când printre petice de nori, iar poarta masivă din fier strălucea negricioasă în lumina intermitentă. *Suntem pulbere și umbre*.

— Știu ce gândești.

Vocea care se auzi din pragul ușii din spatele Tessei era suficient de slabă încât parcă ar fi aparținut vântului care răvășea frunzele de pe crengile copacilor.

Tessa se întoarse. Jem stătea în cadrul ușii, iar lampa-vrăjitoarei din spatele lui îi lumina părul în așa fel încât părea din metal. Totuși, chipul îi era ascuns de întuneric. Își ținea bastonul în mâna dreaptă; ochii dragonului străluceau vigilenți spre Tessa.

— Nu prea cred.

— Te gândești așa: „Dacă ei numesc această umezeală enervantă vară, atunci cum o fi iarna?” Ai fi surprinsă, iarna e, de fapt, cam tot așa.

Se îndepărtă de ușă și se așează pe treaptă, lângă Tessa, totuși nu foarte aproape.

— Primăvara e chiar plăcut.

— Oare? zise Tessa, fără prea mult interes.

— Nu. De fapt, e destul de cețoasă și umedă - se uită pieziș la ea. Știu că ai zis să nu te urmăm. Dar am sperat mai degrabă că te-ai referit la Will.

— Chiar așa, zise Tessa întorcându-se spre el. N-ar fi trebuit să răcnesc în halul ăla.

— Ba nu, ai fost îndreptățită să spui ce-ai spus, zise Jem. Noi, vânătorii de umbre, suntem ceea ce suntem de atâta timp, și suntem atât de izolați, încât adesea uităm să privim orice situație și din punctul de vedere al altcuiva. Întotdeauna se pune problema dacă ceva e bun pentru nefilimi sau rău pentru nefilimi. Uneori cred că uităm să ne întrebăm dacă e bine sau rău pentru ceilalți.

— N-am vrut să o rănesc pe Charlotte.

— Charlotte e foarte sensibilă când vine vorba de felul în care este condus Institutul. Ca femeie, ea trebuie să lupte să se facă auzită, și chiar și atunci, deciziile îi sunt criticate. L-ai auzit pe Benedict Lightwood la întrunirea Enclavei. Ea simte că n-are libertatea să greșească.

— Dar are cineva dintre noi libertatea asta? Vreunul dintre voi? Pentru voi, totul e o chestiune de viață și de moarte.

Tessa inspiră adânc aerul cețos. Avea gust de oraș, metal și cenușă și cai și apa fluviului.

— Eu doar… Eu am uneori senzația că nu mai pot să suport. Nimic din toate astea. Mi-aș dori să nu fi aflat niciodată ce sunt. Mi-aș dori ca Nate să fi stat acasă și ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat.

— Uneori, zise Jem, viețile noastre se pot schimba atât de repede, încât schimbarea să ne depășească mintea și

inima. Mă gândesc la momentele când viața ni se schimbă, dar noi încă tânjim după vremea de dinainte ca totul să se fi schimbat - atunci doare cel mai tare. Deși pot să-ți spun, din experiență, că te obișnuiești cu asta. Înveți să-ți trăiești noua viață și nu poți să-ți imaginezi sau să-ți mai amintești cu adevărat cum erau lucrurile înainte.

— Crezi că o să mă obișnuiesc să fiu magiciană, sau orice-aș fi eu?

— Tu întotdeauna ai fost ceea ce ești. Nu e ceva nou. O să te obișnuiești cu faptul că ai aflat asta.

Tessa trase adânc aer în piept și apoi expiră ușor.

— N-am vrut să spun ce-am spus acolo, sus, zise ea. Nu cred că nefilimii sunt atât de îngrozitori.

— Știu că n-ai vrut. Dacă ai fi vrut, n-ai fi aici. Ai fi lângă fratele tău, păzindu-l împotriva intențiilor noastre cumplite.

— Cred că nici Will n-a vrut să spună ce-a spus, nu-i așa? zise Tessa după o clipă. Nu i-ar face rău lui Nate.

— A!

Jem privi spre poartă gânditor.

— Ai dreptate. Dar sunt surprins că știi și tu. Eu știu. Dar mi-a luat câțiva ani să-l înțeleg pe Will. Să știu când chiar gândește ceea ce spune și când nu.

— Prin urmare, nu te superi niciodată pe el?

Jem râse zgomotos.

— Nici *chiar așa*. Uneori îmi vine să-l strâng de gât.

— Și cum Dumnezeu faci de te abții?

— Merg în locul meu preferat din Londra, zise Jem, și stau și privesc apa, și mă gândesc la continuitatea vieții și la cum curge fluviul, ignorând micile supărări ale vieții.

Tessa era fascinată.

— Și funcționează?

— Dar după aceea mă gândesc cum aș putea să-l omor în timp doarme, dacă aș vrea cu adevărat, și apoi mă simt mai bine.

Tessa chicoti.

— Și unde e? Locul ăsta preferat al tău?

Pentru o clipă, Jem căzu pe gânduri. Apoi se ridică în picioare și-i întinse cealaltă mână, în care nu ținea bastonul.

— Vino, și o să-ți arăt!

— E departe?

— Deloc.

Jem zâmbi. Avea un zâmbet drăguț, se gândi Tessa, și contagios. Nici ea nu se putu abține să nu zâmbească, și i se păru că n-o mai făcuse de multă vreme.

Tessa îi îngădui să o ajute să se ridice în picioare. Mâna lui Jem era caldă și puternică, surprinzător de mângâietoare. Ea aruncă o privire înapoi spre Institut, șovăi, apoi îl lăsă să o conducă, ieșind pe poarta de fier, spre întunericul din oraș.

14
PODUL BLACKFRIARS

De la Turn la Kew douăzeci de poduri au vrut
Să afle numai ceea ce Râul a știut,
Căci ele tinere erau, iar Tamisa, bătrână,
Asta-i povestea pe care Râul a vrut să o spună.
- Rudyard Kipling, „Povestea Râului”

Ieșind pe poarta de fier a Institutului, Tessa se simți precum Frumoasa din Pădurea Adormită când plecase din castelul ei de dincolo de zidul de spini. Institutul se afla în centrul unui scuar, iar din scuar porneau străduțe spre fiecare punct cardinal, care se înfundau apoi în labirinturile înguste dintre case. Ținând-o curtenitor de braț, Jem o conduse printr-un pasaj îngust. Deasupra lor, cerul era de culoarea oțelului. Pământul era încă umed de la ploaia care căzuse mai devreme, clădirile păreau să se înghesuie una în alta, umede și murdare de praf.

Pe drum, Jem vorbea neîncetat, fără să spună nimic important, ci doar păstrând o conversație liniștitoare: ce părere avusese el despre Londra când ajunsese pentru prima dată acolo, cum i se păruse că totul avea o nuanță uniformă de cenușiu - chiar și oamenii! Nu-i venise să creadă că putea să plouă atât de mult într-un singur loc, fără oprire. I se păruse că umezeala ieșea din asfalt și-i pătrundea în oase, astfel că, până la urmă, aveau să-i crească mlădițe, ca unui copac.

— *Chiar* te obișnuiești cu asta, zise el când ieșiră din pasajul îngust și pășiră pe mult mai larga Fleet Street. Chiar dacă uneori ai senzația că ar trebui să fii stors, ca o cârpă.

Amintindu-și de haosul de pe străzi din timpul zilei, Tessa se bucură să vadă cât de liniștite erau seara, în locul mulțimii de oameni care se îmbulzeau de obicei rămânând acum doar câteva siluete care mergeau pe trotuar, cu capetele plecate, având grijă să rămână în umbră. Mai treceau și câteva trăsuri, și chiar și călăreți, cu toate că niciunul nu părea să-i remarce pe Tessa și pe Jem. O iluzie magică? se întrebă Tessa, dar nu cu voce tare. Se bucura pur și simplu să-l asculte pe Jem vorbind. El îi spunea că aceasta era partea cea mai veche a orașului, de unde luase naștere Londra. Magazinele aliniate de-a lungul străzii erau închise, cu obloanele trase, dar reclamele încă se vedeau peste tot, publicitate pentru tot felul de lucruri, începând cu săpunul Pears și tonicul pentru păr și până la anunțuri care-i îndemnau pe oameni să participe la o prelegere despre spiritism. În timp ce mergea, Tessa zări turlele Institutului printre clădiri și nu se putu abține să nu se întrebe dacă le mai vedeau și alții. Își aminti de femeia cu papagali, cu pielea verde și cu pene. Oare Institutul era ascuns vederii? Foarte curioasă, îl întrebă pe Jem.

— Dă-mi voie să-ți arăt ceva, îi spuse el. Oprește-te aici!

O luă de cot și o întoarse astfel încât să privească de cealaltă parte străzii. Îi indică direcția în care să se uite.

— Ce vezi acolo?

Ea se uită atent; erau aproape de intersecția Fleet Street cu Chancery Lane. Acolo nu părea să fie nimic interesant.

— Fațada unei bănci, ce altceva să văd?

— Acum lasă-ți mintea să hoinărească puțin, îi spuse el, pe același ton blând. Uită-te la altceva, ca și cum ai vrea să eviți și te uiți direct la o pisică, să n-o sperii. Apoi uită-te din nou la bancă, numai cu coada ochiului. Și acum uită-te direct la ea, foarte repede!

Tessa îl ascultă - și privi uimită. Banca dispăruse; iar în locul ei se găsea o tavernă cu partea superioară din lemn, cu ferestre fațetate. Lumina care se revărsa prin ferestre era roșiatică-strălucitoare, iar prin ușa deschisă, aceeași

lumină se revărsa și pe trotuar. Prin ferestre se vedeau mișcându-se umbre întunecate - nu acele umbre cunoscute de bărbați și femei, ci forme prea înalte și prea subțiri, prea alungite într-un mod ciudat și cu prea multe membre ca să fi fost oameni. Hohote de râs acopereau o muzică dulce, subțire, care te bântuia și te seducea. Pe o plăcuță care atârna deasupra ușii era desenat un om ciupind de nas un demon cu coarne. Sub imagine erau scrise cuvintele: TAVERNA DIAVOLULUI.

Aici a fost Will noaptea trecută. Tessa îl privi pe Jem. El o apăsa ușor cu palma pe braț, zgâindu-se și respirând încet. Lumina roșie a localului se reflecta în ochii lui argintii asemenea apusului de soare pe apă.

— *Acesta* este locul tău preferat? întrebă ea.

Privirea lui Jem își pierdu din intensitate; se uită la ea și râse.

— Doamne, nu! răspunse el Am vrut să vezi asta.

Atunci, cineva ieși din tavernă, un bărbat într-un palton lung, negru, cu o pălărie elegantă din mătase cu ape pe cap. În timp ce acesta aruncă o privire în susul străzii, Tessa văzu că pielea lui avea o nuanță de cerneală de culoare albastru-închis, iar părul și barba îi erau albe ca zăpada. Tessa îl urmări cu privirea cum porni spre est, către Strand, întrebându-se dacă va atrage priviri curioase, dar trecu neobservat, ca o fantomă. De fapt, mundanii care treceau prin fața Tavernei Diavolului nu păreau să remarce mai nimic, nici chiar atunci când mai multe siluete fusiforme ieșiră, flecărind, și aproape că se ciocniră de un bărbat ce părea obosit împingând un cărucior gol. Acesta se opri o clipă să privească în jur, încurcat, apoi ridică din umeri și își continuă drumul.

— Cândva, aici a fost o tavernă foarte obișnuită, zise Jem. Și pe măsură ce devenea din ce în ce mai infestată de locuitori ai Lumii de Jos, nefilimii deveneau tot mai îngrijorați în legătură cu amestecul celor din Lumea din Umbră în lumea mundană. I-au izgonit pe mundani din

acest loc folosind o simplă iluzie magică care să-i convingă de faptul că taverna fusese demolată, iar în locul ei fusese ridicată o bancă. Acum, taverna este aproape în exclusivitate o speluncă a locuitorilor Lumii de Jos.

Jem se uită la lună, cu o față încruntată.

— Se face târziu. Ar fi mai bine să mergem.

După ce mai aruncă o privire spre tavernă, Tessa îl urmă pe Jem, care continuă să pălăvrăgească, arătând diferite obiective demne de interes - Temple Church, unde acum se aflau instanțele de judecată și unde, cândva, Cavalerii Templieri îi ajutaseră pe pelerini în drumul lor spre Țara Sfântă.

— Cavalerii aceștia erau prieteni cu nefilimii. Mundani, dar nu lipsiți de cunoștințe despre Lumea din Umbră. Și desigur, adăugă el, în timp ce ieșiră din păienjenișul de străzi și ajunseră pe Blackfriars Bridge, mulți consideră că Frații Tăcuți sunt adevărații Călugări Întunecați[35], deși nimeni nu poate s-o dovedească. Ăsta e, încheie el, arătând undeva în fața lui. Locul meu preferat din Londra.

Privind dincolo de pod, Tessa nu putu să nu se întrebe de ce lui Jem îi plăcea atât de mult acel loc. Se întindea de pe un mal al Tamisei pe celălalt, un pod scund din granit, cu multe arce, cu parapetele vopsite în roșu-închis și împodobite cu decorațiuni stacojii și aurii care străluceau în lumina lunii. Ar fi fost frumos dacă n-ar fi existat podul de cale ferată care trecea pe partea estică a acestuia, tăcut în întuneric, dar construit ca o împletitură urâtă de bare de fier care se întindeau până pe malul opus al fluviului.

— Știu ce gândești, spuse din nou Jem, așa cum îi spusese și pe treptele Institutului. Podul de cale ferată e hidos. Dar asta înseamnă că oamenii vin rar aici să admire priveliștea. Mă bucur de singurătate și de simpla priveliște a fluviului tăcut în lumina lunii.

Merseră până la mijlocul podului, unde Tessa se rezemă de parapetul din granit și se uită în jos. Scăldată în lumina

[35] Black Friars, în engleză în original.

lunii, Tamisa era întunecată. Londra se întindea pe ambele maluri, marele dom al catedralei St. Paul conturându-se dincolo de ele ca o fantomă, și totul învăluit de ceața care acoperea ca un văl liniile aspre ale orașului.

Tessa privi fluviul. Din apă se ridica mirosul de sare, de pământ și de putreziciune, amestecându-se cu ceața. Dar era și ceva minunat la acest fluviu londonez, ca și când ar fi purtat pe undele sale greutatea trecutului. Își aminti un vers dintr-o poezie veche: „Dulce Tamisa, curgi blând până-mi voi termina cântecul", zise ea în șoaptă. În mod normal, n-ar fi citat niciodată versuri cu voce tare în fața nimănui, dar Jem avea ceva ce-o făcea să simtă că orice ar fi făcut, el n-ar fi judecat-o.

— Am mai auzit versul ăsta, fu tot ce spuse el. Mi l-a citat și Will. Ce este?

— Spencer. „Prothalamion" - Tessa se încruntă. Se pare că Will are o afinitate ciudată pentru poezie, pentru o persoană atât de… atât de…

— Will citește mult și are o memorie excelentă. Există prea puține lucruri pe care să nu și le amintească.

Ceva din vocea lui dădea o anume greutate afirmației, dincolo de simplă enunțare a faptelor.

— Îți place de Will, nu-i așa? întrebă Tessa. Vreau să spun, îl îndrăgești.

— Îl iubesc ca și când ar fi fratele meu, răspunse Jem imediat.

— Se vede, spuse Tessa. Oricât de urât se poartă cu ceilalți, pe tine te iubește. E bun cu tine. Ce-ai făcut să-l determini să te trateze diferit față de ceilalți?

Jem se rezemă de parapet și o privi absent. Gânditor, bătea darabana cu degetele pe mânerul din jad al bastonului. Profitând de neatenția lui, Tessa își îngădui să se zgâiască la el, minunându-se puțin de ciudata lui frumusețe scăldată de lumina lunii. Era în întregime argintiu și cenușiu, și nu avea culorile tari ale lui Will, de albastru, negru și auriu.

În cele din urmă, Jem spuse:

— Chiar nu știu. Am crezut că era din pricina faptului că niciunul din noi nu avem părinți, și ca atare, el simțea că suntem la fel.

— Și eu sunt orfană, zise Tessa. La fel și Jessamine. Dar Will nu consideră că suntem la fel.

— Nu. Așa e.

Ochii lui Jem trădau faptul că-i ascundea ceva.

— Nu-l înțeleg, spuse Tessa. Acum poate să fie bun, iar în următoarea clipă, absolut îngrozitor. Nu-mi dau seama dacă e bun sau crud, iubitor sau plin de ură.

— Contează? întrebă Jem. Chiar trebuie să iei o asemenea decizie?

— Noaptea trecută, continuă ea, când a venit în camera ta. A spus că băuse toată noaptea, dar apoi, mai târziu, când tu… mai târziu părea treaz de-a binelea. L-am văzut beat pe fratele meu. Știu că nu trece așa, într-o clipită; nici măcar mătușa mea, când îi arunca o găleată de apă rece pe față, nu l-ar fi scos din starea aia, nu atunci când era beat criță. Iar Will nu mirosea a alcool. Și nici n-a părut mahmur dimineață. Dar de ce-ar fi mințit, de ce-a spus că e beat, dacă nu era?

Jem păru resemnat.

— Iată marele mister al lui Will Herondale. Și eu m-am întrebat același lucru cândva. Cum poate cineva să bea atât de mult pe cât pretinde și să supraviețuiască, nemaivorbind și de încăierările la care ia parte? Așa încât, într-o noapte, l-am urmărit.

— L-ai *urmărit*?

Jem rânji.

— Da. A ieșit, pretinzând că pleacă într-o misiune sau ceva de genul ăsta, iar eu l-am urmărit. Dacă aș fi știut ce mă aștepta, m-aș fi încălțat cu niște pantofi mai rezistenți. Toată noaptea s-a plimbat prin oraș, de la catedrala St. Paul la Spitalfields Market și la Whitechapel High Street. A mers de-a lungul fluviului și s-a plimbat pe la docuri. Nu s-

a oprit nici măcar o dată să vorbească cu cineva. De parcă urmărea o fantomă. A doua zi dimineață era deja pregătit să ne spună o poveste licențioasă despre niște false aventuri, dar eu nu i-am cerut niciodată adevărul. Dacă vrea să mă mintă, înseamnă că trebuie să aibă un motiv.

— Te minte, și totuși tu ai în continuare încredere în el?

— Da, răspunse Jem. Am încredere în el.

— Dar…

— Minte cu un motiv. Întotdeauna inventează o poveste care să-l facă să pară îngrozitor.

— Atunci, ți-a povestit ce s-a întâmplat cu părinții lui? Fie adevărul, fie minciuni?

— Nu tot. Mici fragmente, zise Jem după o pauză lungă. Știu că tatăl lui a plecat de la nefilimi. Înainte ca Will să se fi născut. S-a îndrăgostit de o mundană, și când Consiliul a refuzat să o facă vânător de umbre, a părăsit Conclavul și s-a mutat împreună cu ea în fundul Țării Galilor, unde au considerat că nu se va amesteca nimeni în treburile lor. Conclavul a fost furios.

— Mama lui Will a fost mundană? Vrei să spui că el e doar pe jumătate vânător de umbre?

— Predomină sângele de nefilim, spuse Jem. De-asta există trei reguli pentru cei care părăsesc Conclavul. Prima, trebuie să tai orice contact cu toți vânătorii de umbre pe care i-ai cunoscut vreodată, chiar și cu propria ta familie. Ei nu pot să mai vorbească vreodată cu tine, după cum nici tu nu poți să mai vorbești cu ei. A doua, nu poți să soliciți ajutorul Conclavului, indiferent de pericolul în care te găsești. Iar cea de-a treia…

— Care e cea de-a treia?

— Chiar de-ar fi să părăsești Conclavul, spuse Jem, ei pot să emită pretenții asupra copiilor tăi.

Tessa se înfioră. Jem se uita în continuare lung la fluviu, ca și când l-ar fi văzut pe Will oglindit pe suprafața argintie a acestuia.

— La fiecare șase ani, spuse el, până când copilul

împlinește optsprezece ani, un reprezentant al Conclavului vine la familia respectivă și îl întreabă dacă ar vrea să-și părăsească familia și să li se alăture nefilimilor.

— Nu pot să-mi închipui că cineva ar vrea asta, zise Tessa îngrozită. Adică, nu vei mai putea niciodată să vorbești cu familia ta, nu-i așa?

Jem clătină din cap.

— Și Will a fost de acord? Li s-a alăturat vânătorilor de umbre, chiar știind lucrurile astea?

— A refuzat. De două ori a refuzat. Apoi, într-o bună zi - Will avea doisprezece ani sau cam așa -, cineva a bătut la ușa Institutului, iar Charlotte a deschis. Cred că ea avea cam optsprezece ani pe-atunci. Will stătea acolo, pe trepte. Ea mi-a povestit că era prăfuit și murdar, ca și când ar fi dormit prin tufișuri. El a spus: „Sunt vânător de umbre. Unul de-al vostru. Trebuie să mă lăsați să intru. N-am unde să mă duc în altă parte."

— A spus el asta? Will? „N-am unde să mă duc în altă parte"?

Jem ezită.

— Vezi tu, toate astea le știu de la Charlotte. Will n-a suflat un cuvințel. Dar așa zice ea că i-ar fi spus.

— Nu înțeleg. Părinții lui au murit nu-i așa? Altfel ar fi venit să-l caute.

— L-au căutat spuse Jem. La câteva săptămâni după sosirea lui Will, mi-a zis Charlotte, părinții au venit după el. Au venit la intrarea principală a Institutului și au bătut la ușă, strigându-l. Charlotte s-a dus în camera lui Will să-l întrebe dacă voia să-i vadă. El se băgase sub pat și-și acoperea urechile cu mâinile. N-a vrut să iasă, oricât a-ncercat ea, și n-a vrut nici să-i vadă. Cred că, în cele din urmă, Charlotte a coborât și le-a zis să plece, sau au plecat ei din proprie inițiativă, nu sunt chiar sigur…

— Le-a zis să plece? Dar copilul lor era la Institut... Aveau dreptul...

— N-aveau nici un drept.

Vocea lui Jem sunase destul de blând, gândi Tessa, dar era ceva în tonul lui care-l făcea să pară mai departe de ea chiar și decât luna de pe cer.

— Will a ales să li se alăture vânătorilor de umbre. Odată ce a făcut această alegere, ei nu mai pot emite nici o pretenție asupra lui. Este dreptul și responsabilitatea Conclavului să-i întoarcă din cale.

— Nu l-ai întrebat niciodată de ce?

— Dacă ar fi vrut să știu, mi-ar fi zis, răspunse Jem. Tu m-ai întrebat de ce cred că pe mine mă tolerează, spre deosebire de cum se poartă cu alți oameni. Îmi închipui că tocmai pentru că nu l-am întrebat niciodată de ce.

Îi zâmbi pieziș. Aerul rece îi adusese sângele în obraji, iar ochii îi străluceau. Își ținea mâinile sprijinite de parapet, foarte aproape una de cealaltă. Pentru o clipă, pe jumătate zăpăcită, Tessa se gândi că el mai avea puțin și-i atingea mâna, dar Jem se uită în altă parte și se încruntă.

— Cam târzior pentru o plimbare, nu-i așa?

Urmărindu-i privirea, văzu două siluete întunecate, un bărbat și o femeie, venind pe pod spre ei. Bărbatul purta o pălărie din fetru ca de muncitor și o haină din lână neagră; femeia îl ținea de braț, cu fața întoarsă spre a lui.

— Probabil că și ei cred același lucru despre noi, zise Tessa, privindu-l în ochi pe Jem. Și tu, ai venit la Institut tot pentru că nu aveai unde să te duci? De ce n-ai rămas în Shanghai?

— Părinții mei conduceau Institutul de acolo, zise Jem, dar au fost uciși de un demon. El... mă rog, creatura aia... se numea Yanluo, continuă el foarte calm. După ce au murit, cu toții au socotit că cel mai sigur lucru pentru mine ar fi fost să părăsesc țara, în caz că demonul sau acoliții lui ar fi venit și după mine.

— Dar de ce aici, de ce în Anglia?

— Tatăl meu era britanic. Eu vorbeam engleza. Părea logic.

Tonul vocii lui Jem era la fel de calm ca întotdeauna, dar

Tessa simți că era ceva ce evita să-i spună.

— Am crezut că m-aș simți mai familiar aici decât în Idris, unde niciunul dintre părinții mei nu fusese vreodată.

Vizavi de ei, cuplul care se plimba se oprise lângă parapet; bărbatul părea să arate spre structura podului de cale ferată, iar femeia încuviința din cap.

— Și tu? Te-ai simțit ca acasă?

— Nu tocmai, zise Jem. Primul lucru de care mi-am dat seama când am venit aici a fost că tatăl meu nu se considerase niciodată britanic, cel puțin nu așa ca un englez. Englezii adevărați sunt în primul rând britanici, și în al doilea rând gentlemeni. Orice altceva ar fi - doctori, magistrați sau proprietari - trece pe locul al treilea. Pentru vânătorii de umbre e altfel. Noi suntem înainte de toate nefilimi, și abia după aceea luăm în considerare țara în care ne-am născut și am crescut. Cât despre cel de-al treilea criteriu, nu există. Suntem numai vânători de umbre. Când ceilalți nefilimi mă privesc, ei văd doar un vânător de umbre. Nu ca mundanii, care atunci când se uită la mine văd un băiat care nu e cu totul străin, dar nici aidoma lor.

— Jumătate așa, jumătate așa, zise Tessa. Ca și mine. Dar tu știi măcar că ești om.

Expresia lui Jem se îmblânzi.

— Ca și tine. Din toate punctele de vedere.

Tessa simți că o ustură ochii. Privi în sus și văzu că luna se ascunsese după un nor, creând o sclipire perlată.

— Presupun că ar trebui să ne întoarcem. Ceilalți probabil că sunt îngrijorați.

Jem se întoarse și-i oferi brațul. Apoi se opri. Cuplul pe care îl zăriseră înainte apăru brusc în fața lor și le blocă drumul. Cu toate că se mișcaseră foarte repede, ca să ajungă la celălalt capăt al podului atât de iute, încă stăteau extrem de liniștiți, braț la braț. Chipul femeii era ascuns în umbra unei bonete simple, iar al bărbatului, sub borul pălăriei sale din fetru.

Mâna lui Jem se crispă pe brațul Tessei, dar le spuse pe un ton neutru:

— Bună seara. Vă putem ajuta cu ceva?

Niciunul nu răspunse, dar se mai apropiară cu un pas, iar fusta femeii foșni în vânt. Tessa se uită în jur, dar nu mai era nimeni pe pod, la niciunul din capete. Londra părea complet pustie în lumina cețoasă a lunii.

— Iertați-mă, zise Jem. V-aș fi recunoscător dacă mi-ați permite mie și însoțitoarei mele să trecem.

Făcu un pas înainte, iar Tessa îl urmă. Erau acum destul de aproape de cuplul tăcut, astfel încât, atunci când luna ieși de după nor, inundând podul cu o sclipire argintie și luminând fața bărbatului cu pălărie de fetru, Tessa îl recunoscu pe loc.

Părul încâlcit, nasul mare și cândva spart; și bărbia cu cicatrici; și mai mult decât orice, ochii exoftalmici, bulbucați, asemănători cu ai femeii de lângă el. Privirea ei goală o fixă pe Tessa într-un fel care-i amintea teribil de Miranda.

Dar ești moartă. Will te-a omorât. Ți-am văzut cadavrul. Tessa șopti:

— El e vizitiul. Le aparține Surorilor Întunecate.

Vizitiul chicoti.

— Eu aparțin, zise el, Magistrului. În timp ce Surorile Întunecate îl slujeau pe el, eu le-am slujit pe ele. Acum îl slujesc doar pe el.

Vocea vizitiului suna diferit față de cum și-o amintea Tessa - mai puțin groasă, mai articulată, aproape cu o finețe sinistră. Lângă ea, Jem încremenise.

— Cine sunteți? întrebă el. De ce ne urmăriți?

— Magistrul ne-a îndrumat să vă urmărim, răspunse vizitiul. Sunteți responsabili de distrugerea casei sale, de distrugerea poporului său, Copiii Nopții. Suntem aici pentru a vă înmâna o declarație de război. Și am venit după fată - întoarse privirea spre Tessa. Ea e proprietatea Magistrului și o va avea.

— Magistrul, zise Jem, cu ochii săi argintii strălucind deosebit în lumina lunii. Adică de Quincey?

— Numele pe care i-l dați voi nu contează. El este Magistrul. Ne-a spus să vă înmânăm un mesaj. Mesajul e: război.

Jem strânse puternic mânerul bastonului.

— Îl slujiți pe de Quincey, dar nu sunteți vampiri. Ce sunteți?

Femeia care stătea lângă vizitiu oftă ciudat, asemenea șuieratului unui tren.

— Ai grijă, nefilimule. Așa cum tu i-ai ucis pe alții, tot așa vei fi și tu ucis. Îngerul tău nu te poate proteja împotriva a ceea ce nici Dumnezeu și nici Diavolul n-au creat.

Tessa dădu să se întoarcă spre Jem, dar el începuse deja să se miște, ridicând brusc bastonul. Urmă o fulgerare. Din capătul acestuia ieși o lamă strălucitoare, foarte ascuțită. Cu o răsucire, Jem fandă și înfipse lama în pieptul vizitiului. Bărbatul se dădu înapoi clătinându-se, iar din gâtlej îi ieși un hârâit de surpriză.

Tessa oftă. Cămașa vizitiului se despică și sub ea nu se văzu nici carne, nici sânge, ci doar metal strălucitor, străpuns de lama lui Jem.

Jem trase spada înapoi, respirând ușurat și satisfăcut.

— Știam eu…

Vizitiul mârâi. Apoi băgă brusc mâna în haină și scoase un cuțit lung cu lamă zimțată, de genul celor pe care le folosesc măcelarii pentru a tăia oase, iar femeia, intrând în acțiune, se apropie de Tessa, cu mâinile ei fără mănuși întinse în față. Mișcările mâinilor îi erau smucite, inegale - dar foarte, foarte rapide, cu mult mai rapide decât ar fi putut Tessa să bănuiască. Însoțitoarea vizitiului înaintă spre ea, cu gura pe jumătate deschisă și cu un chip lipsit de orice expresie. Înăuntrul ei străluci ceva metalic - metal sau cupru.

„N-are esofag, și aș zice că nici stomac. Gura i se

termină într-o fâșie de metal îndărătul dinților”, spusese Henry. Amintindu-și de asta, Tessa se dădu înapoi, până se lovi cu spatele de parapet. Îl căută din priviri pe Jem, dar vizitiul înainta din nou spre el. Jem îl împunse din nou cu spada, dar asta păru numai să-l încetinească. Haina și cămașa îi atârnau în zdrențe, lăsând la vedere carcasa din metal de dedesubt.

Femeia încercă să o înșface pe Tessa, dar aceasta se dădu în lături. Femeia se năpusti înainte și se lovi de parapet. Părea că nu simte mai multă durere decât simțea vizitiul. Se redresă și se întoarse să se năpustească din nou asupra Tessei. Totuși, impactul îi vătămase brațul stâng, care îi atârna. Încercă s-o lovească cu brațul pe Tessa, cu degetele răsfirate, și o prinse de încheietura mâinii. O strânse atât de puternic, încât, simțind durerea din încheietură, Tessa țipă. Încercă să-și înfigă unghiile în mâna care o ținea, și-și afundă degetele în pielea moale și alunecoasă. Aceasta căzu precum coaja unui fruct, iar unghiile Tessei zgâriară metalul de dedesubt, ceea ce o făcu să se înfioare.

Încercă să-și smulgă brațul din strânsoare, dar nu reuși decât să o tragă pe femeie mai aproape de ea; scotea niște sunete ca un zumzăit de insecte, iar ochii îi erau lipsiți de pupile și complet negri. Tessa își duse piciorul la spate, pregătită să lovească…

Și brusc se auzi zgomotul metalului lovit de metal; spada lui Jem licări în timp ce tăia de la cot brațul femeii. Tessa, eliberată, căzu pe spate, iar mâna desprinsă de trup se lovi de pământ la picioarele ei; femeia se mișca spasmodic spre Jem, scoțând clinchete metalice. El înaintă, lovind-o puternic cu latul bastonului și făcând-o să dea înapoi pas cu pas până când se izbi de parapetul podului atât de tare, încât își pierdu echilibrul. Apoi căzu fără nici un strigăt, plonjând în apa de dedesubt; Tessa alergă spre parapet exact la timp pentru a o vedea scufundându-se. Apa nu clipoci acolo unde căzuse.

Tessa se întoarse spre Jem, care strângea cu putere bastonul, respirând sacadat. Îi curgea sânge dintr-o rană de pe obraz, dar în rest părea nevătămat. Ținea lejer arma într-o mână și se uita la o siluetă chircită de la picioarele lui, o formă care se mișca în spasme, de sub veșmintele sfâșiate licărindu-i coastele din metal. Când se apropie, Tessa văzu că era trupul vizitiului, contorsionat. Jem îl decapitase, iar acum din gât îi curgea o substanță neagră, uleioasă, pătând pământul.

Jem își duse mâna la față, ca să-și îndepărteze părul transpirat, mânjindu-și obrazul de sânge. Mâna îi tremură. Șovăitoare, Tessa îi atinse brațul.

— Ești bine?

El zâmbi vag.

— *Eu* ar trebui să te întreb asta - se înfioră ușor. Chestiile astea mecanice mă enervează. Ele...

Se opri, zgâindu-se în spatele Tessei.

La capătul sudic al podului, cu mișcări sacadate, se îndreptau spre ei cei puțin șase creaturi mecanice. În ciuda modului zdruncinat în care se deplasau, se apropiau repede, aproape năpustindu-se. Deja parcurseseră o treime din distanță.

Cu un clinchet ascuțit, spada dispăru înapoi în interiorul bastonului lui Jem. O înșfăcă pe Tessa de mână, abia apucând să-i șoptească:

— Fugi!

Tessa îl ținu strâns de mână și o luară la goană, aruncând doar o privire îngrozită în urmă. Creaturile reușiseră să ajungă până la jumătatea podului și înaintau spre ei, prinzând viteză. Tessa văzu că erau de sex masculin, îmbrăcați, ca și vizitiul, cu același tip de haine negre din lână și cu pălării din fetru. În lumina lunii, fețele le străluceau.

Jem și Tessa ajunseră la treptele de la capătul podului, iar Jem o strânse și mai tare de mână coborând în goană treptele. Botinele îi alunecară pe piatra umedă, dar el o

prinse, iar bastonul o lovi puternic în spate; apoi îi simți pieptul ridicându-se și coborând, lipit de al ei, ca și când s-ar fi sufocat. Dar nu era posibil să-și fi pierdut respirația, nu? Era vânător de umbre. *Codexul* spunea că ei puteau alerga kilometri întregi. Jem se trase înapoi, iar ea văzu că fața i se încordase ca și când ar fi avut dureri. Vru să-l întrebe dacă fusese rănit, dar nu era timp. Pe treptele de deasupra lor se auzeau pașii creaturilor. Fără un cuvânt, Jem o prinse din nou de încheietura mâinii și o trase după el.

Trecură de debarcaderul luminat de felinare și apoi Jem coti și se năpusti între două clădiri de pe o alee îngustă. Aleea urca, îndepărtându-se de fluviu. Aerul era umed și închis, iar pavajul aluneca din cauza mizeriei. De la ferestrele de deasupra atârnau rufe spălate, asemenea unor fantome. Pe Tessa o dureau picioarele în botinele ei elegante, iar inima-i bătea puternic în piept, dar nici prin cap nu-i trecea să încetinească. Auzea creaturile în urma lor, auzea din ce în ce mai aproape clinchetul metalic al mișcărilor lor.

Aleea dădea într-o stradă largă, iar acolo, răsărind drept în fața lor, se întrezărea clădirea Institutului. Năpustindu-se pe poartă, Jem îi dădu drumul la mână și se întoarse să închidă și să încuie poarta în urma lor. Creaturile ajunseră exact când zăvoarele intrau în lăcașurile lor; se izbiră de poartă precum jucăriile mecanice, incapabile să se oprească, zăngănind puternic din corpurile lor de metal.

Tessa mergea cu spatele, uitându-se lung la ele. Creaturile mecanice stăteau lipite de poartă, cu mâinile întinse printre gratii. Privi în jur alarmată. Jem stătea lângă ea, alb ca hârtia, cu o mână în șold. Vru să-l ia de mână, dar el se dădu înapoi.

— Tessa, zise el gâfâind. Intră în Institut! Trebuie să intri.

— Te doare? Jem, ești rănit?

— Nu - vocea îi era înăbușită.

Un huruit venind dinspre poartă o făcu pe Tessa să se uite în sus. Unul dintre bărbații mecanici reușise să vâre mâna printre gratii, și trăgea de lanțul din metal care lega poarta. Oripilată, văzu că bărbatul trăgea de zalele din metal cu o asemenea forță, încât pielea i se cojea de pe degete, lăsându-i la vedere mâinile din metal. Evident că exista o putere imensă în acele mâini. Metalul se deforma și se răsucea sub strânsoare; era evident - doar o chestiune de câteva minute înainte ca lanțul să cedeze.

Tessa îl apucă pe Jem de braț. Îi simțea pielea fierbinte, chiar și prin haine.

— *Vino*!

Cu un mormăit, el o lăsă să-l tragă spre ușa din față a bisericii; se clătină pe picioare și se sprijini de ea, respirând șuierat. Se împleticiră pe scări, și aproape în clipa în care ajunseră pe ultima treaptă, Jem se prăbuși. Căzu în genunchi, cu tot corpul zdruncinat într-un acces de tuse.

Poarta se deschise brusc. Creaturile mecanice intrară pe alee, conduse de cea care rupsese lanțul. Mâinile ei rămase fără piele străluciră în lumina lunii.

Amintindu-și ce-i spusese Will, că ușa nu putea fi deschisă decât de cineva cu sânge de vânător de umbre, Tessa întinse mana spre funia clopoțelului care atârna lângă ea și trase puternic, dar nu auzi nici un sunet. Disperată, se întoarse spre Jem, care zăcea ghemuit la pământ.

— Jem! Jem! Te rog, trebuie să deschizi ușa…

El își ridică încet capul. Ochii îi erau larg deschiși, dar n-aveau nici o culoare. Erau albi, ca marmura. Tessa văzu luna reflectată în ei.

— Jem!

Încercă să se ridice în picioare, dar genunchii îi cedară; se prăbuși din nou la pământ, cu sângele curgându-i pe la colțurile gurii. Bastonul i se rostogolise din mână, până la picioarele Tessei.

Creaturile ajunseră la baza treptelor; porniră să urce, împleticindu-se puțin, conduse de cea cu mâinile jupuite. Tessa se izbi în ușile de stejar ale Institutului, bătând cu pumnii. Auzea cum loviturile ei reverberau pe partea cealaltă, și o cuprinse disperarea. Institutul era imens, iar ei n-aveau *timp*.

În cele din urmă, renunță. Întorcându-se din fața ușii, văzu îngrozită cum conducătorul creaturilor ajunsese deja la Jem; se apleca peste el, înșfăcându-l de piept cu mâinile lui metalice jupuite.

Cu un strigăt, Tessa ridică bastonul lui Jem și îl flutură în aer.

— Pleacă de lângă el! zbieră ea.

Creatura se îndreptă și, în lumina lunii, Tessa îi văzu pentru prima dată fața. Era netedă, aproape fără trăsături, cu adâncituri acolo unde ar fi trebuit să fie ochii și gura, și fără nas. Creatura ridică mâinile jupuite; erau mânjite de sângele lui Jem. El zăcea nemișcat, cu cămașa sfâșiată, și cu o baltă de sânge de culoare închisă în jurul lui. În timp ce Tessa privea oripilată, bărbatul mecanic își mișcă degetele lui însângerate, parodiind în mod grotesc gestul de rămas-bun - apoi se întoarse și se năpusti pe trepte în jos, aproape alergând, ca un păianjen. Țâșni pe poartă și se făcu nevăzut.

Tessa porni spre Jem, dar celelalte automate se mișcară rapid să-i blocheze calea. Toate aveau fețe albe, ca și conducătorul lor, un grup de luptători fără chipuri, ca și când nu fusese destul timp pentru a fi finisați.

Cu un clinchet, o pereche de mâini din metal se întinseră spre ea, iar ea izbi cu bastonul, aproape orbește. Acesta îl lovi pe unul dintre bărbații mecanici în moalele capului. Tessa simți impactul lemnului cu metalul străbătându-i brațul, și se dezechilibră din nou, dar numai pentru o clipă. Se redresă cu o viteză incredibilă. Apoi lovi iar, de data asta bastonul pocnindu-l pe bărbat în umăr; el se clătină, dar alte mâini țâșniră, înșfăcară bastonul, trăgându-l din

strânsoarea ei cu o asemenea forță, încât o ustură pielea. Își aminti puterea dureroasă a strânsorii Mirandei, în timp ce automatul își izbi bastonul de genunchi cu o forță uluitoare.

Acesta plesni în două, cu un sunet îngrozitor. Tessa se răsuci pe călcâie, pregătită să o ia la goană, dar mâinile din metal o prinseră de umeri, trăgând-o înapoi. Încercă din răsputeri să se elibereze…

În momentul acela ușile Institutului se deschiseră deodată. Lumina care ieși o orbi pe moment, și nu văzu decât un vag contur al unor siluete întunecate, învăluite în lumină, curgând din interiorul bisericii. Ceva îi șuieră pe lângă cap, zgâriind-o pe obraz. Se auzi un sunet de metal lovit de metal, iar apoi brațele creaturii mecanice se opriră, iar Tessa căzu în față, pe trepte, tușind.

Se uită în sus. Charlotte stătea deasupra ei, cu fața palidă și serioasă, cu un disc de metal ascuțit într-o mână. Un altul, identic, era înfipt în pieptul bărbatului mecanic care o prinsese. Acesta se răsucea în spasme, în cerc, ca o jucărie care funcționează prost. Din tăietura de la gâtul lui țâșneau scântei albastre.

În jurul lui, celelalte creaturi se învârteau și se împleticeau pe măsură ce vânătorii de umbre se apropiau de ei. Henry își învârtea pumnalul de seraf, despicând pieptul unuia dintre automate și trimițându-l de-a rostogolul în întuneric. Lângă el era Will, fandând cu un soi de coasă, iar și iar, ciopârțind altă creatură, cu o asemenea furie, încât iscă și el un jet de scântei albastre. Charlotte, repezindu-se în jos pe trepte, aruncă cel de-al doilea disc; acesta străpunse capul unui monstru metalic, cu un zgomot dezgustător. Automatul se chirci la pământ, împrăștiind scântei și ulei negru.

Celelalte două creaturi, reconsiderând situația, se întoarseră și o luară la fugă spre poartă. Henry se repezi după ele, urmat de Charlotte, dar Will, lăsând arma din mână, se întoarse și alergă înapoi pe trepte.

— Ce s-a-ntâmplat? îi strigă el Tessei.

Ea privea în gol, prea năucită ca să-i răspundă. Will strigă și mai tare, cu panică și furie.

— Ești rănită? Unde e Jem?

— Nu sunt rănită, șopti ea. Dar Jem e, s-a prăbușit. Acolo…

Îi arătă unde zăcea Jem, chircit în întunericul de lângă ușă.

Will se făcu alb la față precum creta. Fără să se mai uite la ea, alergă în sus pe scări și se lăsă în genunchi lângă Jem, șoptindu-i ceva. Pentru că nu primi nici un răspuns, îi întoarse capul, îl strigă pe Thomas să vină să-l ajute să-l ridice, și apoi mai strigă ceva, dar Tessa, ametită, nu putu să deslușească ce anume. Poate că striga la ea. Credea că e vina ei? Dacă nu s-ar fi înfuriat așa de tare, dacă n-ar fi alergat, făcându-l pe Jem să o urmeze.

În pragul luminat al ușii apăru o siluetă întunecată. Era Thomas, serios și cu părul vâlvoi. Fără să scoată vreun cuvânt, îngenunche lângă Will. Împreună, îl ridicară pe Jem în picioare, sprijinindu-i brațele care îi atârnau de umerii lor. Intrară în Institut fără să privească în urmă.

Ametită, Tessa cuprinse din priviri toată curtea. Era ceva ciudat, diferit. Liniștea care se lăsase brusc după toată larma și încăierarea. Creaturile mecanice distruse zăceau împrăștiate în bucăți prin toată curtea, pământul era lipicios, mânjit cu un lichid vâscos, porțile, deschise în lături, iar luna strălucea indiferentă, luminându-i pe toți, exact cum îi luminase pe ea și pe Jem pe pod, când el îi spusese că e umană.

15
PĂMÂNT STRĂIN

Ah, Doamne, dragostea floare sau flacără de-ar fi,
Viața ca și cum un nume ai rosti,
Moartea de n-ar fi mai de plâns ca jindul,
Și toate-acestea același lucru de n-ar fi!
- Algernon Charles Swinburne, „Laus Veneris”

— Domnișoară Tessa.

Era vocea lui Sophie. Tessa se întoarse și o văzu în cadrul ușii, cu un felinar legănându-i-se în mână.

— Sunteți bine?

Tessa se simți patetic de recunoscătoare să o vadă pe cealaltă fată. Se simțise atât de singură.

— Nu sunt rănită. Dar Henry s-a dus după creaturi, iar Charlotte…

— O să fie bine, zise Sophie luând-o de mână. Veniți, să mergem înăuntru, domnișoară. Sângerați.

— Sângerez?

Încurcată, Tessa își atinse fruntea cu degetele; privindu-le, văzu că erau mânjite de sânge.

— Probabil că m-am lovit la cap când am căzut pe trepte. Nici măcar n-am simțit.

— Șocul, spuse Sophie calm, iar Tessa se gândi de câte ori trebuise Sophie, de când lucra acolo, să facă aceste lucruri: să bandajeze tăieturile, să curețe sângele. Veniți, o să vă aduc o compresă pentru cap.

Tessa încuviință. Aruncând o ultimă privire peste umăr la prăpădul din curte, o lăsă pe Sophie să o conducă înapoi în Institut. Următoarele minute trecură ca un vârtej. După

ce Sophie o ajută să urce și să se așeze într-un fotoliu din salon, ea ieși grăbită și se întoarse câteva minute mai târziu cu Agatha, care o forță să țină în mână o cană cu ceva fierbinte.

În clipa în care mirosi conținutul, Tessa își dădu seama ce era - brandy și apă. Se gândi la Nate și avu o ezitare, dar după ce luă câteva înghițituri, lucrurile reveniră la firesc. Charlotte și Henry se întoarseră, purtând cu ei mirosul de metal și de luptă. Tăcând mâlc, Charlotte își puse armele pe masă și îl strigă pe Will. Acesta nu răspunse, dar în schimb răspunse Thomas, venind în grabă pe coridor, cu haina pătată de sânge, și-i spuse că Will era cu Jem, care avea să fie bine.

— Creaturile l-au rănit și a pierdut ceva sânge, spuse Thomas, trecându-și o mână prin părul său castaniu încâlcit și privind-o pe Sophie. Dar Will i-a dat un *iratze*…

— Și leacul lui? întrebă Sophie repede. L-a luat?

Thomas încuviință din cap, iar Sophie își relaxă ușor umerii încordați. Și privirea lui Charlotte se liniști.

— Mulțumesc, Thomas, spuse ea. Vrei te rog să vezi dacă mai are nevoie de ceva?

Thomas dădu din cap și ieși din nou pe coridor, aruncându-i o ultimă privire lui Sophie, care păru să nu remarce. Charlotte se lăsă să cadă pe sofa lângă Tessa.

— Tessa, poți să ne spui ce s-a întâmplat?

Strângând ceașca în mână, cu degetele reci, în ciuda căldurii acesteia, Tessa se înfioră.

— I-ați prins pe cei care au fugit? Pe acei… ce-or fi ei. Pe monștrii din metal?

Charlotte clătină grav din cap.

— I-am urmărit pe străzi, dar au dispărut imediat ce-am ajuns la Hungerford Bridge. Henry crede că e vorba de o vrajă.

— Sau de un tunel secret, spuse Henry. Draga mea, eu m-am gândit și la un tunel secret.

Se uită la Tessa. Fața lui prietenoasă era murdară de

sânge și de ulei, iar jiletca lui de culoare deschisă, în dungi, sfâșiată și deșirată. Arăta ca un școlar după o încăierare.

— Poate că i-ai văzut ieșind dintr-un tunel, domnișoară Gray?

— Nu, răspunse Tessa, aproape șoptit.

Pentru a-și drege glasul, mai luă o înghițitură din băutura pe care i-o dăduse Agatha, și apoi puse cana jos, înainte să povestească totul de-a fir a păr - podul, vizitiul, urmărirea, cuvintele pe care le rostiseră creaturile, cum năvăliseră pe poarta Institutului. Charlotte ascultă albă la față și îmbujorată în același timp; până și Henry părea înverșunat. Sophie, stând tăcută pe un scaun, asculta povestea cu seriozitatea unei școlărițe.

— Au spus că era o declarație de război, încheie Tessa. Că au venit să-și ia revanșa față de noi - adică față de voi, presupun - pentru ce i s-a întâmplat lui de Quincey.

— Și creatura, când s-a referit la el, l-a numit Magistrul? întrebă Charlotte.

Tessa își strânse buzele, ca să nu-i mai tremure.

— Da. A spus că Magistrul mă voia pe mine și că el fusese trimis să mă aducă. Charlotte, e numai vina mea. Dacă n-ar fi fost vorba despre mine, de Quincey n-ar fi trimis creaturile alea, iar Jem… adăugă ea privindu-și mâinile. Poate că ar trebui să-l lași să mă ia.

Charlotte clătină din cap.

— Tessa, l-ai auzit pe de Quincey noaptea trecută. El îi urăște pe vânătorii de umbre. Cu sau fără tine, tot ar lovi în Conclav. Și dacă i te dăm, tot ce-am face ar fi să-i punem la îndemână o potențială armă prețioasă - îl privi pe Henry. Mă întreb de ce a așteptat atât de mult. De ce n-a venit după Tessa când a ieșit cu Jessie? Spre deosebire de demoni, creaturile astea mecanice pot să iasă și-n timpul zilei.

— *Pot*, zise Henry, dar nu fără să alarmeze populația, nu încă. Nu arată încă suficient de umane ca să treacă pe

stradă fără să stârnească tot felul de comentarii aprinse, zise el scoțând o roată dințată strălucitoare din buzunar și ridicând-o. Am examinat rămășițele automatelor acolo, în curte. Acestea pe care de Quincey le-a trimis după Tessa pe pod nu sunt ca cele din criptă. Sunt mai sofisticate, făcute din metale mai dure, și cu finisaje mai avansate. Cineva a lucrat la planurile pe care le-a găsit Will, îmbunătățindu-le. Acum, creaturile sunt mai rapide, și pot omorî mai ușor.

Dar cum adică să le îmbunătățească?

— Era o vrajă, zise Tessa repede. Pe planuri. Magnus a descifrat-o…

— Vraja de legare. Menită să lege energia demonică de un automat, spuse Charlotte uitându-se la Henry. Oare de Quincey…

— A reușit să facă așa ceva? Clătină Henry din cap. Nu. Creaturile astea sunt pur și simplu configurate după un model, asemenea cutiilor muzicale. Dar nu sunt animate. Nu au inteligență sau voință sau viață. Nu e nimic demonic în ele.

Charlotte respiră ușurată.

— *Trebuie* să-l găsim pe de Quincey înainte să reușească să-și atingă țelul. Creaturile alea sunt greu de omorât chiar și-așa cum se prezintă acum. Îngerul știe câte a creat, sau cât de greu sunt de omorât, dacă posedă viclenia demonilor.

— O armată născută nici în Rai, nici în Iad, spuse Tessa încet.

— Exact, zise Henry. De Quincey trebuie să fie găsit și oprit. Și între timp, Tessa, tu trebuie să rămâi în Institut. Nu că am vrea să te ținem prizonieră aici, dar ai fi mai în siguranță dacă ai rămâne înăuntru.

— Dar cât timp… zise Tessa, și se opri când expresia lui Sophie se schimbă.

Aceasta se uita la ceva aflat în spatele Tessei, ochii ei căprui deschizându-se brusc și mai larg. Tessa îi urmări

privirea.

Era Will, stând în cadrul ușii salonului. Pe cămașa albă avea o dâră de sânge; semăna cu o vopsea. Fața îi era liniștită, aproape ca o mască, și o privea fix pe Tessa. Când privirile li se încrucișară, ea simți cum începe să-i bată mai tare inima.

— Vrea să vorbească cu tine, zise Will.

Când toți cei din încăpere îl priviră, se așternu un moment de tăcere. Ceva din intensitatea privirii lui, din încordarea nemișcării lui te împietrea. Sophie își duse mâna la gât, mișcându-și agitată degetele pe guler.

— Will, spuse Charlotte în cele din urmă. Vrei să spui Jem? E bine?

— E treaz și vorbește, răspunse Will.

Privirea lui alunecă pentru o clipă la Sophie, care se uită în pământ, vrând să-și ascundă fața.

— Iar acum vrea să vorbească cu Tessa.

— Dar... zise Tessa uitându-se la Charlotte, care părea încurcată. E bine? E destul de bine?

Expresia lui Will nu se schimbă.

— Vrea să vorbească cu tine, spuse el, rostind fiecare cuvânt foarte clar. Așa că o să te ridici și o să vii cu mine și o să vorbești cu el. Înțelegi?

— Will, începu Charlotte pe un ton ascuțit, dar Tessa se ridicase deja, netezindu-și fustele boțite cu dosul palmelor.

Charlotte o privi îngrijorată, dar nu mai spuse nimic.

Will tăcu tot timpul cât parcurseră coridorul. Felinarele cu lampa-vrăjitoarei aruncau umbre pe pereții îndepărtați, sub forma unor modele fusiforme. Cămașa albă a lui Will era plină de pete de ulei negricios și de sânge, iar obrajii îi erau și ei murdari; părul îi era încâlcit, maxilarul, încordat. Tessa se întrebă dacă apucase să doarmă vreun pic din zori, de când îl lăsase în pod. Vru să-l întrebe, dar totul la el - postura, tăcerea, umerii încordați - spuneau că nici o întrebare n-ar fi fost binevenită.

Deschise ușa camerei lui Jem și o conduse înăuntru.

Singura lumină din încăpere venea pe fereastră, și dintr-un suport aflat pe noptieră, pe care se găsea o lampa-vrăjitoarei. Jem zăcea acoperit pe jumătate de cuverturi, în patul lui înalt, sculptat. Era la fel de alb precum cămașa de noapte, cu pleoapele de un albastru întunecat. Bastonul lui cu mâner din jad stătea sprijinit de marginea patului. Cineva îl reparase și era iar întreg, strălucind ca nou. Își întoarse fața spre sunetul de la ușă, fără să deschidă ochii.

— Will?

Will făcu ceva ce o umplu de uimire pe Tessa. Se forță să zâmbească și spuse pe un ton ce putea trece drept vesel:

— Am adus-o, așa cum ai cerut.

Jem deschise ochii; Tessa fu ușurată să vadă că aceștia își recăpătaseră culoarea lor obișnuită. Totuși, mai aveau încă înfățișarea unor găuri umbrite pe fața lui palidă.

— Tessa, zise el. Îmi pare rău.

Tessa se uită la Will - ca pentru a-i cere permisiunea sau sfatul, nu era sigură, dar el privea în gol drept înainte. În mod evident, nu avea să-i fie de ajutor. Fără să se mai uite la el, traversă grăbită încăperea și se lăsă în scaunul de lângă patul lui Jem.

— Jem, zise ea încet, n-ar trebui să-ți pară rău sau să-ți ceri iertare. Eu ar trebui să-ți cer iertare. Tu n-ai greșit cu nimic. Eu am fost ținta acelor chestii mecanice, nu tu.

Bătu ușor cu mâna pe pătură; ar fi vrut să-i atingă mâna, dar nu îndrăznea.

— Dacă n-aș fi fost eu, n-ai fi fost niciodată rănit.

— Rănit - Jem rosti cuvântul respirând cu greu, aproape dezgustat. N-am fost rănit.

— James! zise Will ca un avertisment.

— William, ar trebui să știe și ea. Altfel, o să creadă că a fost vina ei.

— Ți-a fost rău, zise Will, fără să o privească pe Tessa. Nu e vina nimănui. Eu pur și simplu cred că ar trebui să fii mai atent. Nu te simți bine încă. Vorbind, o să obosești.

— Există lucruri mai importante decât să fiu precaut.

Jem se forță să se ridice, cu mușchii de la gât încordați, și se rezemă cu spatele de perne. Când vorbi iar, rămase fără respirație.

— Dacă nu-ți place, Will, nu trebuie să rămâi.

Tessa auzi ușa deschizându-se și închizându-se în spatele ei, cu un zgomot ușor. Fără să se uite, știu că Will plecase. Fără să se poată stăpâni, simți un zvâcnet de durere, așa cum simțea mereu când ieșea el dintr-o încăpere.

Jem oftă.

— E atât de încăpățânat.

— Avea dreptate, zise Tessa. Cel puțin, avea dreptate că nu trebuie să-mi zici nimic dacă nu vrei. Știu că n-a fost câtuși de puțin vina ta.

— N-are nimic de-a face vina, zise Jem. Și, de asemenea, cred că ar trebui să știi adevărul. Rareori e de folos să-l ascundem.

Se uită înspre ușă o clipă, ca și când cuvintele erau pe jumătate adresate absentului Will. Apoi oftă iar, ridicând mâinile în aer.

— Știi, zise el, că cea mai mare parte a vieții am trăit în Shanghai împreună cu părinții mei? Că am fost crescut în Institutul de acolo?

— Da, spuse Tessa, întrebându-se dacă mai era încă amețit. Mi-ai spus, pe pod. Și mi-ai spus că un demon ți-a omorât părinții.

— *Yanluo*, zise Jem, cu ură în voce. Demonul avea un dinte împotriva mamei mele. Ea fusese responsabilă de moartea unora dintre progeniturile lui. Avuseseră un cuib într-un orășel numit Lijiang, și se hrăniseră pe seama copiilor de acolo. Mama a dat foc cuibului și a fugit înainte ca demonul să o găsească. Yanluo a răbdat ani la rând - demonii-căpetenii trăiesc veșnic -, dar n-a uitat niciodată. Când aveam unsprezece ani, Yanluo a găsit un loc vulnerabil în pavilionul care apăra Institutul, și și-a săpat un tunel. Apoi a omorât gărzile și ne-a luat prizonieri pe

toți, legându-ne de scaune în camera cea mare din casă. Și-apoi a început să lucreze. Yanluo m-a torturat în fața părinților mei, continuă Jem cu vocea goală. Mi-a injectat iar și iar o otravă demonică arzătoare care mi-a scorojit venele și mi-a zăpăcit mintea. Timp de două zile, am zăcut între halucinații și vise. Am văzut lumea înecată în fluvii de sânge și am auzit țipetele tuturor morților și muribunzilor de-a lungul întregii istorii. Am văzut Londra arzând, și creaturi mari din metal mișunând încoace și-ncolo ca niște păianjeni uriași…

Se opri să respire. Era foarte palid. Cămașa de noapte i se lipise complet de piept din cauza transpirației, dar făcu un gest cu mâna pentru a îndepărta expresia de îngrijorare a Tessei.

— La fiecare câteva ore reveneam la realitate suficient de mult timp cât să-i aud pe părinții mei țipând îngrijorați pentru mine. Apoi, a doua zi, mi-am revenit și am auzit-o numai pe mama. Tata fusese redus la tăcere. Vocea mamei era dură și spartă, dar încă-mi rostea numele. Nu numele meu englezesc, ci numele pe care mi-l dăduse când mă născuse: Jian. Uneori încă o mai aud strigându-mă.

Mâinile lui strângeau puternic perna, atât de tare, încât materialul începuse să se rupă.

— Jem, spuse Tessa blând. Poți să te oprești. Nu trebuie să-mi spui totul acum.

— Îți amintești când am spus că Mortmain a făcut bani probabil din contrabanda cu opiu? întrebă el. Britanicii au adus opiu în China cu tonele. Au făcut din noi o națiune de dependenți. În chineză, îl numim „pământ străin” sau „fum negru”. S-ar putea spune că Shanghai, orașul meu, s-a clădit pe opiu. Fără opiu, n-ar fi ceea ce este acum. Orașul e plin de bârloguri unde bărbați cu ochii goi fac foamea pentru că nu vor decât droguri, mai multe droguri. Ar da orice pentru ele. Obișnuiam să-i disprețuiesc pe acești oameni. Nu puteam să înțeleg cum de erau atât de slabi.

Respiră adânc.

— Când Conclavul din Shanghai a început să fie îngrijorat de tăcerea care se lăsase peste Institut și au năvălit să ne salveze, părinții mei erau deja morți. Nu-mi amintesc nimic din toate astea. Eu țipam și deliram. M-au dus la Frații Tăcuți, care mi-au lecuit trupul cât de bine au putut. Un singur lucru nu l-au putut drege, totuși. Devenisem dependent de substanța cu care mă otrăvise demonul. Trupul meu era dependent de substanța aia așa cum trupul unui drogat cu opiu depinde de drogul respectiv. Ei au încercat să mă dezobișnuiască, dar dacă nu-l luam, aveam dureri groaznice. Chiar și când au putut să blocheze durerea cu niște vrăji de magician, lipsa drogului îmi împingea trupul la marginea morții. După săptămâni de experimente, au hotărât că nu era nimic de făcut: nu puteam trăi fără drog. Drogul în sine însemna o moarte lentă, dar renunțarea la el însemna una foarte rapidă.

— Săptămâni de experimente? repetă Tessa. Când aveai numai unsprezece ani? Pare tare crud.

— Bunătatea - bunătatea adevărată - își are propria doză de cruzime, zise Jem, uitându-se la ceva de lângă ea. Acolo, lângă tine, pe noptieră, e o cutie. Poți să mi-o dai?

Tessa luă cutia. Era făcută din argint, iar pe capac avea gravată o scenă din email înfățișând o femeie suplă, desculță și îmbrăcată într-o robă albă, care turna apă dintr-un vas într-un șuvoi continuu.

— Cine e? întrebă Tessa, dându-i cutia lui Jem.

— Quan Yin, zeița îndurării și milei. Se zice că ea aude toate rugăciunile și toate strigătele de suferință și face tot ce poate ca să le răspundă. M-am gândit că poate ținând cauza suferinței mele într-o cutie cu imaginea ei, suferința mi s-ar fi micșorat.

Deschise cutia cu o cheiță și capacul se ridică. Înăuntru era un strat gros dintr-un praf care semăna cu cenușa, se gândi Tessa, dar avea o culoare prea deschisă. Era un strat de pulbere groasă, argintie, cu aproape aceeași nuanță

strălucitoare ca cea a ochilor lui Jem.

— Ăsta e drogul, zise el. Provine de la un magician vânzător de droguri pe care-l cunoaștem în Limehouse. Iau câte puțin zilnic. De asta arăt atât de… atât de fantomatic; asta îmi decolorează ochii și părul, chiar și pielea. Mă întreb uneori dacă părinții m-ar mai recunoaște. - vocea i se frânse. Dacă trebuie să lupt, iau mai mult. Dacă iau mai puțin, mă simt slăbit. Astăzi nu luasem deloc înainte să mergem pe pod. De-asta m-am prăbușit. Nu din cauza creaturilor mecanice. Din cauza drogului. Fără drog în organism, lupta, alergatul sunt prea mult pentru mine. Trupul meu a început să se consume singur, și m-am prăbușit.

Închise cutia cu un pocnet și i-o dădu înapoi Tessei.

— Poftim, pune-o la loc.

— Nu-ți trebuie deloc acum?

— Nu. În seara asta am luat destul.

— Ai spus că drogul înseamnă o moarte lentă, zise Tessa. Deci vrei să spui că drogul te ucide?

Jem încuviință din cap, iar câteva șuvițe din părul lui strălucitor îi căzură pe frunte.

Tessa își simți inima bătând neregulat.

— Și când lupți iei mai mult? Dacă-i așa, de ce nu încetezi să lupți? Will și ceilalți…

— Ar înțelege, încheie Jem propoziția în locul ei. Știu că ar face-o. Dar viața înseamnă mai mult decât să nu mori. Sunt un vânător de umbre. Asta sunt și asta fac, în același timp. Nu pot trăi fără asta.

— Adică nu vrei.

Will, se gândi Tessa, s-ar fi supărat dacă i-ar fi spus așa ceva, dar Jem nu făcu decât să o privească lung.

— Adică nu vreau. Mult timp am căutat un leac, dar în cele din urmă m-am oprit, și l-am rugat și pe Will și pe ceilalți să se oprească și ei. Eu nu sunt numai drogul ăsta, și nici faptul că el mă acaparează. Cred că sunt mai mult decât atât. Că viața mea înseamnă mai mult decât asta,

oricum și oricând s-ar termina ea.

— Păi, eu nu vreau să mori, zise Tessa. Nu știu de ce simt așa de puternic asta, abia te-am cunoscut, dar nu vreau să mori.

— Iar eu am încredere în tine. Nu știu de ce, abia te-am cunoscut, dar chiar am.

Mâinile lui nu mai strângeau perna, ci stăteau liniștite pe ciucurii acesteia. Avea mâini subțiri, doar încheieturile puțin prea mari, cu degete prelungi și ascuțite, cu o cicatrice groasă, albă, de-a lungul degetului mare de la mâna dreaptă.

Tessa voia să-și treacă mâinile peste ale lui, voia să-l țină strâns și să-l mângâie…

— Ei bine, foarte impresionant, totul.

Era Will, desigur, care intrase tiptil în cameră. Își schimbase cămașa pătată de sânge și părea să se fi spălat rapid. Avea părul încă umed, fața curată, deși sub unghii îi mai rămăseseră pământ și ulei. Se uită întâi la Jem, apoi la Tessa, compunându-și o expresie din care nu se putea citi nimic.

— Înțeleg că i-ai spus.

— I-am spus.

În tonul lui Jem nu era nimic provocator; el nu-l privise niciodată pe Will altfel decât afectuos, gândi Tessa, indiferent de cât de provocator se purta Will.

— S-a făcut. Nu mai e nevoie să te agiți în legătură cu asta.

— Nu sunt de acord, zise Will.

Se uită urât la Tessa. Ea își aminti ce-i spusese mai devreme, că nu trebuia să-l obosească pe Jem, și se ridică de pe scaun.

Jem îi aruncă o privire visătoare.

— Chiar trebuie să pleci? Am sperat că mai degrabă vei rămâne și vei fi îngerul meu păzitor, dar dacă trebuie să pleci, pleacă.

— Rămân eu, spuse Will un pic îmbufnat, și se aruncă în

fotoliul de pe care Tessa tocmai se ridicase. Pot să te păzesc într-un fel foarte îngeresc.

— Deloc convingător. Și nici măcar nu ești plăcut la vedere, așa cum e Tessa, zise Jem închizând ochii și rezemându-se din nou de pernă.

— Cât de nepoliticos! Multă lume care m-a privit a comparat experiența cu cea a privitului la soarele luminos.

Jem ținea în continuare ochii închiși.

— Dacă prin asta au vrut să spună că îi doare capul, atunci nu s-au înșelat.

— În plus, zise Will, cu ochii la Tessa, nu prea e cinstit să o ținem pe Tessa departe de fratele ei. De azi-dimineață, n-a mai avut ocazia să vadă ce face.

— Asta e adevărat.

Jem deschise pentru o clipă ochii; erau negri-argintii, întunecați din cauza somnului.

— Scuzele mele, Tessa. Aproape că am uitat.

Tessa nu spuse nimic. Era mai mult îngrozită la gândul că Jem nu era singurul care aproape că uitase de fratele ei. „E în regulă”, vru ea să spună, dar Jem închise din nou ochii, și crezu că poate adormise. În timp ce ea îl privea, Will se aplecă și trase păturile, acoperindu-i lui Jem pieptul.

Se întoarse și ieși cât de liniștit putu.

Pe coridoare, lumina era foarte slabă, sau poate că pur și simplu în dormitorul lui Jem era mai multă lumină. Se opri o clipă, clipind, ca să se obișnuiască ochii. Tresări.

— Sophie?

Cealaltă fată era compusă dintr-o serie de pete abia vizibile în întuneric - fața ei, și boneta albă pe care o legăna în mână, ținând-o de una dintre funde.

— Sophie? întrebă Tessa. S-a întâmplat ceva?

— E bine? întrebă Sophie cu o nuanță ciudată în glas. O să fie bine?

Prea speriată ca să înțeleagă întrebarea, Tessa spuse:

— Cine?

Sophie se uită lung la ea, cu ochi îngrozitor de triști.

— Jem.

Nu conașul Jem, sau domnul Carstairs. Jem. Tessa o privi uluită, amintindu-și brusc. „E în regulă să iubești pe cineva care nu te iubește la rândul lui, atâta timp cât e demn de iubirea ta. Atâta timp cât o merită.”

Sigur, gândi Tessa. *Ce proastă sunt! De Jem este îndrăgostită*.

— E bine, spuse ea cât de blând putu. Se odihnește, dar a stat rezemat în perne și am vorbit. În curând o să se facă bine. Sunt sigură. Poate dacă ai vrea să-l vezi…

— Nu! exclamă brusc Sophie. Nu, n-ar fi bine și nici cuvenit - îi străluceau ochii. Vă sunt foarte îndatorată, domnișoară. Eu…

Apoi se răsuci pe călcâie și o luă la fugă pe coridor. Tessa se uită după ea, încurcată și uimită. Cum de nu înțelesese mai devreme? Cum de fusese atât de oarbă? Cât de ciudat e să deții puterea să te transformi literalmente în alți oameni, și totuși să fii incapabilă să te pui în locul lor?

Ușa de la camera lui Nate era ușor întredeschisă; Tessa o deschise complet, fără să facă zgomot, și privi înăuntru.

Fratele ei era ca o movilă de pături. Flacăra lumânării de pe noptieră îi lumina părul blond împrăștiat pe pernă. Avea ochii închiși, iar pieptul i se ridica și cobora regulat.

În fotoliul de lângă pat stătea Jessamine. Și ea dormea. Părul ei blond îi ieșise din cocul aranjat cu grijă, și acum buclele îi curgeau pe umeri. Cineva o acoperise cu o pătură groasă de lână, pe care o ținea strâns cu mâinile, trăgând-o până la piept. Tessei i se păru mai tânără ca niciodată, și vulnerabilă. N-ar fi zis nimeni că era aceeași fată care măcelărise creatura din parc.

Era ciudat, gândi Tessa, cum ieșea la suprafață tandrețea din oameni. Nu se întâmpla niciodată așa cum te așteptai. Se întoarse cât de încet putu și ieși închizând ușa în urma ei.

Tessa avu un somn agitat toată noaptea, trezindu-se adesea în mijlocul viselor despre creaturile mecanice care veneau după ea cu mâinile metalice întinse, ca s-o prindă și să-i sfâșie pielea. În cele din urmă, totul se dizolvă într-un vis despre Jem, care zăcea adormit într-un pat în timp ce deasupra lui curgea o ploaie de argint, arzând acolo unde lovea cuvertura întinsă peste el, până când, în cele din urmă, tot patul luă foc, iar Jem continua să doarmă împăcat, indiferent la strigătele ei de avertizare.

În sfârșit, îl visă pe Will, care stătea în vârful catedralei St. Paul, singur, scăldat în lumina unei luni albe, albe. Purta o haină din jerseu de lână neagră, iar pecețile de pe piele i se vedeau pe gât și pe mâini, sub strălucirea cerului. Privea Londra de sus, ca un înger rău care jurase să salveze orașul de propriile sale vise urâte, în vreme ce la picioarele lui Londra dormea, indiferentă și neștiutoare.

Tessa fu trezită din visare de o voce care-i răsună în urechi și de o mână care o scutura puternic de umăr.

— Domnișoară Gray, trebuie *neapărat* să vă treziți. E vorba de fratele dumneavoastră.

Se ridică brusc, împrăștiind pernele. Lumina după-amiezii se filtra prin ferestrele dormitorului, scăldând încăperea - și chipul lui Sophie.

— Nate s-a trezit? E bine?

— Da. Adică, nu. Vreau să spun, nu știu, domnișoară.

În vocea lui Sophie se simțea ceva ciudat.

— Vedeți dumneavoastră, a dispărut!

16
VRAJA DE LEGARE

Șchiopătând mereu, pășesc mai greu
Ca două piciorușe!
Iar pe ocnași în lanțuri trași
Rușinea-i înăbușe[36].
- Oscar Wilde, „Balada Închisorii din Reading”

— Jessamine! Jessamine, ce se întâmplă? Unde e Nate?

Ieșind din camera lui Nate, Jessamine se întoarse să o privească pe Tessa, care alerga pe coridor. Avea ochii injectați, iar pe față i se citea furia. Din cocul aranjat de obicei cu grijă acum îi atârnau o mulțime de bucle de păr blond

— Nu știu, spuse ea enervată. Am adormit în scaunul de lângă pat, iar când m-am trezit, el dispăruse, pur și simplu dispăruse! - făcu ochii mari. Dumnezeule, arăți înfiorător!

Tessa se examină. Nu-și bătuse capul să-și ia o crinolină, nici măcar pantofi. Pur și simplu își aruncase pe ea o rochie și își vârâse picioarele goale în papucii de casă. Părul îi atârna pe umeri, și își imagină că probabil semăna cu femeia nebună din *Jane Eyre* pe care o ținea în pod domnul Rochester.

— Păi, nu cred că a putut să ajungă prea departe, în starea în care e, zise Tessa. Îl *caută* cineva?

Jessamine își aruncă brațele în sus.

— Toți îl caută. Will, Charlotte, Henry, Thomas, chiar și Agatha. Presupun că nu vrei să-l scoatem pe bietul Jem din

[36] Oscar Wilde, *Balada Închisorii din Reading*, traducere de Nicu Porsenna, Editura Arania, Brașov, 1991.

pat și să-l facem să ia și el parte la căutare.

Tessa clătină din cap.

— Sincer, Jessamine… zise ea, întorcându-se. Ei bine, o să-l caut și eu. Tu poți să rămâi aici, dacă vrei.

— Chiar vreau.

Jessamine clătină din cap când Tessa se răsuci pe călcâie și se năpusti pe coridor, răvășită. Unde Dumnezeu ar fi putut Nate să plece? Oare făcuse febră, delira? Coborâse din pat pentru că nu-și dăduse seama unde se afla, și se repezise să o caute? La gândul acesta simți că i se strânge inima. Institutul era un labirint complicat, se gândi ea, când coti din nou orbește, ieșind într-un alt coridor cu pereții acoperiți de tapiserii. Dacă ea se descurca încă foarte greu, cum ar fi putut Nate să…

— Domnișoară Gray?

Tessa se întoarse și-l văzu pe Thomas ieșind pe una dintre ușile de pe hol. Era îmbrăcat cu o cămașă cu mânecile suflecate, cu părul ciufulit, ca de obicei, și cu ochii căprui foarte serioși. Simți că nu se mai putea mișca. *O, Doamne, vești proaste*!

— Da?

— L-am găsit pe fratele dumneavoastră, spuse Thomas, spre uimirea Tessei.

— L-ai *găsit*? Dar unde era?

— În salon. Și-a găsit o mică ascunzătoare în spatele perdelelor, zău, zise Thomas repezit, părând sfios. Când m-a văzut, a luat-o razna. A început să țipe și să strige. A încercat s-o ia la goană pe lângă mine, și aproape că a trebuit să-i trag una peste bot ca să-l fac să tacă.

Văzând că Tessa nu prea înțelegea, Thomas se opri și își drese vocea.

— Cu alte cuvinte, mă tem că s-ar putea să-l cam fi speriat, domnișoară.

Tessa își duse mâna la gură.

— Vai de mine. Dar e bine?

Thomas lăsa impresia că nu prea știa ce să facă. Era

stânjenit că-l găsise pe Nate ascunzându-se ca un laș pe după perdelele lui Charlotte, se gândi Tessa, puțin indignată. Fratele ei nu era un vânător de umbre; el nu crescuse omorând diverse chestii și riscându-și viața. Bineînțeles că era îngrozit. Și, colac peste pupăză, probabil că delira din cauza febrei.

— Mai bine m-ai duce să-l văd. Doar eu, înțelegi? Cred că are nevoie să vadă o față cunoscută.

Thomas păru ușurat.

— Da, domnișoară. Iar eu vă aștept aici, deocamdată. Dați-mi de știre când doriți să-i chem pe ceilalți.

Tessa încuviință și trecu pe lângă Thomas ca să deschidă ușa. Salonul era în întuneric, luminat doar de cenușiul după-amiezii, care se filtra prin ferestrele înalte. În întuneric, sofalele și fotoliile din încăpere semănau cu niște bestii ghemuite. Nate stătea într-unul dintre fotoliile mai mari de lângă foc. Găsise cămașa pătată de sânge și pantalonii pe care îi purtase acasă la de Quincey, și se îmbrăcase cu ele. Era desculț. Stătea cu coatele pe genunchi, cu fața în mâini. Părea distrus.

— Nate? spuse blând Tessa.

Auzind-o, el se uită în sus și sări în picioare, cu o privire de fericire incredibilă pe chip.

— Tessie!

Cu un mic strigăt, Tessa alergă până în cealaltă parte a încăperii și îl cuprinse pe fratele ei în brațe, strângându-l cu putere la piept. Îl auzi scoțând un icnet de durere, dar o îmbrățișă și el, iar pentru o clipă, Tessa se trezi din nou în bucătărioara mătușii ei din New York, înconjurați de mirosul de mâncare și de râsul mătușii în timp ce ea îl certa pentru că era atât de gălăgios.

Nate se desprinse primul din îmbrățișare, și apoi o privi.

— Dumnezeule, Tessie, arăți atât de diferit…

Ea se cutremură.

— Ce vrei să spui?

O bătu ușor pe obraz, aproape absent.

— Mai în vârstă, răspunse el. Mai slabă. Erai o fetiță cu fața rotundă când am plecat eu din New York, nu-i așa? Sau doar așa îmi amintesc eu?

Tessa îl asigură pe fratele ei că încă era aceeași surioară pe care o știuse dintotdeauna, dar nu-și bătu prea mult capul cu întrebarea. Nu se putea abține să nu-l privească îngrijorată; nu mai părea atât de cenușiu la față, dar încă era palid, iar pe față și pe gât avea vânătăi în diferite nuanțe de albastru, negru și galben.

— Nate.

— Nu e chiar atât de rău pe cât arată, răspunse el, citindu-i neliniștea de pe chip.

— Ba este. Ar trebui să fii în pat, să te odihnești. Ce cauți aici?

— Încercam să dau de tine. Știam că ești aici. Te-am văzut, înainte ca ticălosul chel fără ochi să se dea la mine. Mi-am închipuit că te-au închis și pe tine. Aveam de gând să încerc să evadăm.

— Să mă închidă? Nate, nu, nu-i așa! zise ea scuturând din cap. Sunt în siguranță aici.

El miji ochii.

— Ne aflăm la Institut, nu? Am fost avertizat în legătură cu acest loc. De Quincey zicea că e condus de nebuni, monștri care-și spun nefilimi. Zicea că ei țin sufletele damnate ale oamenilor închise într-un fel de cutie, țipând.

— Poftim? Pyxis-ul? Acolo sunt fragmente de energie a demonilor, Nate, nu suflete omenești! E complet inofensivă. O să ți-o arăt mai târziu, în încăperea armelor, dacă nu mă crezi.

Nate o privi la fel de posac.

— Mi-a mai zis că dacă nefilimii puneau mâna pe mine, aveau să mă rupă în bucăți pentru că le-am încălcat Legile.

Tessa simți un fior rece pe spinare; se îndepărtă de fratele ei și văzu că una dintre ferestrele salonului era deschisă, iar perdelele fluturau în vânt.

Deci fiorul nu fusese provocat doar de nervi.

— Tu ai deschis fereastra? Nate, e așa de frig aici.

Nate clătină din cap.

— Era deschisă când am intrat.

Clătinând și ea din cap, Tessa traversă încăperea și închise fereastra.

— O să te îmbolnăvești de moarte…

— Lasă moartea mea, zise iritat Nate. Cum rămâne cu vânătorii de umbre? Zici că nu te-au ținut închisă aici?

— Nu!

Tessa se întoarse de la fereastră.

— Nu m-au ținut. Sunt ciudați, dar cu mine au fost buni. Eu am vrut să rămân aici. Iar ei au fost suficient de generoși încât să mă lase să rămân.

Nate dădu din cap.

— Nu înțeleg.

Tessa simți o scânteie de mânie, ceea ce o surprinse; și-o reprimă. Nu era vina lui Nate. Erau atât de multe lucruri pe care el nu le știa.

— Unde altundeva să mă fi dus, Nate? întrebă ea, traversând încăperea spre el, luându-l de braț și conducându-l din nou spre fotoliu. Așază-te! Te epuizezi singur.

Nate se așeză ascultător, și se uită în sus la ea, cu o privire distantă. Tessei îi era cunoscută acea privire. Anunța un complot, vreun plan nebunesc pe care-l cocea, un vis caraghios.

— Încă mai putem să plecăm de aici, zise el. Mergem la Liverpool, ne urcăm pe un vapor. Ne întoarcem la New York.

— Ca să facem ce? întrebă Tessa cât de blând putu. Acolo nu mai e nimic pentru noi. Nu de când a murit mătușa Harriet. A trebuit să vând toate lucrurile noastre ca să plătesc înmormântarea. Apartamentul s-a dus. N-am avut bani de chirie. Nu e nici un loc pentru noi în New York, Nate.

— O să ne facem un loc. O viață nouă.

Tessa îl privi tristă pe fratele ei. O durea să-l vadă așa, plin de speranțe, cu vânătăile care-i înfloreau pe pomeți ca niște flori urâte, cu părul încă năclăit pe alocuri cu sânge închegat. Nate nu era ca alți oameni, așa spusese întotdeauna mătușa Harriet. Avea în el o inocență minunată, care trebuia protejată cu orice preț.

Iar Tessa încercase să facă asta. Ea și mătușa ei îi ascunseseră lui Nat propria lui slăbiciune, consecințele rătăcirilor și căderilor lui. Nu-i spuseseră niciodată nimic despre cât muncise mătușa Harriet pentru a face rost de banii pe care el îi pierduse la jocuri, despre batjocurile pe care le îndurase Tessa din partea celorlalți copii, care îl numeau pe fratele ei bețiv și risipitor. Îi ascunseseră toate aceste lucruri, ca să nu-l rănească. Dar ele două fuseseră oricum rănite, gândi Tessa. Poate că Jem avea dreptate. Poate că adevărul era întotdeauna cea mai bună soluție.

Așezându-se pe canapeaua de vizavi de fratele ei, îl privi hotărâtă.

— Așa ceva nu se poate, Nate. Nu încă. Încurcătura în care ne găsim acum amândoi ne va urmări chiar dacă fugim. Iar dacă fugim, vom rămâne pe cont propriu. Nu va fi nimeni care să ne ajute sau să ne protejeze. Avem nevoie de Institut, Nate. Avem nevoie de nefilimi.

Ochii albaștri ai lui Nate îi trădau buimăceala.

— Probabil, zise el, iar cuvântul o izbi pe Tessa, care de două luni încoace nu auzise decât voci englezești, așa încât accentul american o făcu să-i fie dor de casă. Din cauza mea ești tu aici. De Quincey m-a torturat. M-a obligat să scriu scrisorile alea, să-ți trimit biletul. Mi-a zis că n-avea să-ți facă rău atunci când te-ar fi avut, dar apoi nu m-a lăsat niciodată să te văd, iar eu am crezut… am crezut…

Își ridică puțin capul și o privi stânjenit.

— Ai avea de ce să mă urăști.

Tessa îi răspunse ferm:

— N-aș putea niciodată să te urăsc. Ești fratele meu. Avem același sânge.

— Crezi că, atunci când toate astea se vor termina, vom putea să ne întoarcem acasă? întrebă Nate. Să uităm că toate astea s-au întâmplat vreodată? Să trăim o viață normală?

Să trăim o viață normală. Cuvintele îi evocară o imagine cu ea și cu Nate într-un apartament mic și însorit. Nate putea să-și ia o altă slujbă, seara ea putea să gătească și să facă ordine pentru el, iar la sfârșiturile de săptămână puteau să se plimbe în parc sau să ia trenul până în Coney Island și să se dea în carusel, sau să urce în Iron Tower și să privească focul de artificii de deasupra hotelului Manhattan Beach. Acolo ar fi fost cu adevărat soare, nu ca această tentativă de vară, cenușie și apoasă, iar Tessa putea să fie o fată obișnuită, care să citească și să simtă sub picioare asfaltul cunoscut al orașului New York.

Dar când încercă să rețină această imagine, viziunea păru să se destrame și să dispară, ca o pânză de păianjen atunci când încerci să o prinzi cu mâna. Văzu chipul lui Will, al lui Jem, al lui Charlotte, ba chiar și al lui Magnus, care spuneau: „Sărmana. Acum, că știi adevărul, nu poți să dai înapoi.”

— Dar noi nu suntem normali, zise Tessa. Eu nu sunt normală. Știi foarte bine, Nate.

El se uită în pământ.

— Știu - făcu un gest de deznădejde. Deci e adevărat. Ești ceea ce a spus de Quincey că ești. Magiciană. A zis că ai puterea să-ți schimbi forma, Tessie, să devii orice ai vrea.

— Și tu chiar l-ai crezut? E adevărat - bine, aproape adevărat -, dar nici mie nu mi-a venit să cred la început. E atât de ciudat.

— Am văzut lucruri și mai ciudate, spuse el grav. Doamne, ar fi trebuit să fiu eu!

Tessa se încruntă.

— Ce vrei să spui?

Dar înainte să-i poată răspunde, ușa se deschise.

— Domnișoară Gray.

Era Thomas, care părea să-și ceară iertare.

— Domnișoară Gray, conașul Will e…

— Conașul Will e chiar aici.

Era Will, trecând vioi pe lângă Thomas, în ciuda faptului că celălalt băiat era destul de masiv. Era îmbrăcat cu aceleași haine în care se schimbase în seara precedentă, iar acestea păreau șifonate. Tessa se întreba dacă dormise pe scaun în camera lui Jem. Sub ochi avea cearcăne cenușii-albastre și părea obosit, deși ochii îi străluceau. De ușurare? De veselie?

Tessa nu-și putea da seama. Atunci Will dădu cu ochii de Nate.

— Plimbărețul nostru, găsit în sfârșit, zise el. Thomas mi-a zis că te ascundeai pe după perdele?

Nate îl privi ciudat pe Will.

— Cine ești tu?

Tessa făcu repede prezentările, deși niciunul dintre băieți nu păru fericit să facă cunoștință cu celălalt. Nate arăta încă de parcă ar fi fost pe moarte, iar Will îl privea ca și când ar fi fost o descoperire științifică, și una nu chiar atractivă.

— Deci ești vânător de umbre, zise Nate. De Quincey mi-a zis că gașca voastră e alcătuită din monștri.

— Asta a fost înainte sau după ce a încercat să te mănânce? întrebă Will.

Tessa se ridică repede în picioare.

— Will, aș putea să-ți vorbesc o clipă pe hol, te rog?

Dacă se așteptase ca el să se opună, nu se întâmplă așa. Aruncându-i o ultimă privire ostilă lui Nate, Will încuviință din cap și ieși cu ea pe culoar, în tăcere, închizând ușa salonului după el.

În coridorul fără ferestre, lumina se schimba mereu, lampa-vrăjitoarei aruncând pete strălucitoare și discrete care nu se uneau unele cu altele. Will și Tessa stăteau în porțiunea de întuneric dintre două pete de lumină,

privindu-se reciproc - precauți, gândi Tessa, ca niște pisici furioase care-și dau târcoale pe o alee.

Will fu cel care rupse tăcerea.

— Gata. Suntem singuri pe coridor.

— Da, da, zise Tessa nerăbdătoare, și mii de femei din toată Anglia ar plăti bani frumoși pentru a avea privilegiul unei asemenea ocazii. Am putea să lăsăm la o parte pentru o clipă replicile tale inteligente? E ceva important.

— Vrei să-mi cer scuze, nu-i așa? întrebă Will. Pentru ce s-a întâmplat în pod?

Tessa, prinsă cu garda jos, clipi uimită.

— *În pod*?

— Vrei să-ți spun că regret că te-am sărutat.

La auzul cuvintelor lui, amintirea o copleși pe Tessa cu o neașteptată limpezime - degetele lui Will în părul ei, atingerea mâinii lui pe mănușa ei, gura lui lipită de a ei. Simți că se înroșește și, plină de furie, speră că acest lucru nu se vedea în lumina difuză.

— Ce… nu. Nu!

— Deci nu vrei să-mi cer scuze, zise Will.

Acum zâmbea destul de vag, genul acela de zâmbet al unui copil în fața castelului pe care tocmai l-a terminat de construit din cuburi, înainte să-l distrugi cu o mișcare a brațului.

— Nu-mi pasă dacă regreți sau nu, zise Tessa. Nu despre asta am vrut să-ți vorbesc. Am vrut să-ți spun să fii bun cu fratele meu. A trecut prin chinuri groaznice. Nu trebuie să fie interogat ca un răufăcător.

Will răspunse mai liniștit decât ar fi crezut Tessa.

— Înțeleg. Dar dacă ascunde ceva…

— Toată lumea ascunde câte ceva! izbucni Tessa, surprinsă de ea însăși. Există lucruri despre care știu că se rușinează, dar asta nu înseamnă că acestea te privesc pe tine. Nu că tu ai spune totul oricui, nu-i așa?

Will o privea precaut.

— La ce te referi?

Cum rămâne cu părinții tăi, Will? De ce ai refuzat să-i vezi? De ce nu ai unde să te duci în afară de acest loc? Și de ce, în pod, m-ai alungat? Dar Tessa nu rosti nimic din toate acestea. În schimb, spuse:

— Cum rămâne cu Jem? De ce nu mi-ai spus de ce boală suferă?

— *Jem*? zise el într-adevăr surprins. El n-a vrut să-ți spun. Consideră că e treaba lui. Și așa și este. Dacă-ți amintești, eu n-am fost de acord să-ți spună. Dar a considerat că-ți datora o explicație, deși nu ți-o datora. Jem nu datorează nimănui nimic. Ce i s-a întâmplat n-a fost din vina lui, și totuși poartă povara asta și îi este rușine.

— N-are de ce să-i fie rușine.

— Tu poate că gândești așa. Dar alții nu văd nici o diferență între boala lui și o dependență, și îl disprețuiesc pentru că este slab. Ca și când el ar putea să înceteze să mai ia drogul, dacă ar avea destulă voință, spuse Will cu o voce surprinzător de amară. Unii i-au spus chestiile astea, uneori drept în față. N-am vrut să fie nevoit să te audă și pe tine spunându-i-le.

— Eu n-aș fi spus niciodată așa ceva.

— De unde să știu eu ce-ai fi putut să spui? întrebă Will. Tessa, eu nu te cunosc cu adevărat, nu-i așa? Nu mai mult decât mă cunoști tu pe mine.

— De fapt nu vrei să te cunoască nimeni, i-o trânti Tessa. Și foarte bine, nici n-o să încerc. Dar nu te preface că Jem e la fel ca tine. Poate că el ar prefera ca oamenii să cunoască adevărul în legătură cu cine e el.

— Nu, zise Will, și ochii lui albaștri se întunecară. Să nu crezi că-l cunoști pe Jem mai bine decât mine.

— Dacă-ți pasă atât de mult de el, de ce nu faci nimic să-l ajuți? De ce nu cauți un leac?

— Crezi că n-am *încercat*? Crezi că Charlotte n-a căutat, că Henry n-a căutat, că n-am angajat magicieni, n-am plătit pentru orice fel de informații, n-am solicitat favoruri? Îți închipui că ne-am resemnat că Jem o să moară, fără să ne

împotrivim?

— Jem mi-a spus că v-a cerut tuturor să nu mai căutați, spuse Tessa, calmă în comparație cu mânia lui, și că așa ați făcut. Nu?

— El ți-a spus asta?

— Ați încetat să căutați?

— Nu e nimic de găsit, Tessa. Nu există nici un leac.

— N-ai de unde să știi. Ai putea să continui să cauți și nici măcar să nu-i spui. Poate că totuși există ceva. Chiar și cea mai mică șansă…

Will ridică din sprâncene. Lumina pâlpâitoare de pe coridor îi adâncea cearcănele de sub ochi, făcându-i pomeții să pară mai proeminenți.

— Crezi că ar trebui să nu ținem cont de dorințele lui?

— Cred că ar trebui să faci tot ce poți, chiar dacă asta înseamnă să-l minți. Mă gândesc că nu pot să înțeleg cum de acceptați ideea că va muri.

— Iar eu mă gândesc că tu nu înțelegi că uneori nu ai de ales decât între acceptare și nebunie.

În spatele lor, pe coridor, cineva își drese vocea.

— Deci, ce se întâmplă aici? întrebă o voce cunoscută.

Atât Tessa, cât și Will fuseseră atât de prinși de conversația lor, încât nu-l auziseră pe Jem apropiindu-se. Pentru că se simți vinovat, Will tresări și se întoarse să se uite la prietenul lui, care îi privea pe amândoi cu un interes calm. Jem era complet îmbrăcat, dar arăta ca și când se trezise dintr-un somn febril, cu părul transpirat și cu obrajii roșii.

Will păru surprins, și nu tocmai încântat să-l vadă.

— Ce cauți aici? De ce te-ai dat jos din pat?

— M-am întâlnit cu Charlotte pe hol. Zicea că ne strângem cu toții în salon să vorbim cu fratele Tessei.

Tonul vocii lui Jem era calm, și era imposibil de spus, după expresia de pe figura lui, cât de mult auzise din conversația lui Will cu Tessa.

— Mă simt destul de bine, cel puțin ca să vă ascult.

— O, ce bine, sunteți cu toții aici!

Era Charlotte, mergând grăbită pe coridor. Henry o urma, însoțit de Jessamine și Sophie. Tessa remarcă faptul că Jessie se schimbase într-una dintre cele mai drăguțe rochii ale ei, din muselină de un albastru-deschis, și ducea o pătură. Sophie avea o tavă cu ceai și sendvișuri.

— Acelea sunt pentru Nate? întrebă ea surprinsă. Ceaiul și pătura?

Sophie încuviință din cap.

— Doamna Branwell s-a gândit că probabil îi este foame.

— Iar *eu* m-am gândit că s-ar putea să-i fie frig. Tremura atât de tare noaptea trecută, zise Jessamine, nerăbdătoare. Să-i ducem lucrurile astea, deci?

Charlotte se uită la Tessa așteptând aprobarea, dezarmând-o. Charlotte avea să fie bună cu Nate; nu putea să se poarte altfel.

— Da. Vă așteaptă.

— Mulțumesc, Tessa, spuse moale Charlotte.

Apoi deschise ușa salonului și intră, urmată de ceilalți. Când Tessa dădu să meargă după ei, simți o mână pe braț, o atingere atât de ușoară, încât aproape că ar fi putut să n-o simtă.

Era Jem.

— Așteaptă, zise el. Doar o clipă.

Se întoarse să-l privească. Prin ușa deschisă se auzea un murmur de voci - tonul baritonal și prietenos al lui Henry, falsetul crescător și nerăbdător al lui Jessamine, care rostea numele lui Nate.

— Ce este?

El ezită puțin. Tessa îi simți mâna rece; degetele lui semănau cu atingerea unor țurțuri de sticlă. Se întrebă dacă pielea de pe pomeți, roșie și fierbinte, era mai caldă la atingere.

— Dar sora mea… - vocea lui Nate pluti pe coridor, părând nerăbdătoare. Vine și ea? Unde este?

— Nu contează. Nu-i nimic.

Cu un zâmbet mângâietor, Jem își luă mâna de pe brațul fetei. Tessa se miră, dar se întoarse și intră în salon, iar Jem o urmă.

Sophie stătea în genunchi lângă grătar, făcând focul; Nate stătea tot pe fotoliu, învelit cu pătura pe care i-o așezase Jessamine în poală.

Jessamine stătea dreaptă pe un scaun, alături, radiind mândră. Henry și Charlotte se așezaseră pe sofaua de vizavi de Nate - Charlotte arzând, în mod vizibil, de curiozitate -, iar Will, ca de obicei, era în picioare, rezemat de peretele cel mai apropiat, și părea iritat și amuzat în același timp.

Când Jem se duse lângă Will, Tessa se uită atent la fratele ei. Când o văzuse intrând în cameră, o parte din tensiunea lui dispăruse, dar încă părea nefericit. Ciupea cu degetele pătura lui Jessamine. Traversă încăperea și se așeză pe sofaua de lângă el, rezistând tentației de a-i răvăși părul sau de a-l bate pe umăr. Simțea cum toți ochii din încăpere erau ațintiți asupra ei. Toată lumea îi priveau pe ea și pe fratele ei, și în tăcerea de acolo s-ar fi putut auzi un ac căzând.

— Nate, spuse ea blând. Presupun că toată lumea s-a prezentat?

Încă ciupind pătura, el încuviință din cap.

— Domnule Gray, zise Charlotte, am vorbit deja cu domnul Mortmain. Ne-a spus o mulțime de lucruri despre dumneavoastră. Despre pasiunea dumneavoastră pentru Lumea de Jos. Și despre jocurile de noroc.

— *Charlotte*, protestă Tessa.

Nate interveni brusc.

— E adevărat, Tessie.

— Nimeni nu-l învinovățește pe fratele tău pentru tot ceea ce s-a întâmplat, Tessa.

Când se întoarse din nou spre Nate, Charlotte îi vorbi cu aceeași voce blândă.

— Mortmain zice că, atunci când ați sosit la Londra,

știați că el era implicat în practici oculte. Cum de ați aflat că e membru al clubului Pandemonium?

Nate ezită.

— Domnule Gray, pur și simplu trebuie să înțelegem ce vi s-a întâmplat. Interesul lui de Quincey față de dumneavoastră… Știu că nu vă simțiți bine, și nu vrem să vă supunem unui interogatoriu, dar dacă ne-ați putea oferi chiar și cea mai mică informație, ne-ați fi de mare ajutor…

— Erau instrumentele de cusut ale mătușii Harriet, spuse Nate încet.

Tessa îl privi uimită.

— Poftim?

Nate continuă să vorbească încet:

— Mătușa noastră, Harriet, ținea întotdeauna pe noptiera de lângă patul ei vechea cutie de bijuterii a mamei. Spunea că-și păstra acolo instrumentele de cusut, dar eu…

Nate inspiră adânc, uitându-se la Tessa.

— Eram plin de datorii. Făcusem câteva pariuri nesăbuite, pierdusem niște bani, și eram într-o situație proastă. Nu voiam ca tu sau mătușa să știți. Mi-am amintit că exista o brățară din aur pe care o purta mama. Îmi intrase în cap că aceasta încă se găsea în acea cutie de bijuterii și că mătura Harriet era pur și simplu prea încăpățânată ca să o vândă. Știi și tu cum e - cum *era*. Oricum, nu-mi puteam scoate ideea din minte. Știam că dacă aș fi reușit să amanetez brățara, aș fi căpătat bani pentru a-mi plăti datoriile. Așa că, într-o zi, când tu și mătușa erați plecate, am deschis cutia și am căutat în ea. Sigur că brățara nu era acolo. Dar, în schimb, am descoperit că avea fund dublu. Nu era nimic valoros acolo, numai un ghemotoc de hârtii vechi. Când v-am auzit urcând scările, le-am înșfăcat și m-am dus în camera mea.

Nate se opri. Toți ochii erau ațintiți asupra lui. După o clipă, Tessa, care nu-și mai putea reține întrebările, spuse:

— *Și*?

— Erau pagini din jurnalul mamei, zise Nate. Rupte din legătura lor originală. Câteva lipseau, dar era destul ca să pun cap la cap o poveste ciudată. Aceasta începea pe vremea când părinții noștri locuiau la Londra. Tata era adesea plecat, lucrând în birourile lui Mortmain de la docuri, dar mama o avea pe mătușa Harriet ca să-i țină companie, și pe mine ca să o țin ocupată. Abia mă născusem. Asta a fost până când tata a început să vină acasă din ce în ce mai abătut, seară după seară. Vorbea despre făcături ciudate de la fabrică, piese de mașinării care funcționau bizar, zgomote care se auzeau la orice oră, ba chiar și paznicul care dispăruse într-o seară. Mai existau, de asemenea, zvonurile că Mortmain era implicat în practici oculte - vocea lui Nate suna ca și când și-ar fi amintit sau ar fi citit o poveste. La început, tata ridica din umeri la auzul zvonurilor, dar în cele din urmă i le-a repetat lui Mortmain, care a recunoscut totul. Presupun că a reușit să facă să pară totul inofensiv, ca și când avea parte doar de o mică distracție cu vrăji și pentagrame și alte chestii. I-a vorbit tatei și despre organizația din care făcea a parte, clubul Pandemonium. I-a sugerat să vină și el la una dintre întruniri, și să o aducă și pe mama.

— Să o aducă pe mama? Dar el n-ar fi făcut așa ceva.

— Probabil că nu, dar fiind proaspăt căsătorit și având și un copilaș, tata ar fi fost nerăbdător să-i facă pe plac patronului. A fost de acord să meargă și să o ia și pe mama cu el.

— Ar fi trebuit să se ducă la poliție.

— Un om bogat ca Mortmain cu siguranță că avea poliția la mână, o întrerupse Will.

— Dacă tata s-ar fi dus la poliție, ar fi râs de el.

Nathaniel își dădu părul de pe frunte; transpira, iar șuvițele de păr i se lipeau de piele.

— Mortmain a aranjat să vină o trăsură să-i ia pe amândoi, seara târziu, când nimeni nu i-ar fi urmărit. Trăsura i-a dus acasă la el… După aceea lipseau multe

pagini și nu exista nici un amănunt despre ce s-a întâmplat în acea noapte. A fost prima dată când s-au dus, dar nu și ultima, după cum am aflat. S-au întâlnit cu cei din clubul Pandemonium de mai multe ori în decursul următoarelor câteva luni. Mama, cel puțin, ura să meargă acolo, dar au continuat să participe la întruniri, până când ceva s-a schimbat brusc. Nu știu ce-a fost, pentru că nu mai erau decât câteva pagini. Am înțeles că atunci când au părăsit Londra, au făcut-o la adăpostul nopții, că n-au spus nimănui unde se duceau, și că n-au lăsat nici o adresă la care să li se trimită corespondența. Ar fi putut la fel de bine să fi dispărut. Totuși, în jurnalul acela nu am găsit motivul.

Nathaniel se opri brusc, din cauza unui acces de tuse. Jessamine se repezi la ceaiul pe care Sophie îl lăsase pe măsuță, și, într-o clipă, îl obligă pe Nate să țină cana în mână. În același timp îi aruncă Tessei o privire de superioritate, ca și când ar fi vrut să demonstreze că ea ar fi trebuit să se gândească prima la asta.

După ce își potoli tusea cu ceaiul, Nate continuă.

— Găsind paginile din jurnal, mă simțeam ca și când aș fi dat peste o mină de aur. Auzisem de Mortmain. Știam că omul era la fel de bogat ca și Cresus[37], chiar dacă era, evident, puțin nebun. I-am scris și i-am spus că sunt Nathaniel Gray, fiul lui Richard și al lui Elizabeth Gray, că tata murise, și mama la fel, și că printre hârtiile ei găsisem dovezi ale activităților lui oculte. Am lăsat să se înțeleagă că eram nerăbdător să-l întâlnesc și să discutăm despre o posibilă angajare, iar dacă el s-ar fi dovedit mai puțin dornic să mă întâlnească, atunci existau destule ziare care îmi închipuiam că ar fi fost interesate de jurnalul mamei.

— Asta a fost o adevărată inițiativă.

Will părea de-a dreptul impresionat.

Nate zâmbi. Tessa îi aruncă o privire furioasă.

---

[37] Cresus (greacă Κροίσος Kroísos, latină Croesus; n. cca. 595 î.Hr. - d. 546 î.Hr.) a fost ultimul rege al Lidiei.

— Nu fi prea încântat de tine însuți! Când Will zice „o adevărată inițiativă”, vrea să spună „lipsit de moralitate”.

— Nu, chiar vreau să spun o adevărată inițiativă, zise Will. Când vreau să spun lipsit de moralitate, spun; „Iată ceva ce-aș fi făcut și eu.”

— Ajunge, Will, îl întrerupse Charlotte. Dă-i voie domnului Gray să-și termine povestea,.

— M-am gândit probabil că el îmi va trimite o mită, niște bani, ca să-mi închidă gura, continuă Nate. În schimb, am primit un bilet la clasa întâi pentru un vapor cu destinația Londra, și o ofertă oficială pentru o slujbă, de îndată ce aș fi ajuns. Mi-am imaginat că avea să fie de bine și că pentru prima dată în viața mea nu plănuisem să fac o nebunie. Când am ajuns la Londra, m-am dus direct acasă la Mortmain, unde am fost condus în birou să-l cunosc. M-a salutat cu multă căldură, spunându-mi cât de bucuros era să mă vadă și cum semănam cu răposata și scumpa mea mamă. Apoi a devenit serios. Mi-a făcut semn să mă așez și mi-a spus că îi plăcuse întotdeauna pe părinții mei și că fusese deosebit de trist când ei plecaseră din Anglia. Nu aflase că muriseră, până la scrisoarea mea. Chiar dacă aveam de gând să public ceea ce știam despre el, a pretins că mi-ar fi oferit bucuros o slujbă și ar fi făcut tot ce ar fi putut pentru mine, de dragul părinților mei. I-am spus lui Mortmain că îi voi păstra secretul - *dacă* mă lua cu el să particip la o întrunire a clubului Pandemonium, și că îmi datora asta, adică să-mi arate și mie ce le arătase părinților mei. Adevărul e că mențiunea despre jocurile de noroc din jurnalul mamei îmi trezise interesul. Îmi închipuiam o întrunire a unui grup de oameni destul de caraghioși încât să creadă în magie și în diavoli. Cu siguranță n-avea să fie greu să câștig niște bănuți de la asemenea fraieri - Nate închise ochii. Mortmain a fost de acord fără prea multă tragere de inimă să mă ia cu el. Presupun că n-a avut de ales. În seara aceea, întrunirea se ținea acasă la de Quincey. În clipa în care s-a deschis ușa,

mi-am dat seama că eu eram fraierul. Nu era nici un grup de amatori în ale spiritualității. Era ceva real, Lumea din Umbră pe care mama de-abia o menționase în jurnalul ei. Era *reală*. Nici nu pot să descriu cât de șocat am fost când m-am zgâit în jurul meu. Încăperea era plină de niște creaturi de un grotesc de nedescris. Surorile Întunecate erau și ele acolo, aruncându-mi priviri de după cărțile de whist, cu unghiile lor ca niște gheare. Femei cu fețele și umerii pudrați cu alb îmi zâmbeau, cu sângele prelingându-li-se pe la colțurile gurii. Pe podea se agitau niște creaturi mai mici, ale căror ochi își schimbau culoarea. Nu-mi imaginasem niciodată că asemenea lucruri erau adevărate, și i-am spus asta lui Mortmain. „Se petrec, în cer și pe pământ, mai multe lucruri de câte-a visat, Nathaniel, filosofia ta”[38], mi-a zis el. Ei bine, cunosc citatul, datorită ție, Tessa. Întotdeauna îmi citeai din Shakespeare, și uneori chiar eram atent. Tocmai eram pe punctul să-i spun lui Mortmain să nu se distreze pe seama mea, când a venit spre noi un bărbat. L-am văzut pe Mortmain devenind țeapăn ca o scândură, ca și când acesta ar fi fost un personaj de care se temea. M-a prezentat drept Nathaniel, un nou angajat, și mi-a spus numele bărbatului. De Quincey. De Quincey a zâmbit. Am știut imediat că nu era om. Nu mai văzusem până atunci un vampir, cu pielea aia albă cadaverică, și desigur, când mi-a zâmbit, i-am văzut dinții. Cred că pur și simplu m-am holbat. „Mortmain, din nou îmi ascunzi anumite lucruri”, a zis el. „Acesta este mai mult decât un nou angajat. Este Nathaniel Gray. Fiul lui Elizabeth și al lui Richard Gray.” Mortmain a bodogănit ceva, părând uimit. De Quincey a chicotit: „Axel, să știi că eu chiar aflu despre diferite lucruri.” Apoi s-a întors către mine: „L-am cunoscut pe tatăl tău”, mi-a zis. „Mi-a plăcut puțin de el. Poate că ai

[38] *Hamlet*, în William Shakespeare, Teatru, traducere de Ion Vinea, Editura Univers, București, 1971. În textul original, numele personajului este Horațio.

vrea să mi te alături pentru un joc de cărți?” Mortmain a clătinat din cap spre mine, dar eu văzusem camera în care se jucau cărți, când intrasem în casă. Eram atras de mesele de joc ca o molie de lumină. Am stat la masă și am jucat faraon cu un vampir, doi vârcolaci, și un magician cu părul vâlvoi. Am avut mână bună în noaptea aia, și am câștigat o mulțime de bani, și am băut o grămadă de băuturi colorate și spumoase, care erau aduse în încăpere pe tăvi de argint. La un moment dat, Mortmain a plecat, dar nu mi-a păsat. Am ieșit în lumina zorilor, simțindu-mă triumfător, în al nouălea cer, și cu o invitație din partea lui de Quincey să revin la club ori de câte ori mi-ar fi plăcut. Am fost un fraier, desigur. M-am simțit atât de bine fiindcă băuturile fuseseră amestecate cu poțiuni magice, care creau dependență. Și fusesem *lăsat* și câștig în acea seară. M-am întors, bine-nțeles, fără Mortmain, seară de seară. La început, am câștigat, am câștigat în mod constant; așa am putut să vă trimit bani ție și mătușii Harriet, Tessie. Banii n-au provenit din munca pe care o desfășuram la Mortmain. Mergeam la birou doar din când în când, și de-abia puteam să mă concentrez, chiar și la niște treburi simple pe care mi le dădea de făcut. Nu mă gândeam decât să mă întorc la club, să beau mai multe băuturi din acelea, să câștig mai mulți bani. Apoi am început să pierd. Cu cât pierdeam mai mult, cu atât mai obsedat deveneam să câștig banii înapoi. De Quincey mi-a sugerat să încep să joc pe datorie, așa încât am împrumutat bani; nu m-am mai dus deloc la birou. Dormeam toată ziua și jucam toată noaptea. Am pierdut tot, spuse el pierit. Când am primit scrisoarea de la tine, Tessa, cea în care mă anunțai că mătușa murise, am crezut că eram judecat. Că era o pedeapsă pentru comportamentul meu. Aș fi vrut să alerg și să-mi cumpăr un bilet să mă întorc chiar în ziua aia la New York, dar nu aveam nici un ban. Disperat, m-am dus la club. Eram nebărbierit, nefericit, cu ochii roșii. Probabil că arătam ca un om distrus, pentru că de Quincey a venit

la mine și mi-a făcut o propunere. M-a tras într-o cameră din spate și mi-a arătat că pierdusem mai mulți bani în favoarea clubului decât ar fi putut orice om să înapoieze. El părea amuzat de toate astea, diavolul de el, scuturându-și praful inexistent de pe mânșete și rânjind în fața mea cu dinții ăia ascuțiți ca acele. M-a întrebat ce aș fi dispus să fac pentru a-mi plăti datoriile. I-am spus: „Orice”.

Iar el a spus: „Ce-ai zice de sora ta?”

Tessa simți că i se face pielea de găină, și era conștientă, deși nu-i plăcea deloc, că toți ochii din încăpere erau ațintiți asupra ei.

— Poftim? Ce-a spus despre mine?

— Am fost pur și simplu prins cu garda jos, zise Nate. Nu-mi aminteam să fi discutat vreodată cu el despre tine, dar mă îmbătasem de atâtea ori la club, și noi vorbiserăm foarte liber…

Ceșcuța din mâna lui zăngăni pe farfurioară. El le trânti pe amândouă.

— L-am întrebat ce ar putea să vrea de la sora mea. Mi-a spus că avea motive să creadă că unul dintre copiii mamei mele era… special. Crezuse că aș fi putut să fiu eu, dar, având plăcerea să mă observe, singurul lucru neobișnuit la mine i se păruse prostia, spuse Nate plin de amărăciune. „Dar sora ta, sora ta este cu totul aparte”, a mai zis el. „Ea are toate puterile pe care tu nu le ai. N-am nici cea mai mică intenție să-i fac rău. E mult prea importantă.” M-am încurcat în cuvinte și l-am implorat să-mi dea mai multe amănunte, dar a fost de neclintit. Fie i-o aduceam pe Tessa, fie aveam să mor. Ba chiar mi-a spus ce trebuia să fac.

Tessa oftă ușor.

— De Quincey ți-a spus să-mi scrii acea scrisoare, zise ea. El te-a obligat să-mi trimiți biletele pentru Main. El te-a obligat să mă aduci aici.

Ochii lui Nate o implorau să înțeleagă.

— A jurat că n-o să-ți facă rău. Mi-a spus că nu voia

decât să te învețe să-ți folosești puterea. Și că aveai să fii onorată și bogată dincolo de orice imaginație…

— Păi, asta e bine, îl întrerupse Will. Nu că n-ar fi lucruri mai importante decât banii.

Ochii lui scăpărau de indignare; nici Jem nu părea mai puțin dezgustat.

— Dar nu e vina lui Nate, spuse repede Jessamine. Nu l-ați auzit? De Quincey l-ar fi omorât. Iar el știa cine e Nate, de unde venea; până la urmă, ar fi găsit-o oricum pe Tessa, iar Nate ar fi murit degeaba.

— Deci asta e părerea ta etică, obiectivă, nu-i așa, Jess? îi spuse Will. Și presupun că n-are nimic de-a face cu faptul că ți-ai făcut de lucru pe lângă fratele Tessei încă de când a sosit. Orice mundan ar fi bun, presupun, nu contează cât e de nefolositor.

Jessamine lăsă să-i scape un icnet de indignare și se ridică în picioare. Ridicând vocea, Charlotte încercă să-i liniștească pe amândoi, în timp ce ei țipau unul la celălalt, dar Tessa încetase să-i mai asculte; ea se uita la Nate.

Știa de mult că fratele ei era slab, că ceea ce mătușa ei numea inocență era, de fapt, un comportament de copil alintat și supărăcios; că, fiind băiat, primul născut, și frumos, Nate fusese întotdeauna prințul propriului său regat micuț. Tessa înțelesese asta, și deși ar fi fost treaba lui în calitate de frate mai mare să o protejeze, ea și mătușa ei îl protejaseră de fapt pe el.

Dar era fratele ei; îl iubea; în momentul acela simți din nou vechea dorință de a-l proteja, așa cum i se întâmpla întotdeauna când era vorba despre Nate, și așa cum avea să se întâmple mereu.

— Jessamine are dreptate, zise ea, ridicând tonul pentru a acoperi vocile furioase din încăpere. Nu i-ar fi fost de nici un folos să-l refuze pe de Quincey, și n-are rost să ne certăm pentru asta acum. Acum nu trebuie decât să aflăm care sunt planurile lui de Quincey. Nate, tu știi? Ți-a spus ce voia de la mine?

Nate clătină din cap.

— Imediat ce-am acceptat să trimit după tine, m-a luat prizonier în casa lui. M-a obligat să-i trimit o scrisoare lui Mortmain, desigur, prin care demisionam din serviciul lui; bietul om, trebuie să fi socotit că-i aruncam în față generozitatea. De Quincey plănuise să nu-și ia ochii de pe mine până când n-ar fi pus mâna pe tine, Tessie. Eu eram polița lui de asigurare. Le-a dat Surorilor Întunecate inelul meu, pentru a dovedi că eram la mâna lor. Surorile Întunecate raportau zilnic despre progresul tău, așa încât știam că încă trăiești. De vreme ce oricum stăteam în casă, m-am apucat să studiez treburile clubului Pandemonium. Am observat că era o organizație cu mai multe ranguri. Existau cei de pe treapta cel mai de jos, ținându-se deoparte, ca Mortmain și cei de teapa lui. De Quincey și cei aflați cel mai sus îi păstrau de obicei în preajma lor pentru că aveau bani, și îi tachinau, arătându-le frânturi de magie și frânturi din Lumea din Umbră, ca să-i facă să se întoarcă întotdeauna. Apoi mai existau cei asemenea Surorilor Întunecate, și alții, care aveau mai multă putere și responsabilitate în club. Cu toții erau creaturi supranaturale, niciunul nu era om. Și apoi, în vârf, era de Quincey. Ceilalți îi spuneau Magistrul. Adesea, țineau întruniri la care oamenii și cei de rang inferior nu erau invitați. Acolo am auzit prima dată de vânătorii de umbre. De Quincey îi disprețuiește pe vânătorii de umbre, zise Nate, întorcându-se spre Henry și Charlotte. Are un dinte împotriva lor, împotriva voastră. Tot vorbește despre cum vor fi lucrurile mai bune când vânătorii de umbre vor fi distruși și locuitorii Lumii de Jos vor putea să trăiască și să-și desfășoare afacerile în pace…

— Ce prostie! zise Henry, părând cu adevărat ofensat. Nu știu ce soi de pace crede el că va fi fără vânătorii de umbre.

— Spunea că până atunci nu existase niciodată vreo modalitate prin care să fie înfrânți vânătorii de umbre,

pentru că armele lor sunt superioare. Mai zicea despre legenda cum că Dumnezeu a vrut ca nefilimii să fie războinici superiori, astfel încât nici o creatură vie să nu-i poată distruge. Deci, aparent, el s-a gândit: „De ce nu o creatură care, la urma urmelor, *să nu fie* deloc vie?”

— Automatele, zise Charlotte. Armata lui mecanică.

Nate părea încurcat.

— Le-ați văzut?

— Câteva automate au atacat-o pe sora ta aseară, zise Will. Din fericire, noi, monștrii de vânători de umbre, eram prin preajmă ca să o salvăm.

— Nu că ea nu s-ar fi descurcat singură, murmură Jem.

— Știi ceva despre mașinării? întrebă Charlotte, aplecându-se nerăbdătoare în față. A vorbit cumva de Quincey despre ele în fața ta, orice?

Nate se făcu din nou mic în scaunul lui.

— Da, dar n-am prea înțeles. Zău, eu nu prea am o minte mecanică…

— E simplu, spuse Henry pe un ton pe care l-ar folosi cineva încercând să calmeze o pisică înspăimântată. În momentul de față, aceste mașinării ale lui de Quincey funcționează pe bază de mecanisme. Trebuie să fie întoarse, ca ceasurile. Dar am găsit în biblioteca lui o copie a unei vrăji de unde se deduce că el încearcă să găsească o cale prin care să le facă *vii*, o cale prin care să lege energia demonilor de carcasa mecanismului și să o trezească la viață.

— A, asta! Da, a vorbit despre asta, răspunse Nathaniel, ca un copil încântat că putea să dea răspunsul bun la școală.

Tessa văzu cum vânătorii de umbre ciuliră urechile de încântare. Asta voiau ei de fapt să știe.

— De-aia le-a angajat pe Surorile Întunecate, nu numai ca s-o pregătească pe Tessa. Ele sunt magiciene, știți, și se presupunea că vor găsi o cale prin care să ducă misiunea la îndeplinire. Și au făcut-o. Nu cu mult timp în urmă -

acum câteva săptămâni -, dar au făcut-o.

— Au făcut-o? zise Charlotte șocată. Dar atunci, de ce nu s-a apucat de treabă de Quincey? Ce așteaptă?

Nate se uită la figura neliniștită a lui Charlotte, apoi la Tessa, și apoi la toți cei din încăpere.

— Am… am crezut că știați. El a zis că vraja de legare ar putea fi generată numai când e lună plină. Când se va întâmpla asta, Surorile Întunecate se vor apuca de lucru, iar atunci... El are zeci de asemenea obiecte depozitate în ascunziș, și știu că plănuiește să mai facă multe, sute, mii, poate. Presupun că le va anima și...

— Lună plină?

Aruncând o privire pe fereastră, Charlotte își mușcă buza.

— Asta va fi foarte curând, cred că mâine noapte.

Jem țâșni ca un arc.

— Pot să verific tabelele lunare în bibliotecă. Mă întorc imediat, zise el și dispăru imediat pe ușă.

Charlotte se întoarse spre Nate.

— Ești sigur în legătură cu asta?

Nate încuviință din cap, înghițind în sec.

— Când Tessa a fugit de la Surorile Întunecate, de Quincey a dat vina pe mine, cu toate că eu n-am știut nimic. Mi-a zis că drept pedeapsă avea de gând să-i lase pe Copiii Nopții să-mi sugă sângele. M-a ținut prizonier zile întregi înainte de petrecere. Nu i-a păsat de ce a spus în fața mea atunci. Știa că aveam să mor. L-am auzit spunând că Surorile desăvârșiseră vraja de legare. Și că n-avea să mai dureze mult până când nefilimii vor fi distruși, pentru ca toți membrii clubului Pandemonium să conducă Londra în folosul lor.

Will începu să vorbească, pe un ton aspru.

— Ai idee unde s-ar putea ascunde de Quincey acum, că i-a ars casa?

Nate părea epuizat.

— Are o ascunzătoare în Chelsea. Probabil că s-a dus

acolo împreună cu cei care-i sunt loiali. Bănuiesc că din clanul lui au mai rămas vreo sută de vampiri care n-au fost în noaptea aia în casa lui. Știu exact unde e locul. Vă pot arăta pe o hartă.

Se opri când Jem se năpusti în încăpere, cu ochii ieșiți din orbite.

— Nu e mâine, zise Jem. Luna plină. E în noaptea asta!

17
CERE-I ÎNTUNERICULUI SĂ VINĂ

Zidul grădinii și vechiul turn bisericesc
s-au înnegrit de ale toamnei ploi,
Și vânturi aspre ne tot prevestesc
Că întunericul e iarăși peste noi.
- Emily Brontë, „Vechiul turn bisericesc”

În vreme ce Charlotte țâșni spre bibliotecă pentru a înștiința Enclava că era nevoie să se acționeze de urgență în seara aceea, Henry rămase în salon cu Nathaniel și cu ceilalți. Se uita surprinzător de răbdător cum Nate, dându-și toată silința, le arăta pe harta Londrei locul unde credea el că se afla ascunzătoarea lui de Quincey - o casă în Chelsea, în apropiere de Tamisa.

— Nu știu exact care e, zise Nate, deci va trebui să aveți grijă.

— Întotdeauna avem grijă, zise Henry, ignorând privirile urâte pe care i le arunca Will.

Oricum, nu mult după aceea, îi trimise pe Will și pe Jem, împreună cu Thomas, în încăperea armelor, ca să pregătească un stoc de pumnale de seraf și alte arme. Tessa rămase în salon cu Jessamine și cu Nate, în timp ce Henry alergă spre criptă pentru a aduce câteva dintre cele mai noi invenții ale sale. De îndată ce toți ceilalți plecară, Jessamine începu să se agite în jurul lui Nate, făcând din

nou focul pentru el, aducând încă o pătură pentru ai înveli umerii, și oferindu-se să găsească o carte din care să-i citească, dar el îi refuză oferta. Dacă Jessamine spera să-i câștige inima lui Nate agitându-se în jurul lui, se gândi Tessa, avea să fie dezamăgită. Nate era obișnuit ca lumea să se agite în jurul lui, și ar fi remarcat cu greu atențiile ei speciale.

— Așadar, ce se va întâmpla acum? întrebă el în cele din urmă, pe jumătate îngropat sub un morman de pături. Domnul și doamna Branwell…

— O, spune-le Henry și Charlotte. Așa le spune toată lumea, zise Jessamine.

— Vor înștiința Enclava - adică pe ceilalți vânători de umbre din Londra - în legătură cu locul unde se află ascunzătoarea lui de Quincey, astfel încât să poată plănui un atac, spuse Tessa. Dar, zău, Nate, n-ar trebui să te îngrijorezi pentru lucrurile astea. Ar trebui să te odihnești.

— Deci vom rămâne numai noi, zise Nate cu ochii închiși. În locul ăsta vechi și mare. Pare ciudat.

— O, Will și Jem n-o să meargă cu ei, zise Jessamine. Am auzit-o spunându-le asta în încăperea armelor, când m-am dus să iau pătura.

Nate deschise ochii.

— Nu merg? zise el uimit. De ce nu?

— Sunt prea tineri, răspunse Jessamine. Vânătorii de umbre sunt considerați adulți la vârsta de optsprezece ani, și pentru genul acesta de acțiune - o acțiune periculoasă la care participă întreaga Enclavă - cei mai tineri rămân de obicei acasă.

Tessa simți o vagă ușurare, pe care o mască întrebând grăbită:

— Dar e atât de ciudat. În seara aia, acasă la de Quincey, le-au permis și lui Will și Jem să meargă.

— De-asta nu mai pot să meargă acum. Se pare că Benedict Lightwood susține că raidul la de Quincey a ieșit atât de prost fiindcă Will și Jem nu sunt suficient de

pregătiți, deși nu sunt convinsă cum ar fi putut să fie vina lui Jem, oricum. După părerea mea, el vrea o scuză ca să-l determine pe Gabriel să rămână acasă, cu toate că el are deja optsprezece ani. Îl tratează îngrozitor, ca pe un bebeluș. Charlotte zicea că el i-a spus că, odată, întreaga Enclavă a fost rasă de pe fața pământului într-o singură noapte, și că nefilimii au obligația de a lăsa generația mai tânără să continue lucrurile așa cum erau pe vremuri.

Tessei i se strânse stomacul. Înainte să poată spune ceva, ușa se deschise și intră Thomas, cărând un morman de haine împăturite.

— Acestea sunt lucruri mai vechi de-ale conașului Jem, îi spuse el lui Nate, părând ușor stânjenit. Se pare că ați avea cam aceleași măsuri și… păi, ar trebui să aveți ceva de purtat. Dacă mă veți însoți înapoi în camera dumneavoastră, o să vedem dacă vă vin.

Jessamine își dădu ochii peste cap. Tessa nu era sigură de ce. Poate că ea considera că hainele altora nu erau destul de bune pentru Nate.

— Mulțumesc, Thomas, zise Nate, ridicându-se în picioare. Și trebuie să-ți prezint scuzele mele pentru comportamentul meu de mai devreme, când, ăă… m-am ascuns de tine. Cred că aveam febră. Asta e singura explicație.

Thomas se înroși.

— Eu nu-mi fac decât treaba, domnule.

— Poate că ar trebui să dormi puțin, zise Tessa, observând cearcănele întunecate de oboseală de sub ochii fratelui ei. Nu prea avem multe de făcut acum, până când se întorc ei.

— De fapt, zise Nate, uitându-se întâi la Jessamine, apoi la Tessa, cred că m-am odihnit suficient. Un camarad trebuie să-și revină până la urmă, nu-i așa? Pot să mă țin pe picioare cât să mănânc ceva, și apoi, nu mi-ar displăcea puțină companie. Sper că n-o să vă deranjeze dacă mă întorc aici de îndată ce m-am îmbrăcat?

— Sigur că nu!

Jessamine părea încântată.

— O s-o rog pe Agatha să prepare ceva ușor. Și poate că un joc de cărți va face să treacă timpul mai repede după ce mâncăm. Sendvișuri și ceai, mă gândesc.

Când Thomas și Nate ieșiră din încăpere, bătu din palme, și apoi se întoarse către Tessa, cu ochii strălucindu-i.

— Nu-i așa că o să fie amuzant?

— Cărți?

Tessa, pe care sugestia lui Jessamine o șocase, lăsând-o fără glas, își recăpătă vocea.

— Crezi că ar trebui să jucăm *cărți*? În timp ce Henry și Charlotte sunt plecați să lupte cu de Quincey?

Jessamine clătină din cap iritată.

— Ca și când dacă am boci pe-aici i-ar ajuta! Sunt convinsă că ar prefera să fim veseli și să facem ceva în lipsa lor decât să lenevim și să fim morocănoși.

Tessa se încruntă.

— Nu prea cred, zise ea, că a fost o idee bună să-i sugerezi un joc de cărți lui Nate, Jessamine. Știi bine că el are… probleme… cu jocurile de noroc.

— Dar noi n-o să jucăm *jocuri de noroc*, spuse Jessamine nepăsătoare. Numai un joc prietenesc de cărți. Zău, Tessa, chiar trebuie să fii așa o pacoste?

— O *ce*? Jessamine, știu că încerci pur și simplu să-l faci pe Nate să fie fericit, dar nu asta este modalitatea…

— Și presupun că tu stăpânești arta de a cuceri afecțiunea bărbaților? îi trânti Jessamine, cu ochii ei căprui scăpărându-i de mânie. Crezi că nu te-am văzut cum te uitai la Will cu ochi de cățeluș? Ca și când el ar fi fost măcar… O! adăugă ea ridicând mâinile. Nu mai contează. Îmi provoci greață. Mă duc să vorbesc cu Agatha, fără tine.

Și spunând asta, se ridică în picioare și ieși țanțoș din încăpere, oprindu-se în cadrul ușii numai pentru a spune, înainte ca ușa să se închidă izbindu-se în urma ei:

— Și știu că nu-ți pasă cum arăți, dar ar trebui să-ți aranjezi măcar părul, Tessa. Arată ca un cuib de păsări!

Deși știa că erau caraghioase, cuvintele lui Jessamine o atinseră pe Tessa. Se repezi în camera ei pentru a-și da cu apă pe față și pentru a-și pieptăna părul încâlcit. Privindu-și în oglindă fața albă, încercă să nu se întrebe dacă încă mai arăta ca sora pe care și-o amintea Nate. Încercă să nu-și închipuie cât s-ar fi putut schimba.

Termină, apoi ieși grăbită pe coridor - și aproape că dădu peste Will, care stătea rezemat de peretele de vizavi de ușa ei, examinându-și unghiile. Cu obișnuitul său dispreț față de maniere, era în cămașă, cu mânecile suflecate, iar peste cămașă avea o serie de curele din piele încrucișate peste piept. Pe spate îi atârna o spadă lungă și subțire; Tessa văzu mânerul acesteia peste umărul lui. La brâu avea înfipte mai multe pumnale de seraf cu lamă lungă, subțire și albă.

— Eu…

Tessei îi răsună în minte vocea lui Jessamine: „Crezi că nu te-am văzut cum te uitai la Will cu ochi de cățeluș?” Lampa-vrăjitoarei ardea cu o flacără scăzută. Tessa spera că era suficient întuneric pe coridor pentru ca el să n-o vadă roșind.

— Am crezut că nu te duci în seara asta cu Enclava, zise ea în cele din urmă, mai mult ca să spună ceva.

— Nu mă duc. Duc astea jos, lui Charlotte și lui Henry, care sunt în curte. Benedict Lightwood trimite trăsura după ei. E mai rapid așa. Ar trebui să ajungă în scurtă vreme.

Chiar era întuneric în coridor, destul de întuneric, astfel că, deși i păru că Will zâmbea, n-avea cum să fie sigură.

— Ești îngrijorată pentru siguranța mea, nu-i așa? Sau ai plănuit să îmi oferi în dar o favoare, ca s-o port în bătălie, așa ca Wilfred din *Ivanhoe*?

— Nu mi-a plăcut niciodată cartea aia, zise Tessa.

Rowena era o găgăuță. Ivanhoe ar fi trebuit să o aleagă pe Rebecca.

— Bruneta, nu blonda? Zău?

Acum Tessa era aproape sigură că Will zâmbea.

— Will?

— Da?

— Crezi că Enclava va reuși, de fapt, să-l omoare? Adică, pe de Quincey?

— Da, spuse el fără să ezite. Nu mai e timp de negocieri. Dacă ai văzut vreodată terieri într-o arenă de luptă cu șobolani drept momeală. Ei bine, nu cred că ai văzut. Dar așa va fi în seara asta. Conclavul îi va executa pe vampiri unul câte unul, până când vor fi exterminați.

— Vrei să spui că nu vor mai fi vampiri în Londra?

Will ridică din umeri.

— Întotdeauna există vampiri. Dar clanul lui de Quincey va dispărea.

— Și odată ce-o să se termine, odată ce-o să dispară Magistrul, presupun că eu și Nate n-o să mai avem nici un motiv să rămânem în Institut, nu-i așa?

— Eu…

Will păru cu adevărat luat prin surprindere.

— Presupun… Da, păi, așa e. Îmi închipui că ai prefera să stai într-o clădire. Cu mai puțină violență. Ai putea să vezi și locuri mai drăguțe din Londra. Westminster Abbey.

— Aș prefera să mă duc acasă, zise Tessa. La New York.

Will nu spuse nimic. Lampa-vrăjitoarei de pe coridor pălise; în întuneric, ea nu-i putea vedea clar chipul.

— Numai dacă n-aș avea totuși vreun motiv să rămân, continuă ea, mirându-se cumva de ceea ce voise să spună cu asta.

Era mai ușor să-i vorbească lui Will așa, când nu-i putea vedea fața, simțindu-i numai prezența lângă ea, pe coridorul întunecat.

Nu-l văzu mișcându-se, dar simți cum degetele lui îi ating ușor mâna.

— Tessa, zise el. Te rog, nu fi îngrijorată. În curând, totul o să se aranjeze.

Inima îi bătea dureros în piept. Ce o să se aranjeze în curând? Doar nu se gândea la ce credea ea. Probabil că voise să spună altceva.

— Tu *nu* vrei să te întorci acasă?

Will nu se mișcă, dar încă o mângâia pe mână.

— Nu pot să mă mai întorc acasă.

— De ce nu? șopti ea, dar era deja prea târziu.

Simți cum își retrase mâna de lângă ea.

— Știu că părinții tăi au venit la Institut când aveai doisprezece ani și că tu ai refuzat să-i vezi. De ce? Ce ți-au făcut atât de îngrozitor?

— N-au făcut nimic, clătină el din cap. Trebuie să plec. Henry și Charlotte mă așteaptă.

— Will, zise ea, dar el se îndepărtase deja, mergând ca o umbră întunecată spre scări.

— Will, strigă ea. Will, cine e Cecily?

Dar Will dispăruse.

Când Tessa se întoarse în salon, Nate și Jessamine erau deja acolo, iar soarele începuse să apună. Se duse imediat la fereastră și privi afară. În curtea de dedesubt, Jem, Henry, Will și Charlotte stăteau laolaltă, umbrele lor profilându-se întunecate pe treptele Institutului. Henry își punea o ultimă rună *iratze* pe braț, în timp ce Charlotte părea să le dea instrucții lui Jem și lui Will. Jem aproba din cap, dar, chiar de la distanță, Tessa observă că Will, care își ținea brațele încrucișate la piept, era recalcitrant. *Vrea să meargă cu ei*, se gândi ea. *Nu vrea să stea aici*. Probabil că și Jem voia să meargă. Dar el nu s-ar fi plâns. În asta consta diferența dintre cei doi băieți. Cel puțin, una dintre diferențe.

— Tessie, ești sigură că nu vrei să joci?

Nate se întoarse și se uită la sora lui. Stătea din nou în fotoliu, cu o pătură groasă peste picioare, iar pe o măsuță

dintre el și Jessamine erau întinse cărți de joc, alături de un serviciu din argint pentru ceai și de un platouaș cu sendvișuri. Avea părul ușor umed, ca și când și l-ar fi spălat, și purta hainele lui Jem. Nathaniel slăbise, era convinsă Tessa, dar Jem era mai suplu, astfel încât cămașa lui îi venea puțin strâmtă lui Nate, la guler și la mânșete; dar, cum Jem era mai lat în umeri, Nate părea puțin mai subțire în jacheta lui.

Tessa se uita încă pe fereastră. La scară trăsese o trăsură mare și neagră, cu un desen cu două torțe aprinse, iar Henry și Charlotte se urcau în ea. Will și Jem nu se mai vedeau nicăieri.

— E sigură, pufni Jessamine, pentru că Tessa nu răspunse. Uită-te la ea. Pare să nu-i placă deloc ideea.

Tessa își luă privirile de la geam.

— Nu e vorba că nu-mi place. Pur și simplu mi se pare incorect să joci cărți în timp ce Henry și Charlotte și ceilalți își riscă viețile.

— Da, știu, mi-ai mai spus.

Jessamine își puse cărțile jos.

— Zău, Tessa, asta se întâmplă tot timpul. Ei pleacă să lupte; apoi se întorc. Nu merită să-ți bați capul.

Tessa își mușcă buza.

— Simt că ar fi trebuit să spun la revedere sau noroc, dar cu toată graba…

— Nu trebuie să-ți faci griji, spuse Jem intrând în salon, urmat de Will. Vânătorii de umbre nu-și spun la revedere înaintea unei bătălii, sau noroc. Trebuie să te porți ca și când întoarcerea e sigură, nu doar o chestiune de șansă.

— Nu avem nevoie de noroc, zise Will, aruncându-se pe un scaun de lângă Jessamine, care-l fulgeră cu o privire mânioasă. La urma urmelor, avem un mandat ceresc. Cu Dumnezeu de partea ta, mai contează norocul?

Vocea lui păru surprinzător de amară.

— O, nu mai fi atât de deprimat, Will, zise Jessamine. Noi jucăm cărți. Poți să ni te alături sau să taci din gură.

Will ridică o sprânceană.

— Ce jucați?

— Pope Joan[39], zise Jessamine pe un ton rece, împărțind cărțile. Tocmai îi explicam domnului Gray regulile.

— Domnișoara Lovelace spune că poți câștiga scăpând de toate cărțile. Mie mi se pare că lucrurile stau taman invers.

Nate îi zâmbi lui Jessamine peste masă, iar aceasta făcu niște gropițe enervante în obrăjori.

Will lovi ușor ceașca aburindă de lângă cotul lui Nathaniel.

— E și ceai în asta? întrebă el, sau e doar brandy?

Nate se înroși.

— Brandy-ul te ajută să te refaci.

— Da, spuse Jem, tăios. Adesea îi reface pe bărbați până ajung la azilul de săraci.

— Nu zău! Voi doi! Ce ipocriți! Ca și când Will n-ar bea, iar Jem...

Jessamine se opri, mușcându-și buza.

— Voi doi faceți atâta caz pentru că Henry și Charlotte nu v-au luat cu ei, zise ea în cele din urmă. Fiindcă sunteți prea *tineri* - îi zâmbi lui Nate peste masă. Eu prefer compania unui gentleman mai matur.

Nate, gândi Tessa dezgustată, *este cu exact doi ani mai mare decât Will. Nu s-ar putea spune că e un secol. Și nici măcar printr-un efort de imaginație nu e „matur”*. Dar înainte să poată spune ceva, o bubuitură puternică reverberă în clădirea Institutului.

Nate ridică din sprâncene.

— Am crezut că asta nu e o biserică adevărată. Am crezut că nu există clopote.

— Nu există. Sunetul ăsta nu e ca cel al clopotelor dintr-o biserică, zise Will ridicându-se în picioare. E clopotul de convocare. Înseamnă că cineva e jos și cere să poarte o discuție cu vânătorii de umbre. Și devreme ce James și cu

[39] Joc de cărți, foarte popular în perioada victoriană.

mine suntem singurii…

O privi pe Jessamine, iar Tessa își dădu seama că aștepta ca Jessamine să-l contrazică, că și ea era o vânătoare de umbre. Dar Jessamine îi zâmbea lui Nate, iar el se aplecase să-i spună ceva la ureche; niciunul din ei nu era atent la ce se întâmpla în încăpere.

Jem se uită la Will și clătină din cap. Se întoarseră amândoi spre ușă; când ieșiră, Jem o privi pe Tessa și ridică ușor din umeri. *Mi-aș dori să fii și tu un vânător de umbre*, i se păru că spuneau ochii lui, dar poate era pur și simplu ceea ce spera ea să spună. Poate că el pur și simplu îi zâmbea amabil, fără nici un alt subînțeles.

Nate își turnă o altă ceașcă de apă fierbinte și brandy. El și Jessamine renunțaseră să mai pretindă că jucau cărți, și stăteau aplecați unul spre celălalt, murmurând cu voci scăzute. Tessa se simți ușor dezamăgită. Cumva, se așteptase ca încercările prin care trecuse Nate să-l fi făcut mai grijuliu, mai înclinat să înțeleagă că existau lucruri mai mari în lume, lucruri mai importante decât plăcerile lui imediate. Nu se așteptase la nimic bun din partea lui Jessamine, dar ce i se păruse cândva fermecător la Nate acum îi zgândărea nervii într-un fel care o surprinse.

Se aplecă din nou pe fereastră. În curte intrase o trăsură. Will și Jem stăteau pe treptele din față. Împreună cu ei era un bărbat în haine de seară - un frac negru elegant, joben din mătase, o jiletcă albă care strălucea în lumina torțelor cu lampa-vrăjitoarei. Tessei i se păru că era un mundan, deși, de la o asemenea distanță, era greu de spus. În acel moment, el își ridică brațele și făcu un gest larg. Apoi îl văzu pe Will privindu-l pe Jem, iar Jem încuviință din cap. Se întrebă despre ce Dumnezeu vorbeau.

Se uită la trăsura din spatele bărbatului - și încremeni. În locul unui blazon, pe una dintre portiere era pictat numele firmei MORTMAIN AND COMPANY

Mortmain. Bărbatul pentru care lucrase tatăl ei, pe care

Nathaniel îl șantajase, care îl introdusese pe fratele ei în Lumea din Umbră. Ce căuta aici?

Se uită din nou la Nate, în locul nervilor simțind acum impulsul puternic de a-l proteja. Dacă el ar fi știut că Mortmain era acolo, cu siguranță s-ar fi supărat. Era mult mai bine să afle ea mai întâi ce se întâmpla, înaintea fratelui ei. Plecă de la fereastră și se duse în liniște spre ușă. Adâncit în conversația cu Jessamine, Nate nici nu păru să remarce că ieșise din încăpere.

Tessa își găsi surprinzător de ușor drumul spre scara în spirală, din piatră, din centrul clădirii Institutului. Probabil că învățase, în sfârșit, drumul, hotărî ea, în timp ce coborî treptele spre parter, unde îl găsi pe Thomas stând în ușă.

Ținea în mână o spadă masivă, cu vârful în jos, și o privi foarte serios.

În spatele lui, ușa dublă, masivă a Institutului era deschisă, lăsând să pătrundă un dreptunghi din amurgul londonez negru-albăstrui, luminat de torțele cu lampa-vrăjitoarei din curte. Păru surprins la vederea Tessei.

— Domnișoară Gray?

Ea spuse încet:

— Ce se întâmplă acolo, Thomas?

Acesta ridică din umeri.

— Domnul Mortmain, zise el. Voia să vorbească cu domnul și doamna Branwell. Dar de vreme ce ei nu sunt aici…

Tessa porni spre ușă.

Thomas tresări și încercă să o oprească.

— Domnișoară Gray, nu cred că…

— Va trebui să folosești spada ca să mă oprești, Thomas, zise Tessa pe un ton rece.

După un moment de ezitare, Thomas se dădu la o parte. Tessa tresări, sperând să nu-l fi supărat, dar el părea mai mult uimit. Trecu de el, ieși pe treptele din fața Institutului, unde stăteau Will și Jem. Adia un vânt care îi

ciufuli părul și o făcu să tremure. La baza treptelor stătea bărbatul pe care-l văzuse de la fereastră. Era mai scund decât își închipuise: mic și cu o înfățișare slabă și musculoasă, cu un chip bronzat și prietenos sub borul jobenului. În ciuda eleganței hainelor, avea mai degrabă alura unui marinar sau a unui negustor.

— Da, zicea el, doamna și domnul Branwell au avut amabilitatea să mă poftească săptămâna trecută. Și cred că au fost mai mult decât amabili, după câte înțeleg, să păstreze secretul întâlnirii noastre.

— Nu au spus nimic Enclavei despre experimentele dumneavoastră oculte. Dacă la asta vă referiți, spuse Will puțin cam brusc.

Mortmain se înroși.

— Da, a fost o favoare. Și m-am gândit să le returnez favoarea în amabila…

Se opri, privind-o pe Tessa peste umărul lui Will.

— Și dânsa cine este? O altă vânătoare de umbre?

Will și Jem se întoarseră amândoi în același timp și o văzură pe Tessa. Jem păru încântat să o vadă; Will, desigur, păru exasperat, și poate ușor amuzat.

— Tessa, zise el, n-ai putut să nu-ți bagi nasul, nu-i așa?

Se întoarse din nou către Mortmain.

— Dânsa e domnișoara Gray, desigur. Sora lui Nathaniel Gray.

Mortmain păru surprins.

— O, Doamne Dumnezeule! Ar fi trebuit să-mi dau seama. Domnișoară Gray, semănați cu dânsul…

— De fapt, nu prea cred că seamănă, zise Will, dar aproape în șoaptă, astfel încât Tessa se îndoi că Mortmain l-ar fi putut auzi.

— Nu puteți să-l vedeți pe Nate, zise Tessa. Nu știu dacă de-asta ați venit aici, domnule Mortmain, dar el nu se simte suficient de bine. Trebuie să-și revină după toate prin câte a trecut, nu să i se reamintească de ele.

Cutele din colțurile gurii lui Mortmain se adânciră.

— N-am venit să-l văd pe băiat, zise el. Recunosc că am greșit în ceea ce-l privește, am greșit în mod abominabil. Doamna Branwell mi-a spus asta răspicat.

— Ar fi trebuit să aveți grijă de el, zise Tessa. De fratele meu. L-ați lăsat să se cufunde în Lumea din Umbră fără urmă.

O părticică din mintea Tessei era uimită de propria ei îndrăzneală, dar continuă, fără să mai țină cont de nimic.

— Când v-a spus că s-a dus să lucreze pentru de Quincey, ar fi trebuit să faceți ceva. Știți ce fel de bărbat e de Quincey. Dacă măcar am putea să-l numim bărbat.

— Știu, spuse Mortmain, cu fața aproape pământie sub pălărie. De aceea sunt aici. Încerc să mă revanșez pentru ceea ce am făcut.

— Și cum v-ați gândit să faceți asta? întrebă Jem, cu vocea lui limpede, puternică. Și de ce *acum*?

Mortmain se uită la Tessa.

— Părinții dumneavoastră, zise el, au fost oameni buni, amabili. Am regretat mereu că i-am introdus în Lumea din Umbră. La vremea aceea, am considerat că totul era un joc încântător și un soi de glumă. De atunci mi-am schimbat părerea. Pentru a-mi ușura vina, vă voi spune tot ce știu. Chiar dacă asta înseamnă că trebuie să fug din Anglia ca să scap de mânia lui de Quincey, oftă el. Cu ceva timp în urmă, de Quincey mi-a comandat un număr de piese mecanice, came, roți dințate, angrenaje și așa mai departe. Nu l-am întrebat niciodată la ce-i trebuiau. Nimeni nu-l întreabă asemenea lucruri pe Magistru. Numai când voi, nefilimii, ați venit la mine mi-a trecut prin minte că această comandă putea fi legată de un scop infam. Am făcut cercetări, și un informator din interiorul clubului mi-a spus că de Quincey intenționa să construiască o armată de monștri mecanici menită să-i distrugă pe vânătorii de umbre - clătină din cap. Poate că de Quincey și grupul lui îi disprețuiesc pe vânătorii de umbre, dar eu nu-i disprețuiesc. Eu sunt doar un bărbat uman. Știu că ei sunt

tot ceea ce stă între mine și o lume în care eu și cei ca mine suntem jucăriile demonilor. Nu pot să stau deoparte, când de Quincey face ce face.

— Foarte bine, zise Will, cu o urmă de nerăbdare în voce, dar nu ne spuneți nimic nou.

— Știați, de asemenea, zise Mortmain, că el a plătit o pereche de magiciene, numite Surorile Întunecate, pentru a crea o vrajă de legare care să le anime pe acele creaturi, nu cu energii mecanice, ci cu energii demonice?

— Știm, zise Jem. Deși cred că a mai rămas doar o singură Soră Întunecată. Will a distrus-o pe cealaltă.

— Dar sora ei a adus-o înapoi printr-un farmec neoromantic, spuse Mortmain, triumfător, ca și când ar fi fost mulțumit că în sfârșit le furniza o informație pe care ei nu o dețineau. Chiar acum, cele două sunt adăpostite într-un conac din Highgate, care a aparținut cândva unui magician, până ce de Quincey l-a omorât, și lucrează la vraja de legare. Dacă sursele mele sunt corecte, Surorile Întunecate vor încerca să implementeze vraja în noaptea asta.

Ochii albaștri ai lui Will se întunecaseră, lăsând să i se citească îngrijorarea.

— Vă mulțumesc pentru informație, spuse el, dar, în curând, de Quincey nu va mai constitui o amenințare pentru noi, și nici monștrii lui mecanici.

Mortmain făcu ochii mari.

— Conclavul se va ridica împotriva Magistrului? În noaptea asta?

— Dumnezeule, zise Will. Chiar cunoașteți termenii, nu-i așa? Pentru un mundan e foarte tulburător, îi zâmbi el.

— Înseamnă că n-aveți de gând să-mi spuneți, zise Mortmain cu mâhnire. Presupun că n-o veți face. Dar ar trebui să știți că de Quincey are la dispoziția sa sute de astfel de creaturi mecanice. În clipa în care Surorile Întunecate vor face vraja, armata se va ridica și i se va alătura lui de Quincey. Dacă Enclava îl va învinge cumva,

el va fi destul de înțelept să se asigure fie că armata nu se ridică, fie că va fi aproape imposibil de înfrânt.

— Știți mai multe despre locul în care se află Surorile Întunecate, dincolo de faptul că e în Highgate? întrebă Jem.

Mortmain dădu din cap.

— Sigur, zise el, și rosti pe un ton răspicat numele unei străzi și numărul unei case.

Will dădu din cap a încuviințare.

— Ei bine, cu siguranță că vom considera toate acestea drept un sfat. Vă mulțumim.

— Într-adevăr, zise Jem. Bună seara, domnule Mortmain.

— Dar… Mortmain păru luat prin surprindere. Aveți de gând să faceți ceva în legătură cu ce v-am spus, sau nu?

— Am spus că le luăm ca pe un sfat, îi spuse Will. În ceea ce vă privește, domnule Mortmain, arătați ca un bărbat care ar trebui să se afle în altă parte.

— Poftim?

Mortmain își privi ținuta de seară și chicoti.

— Așa presupun și eu. Doar că… Dacă Magistrul află că v-am spus toate astea, viața mea ar putea fi în pericol.

— Atunci, poate că e timpul pentru o vacanță, îi sugeră Jem. Am auzit că Italia e o destinație foarte plăcută în această perioadă a anului.

Mortmain se uită când la Will, când la Jem, și apoi păru să renunțe. Își încovoie umerii. Ridică privirea spre Tessa.

— Dacă ați putea, vă rog, să-i transmiteți scuzele mele fratelui dumneavoastră…

— Nu cred, zise Tessa, dar vă mulțumesc, domnule Mortmain.

După o pauză lungă, el îi salută din cap și se întoarse. Toți trei îl priviră cum se urca înapoi în trăsură. Zgomotul copitelor cailor răsună puternic în curte, în timp ce trăsura ieși zăngănind pe porțile Institutului.

— Ce aveți de gând să faceți? întrebă Tessa în clipa în care trăsura nu se mai văzu. În legătură cu Surorile

Întunecate?

— Desigur, să mergem după ele, zise Will foarte agitat. Fratele tău a spus că de Quincey are zeci de astfel de creaturi la dispoziție; Mortmain zice că sunt sute. Dacă Mortmain nu se înșală, trebuie să ajungem la Surorile Întunecate înainte ca vraja lor să fie pusă în aplicare, altminteri Enclava va fi măcelărită.

— Dar... Poate că ar fi mai bine să-i avertizați pe Henry și pe Charlotte și pe ceilalți.

— Cum?

Will reuși să facă acest cuvânt să sune tăios.

— Cred că l-am putea trimite pe Thomas să avertizeze Enclava, dar nu avem nici o garanție că va ajunge la timp, iar dacă Surorile Întunecate reușesc să ridice armata, el pur și simplu ar fi ucis împreună cu ceilalți. Nu, nu, trebuie să ne descurcăm cu Surorile Întunecate pe cont propriu. Am omorât-o pe una dintre ele; Jem și cu mine ar trebui să ne descurcăm cu două.

— Dar poate că Mortmain se înșală, zise Tessa. Nu aveți decât cuvântul lui; s-ar putea să aibă informații false.

— S-ar putea, recunoscu Jem, dar poți să-ți închipui ce se întâmplă dacă lucrurile nu stau așa și noi ignorăm ce ne-a spus? Pentru Enclavă, consecința ar fi pur și simplu distrugerea.

Tessa, știind că el avea dreptate, simți o mare apăsare.

— Cred că aș putea să vă dau o mână de ajutor. Am mai luptat cu voi împotriva Surorilor Întunecate. Dacă m-ați lăsa să vin cu voi...

— Nu, zise Will. Nici nu se pune problema. Avem prea puțin timp să ne pregătim, așa că trebuie să ne bizuim numai pe experiența noastră în luptă, iar tu n-ai așa ceva.

— M-am luptat cu de Quincey la petrecere…

— Am spus nu!

Tonul lui Will fu categoric. Tessa se uită la Jem, dar el nu făcu decât să ridice din umeri drept scuză, ca și când ar fi spus că-i pare rău, dar Will avea dreptate. Ea îl privi din

nou pe Will.

— Dar ce zici de Boadicea?

Pentru o clipă, crezu că el uitase ce-i spusese în bibliotecă. Apoi, pe buze îi răsări o umbră de zâmbet, ca și când ar fi vrut să și-l rețină și nu putea.

— Tessa, într-o bună zi vei fi Boadicea, spuse el, dar nu în seara asta.

Se întoarse spre Jem.

— Trebuie să-l găsim pe Thomas și să-i spunem să pregătească trăsura. Highgate nu e aproape; ar fi mai bine să pornim.

Se întunecase deja de tot, în timp ce Will și Jem așteptau lângă trăsură, pregătindu-se să plece. Thomas verifica hamurile cailor, iar Will, cu stela lui ca un fulger alb în întuneric, scrijelea o pecete pe brațul gol al lui Jem. Tessa, cu o expresie îmbufnată pe chip, stătea pe trepte și îi privea, simțind un gol în stomac.

După ce se declară satisfăcut că harnașamentele erau asigurate, Thomas se întoarse și alergă ușor pe trepte, oprindu-se când Tessa ridică o mână și-i făcu semn să se oprească.

— Pleacă acum? întrebă ea. Asta-i tot?

El încuviință din cap.

— Gata de plecare, domnișoară.

Și el încercase să-i convingă pe Jem și pe Will să îl ia cu ei, dar Will era îngrijorat că Charlotte s-ar fi supărat pe Thomas dacă ar fi luat parte la aventura lor, și îi spusese să nu vină.

— În plus, spusese Will, trebuie să rămână un bărbat în casă, cineva care să apere Institutul în timp ce noi suntem plecați. Nathaniel nu se pune la socoteală, adăugase el, cu o privire piezișă către Tessa, care îl ignorase.

Will lăsă în jos mâneca lui Jem, acoperind pecetea pe care i-o făcuse. Când băgă stela înapoi în buzunar, Jem se uită la el; fețele lor erau două pete palide în lumina

torțelor. Tessa ridică o mână, apoi o lăsă încet în jos. Ce-i spusese el? „Vânătorii de umbre nu-și spun la revedere înaintea unei bătălii, sau noroc. Trebuie să te porți ca și când întoarcerea e sigură, nu doar o chestiune de șansă."

Ca și când ar fi fost alertați de gestul ei, băieții se uitară în sus. Tessei i se păru că vede albastrul din ochii lui Will, chiar și de acolo de unde stătea. Când privirile li se încrucișară, pe chipul lui era întipărită o expresie ciudată, ca a cuiva care tocmai fusese trezit și se întreba dacă ceea ce se întâmpla era adevărat sau era vis.

Jem alergă pe scări spre ea. Când ajunse aproape, Tessa văzu că era roșu la față, iar ochii lui strălucitori parcă ardeau. Se întrebă cât de mult drog îl lăsase Will să ia ca să fie pregătit să lupte.

— Tessa… spuse el.

— N-am vrut să spun la revedere, zise ea repede. Dar… Dar mi se pare ciudat să vă las să plecați fără să spun nimic.

El o privi curios. Atunci, făcu ceva ce o surprinse: îi luă mâna, întorcând-o cu palma în jos. Ea se uită în jos, la unghiile ei roase, la zgârieturile de pe degete, care abia începuseră să se vindece, Jem îi sărută mâna, atingându-i-o foarte ușor cu buzele, iar când își plecă fruntea, părul lui - moale și strălucitor ca mătasea - îi atinse încheietura. Simți un fior destul de puternic încât să tresară, și rămase fără grai, în timp ce el se îndreptă de spate, zâmbindu-i.

— *Mițpa*, spuse Jem.

Tessa clipi, puțin ametită.

— Poftim?

— Un fel de la revedere, fără să spui la revedere, zise el. Se referă la un pasaj din Biblie. „Se mai numește și Mițpa, pentru că el a zis: Domnul să vegheze asupra mea și asupra ta când ne vom pierde din vedere unul pe celălalt."

Tessa nu apucă să-i răspundă nimic, pentru că Jem se răsuci pe călcâie și coborî în fugă treptele, pentru a i se alătura lui Will, care stătea nemișcat, ca o statuie, cu

bărbia ridicată, la picioarele scării. Își ținea mâinile apărate de mănuși negre cu pumnii strânși, gândi Tessa. Dar poate că lumina îi juca feste, pentru că atunci când Jem ajunse lângă el și îl atinse pe umăr, el se întoarse râzând și, fără să se uite la Tessa, sări pe capră, urmat de Jem. Pocni din bici, iar trăsura ieși zornăind pe poartă, care se închise în urma lor ca și când ar fi fost împinsă de o mână invizibilă. Tessa auzi cum zăvorul se închide, un zgomot puternic în tăcere, și apoi se auzi sunetul unor clopote de biserică, undeva în oraș.

Sophie și Agatha o așteptau pe Tessa la intrare; Agatha îi spunea ceva lui Sophie, dar Sophie părea să n-o asculte. O privi pe Tessa când intră, iar ceva în felul în care o privea îi aminti, pentru o clipă, de felul în care o privise Will în curte. Caraghios: nu existau doi oameni în lume mai diferiți decât Sophie și Will.

Tessa se dădu la o parte când Agatha se duse să închidă ușile duble, mari și greoaie. Abia reuși să le închidă, gâfâind ușor, că mânerul ușii din stânga începu să se răsucească, fără să-l fi atins ea.

Sophie se încruntă.

— Nu se poate să se fi întors atât de curând, nu-i așa?

Agatha se uita în jos, perplexă, la mânerul care se răsucea, ținând încă mâinile pe ușă - și apoi se dădu îndărăt când aceasta se deschise larg în fața ei. În prag se afla o siluetă luminată din spate. Pentru o clipă, Tessa nu putu să vadă decât că era cineva înalt, îmbrăcat cu o jachetă uzată. Agatha, cu capul pe spate, privind în sus, spuse cu o voce speriată:

— O, Doamne…

Silueta înaintă. Metalul reflectă lumina; Agatha țipă și se împletici. Părea să încerce să se îndepărteze de străin, dar ceva o împiedica.

— Dumnezeule din ceruri! șopti Sophie. Ce este asta?

Pentru o clipă, Tessa văzu întreaga scenă nemișcată, de parcă ar fi fost o pictură - ușa deschisă, automatul

mecanic, cel cu mâinile fără piele, în aceeași jachetă cenușie și uzată. Și, Dumnezeule!, cu sângele lui Jem pe mâini, închegat roșu-negricios pe carnea cenușie, și cu fire de cupru ieșite în afară acolo unde pielea fusese zgâriată sau îndepărtată. Cu o mână însângerată, o apucă pe Agatha de încheietură; în cealaltă avea un cuțit cu lamă lungă și subțire. Tessa înaintă, dar era deja prea târziu. Creatura învârti cuțitul cu o viteză orbitoare și îl înfipse în pieptul Agathei. Agatha se înecă, ducând mâinile spre cuțit. Creatura stătea în picioare, zdrențuită și terifiantă, și, fără să se miște, apucă mânerul cuțitului; apoi, cu o iuțeală uimitoare, îl trase afară, lăsând-o pe Agatha să cadă la pământ. Automatul nu rămase să o vadă prăbușindu-se, ci se întoarse și ieși pe ușa pe care intrase.

Galvanizată, Sophie țipă:

— Agatha!

Apoi alergă spre ea.

Tessa se repezi la ușă și se uită lung în urma creaturii automate, care cobora treptele spre curtea pustie. Pentru ce Dumnezeu mai venise, și de ce pleca acum? Dar nu era timp de pierdut cu întrebări. Întinse mâna până la funia clopotului de convocare, și trase de ea, tare. Când sunetul străbătu clădirea, trânti ușa, închizând-o, apoi se întoarse să o ajute pe Sophie.

Împreună, reușiră să o ridice pe Agatha, și, pe jumătate târând-o, pe jumătate cărând-o, traversară încăperea și căzură în genunchi lângă ea. Rupând fâșii din șorțul ei alb și apăsându-le pe rana Agathei, Sophie spuse îngrozită:

— Nu înțeleg, domnișoară. Nimeni n-ar fi trebuit să poată atinge ușa aia, nimeni n-ar trebui să poată să răsucească mânerul, în afară de cei cu sânge de vânător de umbre.

Dar el avea sânge de vânător de umbre, gândi Tessa, cuprinsă brusc de panică. Sângele lui Jem, acoperindu-i mâinile din metal ca o vopsea. Oare de-asta se aplecase asupra lui Jem în noaptea aceea, dincolo de pod? Oare de-

asta fugise odată ce căpătase ceea ce dorise - sângele lui? Și asta nu însemna că se putea întoarce oricând voia?

Dădu să se ridice în picioare, dar era deja prea târziu. Drugul care ținea ușa închisă crăpă cu un zgomot ca de împușcătură și căzu la podea, rupt în două. Sophie se uită într-acolo și țipă iar, deși nu se îndepărtă de Agatha. Ușa se deschise brusc, ca o fereastră în noapte.

Treptele Institutului nu mai erau pustii; erau pline, dar nu de oameni. Monștri mecanici viermuiau peste tot, cu mișcările lor smucite, cu chipurile goale, dar îndreptate înainte. Nu erau ca cei pe care Tessa îi mai văzuse. Unii arătau ca și când ar fi fost asamblați atât de rapid, încât nu aveau deloc fețe, ci numai ovaluri netede din metal, cârpite ici, colo cu bucăți inegale de piele umană. Chiar și mai îngrozitor, câțiva dintre ei aveau bucăți de mașinării în loc de brațe sau picioare. Un automat avea o coasă în loc de braț; altul purta o seceră care ieșea dintr-o mânecă ce imita un braț adevărat.

Tessa se ridică și se aruncă în fața ușii deschise, încercând să o închidă. Era grea, și părea să se miște agonizant de încet. În spatele ei Sophie țipa, neajutorată, iar și iar; Agatha era îngrozitor de tăcută. Cu un geamăt spart, Tessa împinse încă o dată ușa…

Și-și trase mâinile înapoi, când aceasta fu pur și simplu smulsă, scoasă din țâțâni ca o mână de ierburi smulse din pământ. Căzu pe spate, iar automatul care înșfăcase ușa o aruncă și apoi se năpusti înainte, cu picioarele lui din metal clănțănind pe piatră. Trecu pragul, urmat de un altul și apoi de un altul dintre frații lui mecanici, cel puțin zece, înaintând spre Tessa cu brațele lor monstruoase întinse în față.

Când Will și Jem ajunseră la conacul din Highgate, luna începuse să răsară. Highgate se afla pe un deal în partea nordică a Londrei, oferind o priveliște excelentă a orașului de dedesubt, palid în lumina lunii, care transforma ceața și

fumul de cărbune ce plutea deasupra orașului într-un nor argintiu. *Un oraș de vis*, gândi Will, *care plutește în aer*. Îi veniră în minte câteva versuri, ceva despre minunea teribilă a Londrei, dar avea nervii prea încordați de tensiunea copleșitoare a luptei, ca să-și poată aminti cuvintele.

Casa era construită în stil georgian, așezată într-un parc plin de vegetație. În jurul acestuia se înălța un zid de cărămidă, iar din stradă acoperișul mansardat abia se vedea deasupra lui. Când se apropie, Will simți un fior rece, dar nu era nimic neobișnuit pentru Highgate. Se aflau aproape de ceea ce londonezii numeau Gravel Pit Woods, la marginea orașului, unde în timpul Marii Ciume fuseseră aruncate mii de cadavre. Pentru că nu avuseseră parte de o înmormântare adecvată, umbrele lor mânioase bântuiau prin vecinătate chiar și acum, iar Will fusese trimis aici nu o dată, din cauza activității lor.

O poartă din metal negru, încastrată în zidul conacului, ținea la distanță intrușii, dar runa de Deschidere a lui Jem reuși să descuie lacătul. După ce intrară cu trăsura pe poartă, cei doi vânători de umbre ajunseră pe aleea șerpuită care ducea la ușa de intrare. Cărarea era năpădită de buruieni care crescuseră peste măsură, iar în jur se întindeau grădinile, punctate de construcții anexe, în ruină, și de cioturile înnegrite ale copacilor morți.

Jem se întoarse spre Will, cu ochii înflăcărați.

— Hai să dăm gata treaba.

Will scoase un pumnal de seraf de la centură.

— Israfel, șopti el, și arma se aprinse precum o furcă străbătută de un fulger.

Pumnalele de seraf ardeau atât de puternic, încât Will se aștepta întotdeauna să degaje și căldură, dar lamele lor erau reci ca gheața la atingere. Își aminti ce-i spusese Tessa, că în iad era frig, și abia-și stăpâni un impuls ciudat să zâmbească la această amintire. Alergaseră pentru a-și salva viețile, ar fi trebuit să fie îngrozită, și când colo, ea îi

vorbea despre Infernul lui Dante, cu un perfect accent american.

— Ai dreptate, îi spuse lui Jem. E timpul.

Urcară treptele din față și încercară ușile. Cu toate că Will se așteptase să fie încuiate, acestea erau deschise și cedau la atingere cu un zgomot ca de obiect care crapă. Intrară în casă, luminându-și calea cu pumnalele de seraf.

Pătrunseră într-un hol mare. Ferestrele arcuite din spatele lor fuseseră probabil cândva magnifice. Acum, în locul lor alternau ochiuri întregi de geam cu altele sparte. Prin crăpăturile sub formă de pânză de păianjen din geam se vedea priveliștea unui parc cu vegetație crescută mult prea mult și încâlcită. Podeaua din marmură era crăpată și spartă, printre crăpături ieșind buruienile, așa cum creșteau și printre pietrele de pe aleea principală. În fața lui Will și a lui Jem, o scară cu trepte largi urca spre etajul întunecat.

— Ceva nu e în regulă, șopti Jem. Aici parcă n-ar mai fi fost nimeni de peste cincizeci de ani.

Nici nu termină bine de vorbit, că în aerul nopții se auzi un sunet care îi ridică părul la ceafă lui Will și făcu ca pecețile de pe umerii lui să ardă. Era un cântec - dar nu unul plăcut. O voce capabilă să atingă note pe care o voce umană n-ar fi putut niciodată să le atingă. Deasupra capetelor lor, ornamentele de cristal ale candelabrului zăngăneau ca paharele de vin lovite cu degetul.

— E *cineva* aici, murmură Will.

Fără vreun alt cuvânt, el și Jem se întoarseră, stând spate în spate. Jem, cu fața spre ușa de la intrare, iar Will, spre scara vastă.

Apăru ceva în capul scărilor. La început, Will văzu numai un model care alterna în alb și negru, o umbră mișcătoare. În timp ce plutea în jos, cântecul deveni mai puternic, iar Will se înfioră și mai tare. La tâmple îi apărură broboane de transpirație, care, în ciuda aerului rece, îi curgeau în jos pe gât.

Era deja la jumătatea scării, când o recunoscură - doamna Dark, cu corpul ei lungan și osos, îmbrăcată într-un soi de rasă călugărească, o robă neagră, fără formă, acoperind-o de la gât până la tălpi. În mâna ei cu gheare se legăna un felinar fără lumină. Era singură - deși nu tocmai, observă Will când ea se opri la primul nivel, căci ceea ce ținea în mână nu era deloc un felinar. Era capul Surorii ei.

— În numele Îngerului! șopti Will. Jem, uite!

Jem se uită într-acolo, apoi înjură. Capul doamnei Black se legăna de o șuviță de păr cenușiu pe care doamna Dark o strângea de parcă ar fi fost un artefact neprețuit. Ochii căpățânii erau larg deschiși și cu totul albi, ca niște ouă fierte tari. Gura îi era de asemenea larg deschisă, iar din colțul buzelor îi atârna un firișor de sânge închegat.

Doamna Dark încetă să mai cânte și chicoti, ca o școlăriță.

— Obrăznicuților, obrăznicuților, zise ea. Să dați buzna în casa mea în felul acesta. Micuți vânători de umbre răi ce sunteți.

— Am crezut, șopti Jem, că cealaltă Soră trăiește.

— Poate că aceasta a adus-o din nou la viață pe sora ei, și apoi a decapitat-o iar? murmură Will. Pare cam multă muncă, fără vreun folos real, dar…

— Nefilim ucigaș, mârâi doamna Dark, privindu-l fix pe Will. Nu ți-a ajuns că ai omorât-o pe sora mea o dată, nu-i așa? Trebuie să te întorci să mă împiedici să-i dau încă o dată viață. Știi tu, ai habar, cum e să fii complet *singur*?

— Mai bine decât ai putea vreodată să-ți închipui, spuse Will sec, și-l văzu pe Jem privindu-l pieziș, încurcat.

Sunt un prost, se gândi Will. *N-ar trebui să zic asemenea lucruri*.

Doamna Dark se legăna pe picioare.

— Tu ești muritor. Tu ești singur doar pentru câtva timp, o singură respirație a universului. Eu sunt singură pentru totdeauna - strânse căpățâna la piept. Dar ce-ți pasă ție? Cu siguranță că există în Londra crime mai întunecate care

să necesite de urgență atenția vânătorilor de umbre, nu bietele mele încercări de a-mi aduce înapoi la viață Sora.

Will întâlni privirea lui Jem. Celălalt băiat ridică din umeri. În mod clar, era și el la fel de încurcat ca și Will.

— E adevărat că necromanția e împotriva Legii, zise Jem, dar la fel e și legarea energiilor demonilor. Și asta chiar ne solicită atenția, și încă destul de urgent.

Doamna Dark se holbă la ei.

— Legarea energiilor demonilor?

— N-are rost să te prefaci. Știm exact ce planuri ai, zise Will. Știm de automate, de vraja de legare, de serviciile pe care i le aduci Magistrului. Apropo, Enclava îi face o vizită, chiar acum, i-am depistat ascunzătoarea. Până la sfârșitul nopții, va fi șters de pe fața pământului. N-o să mai ai pe cine să chemi, n-o să mai ai unde să te ascunzi!

Auzind acestea, doamna Dark păli în mod vădit.

— Magistrul? șopti ea. L-ați descoperit pe Magistru? Dar cum…

— Exact, spuse Will. De Quincey mi-a scăpat o dată, dar nu și de data asta. Știm unde e și…

Dar vorbele lui fură înecate de hohote de râs. Doamna Dark stătea aplecată peste balustrada scărilor, urlând de bucurie. Will și Jem se uitau fix la ea, uluiți. Apoi se ridică, râzând cu lacrimi negricioase care îi pătau fața.

— De Quincey, Magistrul! strigă ea. Codoșul ăla spilcuit de vampir! Ha, ce glumă! Proștilor, prostuți nesăbuiți ce sunteți!

18
TREIZECI DE ARGINȚI

Numele să i-l ștergi, apoi marchează înc-un suflet dispărut,
Într-o pedeapsă refuzată, încă o cărare necălcată,
Într-un câștig al răului, într-o mâhnire a binelui,
Într-un păcat al omului, într-o jignire a Domnului!
- Robert Browning, „Conducătorul rătăcit”

Tessa se îndepărtă de ușă împleticindu-se. În spatele ei, Sophie încremenise, îngenuncheată lângă Agatha, cu mâinile apăsate pe pieptul femeii mai în vârstă. Prin jalnicele bandaje pe care le apăsa cu degetele țâșnea sânge; Agatha căpătase o tentă cenușie și scotea un sunet ca de ceainic care fierbe. Când văzu automatele mecanice, deschise larg ochii și încercă să o dea la o parte pe Sophie cu mâinile ei însângerate, dar aceasta, încă țipând, o imobiliza tenace, refuzând să se miște.

— Sophie!

De pe scări se auziră zgomote de pași, iar Thomas se năpusti la intrare, alb ca varul la față. Ținea în mâini spada masivă pe care Tessa o văzuse mai devreme la el. Jessamine venise și ea, cu umbrela în mână. În spatele ei era Nathaniel, arătând absolut îngrozit. Ce Dumnezeu…

Thomas se opri brusc, uitându-se când la Sophie, Tessa și Agatha, când spre ușă. Automatele se opriseră. Stăteau în șir, în cadrul ușii, la fel de imobile ca niște marionete ale căror sfori nu mai erau trase. Chipurile lor goale erau îndreptate spre înainte.

— Agatha!

Vocea lui Sophie se transformă într-un vaiet. Femeia mai

în vârstă era nemișcată, cu ochii larg deschiși, dar fără nici un semn de viață. Mâinile îi atârnau fără vlagă pe lângă corp.

Deși i se zbârlise pielea la gândul că trebuia să se întoarcă cu spatele la mașinării, Tessa se aplecă și puse o mână pe umărul lui Sophie. Cealaltă fată se scutură; scotea niște scâncete ca de cățel lovit. Tessa aruncă o privire scurtă spre automatele din spatele ei. Acestea erau în continuare nemișcate, precum piesele unui joc de șah, dar cât ar mai fi putut să dureze situația asta?

— Sophie, te rog!

Nate respira sacadat, cu ochii fixați asupra ușii, livid. Arăta ca și când n-avea altă dorință decât să se întoarcă și să o rupă la fugă. Jessamine îi aruncă o privire, o privire de surpriză și de dispreț, apoi se întoarse spre Thomas.

— Ridic-o în picioare, spuse el. De tine o să asculte.

După ce se uită speriat la Jessamine, Thomas se aplecă și, blând, dar ferm, îi îndepărtă lui Sophie mâinile de pe Agatha și o ridică în picioare. Ea se agăță de el. Mâinile și brațele îi erau roșii, de parcă ieșise dintr-un abator, iar șorțul îi era sfâșiat și mânjit de sânge.

— Domnișoară Lovelace, zise el încet, ținând-o pe Sophie lângă el cu o mână, iar în cealaltă ținând spada. Duceți-le pe Sophie și pe domnișoara Gray în Sanctuar…

— Nu, spuse o voce mârâită din spatele Tessei. Nu prea cred. Sau fie, ia-o pe servitoare și du-te unde vrei cu ea. Dar domnișoara Gray rămâne aici. La fel și fratele ei.

Vocea părea cunoscută - șocant de cunoscută. Foarte lent, Tessa se răsuci pe călcâie.

Printre mașinăriile nemișcate stătea un bărbat, ca și când pur și simplu se ivise acolo printr-o magie. Tessei i se păru, ca și înainte, că avea o înfățișare extrem de banală, cu toate că acum nu mai avea pălăria, și capul lui cu păr cărunt era descoperit în lumina lămpii-vrăjitoarei.

Mortmain.

Zâmbea. Nu așa cum zâmbise mai devreme, cu o voioșie

afabilă. Zâmbetul lui era acum aproape greţos în strălucirea lui.

— Nathaniel Gray, zise el. Te-ai descurcat excelent. Recunosc că încrederea mea în tine a fost supusă unor teste - teste dureroase -, dar ţi-ai revenit admirabil după greşelile din trecut. Sunt mândru de tine.

Tessa se întoarse şi se uită la fratele ei, dar Nate părea să fi uitat că ea era acolo - că oricine altcineva era acolo. Privea ţintă la Mortmain, cu cea mai ciudată expresie întipărită pe chip - un amestec de teamă şi de adorare. Făcu un pas înainte, aproape lovindu-se de Tessa; ea întinse mâna să-l oprească, dar Nate se scutură, dându-i mâna la o parte cu un gest de enervare. În cele din urmă, ajunse în faţa lui Mortmain.

Cu un strigăt, căzu în genunchi şi îşi împreună mâinile în faţa lui, aproape ca şi când s-ar fi rugat.

— Singura mea dorinţă, dintotdeauna, zise el, a fost să te slujesc, Magistre.

Doamna Dark continuă să râdă.

— Dar ce este? spuse Jem uluit, ridicând vocea pentru a se face auzit peste hohotele de râs. Ce vrei să spui?

În ciuda înfăţişării ei zdrenţăroase, doamna Dark reuşi să arboreze un aer triumfător.

— Nu de Quincey este Magistrul, zise ea pe un ton ironic. El nu e decât un suge-sânge tâmpit, cu nimic mai bun decât ceilalţi. Faptul că aţi fost atât de uşor prostiţi dovedeşte că n-aveţi habar cine e Magistrul, sau cu ce vă confruntaţi. Sunteţi morţi, micuţi vânători de umbre. Nişte omuleţi morţi-vii.

Asta era prea mult pentru Will. Cu un mârâit, el se aruncă spre trepte, cu pumnalul de seraf întins în faţă. Jem îl strigă să se oprească, dar era deja prea târziu. Doamna Dark, cu dinţii dezveliţi, sâsâind ca o cobră, ridică braţul în faţă şi aruncă spre Will capul Surorii ei. Cu un ţipăt de dezgust, Will se feri, iar ea profită de ocazie şi coborî

treptele, trecu de Will și o luă la goană prin ușa cu arcadă din partea vestică a holului, spre întunericul de dincolo de ușă.

Între timp, capul doamnei Black se rostogoli pe trepte și se opri inert lângă vârful ghetei lui Will. El îl privi și se cutremură. Una dintre pleoape i se închisese, iar limba îi atârna, cenușie, ca o bucată de piele, ca și când l-ar fi ironizat.

— Cred că mi-e greață, anunță el.

— Nu e momentul să-ți fie greață, zise Jem. Să mergem…

Și se năpusti prin arcadă după doamna Dark. Trăgând un șut cu vârful ghetei în capul magicienei, Will își urmă în goană prietenul.

— Magistrul? repetă Tessa pe un ton lipsit de orice inflexiune. Dar e imposibil. De Quincey este Magistrul. Creaturile alea de pe pod au spus că-l slujeau pe el. Nate a spus…

Se zgâi la fratele ei.

— Nate?

Fusese o greșeală să spună asta cu voce tare. Mortmain își îndreptă privirea spre Tessa, și rânji.

— Puneți mâna pe fata metamorfică! le spuse el creaturilor mecanice. Nu-i dați drumul!

— Nate! strigă Tessa, dar fratele ei nu făcu nimic altceva decât să se întoarcă și să o privească, în timp ce creaturile aduse brusc la viață înaintau, cu zgomote metalice, apropiindu-se de Tessa. Una dintre acestea o înșfăcă, prinzând-o cu brațele ei metalice ca într-o menghină și lăsând-o fără respirație.

Mortmain rânji spre ea.

— Domnișoară Gray, să nu fii prea dură cu fratele tău. Chiar este mai isteț decât l-am considerat eu. A lui a fost ideea să-i îndepărtez pe tinerii Carstairs și Herondale cu o poveste falsă, ca să pot intra aici nestingherit.

— Ce se întâmplă? spuse Jessamine cu o voce tremurândă, uitându-se când la Nate, când la Tessa, când la Mortmain. Nu înțeleg. Cine e ăsta, Nate? De ce îngenunchezi în fața lui?

— El e Magistrul, spuse Nate. Dacă ai fi înțeleaptă, ai îngenunchea și tu.

Jessamine părea sceptică.

— Ăsta e de Quincey?

Lui Nate îi scăpărau ochii.

— De Quincey e un pion, un sclav. E supusul Magistrului. Foarte puțini cunosc adevărata identitate a Magistrului; eu sunt unul dintre cei aleși. Cei favorizați.

Jessamine scoase un sunet nepoliticos.

— Ales să îngenunchezi, nu-i așa?

Nate o fulgeră cu privirea și se grăbi să se ridice în picioare. Strigă ceva spre Jessamine, dar Tessa nu putu să audă ce anume. Automatul din metal își înteți strânsoarea, până când ea de-abia mai putu respira, iar în fața ochilor începură să-i joace puncte negre. Auzi vag cum Mortmain îi striga creaturii să mai slăbească strânsoarea, dar aceasta nu asculta. Încercă să apuce, cu degetele slăbite, brațele metalice ale automatului, de-abia conștientă de fluturarea de lângă gâtul ei, o mișcare ca și când o pasăre sau un fluture ar fi fost prinse sub gulerul rochiei. Lanțul din jurul gâtului ei vibra și se răsucea. Reuși să se uite în jos, imaginea i se încețoșă, și văzu spre uimirea ei că de sub gulerul rochiei ieșise micul înger din metal; acesta se ridică în zbor, trăgându-i lanțul peste cap. În timp ce zbura, ochii păreau să-i strălucească. Pentru prima dată, aripile lui metalice erau întinse, iar Tessa văzu că fiecare aripă se termina în ceva sclipitor și ascuțit ca o lamă. În timp ce-l urmărea mirată cu privirea, îngerul plonjă ca o viespe, tăind cu marginile aripilor capul creaturii, străpungând cuprul și metalul și iscând un șuvoi de scântei roșii.

Scânteile o înțepară pe Tessa pe gât ca o ploaie de

cenușă fierbinte, dar de-abia le simțea; creatura își slăbi strânsoarea și, în timp ce se răsucea și se clătina, mișcându-și haotic brațele în față, Tessa se eliberă. Nu se putu abține să nu-și amintească de o schiță pe care o văzuse și care înfățișa un domn mânios la o petrecere în aer liber, dând din mâini pentru a se apăra de albine. Mortmain, care observă cu o secundă prea târziu ce se întâmpla, țipă, iar celelalte creaturi începură să se miște, îndreptându-se spre Tessa. Ea se uită agitată în jur, dar nu-l mai văzu pe micul înger. Parcă dispăruse.

— Tessa! Dă-te din drum!

O mânuță rece o prinse de încheietură. Era Jessamine, care o trase înapoi, în timp ce Thomas, care-i dăduse drumul lui Sophie, se aruncă în fața ei. Jessamine o împinse pe Tessa spre scările din fundul holului, și porni înainte, învârtindu-și umbrela. Pe chipul ei se citea hotărârea. Thomas fu cel care dădu prima lovitură. Fandând cu spada în mână, o înfipse în pieptul unei creaturi care venea spre el, cu mâinile întinse. Bărbatul mecanic se clătină, scoțând zgomote metalice puternice, iar din piept îi țâșniră scântei roșii asemănătoare sângelui. La vederea acestora, Jessamine râse și șarjă cu umbrela ei asupra creaturii. Vârful umbrelei secționă, rotindu-se, picioarele a două creaturi, trimițându-le grămadă pe podea, ca pe niște pești rămași fără apă.

Mortmain se uită la ea năucit.

— O, la naiba! Tu…

Pocni din degete, arătând spre un automat, care avea ceva ca un tub de metal sudat de încheietura mâinii drepte.

— Scapă de ea! De vânătoarea de umbre!

Creatura își ridică brațele cu un gest smucit. Un arc de foc roșu țâșni din tubul din metal. O izbi pe Jessamine drept în piept, trântind-o pe spate. Umbrela îi sări din mână, iar ea se lovi de pământ, cu trupul în spasme și cu ochii larg deschiși și sticloși.

Nathaniel, care se dusese lângă Mortmain, fără să participe la încăierare, râse.

Pe Tessa o năpădi un șuvoi de ură clocotitoare, surprinzător de puternică. Voia să se arunce asupra lui Nate și să-i sfâșie pieptul cu unghiile, să-l lovească până îl făcea să țipe. Știa că n-ar fi durat mult. El fusese întotdeauna un laș când era vorba de durere. Se uită țintă înainte, dar creaturile, isprăvind cu Jessamine, se întorceau deja, îndreptându-se spre ea. Thomas, cu părul lipit de față din cauza transpirației și cu o despicătură însângerată pe piept, se postă în fața ei. Mânuia magnific spada, cu mișcări largi, care șfichiuiau aerul. Părea foarte aproape să transforme creaturile în panglici, și totuși acestea dovedeau o dexteritate surprinzătoare. Ferindu-se din calea lui, continuau să înainteze, cu chipurile fixate asupra Tessei. Thomas, cu ochii înflăcărați, se răsuci pe călcâie și ne uită la ea.

— Domnișoară Gray! Acum! Luați-o pe Sophie!

Tessa ezită. Nu voia să fugă. Voia să rămână acolo. Dar Sophie se ghemuise transfigurată în spatele ei, cu ochii plini de groază.

— Sophie! strigă Thomas, iar Tessa, auzindu-i vocea, își dădu seama că avusese dreptate în legătură cu sentimentele lui pentru Sophie.

— Sanctuarul! *Du-te*!

— Nu! strigă Mortmain, întorcându-se spre automatul care o atacase pe Jessamine.

Când aceasta ridică brațul, Tessa o prinse pe Sophie de încheietura mâinii și o trase spre scări. Un arc roșu de foc lovi peretele de lângă ele, pârjolind piatra. Tessa țipă, dar nu încetini, târând-o pe Sophie pe scara în spirală, urmărite de mirosul de fum și de moarte.

Will țâșni prin arcada care separa holul de încăperea de dincolo - și se opri. Jem era deja acolo, privind uimit în jur. Deși nu existau alte ieșiri din încăpere, cu excepția celei

prin care tocmai intraseră ei, doamna Dark nu se zărea nicăieri.

Cu toate acestea, încăperea nu era câtuși de puțin goală. Cel mai probabil, cândva fusese o sufragerie: pereții erau ornați cu portrete uriașe, rupte și sfâșiate, aproape de nerecunoscut. Din tavan atârna un candelabru mare din cristal, înfășurat în pânze de păianjen care fluturau în curentul de aer stârnit, ca niște perdele străvechi din dantelă. Cândva, probabil că atârnase deasupra unei mese. Acum se legăna deasupra unei podele din marmură goală pe care fuseseră pictate o serie de modele necromantice - o stea cu cinci brațe în interiorul unui cerc înscris într-un pătrat. În interiorul pentagramei se găsea o statuie din piatră respingătoare - figura unui demon hidos, cu membre răsucite și cu gheare la mâini. Pe frunte avea coarne.

De jur împrejurul încăperii erau împrăștiate rămășițe de obiecte folosite la magia întunecată - oase și pene și fâșii de piele, băltoace de sânge care păreau să facă bășici ca o șampanie neagră. Pe margini erau cuști goale, și o masă scundă pe care erau împrăștiate câteva cuțite pline de sânge și vase din piatră pline cu niște lichide scârboase, de culoare închisă.

În spațiile dintre brațele pentagramei cu cinci colțuri se găseau rune și niște scrijelituri buclate la vederea cărora pe Will începură să-l doară ochii. Acestea erau opusele runelor din Cartea Gri, care păreau să evoce gloria și pacea. Erau simboluri neoromantice care evocau ruina și moartea.

— Jem, zise Will, astea nu sunt pregătiri pentru o vrajă de legare. E o lucrare de necromanție.

— Ea încerca să-și aducă sora înapoi la viață, nu asta spunea?

— Da, dar nu mai făcea și altceva.

Lui Will îi încolți în minte o presupunere îngrozitoare.

Jem nu-i răspunse; părea să fie atent la un lucru aflat în cealaltă parte a încăperii.

— Acolo e o pisică, șopti el, arătându-i-o. Într-una din cuștile de acolo.

Will privi spre locul pe care i-l indica prietenul său. Într-adevăr, o pisică cenușie cu blana aspră stătea cuibărită într-una dintre cuștile încuiate înșirate de-a lungul peretelui.

— Și?

— E încă vie.

— E o pisică, James. Avem lucruri mai importante pentru care să ne îngrijorăm…

Dar Jem se îndrepta deja într-acolo. Ajunse la cușca animalului și o ridică, ținând-o la nivelul ochilor. Pisica părea să fie o persană gri, cu fața turtită și cu ochi galbeni care-l priveau răuvoitori pe Jem. Brusc, pisica își arcui spinarea și îl scuipă, cu ochii fixați asupra pentagramei. Jem se uită în sus - și apoi se holbă.

— *Will*, spuse el alarmat. Uite!

Statuia din mijlocul pentagramei se mișcase. În loc să fie ghemuită, se îndreptase până când ajunsese în poziție verticală. Ochii îi ardeau cu o lumină fosforescentă. Numai când cele trei guri rânjiră spre Will, acesta își dădu seama că, de fapt, nu era din piatră, ci era o creatură învești mântată într-o piele cenușie asemănătoare pietrei. Un demon.

Will se feri aplecându-se și, dintr-un reflex, îl aruncă pe Israfel, fără să se aștepte neapărat ca gestul să folosească la ceva. Și nici nu folosi. Când acesta zbură pe lângă pentagramă, lama se izbi de un perete invizibil și căzu cu un zgomot pe podeaua din marmură. Demonul din pentagramă chicoti.

— Mă atacați aici? întrebă el cu o voce înaltă, pițigăiată. Puteți să-i aduceți pe toți locuitorii Raiului împotriva mea, și tot n-o să-mi poată face nimic! Nici o putere angelică nu poate să pătrundă în acest cerc.

— Doamna Dark, rosti Will printre dinți.

— Deci mă recunoști acum, nu-i așa? Nimeni n-a pretins

vreodată că voi, vânătorii de umbre, ați fi inteligenți.

Demonul își dezveli colții verzui.

— Asta este adevărata mea formă. O surpriză neplăcută pentru voi, bănuiesc.

— Aș îndrăzni să spun că e un progres, spuse Will. Nu erai cine știe ce frumusețe nici înainte, și cel puțin coarnele sunt de impact.

— Până la urmă, ce ești? întrebă Jem, lăsând jos, la picioarele lui, cușca în care stătea încă pisica. Am crezut că tu și cu sora ta sunteți magiciene.

— Sora mea e magiciană, șuieră creatura care fusese doamna Dark. Eu sunt un demon pur, *Eidolon*. Un demon metamorfic. Ca și scumpa voastră Tessa. Dar, spre deosebire de ea, eu nu pot deveni ființa în care mă transform. Nu pot ajunge la gândurile celor vii sau ale celor morți. Așa că Magistrul nu m-a vrut - din vocea creaturii răzbătea puțină durere. El m-a angajat să o pregătesc. Scumpa lui micuță protejată. La fel și pe sora mea. Noi cunoșteam căile Transformării. Și puteam să le aplicăm asupra ei. Dar ea n-a fost niciodată recunoscătoare.

— Probabil că te-a durut, zise Jem, cu o voce cât se poate de mieroasă.

Will deschise gura să zică ceva, dar văzând privirea de avertizare a lui Jem, o închise la loc.

— S-o vezi pe Tessa cum devine ceea ce voiai tu să devii, iar ea să nu aprecieze asta.

— N-a înțeles niciodată. Cinstea care i se făcea. Gloria pe care avea să o primească, zise ea cu ochii galbeni arzându-i. Când a fugit, mânia Magistrului a căzut asupra mea, îl dezamăgisem. A pus o recompensă pe capul meu.

Asta îl făcu pe Jem să tresară, sau cel puțin așa părea.

— Vrei să zici că de Ouincey te voia moartă?

— De câte ori trebuie să-ți spun că nu de Quincey este Magistrul? Magistrul este…

Demonul își curmă vorbele cu un mârâit.

— Încerci să mă păcălești, micuțule vânător de umbre, dar scamatoria ta nu ține.

Jem ridică din umeri.

— N-o să poți să rămâi o veșnicie în pentagramă, doamnă Dark. Până la urmă, vor ajunge și ceilalți membri ai Enclavei. O să avem grijă să flămânzești. Și apoi o să fii a noastră, și știi ce le face Conclavul celor care au încălcat Legea.

Doamna Dark sâsâi.

— Poate că m-a abandonat, zise ea, dar încă mă tem mai mult de Magistru decât de tine sau de Enclava ta.

Mai mult decât mă tem de Enclavă. Chiar avea de ce să-i fie teamă, gândi Will. Ceea ce-i spusese Jem era adevărat. Trebuia să se teamă, dar nu se temea. După câte știa Will, când cineva care trebuia să se teamă nu se temea, motivul era rareori curajul. De obicei, adevăratul motiv era că știau ceva ce tu nu știai.

— Dacă nu ne spui cine este Magistrul, zise Will, cu voce tăioasă ca oțelul, poate că vrei să ne răspunzi, în schimb, la o întrebare simplă. Axel Mortmain este Magistrul?

Demonul lăsă să-i scape un oftat, apoi își împreună mâinile peste gură și căzu la pământ, cu ochii arzând.

— Magistrul. O să creadă că eu v-am spus. N-o să-mi capăt niciodată iertarea, acum, că…

— Mortmain? repetă Jem. Dar el e cel care ne-a avertizat. Ah! - se opri. Înțeleg.

Apoi păli brusc; Will știa că și gândurile lui o luaseră pe aceeași pistă ca și ale lui Jem. Probabil că el ajunsese primul la această concluzie - Will bănuia că Jem era de fapt mai isteț decât el -, dar îi lipsea tendința lui de a presupune tot ce era mai rău în legătură cu oamenii și de a proceda în consecință.

— Mortmain ne-a mințit în legătură cu Surorile Întunecate și cu vraja de legare, gândi el cu voce tare. De fapt, Mortmain a fost cel care i-a indus lui Charlotte în primul rând ideea că de Quincey e Magistrul. Dacă n-ar fi

fost el, noi nu l-am fi bănuit niciodată pe vampir. Dar de ce?

— De Quincey e o bestie josnică, se văită doamna Dark, încă ghemuită în interiorul pentagramei ei - părea să se fi hotărât că nu mai avea rost să se ascundă. Nu i-a dat ascultare niciodată lui Mortmain, dorindu-și să fie el însuși Magistrul. O asemenea nesupunere trebuie să fie pedepsită.

Jem prinse privirea lui Will. Era convins că se gândeau amândoi la același lucru.

— Mortmain a găsit ocazia să arunce bănuiala asupra unui rival, zise Jem. De-asta l-a ales pe de Quincey.

— El ar fi putut să ascundă planurile pentru automate în biblioteca lui de Quincey, îl aprobă Will. Nu că de Quincey ar fi recunoscut vreodată că îi aparțineau, și n-a părut să recunoască nici măcar când i le-a arătat Charlotte. Și probabil că tot Mortmain le-a spus automatelor de pe pod să pretindă că lucrau pentru vampir. De fapt, poate că tot el a imprimat sigiliul lui de Quincey pe pieptul acelei fete mecanice și a abandonat-o în Casa Întunecată, ca s-o găsim noi. Toate astea ca să nu-l bănuim pe el.

— Dar Mortmain nu e singurul care l-a arătat cu degetul pe de Quincey, zise Jem cu o voce greoaie. Will, Nathaniel Gray, fratele Tessei. Când doi oameni spun aceeași minciună…

— Ei colaborează, termină Will propoziția.

Pentru o clipă, simți ceva asemănător satisfacției, dar își reveni imediat. Îi displăcuse Nate Gray, urâse felul în care Tessa îl tratase de parcă n-ar fi făcut nimic rău, apoi se disprețuise pentru gelozia de care dăduse dovadă. Era ceva că acum își dădea seama că avusese dreptate în legătură cu caracterul lui Nate, dar cu ce preț?

Doamna Dark râse, un sunet acut, ca un scâncet.

— Nate Gray, zise ea scuipând cuvintele. Cățelușul uman al Magistrului. Știți, și-a vândut sora lui Mortmain. Numai pentru o mână de arginți, așa a făcut. Ca un mic dar

pentru vanitatea lui. Eu n-aș fi tratat-o niciodată așa pe sora mea. Și mai ziceți că demonii sunt cei răi, și că trebuie să-i protejați pe oameni de noi! - vocea ei se transformă într-un chicotit.

Will o ignoră; gândurile i se învălmășeau. Sfinte Dumnezeule, întreaga poveste a lui Nathaniel despre de Quincey fusese o păcăleală, o minciună menită să pună Conclavul pe o pistă falsă. Atunci de ce apăruse Mortmain imediat după plecarea lor? *Ca să scape de noi, de Jem și de mine*, gândi Will cu amărăciune. *Nate n-ar fi avut de unde să știe că noi doi n-aveam să mergem cu Charlotte și cu Henry. A trebuit să improvizeze ceva rapid când a văzut că rămânem acolo*. De aici, povestea lui Mortmain, și încă o păcăleală. Nate fusese alături de Mortmain încă de la început.

Iar acum Tessa e la Institut, cu el. Will simți că i se face rău de la stomac. Voia să se întoarcă și să fugă spre ușă, să o ia la goană spre Institut și să-l dea pe Nathaniel cu capul de un perete. Numai anii de antrenament și teama pentru Henry și Charlotte îl ținură în loc.

Se întoarse spre doamna Dark.

— Care-i planul lui? Ce-o să găsească Enclava când o să ajungă în Carleton Square? Un măcel? *Răspunde-mi*! urlă el, cu vocea spartă de teamă. Sau, în numele Îngerului, o să mă asigur că vei fi torturată de Conclav până mori. Ce plănuiește în legătură cu ei?

Ochii galbeni ai doamnei Dark scăpărau.

— Ce-i pasă Magistrului de asta? sâsâi ea. I-a păsat lui vreodată de ceva? Îi disprețuiește pe nefilimi, dar ce vrea el de fapt?

— Tessa, răspunse Jem imediat. Dar ea e în siguranță în Institut, și afurisita lui de armată mecanică nu poate oricum să pătrundă în interior. Chiar dacă nu suntem noi acolo…

Pe un ton lingușitor, doamna Dark îi spuse:

— Cândva, când Magistrul îmi făcea confidențe, mi-a

vorbit de un plan pe care-l avea pentru a invada Institutul. Plănuia să mânjească mâinile creaturilor lui mecanice cu sângele unui vânător de umbre, permițându-i astfel să deschidă ușa.

— Sângele unui vânător de umbre? repetă Will. Dar…

— Will, zise Jem ducând mâna la piept, acolo unde creatura mecanică îi sfâșiase pielea în seara aceea pe treptele Institutului. Sângele *meu*.

Pentru o clipă, Will rămase împietrit, fixându-și prietenul cu privirea. Apoi, fără un cuvânt, se răsuci pe călcâie și se repezi la ușa sufrageriei; Jem, oprindu-se numai pentru a înșfăca repede cușca pisicii, îl urmă. Când ajunseră în fața ei, ușa se închise ca și când ar fi fost împinsă, iar Will se opri, alunecând. Se întoarse să se uite în spate, la Jem, care părea nedumerit.

În pentagrama ei, doamna Dark hohotea.

— Nefilimi, icnea ea printre hohote. Nefilimi proști, proști. Unde vă este îngerul acum?

În timp ce ei se zgâiau, pe pereți se ridicaseră niște flăcări enorme, cuprinzând perdelele de la ferestre, care începură să mocnească deasupra podelei. Flăcările ardeau într-o culoare ciudată, verde-albăstrui, iar duhoarea era densă și puturoasă - iz de demon. În cușca sa, pisica înnebunise, izbindu-se iar și iar de bare și urlând.

Will scoase un al doilea pumnal de seraf de la centură și strigă:

— Anael!

Din tăișul armei țâșni lumină, dar asta o făcu pe doamna Dark să râdă.

— Când Magistrul o să vadă cadavrele voastre carbonizate, strigă ea, mă va ierta! Și mă va primi bucuros înapoi.

Râsul ei se ridica tot mai acut și mai nesuferit. Încăperea se umpluse deja de fum. Ridicând mâna ca să-și acopere gura, Jem îi spuse lui Will, înecându-se:

— Omoar-o! Omoar-o, și focul o să se stingă.

Will, ținând mâna strânsă pe mânerul lui Anael, mârâi:

— Nu crezi că aș face-o dacă aș putea? E în pentagramă!

— *Știu* - privirea lui Jem era plină de subînțeles. Will, *taie-l*!

Fiind vorba de Jem, Will știu imediat ce voia să spună, fără alte explicații. Răsucindu-se pentru a ajunge cu fața la pentagramă, îl ridică pe strălucitorul Anael, ochi, apoi azvârli cuțitul - nu spre demon, ci spre lanțul de metal care susținea candelabrul masiv. Cuțitul tăie lanțul de parcă ar fi fost din hârtie, se auzi un sunet de obiect care crăpa, iar demonul avu timp doar să țipe înainte ca masivul candelabru să coboare, o cometă zdrobitoare de metal răsucit și de sticlă spartă. Will își duse brațul la ochi, ferindu-se de resturile care cădeau de deasupra lui - bucăți de piatră zdrobită, fragmente de cristal și fulgi de rugină. Sub el, podeaua se clătină, ca și când ar fi avut loc un cutremur.

Când în cele din urmă se lăsă liniștea, deschise ochii. Candelabrul zăcea ca epava unui vapor imens contorsionat și distrus, căzut pe fundul mării. Praful se ridica asemenea fumului, iar de sub un colț al grămezii de sticlă și metal zdrobit curgea un firișor de sânge negru-verzui, prelingându-se pe podeaua de marmură…

Jem avusese dreptate. Flăcările dispăruseră. Încă strângând mânerul cuștii, privea și el dezastrul. Părul lui deschis la culoare se albise și mai mult din cauza pulberii de tencuială, iar obrajii îi erau murdari de cenușă.

— Bine lucrat, William, zise el.

Will nu-i răspunse. Nu era timp pentru așa ceva. Împingând ușa - care se deschise ușor -, ieși în grabă din încăpere.

Tessa și Sophie aproape că zburau pe treptele Institutului, până ce Sophie bolborosi:

— Aici! Ușa asta!

Tessa o deschise și se năpustiră pe coridorul aflat

dincolo de ea. Sophie își trase mâna din strânsoarea Tessei și se întoarse să închidă și să încuie ușa în urma lor. Se rezemă o clipă de ușă, respirând greoi, cu fața scăldată în șiroaie de lacrimi.

— Domnișoara Jessamine, șopti ea. Credeți…

— Nu știu, spuse Tessa. Dar l-ai auzit pe Thomas. Trebuie să ajungem în Sanctuar, Sophie. Acolo vom fi în siguranță.

Și Thomas vrea ca eu să mă asigur că și tu vei fi în siguranță.

— Trebuie să-mi arăți unde e. Nu mă descurc singură să găsesc drumul.

Sophie încuviință încetișor din cap și se îndreptă de spate. În tăcere, o conduse pe Tessa printr-un labirint de coridoare, până când ajunseră în acel coridor pe care aceasta și-l amintea din noaptea în care o întâlnise pe Camille. După ce luă un felinar din suportul de pe perete, Sophie îl aprinse și se grăbiră spre ușile duble din fier, cu C-uri gravate pe ele. Ajunsă în fața ușii, Sophie duse brusc o mână la gură.

— Cheia! șopti ea. Am uitat afurisita de - iertați-mă, domnișoară - cheie.

Tessa simți cum o cuprinde o mânie frustrantă, dar se stăpâni. Lui Sophie tocmai îi murise o prietenă în brațe; nu prea putea fi învinovățită că uitase o cheie.

— Dar știi unde o ține Charlotte?

Sophie încuviință.

— Fug s-o aduc. Domnișoară, așteptați aici.

Alergă pe coridor. Tessa o urmări până când boneta și mânecile ei albe dispărură în întuneric, și rămase singură pe coridor. Singura lumina de acolo era cea care se infiltra pe sub ușa care dădea în Sanctuar. Se lipi de perete în întunericul care o înconjura, ca și când ar fi putut să se lase absorbită de acesta. Vedea în continuare în fața ochilor sângele care-i curgea Agathei din piept, mânjind mâinile lui Sophie. Auzea în continuare sunetul supărător

al râsului lui Nate în timp ce Jessamine se prăbușea.

Acesta se auzi din nou, aspru și tăios ca sticla, reverberând din întunericul din spatele ei.

Convinsă că era doar imaginația ei, Tessa se întoarse cu spatele la ușa Sanctuarului. În fața ei, pe coridor, unde cu o clipă înainte nu era decât aer, stătea cineva. Cineva cu părul deschis la culoare și cu un rânjet întipărit pe față. Cineva care ținea un cuțit lung cu lamă subțire în mâna dreaptă.

Nate.

— Tessie a mea, zise el. A fost de-a dreptul impresionant. Nici nu mi-ar fi trecut prin minte că tu sau servitoarea puteți alerga atât de repede, zise el învârtind cuțitul între degete. Din nefericire pentru tine, stăpânul m-a înzestrat cu anumite… puteri. Pot să mă deplasez mai iute decât crezi - rânji cu un aer de superioritate. Probabil cu mult mai rapid, dacă ne gândim cât va trebuit vouă să pricepeți ce se petrece jos.

— Nate, zise Tessa cu voce tremurată. Încă nu e prea târziu. Poți să încetezi cu toate astea.

— Să încetez cu ce *anume*?

Nate o privea drept în față, pentru prima dată de când îngenunchease în fața lui Mortmain.

— Să încetez să capăt puteri incredibile și cunoștințe infinite? Să încetez să fiu acolitul favorit al celui mai puternic bărbat din Londra? Aș fi un prost să încetez cu toate astea, surioară.

— Acolitul favorit? Unde era el când de Quincey se pregătea să-ți sugă sângele?

— Îl dezamăgisem, spuse Nate. Tu l-ai dezamăgit. Ai fugit de la Surorile Întunecate, știind cât mă va costa pe mine. Afecțiunea ta de soră cam lasă de dorit, Tessie.

— De dragul tău, Nate, le-am lăsat pe Surorile Întunecate să mă tortureze. Am făcut totul pentru tine. Și tu, tu m-ai lăsat să cred că de Quincey e Magistrul. Toate lucrurile pe care tu ai pretins că le făcea de Quincey de

fapt le făcea Mortmain, nu-i așa? El e cel care m-a vrut aici. El e cel care le-a angajat pe Surorile Întunecate. Toate prostiile alea despre de Quincey erau menite să îndepărteze Enclava de Institut.

Nate rânji cu superioritate.

— Ce obișnuia mătușa Harriet să spună, că istețimea care vine prea târziu nu prea poate fi numită istețime?

— Și ce-o să găsească cei din Enclavă când o să ajungă la adresa despre care tu ai pretins că e cuibul lui de Quincey? Nimic? O casă pustie, niște ruine arse?

Dădu să se îndepărteze de el, până când se lovi cu spatele de ușa rece din fier.

Nate o urmă, cu ochii sclipindu-i asemenea cuțitului pe care-l ținea în mână.

— O, vai de mine, nu! Partea aia a fost adevărată. N-ar fi fost bine ca membrii Enclavei să-și dea seama prea curând că fuseseră prostiți, nu? Mai bine să-i ținem ocupați, și curățatul micuței ascunzători a lui de Quincey chiar îi va ține ocupați, zise el ridicând din umeri. Știi, de fapt, tu mi-ai dat ideea ca vina pentru orice să-i fie atribuită vampirului. După tot ce s-a întâmplat noaptea trecută, oricum era mort. Nefilimii îl luaseră în vizor, ceea ce îl făcea să fie nefolositor pentru Mortmain. Trimițând Enclava să scape de el, iar pe Will și pe Jem să-l scape pe stăpânul meu de plictisitoarea doamnă Dark, ar fi trei dintr-o lovitură, nu-i așa? Și e chiar un plan isteț, conceput de mine, dacă e să mă laud.

Se cam lăuda, gândi Tessa dezgustată. Mândru de el însuși. O parte din ea voia să-l scuipe în față, dar știa că ar trebui să-l țină de vorbă, ca să aibă timp să găsească o cale de a scăpa din situația aceea.

— Cu siguranță că ne-ai prostit, zise ea, urându-se. Dar cât din povestea pe care ai spus-o era adevărat? Cât erau minciuni?

— Era o parte adevărată, dacă chiar vrei să știi. Minciunile sunt bazate pe adevăr, cel puțin în mare parte,

se făli el. Am venit la Londra gândind că aveam să-l șantajez pe Mortmain cu faptul că știam despre activitățile lui oculte. Adevărul e că îi păsa prea puțin despre chestia asta. El de fapt voia să mă examineze puțin, pentru că, vezi tu, nu era sigur. Nu era sigur dacă eu eram primul copil al părinților noștri, sau cel de-al doilea. Credea că eu aș putea să fiu tu, rânji el. A fost mândru nevoie mare când și-a dat seama că nu eram copilul pe care-l caută. Vezi tu, el voia o fată.

— Dar de ce? Ce vrea de la mine?

Nate ridică din umeri.

— Nu știu. Și nici nu-mi pasă. Mi-a spus că dacă i te aduceam, și se dovedea că erai tot ceea ce sperase el că vei fi, avea să mă facă discipolul lui. După ce ai fugit, ca răzbunare, m-a dat pe mâna lui de Quincey. Când mai adus aici, în mijlocul nefilimilor, a fost a doua șansă să-i ofer Magistrului ceea ce pierdusem înainte pentru el.

— L-ai contactat?

Tessa simți că i se face rău. Se gândi la fereastra deschisă din salon, la chipul îmbujorat al lui Nate, la faptul că pretinsese că nu el deschisese fereastra. Cumva, era convinsă că îi trimisese lui Mortmain un mesaj.

— I-ai dat de știre că ești aici? Că ești dispus să ne trădezi? Dar ai fi putut să rămâi cu noi! Ai fi putut să fii în siguranță!

— În siguranță și lipsit de puteri. Aici sunt un om obișnuit, slab și vrednic de dispreț. Dar ca discipol al lui Mortmain, voi fi mâna lui dreaptă când va conduce Imperiul Britanic.

— Ești nebun, spuse Tessa. Toată afacerea asta e ridicolă.

— Te asigur că nu e. Pe vremea asta, la anul, Mortmain se va instala la Palatul Buckingham. Imperiul va face plecăciuni în fața lui.

— Dar tu nu vei fi lângă el. Înțeleg cum crezi că o să se întâmple lucrurile. Dar tu nu ești discipol, ci o unealtă de

care el se folosește. Când va căpăta ceea ce vrea, te va arunca imediat, ca pe un gunoi.

Nate strânse și mai tare cuțitul.

— Nu-i adevărat!

— Ba e adevărat, zise Tessa. Mătușa a spus întotdeauna că ești prea credul, Nate. Din cauza asta ești și un jucător îngrozitor. Ești un mare mincinos, dar nu știi niciodată când ești mințit. Mătușa zicea…

— Mătușa Harriet, râse Nate încetișor. Cam nefericit mod să moară - rânji. Nu crezi că a fost cam ciudat să vă trimit o cutie cu bomboane de ciocolată? Ceva ce știam că tu nu vei mânca? Ceva ce știam că ea va mânca?

Pe Tessa o cuprinse greața și simți o durere în stomac, ca și când Nate ar fi răsucit cuțitul acolo.

— Nate, nu se poate! Mătușa Harriet te iubea!

— Tessie, habar n-ai ce eram în stare să fac. Habar n-ai - vorbea precipitat, aproape arzând de nerăbdare. Mă crezi un prost. Prostul de frate-tu care trebuie să fie apărat de lume. Atât de ușor de dus de nas și de care se poate profita atât de ușor. V-am auzit pe tine și pe mătușa discutând despre mine. Știu că niciuna din voi nu s-a gândit vreo clipă că aș putea să fac ceva de unul singur, ceva pentru care să fiți mândre de mine. Dar acum am făcut. *Acum am făcut*, mârâi el, ca și când n-ar fi fost conștient de penibilul vorbelor lui.

— Ai devenit un criminal. Și crezi că ar trebui să fiu mândră? Mi-e rușine că sunt rudă cu tine.

— Rudă cu mine? Tu nici măcar nu ești om. Tu ești *ceva*. Nu ai același sânge ca și mine. Din clipa în care Mortmain mi-a spus ce erai cu adevărat, pentru mine ai fost ca și moartă. N-am nici o soră.

— Atunci de ce, zise Tessa pe o voce atât de slabă, încât de-abia se auzea singură, continui să mă strigi Tessie?

El o privi o clipă de-a dreptul încurcat. Iar când Tessa se uită din nou la fratele ei - la fratele despre care crezuse că era tot ce mai avea pe lume -, ceva se mișcă dincolo de

umărul lui Nate, făcând-o să se întrebe dacă avea vedenii, dacă era aproape să leșine.

— Nu te strigam Tessie, zise Nate.

Vocea lui păru uimită, aproape pierdută.

Tessa se simți cuprinsă de o tristețe greu de suportat.

— Ești fratele meu, Nate. Vei fi întotdeauna fratele meu.

El miji ochii. Pentru o clipă, Tessa crezu că probabil o auzise cu *adevărat*. Că avea să-și reconsidere părerea.

— Când tu îi vei aparține lui Mortmain, eu voi fi legat de el pentru vecie. Pentru că voi fi cel care l-a ajutat să te aibă.

Tessa simți că i se frânge inima. Acel ceva de dincolo de umărul lui Nate se mișcă din nou, ca o tulburare în întuneric. Era real, se gândi ea. Nu era doar imaginația ei. Era ceva în spatele lui Nate. Ceva ce se îndrepta spre ei doi. Deschise gura, apoi o închise. Sophie. Spera că cealaltă fată va avea suficientă prezență de spirit încât să fugă înainte ca Nate să se repeadă la ea cu cuțitul.

— Hai, vino, îi zise el Tessei. Nu e nici un motiv să faci atâta caz, Magistrul n-o să-ți facă rău…

— Nu poți să fii sigur de asta, îi zise Tessa.

Silueta din spatele lui Nate aproape că se năpusti asupra lui. În mână avea ceva deschis la culoare și strălucitor. Tessa se forță să se uite în continuare fix la Nate.

— Ba pot să fiu sigur, zise el nerăbdător. Nu sunt un prost, Tessa.

Silueta făcu o mișcare bruscă. Obiectul deschis la culoare și strălucitor se ridică deasupra capului lui Nate și căzu greoi. Nate căzu în față, ghemuindu-se la pământ. Când aterizâ pe covor, cuțitul i se rostogoli din mână, iar el rămase nemișcat, cu sângele curgându-i din părul blond.

Tessa se uită în sus. În lumina slabă o văzu pe Jessamine stând deasupra lui Nate cu o expresie furioasă pe chip. În mâna stângă încă ținea resturile unei lămpi sparte.

— Poate că nu ești prost - lovi disprețuitoare cu piciorul silueta chircită a lui Nate. Dar nici în cel mai strălucit

moment al tău.

Tessa nu putu decât să se zgâiască.

— Jessamine?

Jessamine se uită în sus. Corsajul rochiei îi era sfâșiat, părul îi ieșise din agrafe, și pe obrazul drept avea o vânătaie purpurie. Lăsă lampa să cadă, iar aceasta aproape că-l lovi din nou în cap pe Nate. Apoi zise:

— Sunt destul de bine, dacă asta-i întrebarea pentru care-ți ies ochii din orbite. Nu pe mine mă voiau, la urma urmelor.

— Domnișoară Gray! Domnișoară Lovelace!

Era Sophie, care abia mai respira după alergătura pe scări. Ținea într-o mână cheia alungită, din fier, a Sanctuarului. Când ajunse în capătul coridorului, se uită la Nate cu gura căscată de uimire.

— Se simte bine?

— O, cui îi pasă dacă se simte bine? zise Jessamine, aplecându-se să ridice cuțitul pe care îl scăpase Nate. După toate minciunile pe care le-a spus! *M-a mințit*! Chiar am crezut… - se îmbujoră de mânie. Ei, nu mai contează acum.

Se îndreptă de spate și se întoarse spre Sophie, într-o postură mândră.

— Acum, nu sta să te holbezi, Sophie. Lasă-ne să intrăm în Sanctuar, înainte ca Dumnezeu știe cine să mai vină după noi și să încerce iar să ne omoare.

Will ieși în fugă din conac și se repezi pe treptele din față, iar Jem îl urmă îndeaproape. Peluza din față arăta dezolant în lumina lunii; trăsura lor era acolo unde o lăsaseră, în mijlocul aleii de la intrare. Jem fu ușurat să vadă că cei doi cai n-o luaseră razna în ciuda tuturor zgomotelor, cu toate că presupunea că Balios și Xanthos, aparținând unor vânători de umbre, probabil că văzuseră lucruri și mai rele.

— Will.

Jem se opri lângă prietenul lui, încercând să ascundă faptul că trebuia să-și recapete suflul.

— Trebuie să ne întoarcem la Institut cât mai repede posibil.

— În chestiunea asta n-o să te contrazic.

Will îl cercetă atent pe Jem; Jem se întreba dacă fața lui era atât de roșie și febrilă pe cât se temea el. Efectul drogului, pe care îl luase într-o cantitate mare înainte să plece de la Institut, dispărea mai rapid decât ar fi trebuit; altădată, acest lucru l-ar fi supărat pe Jem. Acum nu-l interesa.

— Crezi că Mortmain se aștepta să o omorâm pe doamna Dark? întrebă el, nu neapărat pentru că ar fi fost o întrebare urgentă, ci pentru că avea nevoie de câteva momente ca să-și revină înainte să se urce în trăsură.

Will era descheiat la jachetă și cotrobăia într-unul dintre buzunare.

— Îmi închipui că da, zise el aproape neatent, sau probabil că a sperat să ne omorâm reciproc, ceea ce ar fi fost ideal pentru el. Clar că l-a vrut și pe de Quincey mort, după cum a decis să-i folosească pe nefilimi ca pe o gașcă de asasini personali.

Will scoase un briceag din buzunarul interior și îl privi mulțumit.

— Un singur cal, remarcă el, e mult mai rapid decât o trăsură.

Jem strânse mai tare cușca. Pisica gri de după gratii se uita în jur cu ochii ei galbeni, curioși.

— Will, te rog, spune-mi că n-ai de gând să faci ceea ce bănuiesc eu.

Will deschise cuțitul și porni pe alee.

— Nu e timp de pierdut, James. Iar Xanthos poate să tragă trăsura perfect de unul singur, dacă ești numai tu în ea.

Jem se duse după el, dar cușca grea, oboseala și febra îl încetiniră.

— Ce faci cu briceagul ăla? N-ai de gând să omori caii, nu?

— Sigur că nu.

Will ridică repede cuțitul și începu să taie hamașamentul care-l lega pe Balios, calul lui preferat, desprinzându-l de trăsuri

— A, zise Jem. Înțeleg. Ai de gând să călărești pe calul acela, ca Dick Turpin, și să mă lași aici. Ai înnebunit?

— Cineva trebuie să aibă grijă de pisică.

Chinga și hamurile căzură, iar Will se aruncă pe Balios.

— Dar…

Cu adevărat alarmat, Jem puse cușca jos.

— Will, nu poți să…

Era prea târziu. Will își înfipse călcâiele în burta calului. Balios dădu înapoi și necheză, dar Will ținu frâiele hotărât - Jem ar fi putut să jure că *râņjea* -, apoi calul o luă la galop și ieși pe poartă. Într-o fracțiune de secundă, calul și călărețul se făcură nevăzuți.

19
BOADICEA

Mi-a fost menită de la prima-i dulce răsuflare.
E a mea de drept până la moarte din născare
A mea, a mea - așa jurat-au tații noștri.
- Alfred, Lord Tennyson, „Maud”

Când ușile Sanctuarului se închiseră în urma lor, Tessa privi în jur cu teamă. Încăperea era mai întunecată decât atunci când venise aici pentru a o întâlni pe Camille. Nu ardea nici o lumânare în marile candelabre, ci doar mai multe lampa-vrăjitoarei, a căror lumină emana din suporturile de pe pereți. Statuia îngerului continua să-și verse lacrimile fără sfârșit în fântână. În încăpere era rece de-ți înghețau oasele, iar Tessa începu să tremure.

Sophie, băgând cheia înapoi în buzunar, părea la fel de emoționată ca și Tessa.

— Iată-ne, în sfârșit, spuse ea. E îngrozitor de frig în locul ăsta.

— Păi, n-o să stăm mult aici, sunt sigură, zise Jessamine - încă mai ținea în mână cuțitul lui Nate, care strălucea. Va veni cineva să ne salveze. Will, sau Charlotte.

— Și va găsi Institutul plin de monștri mecanici, îi aminti Tessa. Și pe Mortmain - se cutremură. Nu sunt sigură că va fi atât de simplu pe cât ți se pare ție.

Jessamine îi aruncă o privire rece Tessei.

— Ei bine, nu trebuie s-o spui de parcă ar fi vina mea. Dacă n-ai fi fost tu, nu ne-am fi găsit în încurcătura asta.

Sophie, care se așezase între stâlpii masivi, părea foarte mică. Vocea ei reverberă în pereții de piatră.

— Nu e prea drăguț din partea dumneavoastră,

domnișoară.

Jessamine se așeză pe marginea fântânii, apoi se ridică din nou în picioare, încruntându-se. Își scutură exasperată rochia la spate, pentru că se umpluse de pete de umezeală.

— Poate că nu, dar e adevărat. Tessa e singurul motiv pentru care Magistrul se află aici.

— I-am spus lui Charlotte că toate astea sunt din vina mea, zise Tessa liniștit. I-am spus să mă dea afară. N-a vrut.

Jessamine își dădu ochii peste cap.

— Charlotte are inima bună, și Henry la fel. Iar Will… Will crede că e Galahad. Vrea să-i salveze pe toți. Și Jem la fel. Amândoi sunt lipsiți de simț practic.

— Presupun, zise Tessa, că dacă ar fi fost cazul să iei tu deciziile…

— Ai fi fost dată afară pe ușă fără să iei nimic cu tine, zise Jessamine, și pufni.

Văzând cum o privea Sophie, adăugă:

— O, zău! Nu mai bombăni atâta, Sophie. Agatha și Thomas ar fi încă în viață dacă eu aș fi fost la conducere, nu-i așa?

Sophie păli, iar cicatricea îi ieși în evidență de-a lungul obrazului, ca urma unei palme.

— Thomas a murit?

Jessamine păru să-și dea seama că făcuse o greșeală.

— N-am vrut să spun asta.

Tessa se uită dur înspre ea.

— Ce s-a întâmplat, Jessamine? Am văzut că te-ai rănit.

— Iar scumpii de voi n-ați făcut nimic în legătură cu asta, spuse Jessamine, și se așeză brusc pe ghizdul fântânii, uitând să se îngrijoreze pentru starea rochiei ei. Îmi pierdusem cunoștința. Și când m-am trezit am văzut că dispăruserăți cu toții, în afară de Thomas. Și Mortmain dispăruse, dar creaturile alea erau încă acolo. Unele dintre ele veneau spre mine, iar eu îmi căutam umbrela, dar fusese făcută bucăți. Pe Thomas îl înconjuraseră. M-am

dus spre el, dar mi-a spus să fug, așa că... Am fugit, încheie ea înălțându-și sfidătoare bărbia.

Ochii lui Sophie scăpărară.

— Și l-ați lăsat acolo? Singur?

Jessamine puse cuțitul pe ghizdul fântânii, enervată.

— Sunt o doamnă, Sophie. E de așteptat ca un bărbat să se sacrifice pentru siguranța unei doamne.

— Asta-i o *prostie*!

Sophie își strânse pumnii.

— Sunteți *vânătoare de umbre*! Iar Thomas e doar un mundan! Ați fi putut să-l ajutați. Pur și simplu n-ați vrut, pentru că sunteți egoistă! Și... și îngrozitoare!

Jessamine se uită la Sophie, cu gura căscată.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești în felul...

Tăcu, pentru că în ușa Sanctuarului răsună un ciocănit puternic. Răsună din nou, iar apoi o voce familiară se auzi strigându-le:

— Tessa! Sophie! Sunt eu, Will.

— O, slavă Domnului, zise Jessamine, simțindu-se evident ușurată că nu mai trebuia să converseze cu Sophie și pentru că era salvată, și se grăbi spre ușă. Will! Sunt Jessamine. Și eu sunt aici.

— Sunteți bine toate trei?

— Will părea nerăbdător, într-un fel care o făcu pe Tessa să simtă un junghi în piept. Ce s-a întâmplat? Am alergat de la Highgate până aici. Am văzut ușa Institutului deschisă. Cum, pentru numele Îngerului, a intrat Mortmain aici?

— A reușit cumva să treacă de apărători, spuse Jessamine cu amărăciune, întinzând mâna spre mânerul ușii. Habar n-am.

— Nu mai contează acum. E mort. Creaturile mecanice sunt distruse.

Tonul lui Will era liniștitor - atunci de ce, gândi Tessa, ea nu se simțea liniștită? Se întoarse să se uite la Sophie, care privea țintă spre ea, încruntându-se, cu buzele mișcându-i-

se ușor, de parcă ar fi șoptit ceva. Sophie avea darul Vederii, își aminti Tessa - așa spusese Charlotte. Se simți din ce în ce mai neliniștită.

— Jessamine! strigă ea. Jessamine, nu deschide ușa.

Dar era deja prea târziu. Ușa se deschise larg, iar în prag se afla Mortmain, flancat de monștrii mecanici.

* * *

Mulțumesc Îngerului pentru farmece, gândi Will. Priveliștea unui băiat gonind spre Farringdon Road pe un cal negru fără șa ar fi făcut în mod normal pe toată lumea să se încrunte, chiar și într-o metropolă ca Londra, obișnuită să vadă multe. Dar pe drum, deși calul stârnea nori de praf londonez în urmă și necheza gonind pe străzi, Will nu văzu pe nimeni care să întoarcă măcar o dată capul. Dar cu toate că nimeni nu părea să-l vadă, fiecare găsea câte un motiv ca să se ferească din calea lui - o pereche de ochelari scăpați pe jos, un pas în lateral pentru a evita o băltoacă din drum -, orice, numai să nu fie călcați în picioare.

Din Highgate până la Institut erau aproximativ opt kilometri; la dus le luase trei sferturi de oră să ajungă acolo cu trăsura. La întoarcere, lui Will, călare pe Balios, îi luă douăzeci de minute, deși când se năpusti pe poarta Institutului și trase în fața scărilor calul era asudat tot. Inima i se opri în loc. Ușa era deschisă. Larg deschisă, ca și când ar fi invitat noaptea să intre. Era strict interzis de Legea Legământului ca ușile unui Institut să fie lăsate deschise. Avusese dreptate; se întâmpla ceva îngrozitor.

Sări de pe cal, iar tocurile ghetelor țăcăniră când atinseră pavajul. Căută în jur ceva ca să lege animalul, dar fiindcă îi tăiase hamașamentul nu avea cu ce, și, în plus, Balios parcă ar fi vrut să-l muște. Ridică din umeri și urcă treptele.

Când Mortmain păși în încăpere, Jessamine gemu și se dădu înapoi. Sophie țipă și se ascunse după un stâlp. Tessa era prea șocată ca să se mai miște. Patru automate, câte două de fiecare parte a lui Mortmain, aveau fețele ca niște măști din metal strălucitor îndreptate înainte.

În spatele lui Mortmain stătea Nate. Era legat cu un bandaj improvizat, pătat de sânge. Poalele cămășii lui - cămașa lui Jem - erau sfâșiate. O privi încruntat pe Jessamine.

— Tu, târfă tâmpită, mârâi el și se năpusti înainte.

— Nathaniel.

Vocea lui Mortmain plesni ca un bici. Nate încremeni.

— Asta nu e o arenă în care să-ți dai frâu micilor tale răzbunări. Nu mai am nevoie decât de un singur lucru de la tine. Știi de ce anume. Ia-l pentru mine.

Nate ezită. O privea pe Jessamine așa cum privește o pisică un șoricel.

— Nathaniel. În încăperea armelor. Acum!

Nate își luă privirile de la Jessie. Pentru o clipă se uită la Tessa, expresia lui de mânie transformându-se într-una batjocoritoare. Apoi se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere; două dintre creaturile mecanice se desprinseră de Mortmain și-l urmară.

Ușa se închise după el, iar Mortmain zâmbi încântat.

— Voi două, zise el, uitându-se întâi la Jessamine, apoi la Sophie, ieșiți afară!

— Nu! - era vocea lui Sophie, mică, dar încăpățânată, cu toate că, spre surprinderea Tessei, nici Jessamine nu dădea semne că ar fi vrut să iasă. Nu fără Tessa!

Mortmain ridică din umeri.

— Prea bine - se întoarse spre creaturile mecanice. Cele două fete, zise el. Vânătoarea de umbre și servitoarea. Omorâți-le pe amândouă!

Pocni din degete și creaturile mecanice se repeziră înainte. Aveau viteza caraghioasă a unor șobolani fugăriți. Jessamine se întoarse să o ia la goană, dar apucă să facă

doar câțiva pași, când una dintre creaturi o înșfăcă, ridicând-o de la pământ. Sophie țâșni printre stâlpi, așa cum fugise Albă-ca-Zăpada prin pădure, dar nu-i folosi la nimic. Cea de-a doua creatură o ajunse repede și o ridică de la pământ, printre țipetele ei. Din contră, Jessamine era deosebit de tăcută; creatura care o ținea îi pusese o mână de metal la gură, iar cu cealaltă o ținea de talie, cu degetele înfipte cu cruzime în carnea ei. Dădea neajutorată din picioare, ca un criminal care atârna la capătul funiei călăului.

Tessa își auzi propria voce ieșindu-i din gâtlej ca și când ar fi fost a unui străin.

— Opriți-vă! Vă rog, vă rog, opriți-vă!

Sophie scăpase din mâinile creaturii care o ținea și se târa pe podea în patru labe. Întinzând o mână, creatura o prinse de gleznă și o trase înapoi, făcând-o să suspine și rupându-i șorțul.

— *Vă rog*, zise Tessa din nou, fixându-l cu privirea pe Mortmain.

— Domnișoară Gray, *dumneavoastră* puteți opri asta, spuse el. Promiteți-mi că nu veți încerca să fugiți - o privea cu ochi arzători. Apoi le voi lăsa să plece.

Ochii lui Jessamine, care se zăreau deasupra brațului din metal ce-i astupa gura, o implorau pe Tessa. Cealaltă creatură era în picioare, ținând-o pe Sophie, care atârna fără vlagă.

— Voi rămâne aici, zise Tessa. Vă dau cuvântul meu. Cu siguranță voi rămâne. Numai dați-le drumul să plece.

Urmă o pauză îndelungată. Apoi:

— Ați auzit-o, le spuse Mortmain monștrilor mecanici. Scoateți fetele de-aici. Duceți-le jos. Să nu le faceți rău.

Apoi zâmbi șiret:

— Lăsați-mă singur cu domnișoara Gray.

Înainte chiar să treacă de ușa de la intrare, Will simți - avu sentimentul dureros - că ceva îngrozitor se petrecea

acolo. Prima dată când mai simțise așa ceva avea doisprezece ani și ținea acea blestemată de cutie, dar nu-și imaginase vreodată că avea să simtă același lucru în siguranța oferită de Institut.

Mai întâi văzu trupul Agathei, chiar în clipa în care trecu pragul. Zăcea pe spate, cu ochii ei sticloși holbați spre tavan, cu partea din față a rochiei cenușii îmbibată de sânge. Îl cuprinse un sentiment aproape copleșitor de furie, care-l lăsă năuc. Mușcându-și cu putere buza, se aplecă să-i închidă Agathei ochii, apoi se ridică și se uită în jur.

Peste tot rămăseseră semne ale unei ambuscade - bucăți contorsionate de metal, angrenaje îndoite și sparte, pete de sânge amestecate cu băltoace de ulei. Mergând spre scări, Will păși peste rămășițele zdrențuite ale umbrelei lui Jessamine. Scrâșni din dinți și își continuă drumul.

Și acolo, ghemuit pe treptele cele mai de jos, zăcea Thomas, cu ochii închiși, nemișcat într-o băltoacă stacojie care se tot mărea. Lângă el se găsea o spadă, puțin mai departe de mâna lui; lama acesteia era ciobită și lovită, ca și când ar fi fost folosită la tăiat pietre. Din piept îi ieșea o bucată mare de metal zimțat. Semăna puțin cu lama răsucită a unui fierăstrău, gândi Will lăsându-se pe vine lângă Thomas, sau ca o porțiune ascuțită dintr-o alcătuire mai mare de metal.

Will simți că-l arde ceva pe gâtlej. Un gust de metal și de furie. Rareori plângea în timpul unei bătălii; își păstra emoțiile pentru mai târziu - acelea pe care nu învățase încă să le îngroape atât de adânc, încât aproape să nu le mai simtă deloc. Pe restul le îngropase încă de când avea doisprezece ani. Simți o durere în piept, dar vocea îi sună fermă:

— Salutare și rămas-bun, Thomas, zise el, întinzând o mână să-i închidă ochii celuilalt băiat. Ave…

O mână țâșni și-l apucă de încheietură. Will privi uimit în jos, ca lovit de trăsnet, când ochii sticloși ai lui Thomas se

întoarseră spre el, căprui-deschis pe fondul de o paloare albicioasă al morții.

— Nu-s, zise el, făcând un efort să rostească fiecare cuvânt, un vânător de umbre.

— Ai apărat Institutul, spuse Will. Ai făcut-o așa cum am fi făcut-o oricare dintre noi.

— Nu.

Thomas închise ochii, ca și când ar fi fost epuizat. Pieptul i se ridică ușor; cămașa îi era aproape neagră de sânge.

— Dumneavoastră i-ați fi terminat, conașule Will. Știți că așa s-ar fi-ntâmplat.

— Thomas, șopti Will.

Voia să-i spună: „Stai liniștit, și vei fi bine când toți ceilalți vor ajunge aici.” Dar, în mod evident, Thomas nu avea să fie bine. Era om; nici o rună de vindecare nu putea să-l ajute. Will își dori ca Jem să fi fost acolo în locul lui. Jem era cel pe care să-l fi vrut alături când erai pe moarte. Jem putea să facă pe oricine să simtă că lucrurile vor fi bine, în timp ce Will se gândea dacă nu cumva erau puține situații în care prezența lui nu făcea mai mult rău.

— Ea trăiește, zise Thomas, fără să deschidă ochii.

— Poftim?

Will fu prins cu garda jos.

— Cea după care v-ați întors. Dânsa. Tessa. E cu Sophie.

Thomas vorbea de parcă ar fi fost un fapt evident pentru toată lumea că Will se întorsese de dragul Tessei. Tuși, iar un val de sânge îi țâșni din gură și i se prelinse pe bărbie. El nu păru să bage de seamă.

— Conașule Will, să aveți grijă de Sophie. Sophie este…

Dar Will nu mai află niciodată ce era Sophie, căci strânsoarea lui Thomas slăbi brusc, iar mâna îi căzu și se lovi de podea cu un pocnet surd. Will se trase înapoi. Văzuse moartea de multe ori și știa când aceasta sosea. Nu era nevoie să-i închidă ochii lui Thomas; erau deja închiși.

— Dormi, atunci, zise el, fără să știe exact de unde-i

veneau vorbele, bunule și credinciosule servitor al nefilimilor. Și îți mulțumesc.

Nu era destul, nici pe departe destul, dar atâta era. Will sări în picioare și o luă la goană pe scări.

Ușile se închiseră în urma creaturilor mecanice. În Sanctuar se lăsă liniștea. Tessa auzea apa curgând în fântâna din spatele ei.

Mortmain rămase pe loc, uitându-se calm la ea. Nu arăta înspăimântător când îl priveai, gândi Tessa. Un bărbat scund, obișnuit, cu părul închis la culoare albindu-i la tâmple, și cu acei ochi ciudați de culoare deschisă.

— Domnișoară Gray, zise el. Sperasem că prima noastră întâlnire în doi va fi o experiență mai plăcută.

Pe Tessa o usturau ochii. Spuse:

— Ce sunteți? Un magician?

El zâmbi scurt, fără să lase să se vadă vreun sentiment.

— Doar o biată ființă umană, domnișoară Gray.

— Dar ați făcut lucruri magice, zise ea. Ați vorbit cu vocea lui Will.

— Oricine poate să învețe să imite voci. Desigur, cu pregătirea potrivită, zise el. O șmecherie simplă, așa ca prestidigitația. Nimeni nu se așteaptă. Cu siguranță, nu vânătorii de umbre. Ei cred că oamenii nu sunt buni la nimic, și, de asemenea, buni de nimic.

— Nu, șopti Tessa. Ei nu cred asta.

Mortmain făcu o grimasă.

— Ce rapid te-ai atașat de ei, de dușmanii tăi naturali. Curând te vom pregăti să uiți asta.

Înaintă, iar Tessa se dădu înapoi.

— Nu vreau să-ți fac rău. Pur și simplu vreau să-ți arăt ceva. Vârî mâna în buzunarul hainei și scoase un ceas din aur care arăta foarte elegant, atașat de un lanț tot de aur.

Oare chiar vrea să știe cât e *ceasul*? Tessei îi veni să râdă, dar se abținu.

El i-l întinse.

— Domnișoară Gray, zise el, te rog, ia asta.

Îl privi nedumerită.

— Nu-l vreau.

Mortmain se apropie din nou. Tessa se retrase până când partea din spate a fustei atinse ghizdul fântânii.

— Domnișoară Gray, ia ceasul.

Tessa clătină din cap.

— Ia-l, spuse el. Sau îi voi chema din nou pe servitorii mei mecanici și îi voi pune să le strângă de gât pe cele două prietene până ce le vor omorî. Nu trebuie decât să mă duc la ușă și să-i strig. Este alegerea ta.

Tessa simți că se enervează. Se uită fix la ceas, care se legăna pe lanțul de aur. În mod clar, nu mai fusese întors. Limbile se opriseră de mult, indicând miezul nopții. Pe spatele lui erau gravate inițialele J.T.S., într-o scriitură elegantă.

— De ce? șopti ea. De ce vreți să-l iau?

— Pentru că vreau să te Transformi, zise Mortmain.

Tessa ridică privirea spre el, sceptică.

— Poftim?

— Acest ceas i-a aparținut cuiva, cuiva pe care aș vrea foarte mult să-l întâlnesc din nou.

Vocea lui era calmă, dar lăsa să răzbată un soi de curent, ca o foame nerăbdătoare care o îngrozi pe Tessa mai mult decât ar fi putut să o facă orice fel de furie.

— Știu că Surorile Întunecate te-au învățat. Știu că ești conștientă de puterile tale. Ești singura din lume care poate să facă ceea ce faci tu. Știu asta pentru că *eu te-am făcut*.

— M-ați *făcut*?

Tessa se holbă la el.

— Doar nu spuneți că… nu se poate să fiți tatăl meu…

— Tatăl tău?

Mortmain râse scurt.

— Sunt om, nu locuitor al Lumii de Jos. În mine nu sălășluiește nici un demon, și nici nu mă însoțesc cu

demonii. Nu avem același sânge, domnișoară Gray. Și totuși, dacă n-aș fi fost eu, n-ai fi existat.

— Nu înțeleg, șopti Tessa.

— N-ai nevoie să înțelegi.

În mod vizibil, Mortmain își pierdea cumpătul.

— Trebuie să faci ce-ți spun eu. Iar eu îți spun să te Transformi. *Acum*!

Era ca și cum se afla din nou în fața Surorilor Întunecate, speriată și cu răsuflarea tăiată, cu inima bătându-i puternic, obligată să scoată la iveală acea parte din ea care o înspăimânta. Obligată să se piardă în acel întuneric, în acel gol dintre sine și altcineva. Poate că ar fi fost mai ușor să facă după cum îi spunea - să întindă mâna și să ia ceasul, cum îi poruncise, să se abandoneze în pielea altcuiva, așa cum mai făcuse, fără voință și fără posibilitatea de a alege.

Se uită în jos, ca să scape de privirea arzătoare a lui Mortmain, și văzu ceva sclipind pe ghizdul fântânii, chiar lângă ea. Un strop de apă, gândi ea pentru o clipă - dar nu. Era altceva. Și atunci vorbi, aproape fără să vrea.

— Nu, zise ea.

Mortmain făcu ochii mari.

— Ce-a fost asta?

— Am spus nu.

Tessa se simțea ca și când ar fi ieșit cumva din pielea ei, privindu-se pe sine la fel cum se uita la Mortmain, ca și când ar fi privit un străin.

— N-o voi face, până când nu-mi spuneți ce-ați vrut să ziceți când ați spus că m-ați făcut. De ce sunt așa? Cum se face că aveți atât de multă nevoie de puterile mele? Ce plănuiți să mă obligați să fac pentru dumneavoastră? Faceți mai mult decât doar să construiți o armată de monștri. Mi-am dat seama de asta. Nu sunt proastă, ca fratele meu.

Mortmain băgă din nou ceasul în buzunar. Chipul lui era o mască urâtă de furie.

— Nu, spuse el. Nu ești proastă, ca fratele tău. El e prost și laș. Tu ești o proastă cu ceva curaj. Deși îți e de prea puțin folos. Și pentru asta, prietenele tale vor suferi. În timp ce tu vei privi.

Se întoarse și păși spre ușă.

Tessa se aplecă și înșfacă obiectul care sclipise alături de ea. Era cuțitul pe care-l pusese Jessamine acolo. Lama acestuia străluci în lumina lămpii-vrăjitoarei din Sanctuar.

— Opriți-vă! strigă ea. Domnule Mortmain. *Opriți-vă*!

Atunci el se întoarse din nou și o văzu ținând cuțitul. Pe chip i se citea o veselie plină de dezgust.

— Zău, domnișoară Gray, zise el. Chiar crezi că poți să-mi faci rău cu obiectul acela? Crezi că eu am venit complet dezarmat?

Își deschise jacheta, iar Tessa văzu mânerul unui pistol strălucind la curea.

— Nu, spuse ea. Nu, nu cred că pot să vă rănesc. Întoarse cuțitul, ținându-l acum cu vârful îndreptat spre propriul ei piept. Dar dacă mai faceți un singur pas, vă jur, o să-mi înfig cuțitul drept în inimă.

Lui Jem îi luă mai mult decât ar fi vrut, să repare stricăciunea pe care o făcuse Will cu hamașamentul trăsurii. Luna era deja îngrijorător de sus pe cer, când el intră zdrăngănind pe porțile Institutului și îl opri pe Xanthos la baza treptelor.

Balios, dezlegat, stătea lângă stâlpul scării, părând epuizat. Probabil că Will îl gonise în draci, gândi Jem, dar cel puțin ajunsese cu bine. Era o slabă consolare, ținând cont de priveliștea ușii larg deschise a Institutului, care-i dădu fiori. Părea atât de bizară, ca atunci când priveai o față fără ochi sau un cer fără stele. Ceva care pur și simplu nu trebuia să fie așa.

Jem strigă:

— Will? Will, mă auzi?

Pentru că nu auzi nici un răspuns, sări de pe capra

trăsurii și întinse mâna să-și ia bastonul cu mâner de jad. Îl ținea ușor, legănându-l. Începură să-l doară încheieturile, ceea ce-l îngrijoră. De obicei, când dispărea efectul pulberii demonului începeau să-l doară încheieturile, o durere surdă, care se împrăștia lent până când simțea că tot corpul îl ustura ca focul. Dar acum nu-și putea permite nici o durere. Trebuia să se gândească la Will și la Tessa. Nu putea să-și alunge din minte imaginea ei pe trepte, uitându-se în jos la el, în timp ce rostea cuvintele străvechi. Păruse atât de îngrijorată, iar gândul că de fapt ar fi putut să fie îngrijorată pentru el îi dădu o plăcere neașteptată.

Se întoarse să urce scările, apoi se opri. Cineva deja cobora. Nu doar o persoană - ci o mulțime. Erau luminați din spate de lumina din Institut, și pentru o clipă Jem mîji ochii, zărind doar siluetele. Câțiva păreau în mod ciudat greșit alcătuiți.

— Jem!

Vocea era acută, disperată. Cunoscută.

Jessamine.

Galvanizat, Jem țâșni pe scări și apoi se opri. În fața lui stătea Nathaniel Gray, cu hainele rupte și pătate de sânge. Pe cap avea un bandaj improvizat, mânjit de sânge la tâmplă. Și o expresie îngrozitoare.

Era flancat de automate mecanice, ca niște servitori ascultători. În spate mai erau încă doi. Unul o ținea pe Jessamine, care se zbătea; celălalt, pe Sophie, inertă, aproape leșinată.

— Jem! țipă Jessamine. Nate este un mincinos. În tot acest timp el l-a ajutat pe Mortmain. Mortmain este Magistrul, nu de Quincey…

Nathaniel se întoarse.

— Fă-o să tacă, lătră el la creatura mecanică din spatele lui.

Brațul acesteia o strânse pe Jessamine, care se sufocă și tăcu, cu fața albă de durere. Ochii ei fixară automatul din dreapta lui Nathaniel.

Urmărindu-i privirea, Jem văzu că acesta ținea în mână cunoscuta formă pătrată, aurie, a Pyxisului.

Văzându-i expresia, Nate zâmbi.

— Nu poate fi atinsă decât de un vânător de umbre, zise e. Adică de nici o altă *creatură vie*. Dar un automat nu e viu.

— Despre asta era vorba? întrebă Jem uimit. Pyxis-ul? La ce ți-ar putea folosi?

— Stăpânul meu vrea energiile demonice, și energii demonice va avea, zise Nate pe un ton pompos. Și nu va uita că eu sunt cel care i le-am furnizat.

Jem clătină din cap.

— Și ce-o să-ți dea el în schimb? Ce ți-a dat pentru că ți-ai trădat sora? Treizeci de arginți?

Fața lui Nate se schimonosi, iar pentru o clipă lui Jem i se păru că putea să vadă prin masca chipeșă ceea ce zăcea cu adevărat dedesubt - ceva dușmănos și respingător, care îl făcu să vrea să se întoarcă și să vomite.

— Chestia aia, zise Nate, nu e sora mea.

— E greu de crezut, nu-i așa? zise Jem, nefăcând nici un efort să-și ascundă ura, că tu și Tessa nu aveți nimic în comun, nici măcar o singură picătură de sânge. Ea e mult mai bună decât tine.

Nathaniel făcu ochii mari.

— Nu mă privește soarta ei. Ea îi aparține lui Mortmain.

— Nu știu ce ți-a promis Mortmain, zise Jem, dar eu îți promit că dacă le faci rău lui Jessamine sau lui Sophie, sau dacă scoți Pyxis-ul din clădirea asta, Conclavul o să te urmărească. Și o să te găsească. Și o să te omoare.

Nathaniel clătină ușor din cap.

— Nu înțelegi. Nici un nefilim nu-nțelege. Tot ce puteți voi să-mi oferiți este să mă lăsați să trăiesc. Dar Magistrul poate să-mi promită că *nu voi muri niciodată*.

Se întoarse spre creatura mecanică din stânga lui, cea care nu ținea Pyxis-ul.

— Omoară-l! zise el.

Automatul se repezi spre Jem. Era mult mai rapid decât creaturile pe care le înfruntaseră pe Blackfriars Bridge. De-abia avu timp să scoată lama din baston și să o ridice, înainte ca automatul să sară asupra lui. Când îi înfipse lama direct în piept și o răsuci, sfâșiind metalul, acesta scoase un sunet asemenea unui tren care frânează. Creatura se clătină, împrăștiind scântei roșii ca o roată de foc.

Nate, atins de șuvoiul de foc, țipă și sări înapoi, scuturându-se ca să stingă scânteile care-i făceau deja găuri în veșminte. Jem profită de ocazie, sări două trepte deodată și-l plesni pe Nate pe spinare cu latul spadei, făcându-l să cadă în genunchi. Nate se răsuci, căutându-și din priviri protectorul mecanic, dar acesta se clătina pe trepte, cu jerbe de scântei țâșnindu-i din piept; părea evident că Jem îi retezase unul dintre mecanismele centrale. Automatul care ținea Pyxis-ul rămase neclintit. În mod clar, Nate nu era prioritatea lui.

— Dați-le drumul! strigă Nate către creaturile mecanice care le țineau pe Sophie și pe Jessamine. Omorâți-l pe vânătorul de umbre! Omorâți-l, mă auziți?

Eliberate, Jessamine și Sophie căzură la pământ, amândouă gemând, dar încă vii. Ușurarea lui Jem nu dură mult, totuși, căci o a doua pereche de automate înainta spre el clătinându-se, cu o viteză incredibilă. Fandă cu bastonul spre una dintre creaturi. Aceasta făcu un salt înapoi, ferindu-se, iar cealaltă ridică o mână - nu o mână, ci mai degrabă un bloc pătrățos din metal, cu o muchie zimțată ca de fierăstrău…

Din spatele lui Jem se auzi un țipăt. Henry șarjă pe lângă el, mânuind o spadă lată, masivă. Despică aerul cu putere, înfigând-o în brațul ridicat al automatului, pe care i-l detașă. Brațul căzu pe pavaj, scânteind și fâșâind, apoi luă foc.

— Jem!

Era vocea lui Charlotte, care-l avertiza. Jem se întoarse

și văzu că celălalt automat încerca să pună mâna pe el. Își înfipse spada în gâtul creaturii, tăind tuburile de cupru din interior, în timp ce Charlotte îl lovea peste genunchi cu biciul ei. Cu un scâncet acut, automatul se prăbuși la pământ, cu picioarele retezate. Charlotte, cu chipul palid și încruntat, ridică din nou biciul, în timp ce Jem se întoarse și văzu cum Henry, cu părul lui de culoarea ghimbirului lipit de fruntea asudată, își lăsa spada în jos. Automatul pe care-l atacase era acum doar un morman de metal căzut la pământ.

De fapt, mai multe bucăți din mecanism erau împrăștiate prin curte, unele încă arzând, ca un câmp de stele căzătoare. Jessamine și Sophie stăteau una lângă alta, Jessamine sprijinind-o pe cealaltă fată, care avea gâtul înconjurat de un colier de vânătăi închise la culoare. Privirile lui Jem și Jessamine se încrucișară. El se gândi că era probabil prima dată când ea chiar părea încântată să-l vadă.

— A dispărut, zise ea. Nathaniel. A dispărut împreună cu creatura aia și cu Pyxis-ul.

— Nu înțeleg, zise Charlotte, șocată și cu fața plină de sânge. Fratele Tessei…

— Nu ne-a spus decât minciuni, răspunse Jessamine. Faptul că v-a trimis după vampiri n-a fost decât o diversiune.

— Doamne, Dumnezeule, zise Charlotte. Deci de Quincey nu mințea.

Clătină din cap ca și când s-ar fi scuturat de niște pânze de păianjen.

— Când am ajuns la casa lui din Chelsea, l-am găsit acolo doar cu alți câțiva vampiri, nu mai mult de șase sau șapte, cu siguranță nu sutele despre care ne avertizase Nathaniel, și nici urmă de vreo creatură mecanică.

Benedict l-a înjunghiat pe de Quincey, dar nu înainte ca vampirul să râdă de noi pentru că i-am spus Magistrul. A zis că l-am lăsat pe Mortmain să-și bată joc de noi.

Mortmain. Și eu care crezusem că el era doar… doar un mundan.

Henry se așeză pe trepte, iar spada sa scoase un clinchet.

— Un adevărat dezastru!

— Will, zise Charlotte năucită, ca în vis. Și Tessa. Ei unde sunt?

— Tessa e în Sanctuar. Cu Mortmain. Will… zise Jessamine clătinând din cap. Nu știu să fi fost aici.

— E înăuntru, zise Jem, ridicându-și privirile spre Institut.

Își aminti coșmarul indus de drog - Institutul în flăcări, un nor de fum deasupra Londrei și creaturi mecanice uriașe mișunând încoace și-ncolo printre clădiri, ca niște păianjeni monstruoși.

— Probabil că s-a dus după Tessa.

Mortmain se albi la față.

— Ce faci? o întrebă el, apropiindu-se.

Tessa își puse vârful cuțitului în piept și apăsă. O durere ascuțită, bruscă. Apoi pe rochie îi înflori o pată de sânge.

— Nu mai faceți nici un pas!

Mortmain se opri, cu fața congestionată de furie.

— Domnișoară Gray, ce te face să crezi că-mi pasă dacă trăiești sau mori?

— După cum ați spus, dumneavoastră m-ați făcut, zise Tessa. Din nu știu ce motiv, ați vrut ca eu să exist. M-ați considerat suficient de valoroasă încât să nu vreți ca Surorile Întunecate să-mi facă vreun rău. Probabil că reprezint ceva pentru dumneavoastră. O, nu *eu însămi*, desigur. Puterea mea. Asta vă doriți.

Simțea sângele picurându-i, cald și umed, pe piele, dar durerea nu era nimic în comparație cu satisfacția pe care o simți văzând frica întipărită pe chipul lui Mortmain.

El vorbi printre dinții încleștați.

— Ce vrei de la mine?

— Nu. Ce vreți dumneavoastră de la mine? Spuneți-mi! Spuneți-mi de ce m-ați creat. Spuneți-mi cine sunt părinții mei adevărați. Mama mea a fost cu adevărat mama mea? Și tata, tatăl meu?

Mortmain arboră un zâmbet pieziș.

— Domnișoară Gray, pui întrebări greșite.

— De ce sunt eu… ceea ce sunt, iar Nate e doar om? De ce nu e și el ca mine?

— Nathaniel îți este doar frate vitreg. El nu e nimic mai mult decât o ființă omenească, și încă nu un exemplar bun. Nu te plânge că nu semeni mai mult cu el.

— Atunci…

Tessa se opri. Inima îi bătea nebunește.

— Nu se poate ca mama să fi fost un demon, spuse ea încet. Sau altă creatură supranaturală, pentru că avea o soră, mătușa Harriet, care nu era decât om. Deci probabil că e vorba de tata. Tata era demon?

Mortmain rânji, un rânjet brusc și urât.

— Lasă jos cuțitul și-ți voi răspunde. Poate chiar am putea invoca lucrul care ți-a dat viață, dacă ești atât de disperată să cunoști persoana. Sau ar trebui să spun „lucrul”?

— Deci simt o magiciană, zise Tessa, simțind un nod în gât. Asta spuneți.

Ochii apoși ai lui Mortmain erau plini de dispreț.

— Dacă insiști, spuse el, presupun că e cel mai potrivit cuvânt pentru ceea ce ești.

Tessa auzi vocea lui Magnus Bane limpede în minte: „Ah, ești magiciană. De asta sunt sigur.” Și totuși…

— Nu cred nimic din toate astea, zise Tessa. Mama mea, ea n-ar fi fost niciodată… nu cu un demon.

— Habar n-avea - vocea lui Mortmain părea aproape compătimitoare. Nu știa că îi era necredincioasă tatălui tău.

Tessa simți un ghem în stomac Nu s-ar fi gândit niciodată că așa ceva ar fi fost posibil, nici nu și-ar fi pus

problema. Totuși, era cu totul altceva s-o audă acum răspicat.

— Dacă bărbatul despre care am crezut că e tatăl meu nu e tatăl meu, iar adevăratul meu tată e demon, zise ea, atunci de ce nu sunt însemnată, așa ca magicienii?

Ochii lui Mortmain sclipiră cu răutate.

— Într-adevăr, de ce nu ești? Poate fiindcă mama ta nu știa ce este, nu mai mult decât știi tu.

— Ce vreți să spuneți? Mama era om!

Mortmain clătină din cap.

— Domnișoară Gray, continui să pui întrebări greșite. De fapt trebuie să înțelegi că în mare parte totul a fost plănuit astfel încât să ajungi într-o zi să exiști. Planul a început încă înaintea mea, iar eu l-am dus mai departe, știind că supraveghez crearea a ceva unic în lume, ceva unic care avea să-mi aparțină mie. Știam că aveam să mă căsătoresc cu tine într-o bună zi și că aveai să fii a mea pentru totdeauna.

Tessa îl privi îngrozit!

— Dar pentru ce? Nu mă *iubiți*. Nu mă cunoașteți. Nici măcar nu știați cum arăt. Aș fi putut să fiu hidoasă.

— N-ar fi contat. Tu poți să-ți iei o înfățișare oricât de hidoasă sau de frumoasă dorești. Chipul pe care-l porți acum este doar unul dintre miile de chipuri posibile. Când o să înțelegi că *în realitate* nu există nici o Tessa Gray?

— Ieșiți afară! spuse Tessa.

Mortmain o privi cu ochii săi apoși.

— Ce-ai zis?

— Ieșiți afară! Părăsiți Institutul! Luați-vă și monștrii! Altminteri mă înjunghii drept în inimă.

Pentru o clipă el ezită, frământându-și mâinile. Așa probabil că proceda când trebuia să ia o decizie rapidă - să cumpere sau să vândă? Să investească sau să se extindă? Tessa se gândi că era un bărbat obișnuit să ia orice decizie într-o clipită. Iar ea era doar o fată. Ce șanse avea să-l manevreze?

El clătină ușor din cap.

— Nu cred că o vei face. Poate că ești magiciană, dar ești, încă, doar o fată. O femeie delicată - făcu un pas spre ea. Violența nu-ți stă în fire.

Tessa strânse mânerul cuțitului. Simțea totul - suprafața lipicioasă și dură de sub degetele ei, durerea din locul unde lama îi străpunsese pielea, bătaia propriei inimi.

— Să nu mai faceți nici un pas, spuse ea cu voce tremurândă, sau o fac. Îmi înfig cuțitul.

Tremurul din vocea ei păru să-l convingă pe Mortmain că avea dreptate; cu maxilarul încleștat, se apropie de ea pășind plin de încredere.

— Nu, n-ai s-o faci!

În mintea Tessei răsună vocea lui Will. „A preferat să înghită o otravă decât să se lase prinsă de romani. A fost mai curajoasă decât orice bărbat”.

— Ba da, spuse ea. Am s-o fac.

Probabil că ceva i se schimbase pe chip, căci încrederea lui Mortmain dispăru și se aruncă spre ea, încercând disperat să-i ia cuțitul. Tessa se feri de el și se întoarse cu fața spre fântână. Când duse cuțitul la piept, ultimul lucru pe care-l văzu fu apa argintie țâșnind mai sus decât ea.

Când se apropie de ușa Sanctuarului, Will abia mai respira. Luptase cu două automate mecanice pe coridor, și crezuse că s-a zis cu el, până când primul - în care înfipsese de mai multe ori spada lui Thomas - începuse să funcționeze greșit și îl împinsese pe cel de-al doilea pe fereastră, prăbușindu-se apoi și zdrobindu-se de trepte într-un vârtej de metal boțit și de jerbe de scântei.

Metalul zimțat al creaturilor îl tăiase pe mâini și pe brațe, dar nu se oprise pentru un *iratze*. Încă alergând, își scoase stela și lovi ușa Sanctuarului cu viteză. Apoi o trecu peste suprafața ușii, creând cea mai rapidă rună de Deschidere din viața lui.

Încuietoarea sări în lături. Într-o fracțiune de secundă,

Will înlocui stela cu unul dintre pumnalele de seraf de la curea.

— Jerahmeel, șopti el, iar în timp ce arma se aprinse cu o flacără albă, el izbi cu piciorul ușa Sanctuarului, deschizând-o.

Și încremeni, îngrozit. Tessa zăcea chircită lângă fântână, a cărei apă era colorată în roșu. Partea din față a rochiei ei alb cu albastru era acum stacojie, iar sângele se împrăștia în jurul trupului ei într-o băltoacă din ce în ce mai mare. Lângă mâna ei dreaptă inertă zăcea un cuțit cu plăselele pătate de sânge. Avea ochii închiși.

Mortmain îngenunchease lângă ea, cu mâna pe umărul ei. Când ușa se deschise, aruncă o privire în sus, și sări în picioare, îndepărtându-se de corpul Tessei. Avea mâinile roșii de sânge, iar cămașa și jacheta îi erau mânjite.

— Eu… începu el.

— Ai omorât-o, zise Will.

I se păru că propria lui voce venea de departe și suna prostește. Văzu din nou în minte biblioteca din casa în care locuise cu familia lui, copil fiind. Ținea cutia în mână, cu degetele curioase să desfacă închizătoarea care o fereca. Apoi biblioteca umplându-se de țipete. Drumul spre Londra, argintiu în lumina lunii. Cuvintele care-i trecuseră prin minte, iar și iar, când fugise de tot ce cunoscuse vreodată, pentru totdeauna. *Am pierdut totul. Pierdut totul*.

Totul.

— Nu.

Mortmain clătină din cap. Tot învârtea ceva între degete - un inel de pe mâna lui dreaptă, din argint.

— Nici n-am atins-o. Singură și-a făcut asta.

— Minți!

Will înaintă, simțind pumnalul de seraf pe care îl ținea ușor între degete ca pe ceva familiar într-o lume care părea să se schimbe constant în jurul lui, asemenea unui peisaj dintr-un vis.

— Știi ce se întâmplă când înfig așa ceva în carnea unui om? spuse el pe un ton aspru, ridicându-l pe Jerahmeel. O să te taie și o să te ardă, în același timp. O să mori în agonie, arzând din interior spre exterior.

— Crezi că jelești pierderea ei, Will Herondale? zise Mortmain cu voce chinuită. Jalea ta nu reprezintă nimic în comparație cu a mea. Ani de muncă, vise, mai multe decât ți-ai putea vreodată imagina, toate irosite.

— Atunci fii liniștit, căci durerea ta nu va dura mult, zise Will, și se aruncă înainte cu pumnalul îndreptat spre el.

Simți cum acesta zgârie materialul jachetei lui Mortmain - și nu întâmpină nici un fel de rezistență. Se împletici în față, se îndreptă, și apoi se uită lung. La picioarele lui căzu ceva, un nasture din aramă. Probabil că lama cuțitului îl tăiase de pe jacheta lui Mortmain. Parcă îi făcea cu ochiul de pe jos asemenea unui ochi fals.

Șocat, Will lăsă să cadă pumnalul de seraf. Jerahmeel căzu pe podea încă arzând. Mortmain dispăruse - cu totul. Se evaporase, așa cum poate un magician să se evapore, un magician care se antrenase în practica magiei ani la rând. Pentru un om, fie el și un om cu destule cunoștințe de ocultism, să realizeze așa ceva…

Dar n-avea importanță. Nu acum. Will nu se putea gândi decât la un singur lucru. *Tessa*. Pe jumătate îngrozit, pe jumătate încrezător, traversă încăperea spre locul unde zăcea ea. Zgomotele care veneau dinspre fântână păreau să vrea să-l liniștească. Îngenunche și o ridică în brațe.

Nu o mai ținuse așa decât o singură dată, atunci, în pod, în noaptea în care incendiaseră casa lui de Quincey. De atunci, amintirea aceasta îi revenise adesea în minte, dezlănțuită. Acum era un chin. Rochia Tessei era năclăită de sânge. La fel și părul, iar fața îi era mânjită în roșu. Will văzuse destule răni ca să știe că nimeni nu putea să piardă atât de mult sânge și să rămână în viață.

— Tessa, șopti el.

O strânse la piept. Acum nu mai conta ce făcea. Își

îngropă fața în scobitura gâtului ei. Părul ei, plin de sânge întărit, îi zgâria obrazul. Dar sub piele îi simți pulsul.

Înlemni. *Pulsul*! Îi sări inima din piept. Îi îndepărtă puțin trupul, vrând să-l așeze pe pământ, și descoperi că Tessa îl privea cu ochii ei cenușii larg deschiși.

— Will, spuse ea. Will, ești tu cu adevărat?

Întâi se simți ușurat, apoi ușurarea fu înlocuită de o teroare clocotitoare. Pentru că Thomas murise în fața lui, și acum și ea. Sau ea putea fi salvată? În orice caz, nu cu peceți. Cum erau vindecați locuitorii Lumii de Jos? Numai Frații Tăcuți dețineau aceste cunoștințe.

— Bandaje, spuse Will, mai mult pentru sine. Trebuie să fac rost de bandaje.

Se pregătea să-i dea drumul din brațe, dar Tessa îl prinse de încheietură.

— Will, trebuie să ai grijă. Mortmain. El e Magistrul. A fost aici.

Will simți că se sufocă.

— Taci! Păstrează-ți puterile. Mortmain a plecat. Trebuie să mă duc după ajutor…

— Nu, zise ea strângându-l mai tare. Nu, nu trebuie să faci asta, Will. *Nu e sângele meu*.

— Poftim? zise el privind-o perplex.

Poate că delira, se gândi el, dar strânsoarea și vocea erau surprinzător de puternice pentru cineva care era pe moarte.

— Orice ți-ar fi făcut, Tessa.

— *Eu* am făcut-o, zise ea cu aceeași voce fermă. Eu mi-am făcut-o, singură, Will. A fost singura modalitate prin care am știut c-o să-l oblig să plece. Nu m-ar fi lăsat niciodată aici dacă s-ar fi gândit că trăiesc.

— Dar.

— M-am *Transformat*. Când m-a atins cuțitul, m-am Transformat, chiar în acel moment. Mortmain mi-a dat ideea, cu ceva ce mi-a spus: prestidigitația e un simplu truc, și nimeni nu se așteaptă la asta.

— Nu înțeleg. Sângele?

Ea încuviință din cap, cu fața luminată de ușurare și vădit bucuroasă să-i povestească ce făcuse.

— Cândva, Surorile Întunecate m-au obligat să mă Transform într-o femeie care murise de o rană de glonte, și când m-am Transformat, sângele ei a curs peste mine. Ți-am spus asta? Am crezut că ți-am spus, nu mai contează. Mi-am amintit și m-am Transformat în ea, doar pentru o clipă, iar sângele a țâșnit ca și prima dată. M-am întors cu spatele la Mortmain, ca să nu vadă că mă Transform, și m-am chircit la pământ, ca și când cuțitul chiar m-ar fi străpuns. Și într-adevăr, forța Transformării, faptul că am făcut-o atât de repede m-au făcut să leșin de-adevăratelea. S-a întunecat totul în jurul meu, și apoi l-am auzit pe Mortmain strigându-mă. Am știut că probabil redevenisem eu însămi, și am știut că trebuia să mă prefac că sunt moartă. Mă temeam că m-ar fi descoperit, dacă n-ai fi sosit tu.

Se uită în jos la propriul ei corp, iar Will ar fi putut jura că simte un ton ușor infatuat când adăugă:

— L-am păcălit pe Magistru, Will! N-aș fi crezut că e cu putință, era atât de încrezător în superioritatea lui față de mine. Dar mi-am amintit ce-mi spuseseși tu despre Boadicea. Dacă n-ar fi fost vorbele tale, Will…

Îi zâmbi. Iar zâmbetul ei îi anulă și ultima frântură de rezistență - i-o clătină. Când crezuse că Tessa a murit, lăsase zidurile pe care le construise să dispară, iar acum nu mai avea timp să le reconstruiască. Neajutorat, o strânse din nou în brațe. Pentru o clipă, ea se agăță strâns de el, caldă și vie. Părul ei îi atingea obrazul. Culoarea revenise în lume; putea să respire din nou, iar pentru un moment, el îi adulmecă pielea - mirosul ei de sare, de sânge, de lacrimi, și de Tessa.

Când se desprinse din îmbrățișarea lui, ochii îi sclipeau.

— Am crezut că atunci când ți-am auzit vocea era un vis, spuse Tessa. Dar ești real.

Îi cercetă chipul și, ca și când ar fi fost mulțumită cu ce găsi acolo, zâmbi.

— Ești real.

El deschise gura. Cuvintele erau acolo. Se pregătea să le rostească, dar îl străbătu un fior de teroare, teroarea cuiva care, rătăcind în ceață, face o pauză numai pentru a-și da seama că s-a oprit la câțiva centimetri de marginea unui abis. Felul cum îl privea - Will își dădu seama că ea putea citi ceea ce se afla dincolo de ochii lui. Probabil că era scris limpede acolo, asemenea unor cuvinte dintr-o pagină de carte. Nu avusese nici timpul și nici ocazia să ascundă acest lucru.

— Will, șopti ea. Spune ceva, Will.

Dar nu era nimic de spus. Acolo era doar goliciunea, așa cum fusese și înainte s-o cunoască pe ea. Așa cum avea să fie întotdeauna.

Am pierdut totul, gândi Will. *Totul*.

20
ÎNGROZITOARE MINUNE

Cu toții ucidem ce ni-i drag
Și-ntindem morții prada,
Omoară unii măgulind,
Ori cu dojeni, cu sfada.
Cei lași ucid cu sărutări,
Iar cei viteji cu spada![40]
- Oscar Wilde, „Balada Închisorii din Reading”

Pentru vânătorii de umbre, peceții le care indicau doliul erau de culoare roșie. Culoarea pentru moarte era albul.

Tessa nu știuse acest lucru, și nici nu-l citise în *Codex*, așa că, privind împreună cu Sophie de la ferestrele din bibliotecă, fusese mirată să-i vadă pe cei cinci vânători de umbre din Institut ieșind într-o trăsură drapată toată în alb ca pentru o petrecere de nuntă. Câțiva membri ai Enclavei fuseseră uciși în timpul acțiunii de la ascunzătoarea lui de Quincey. De fapt, funeraliile erau pentru ei, cu toate că erau îngropați și Thomas și Agatha. Charlotte explicase că înmormântările nefilimilor erau în general numai pentru nefilimi, dar se putea face o excepție pentru cei care mureau în serviciul Conclavului.

Cu toate acestea, lui Sophie și Tessei li se interzisese să participe. Ceremonia în sine le era încă inaccesibilă. Sophie îi spusese Tessei că oricum era mai bine așa, că nu

[40] Oscar Wilde, „*Balada Închisorii din Reading*”, traducere de Nicu Porsena, Editura Arania, Brașov, 1991.

voia să-l vadă pe Thomas arzând și cenușa sa împrăștiată în Orașul Tăcut. „Prefer să mi-l amintesc așa cum a fost”, spusese ea, „la fel și pe Agatha.”

Enclava lăsase un corp de gardă pentru ele, mai mulți vânători de umbre care se oferiseră voluntari să rămână și să vegheze asupra Institutului. Tessa se gândi că nu aveau să-l mai lase nepăzit prea curând.

Cât fuseseră ei plecați, își petrecuse timpul citind în alcovul de la fereastră - nimic care să aibă de-a face cu nefilimii sau cu demonii sau cu locuitorii Lumii de Jos, ci un exemplar din *Poveste despre două orașe* pe care îl găsise pe raftul lui Charlotte cu cărțile lui Dickens. Încercase cât putea de hotărât să se forțeze să nu se gândească la Mortmain, la Thomas și la Agatha, la lucrurile pe care i le spusese Mortmain în Sanctuar - și mai ales, să nu se gândească la Nathaniel, la unde ar fi putut el să fie acum.

Orice gând legat de fratele ei îi strângea stomacul și îi aducea lacrimi în ochi.

Dar nu numai asta o preocupa. Cu două zile înainte fusese obligată să apară în fața Conclavului în biblioteca Institutului. Un bărbat pe care ceilalți îl numeau Inchizitorul o chestionase, iar și iar, în legătură cu discuția pe care o avusese cu Mortmain, atent la orice schimbare în povestirea ei, până când o obosise. O întrebaseră despre ceasul pe care voise el să i-l dea, și dacă știa cui îi aparținuse, sau de unde puteau proveni inițialele J.T.S. Nu știa, și pentru că Mortmain luase ceasul cu el când dispăruse, Tessa le spusese că era puțin probabil să poată să se transforme. Îl chestionaseră și pe Will în legătură cu ce-i spusese Mortmain înainte să dispară. Will îndurase ancheta cu o nerăbdare arogantă, ceea ce nu surprinsese pe nimeni, și fusese în cele din urmă eliberat, primind sancțiuni pentru nesubordonare și obrăznicie.

Inchizitorul ceruse chiar ca Tessa să-și dea jos veșmintele, pentru a putea fi verificată în legătură cu

semnele de magician, dar Charlotte îl oprise imediat. Când i se permisese în cele din urmă să plece, Tessa ieșise repede pe coridor în căutarea lui Will, dar acesta dispăruse. Trecuseră două zile de atunci, și în tot acest răstimp, de-abia îl văzuse, și nici nu vorbiseră prea mult, cu excepția vreunui schimb politicos de replici, din când în când, în prezența celorlalți. Când se uitase la el, el privise în altă parte. Când ieșise din încăpere, sperând că o va urma, n-o făcuse. O situație înnebunitoare.

Nu se putu abține să nu se întrebe dacă numai ea se gândea că se întâmplase ceva semnificativ între ei acolo, pe podeaua Sanctuarului. Se trezise ieșind dintr-un întuneric mai profund decât oricare altul pe care îl întâlnise în timpul Transformărilor, și descoperise că Will o ținea în brațe, cu o durere groaznică întipărită pe chip, cum nu mai văzuse niciodată la el. Și cu siguranță nu fusese numai o închipuire de-a ei felul în care îi rostise numele și o privise, nu?

Nu. Nu și-ar fi putut imagina așa ceva. Will ținea la ea, era sigură. Da, se purtase nepoliticos cu ea, chiar de când o cunoscuse, dar apoi, în romane se întâmpla mereu la fel. De exemplu, cât de necioplit fusese Darcy față de Elizabeth Bennet înainte să o fi cerut în căsătorie, și chiar destul de nepoliticos și după aceea. Și Heathcliff n-a fost decât un necioplit față de Cathy. Deși trebuia să admită că în *Poveste despre două orașe* atât Sydney Carton, cât și Charles Darnay fuseseră foarte amabili cu Lucie Manette. „Și totuși am avut slăbiciunea, și am încă această slăbiciune, de a dori să afli cu câtă neașteptată dibăcie ai ațâțat mormanul de scrum, care sunt eu, prefăcându-l în foc.”[41]

Ceea ce o tulbura era faptul că, din noaptea aceea, în Sanctuar, Will nici nu se mai uitase la ea și nici nu-i mai rostise numele. Credea că știe motivul pentru care se

[41] Charles Dickens - *Poveste despre două orașe*, traducere de Antoaneta Ralian, Editura Eminescu, București, 1973.

comporta așa - îl ghicise în felul în care o privise Charlotte, în felul în care tăceau ceilalți în preajma ei. Era evident. Vânătorii de umbre aveau să o alunge.

Și de ce n-ar fi făcut-o? Institutul era pentru nefilimi, nu pentru locuitorii Lumii de Jos. Ea atrăsese moartea și distrugerea asupra acestui loc la scurtă vreme după ce ajunsese acolo; numai Dumnezeu știa ce s-ar mai fi putut întâmpla dacă ar mai fi rămas acolo. Desigur, nu avea unde să se ducă, și nici la cine să se ducă, dar de ce ar fi contat așa ceva pentru ei? Legea Legământului era Legea Legământului; nu putea fi schimbată sau încălcată. La urma urmelor, poate că până la urmă avea să locuiască împreună cu Jessamine în vreo casă din Belgravia. Existau și sorți mai rele.

Zdrăngănitul roților trăsurii pe pavajul din piatră, semnalând întoarcerea celorlalți din Orașul Tăcut, o trezi din reveria ei mohorâtă. Sophie alergă pe scări să-i salute, în timp ce Tessa îi privea de la fereastră cum ieșeau din trăsură, unul câte unul.

Henry o ținea pe după umeri pe Charlotte, iar ea se sprijinea de el. Apoi coborî Jessamine, cu o cunună de flori albe pe părul ei blond. Tessa ar fi admirat felul în care arăta, dacă n-ar fi bănuit că lui Jessamine probabil că îi plăcuseră funeraliile doar pentru că știa că arăta deosebit de bine îmbrăcată în alb. Apoi urmă Jem, și apoi Will, arătând ca două piese dintr-un joc ciudat de șah: hainele lor de culoare deschisă scoteau în evidență atât părul argintiu al lui Jem, cât și părul brunet, buclat și încâlcit al lui Will. Cavalerul Alb și Cavalerul Negru[42], gândi Tessa, în timp ce ei urcau treptele și intrau în Institut.

De-abia lăsase cartea jos lângă ea, când ușa bibliotecii se deschise și intră Charlotte, care își scotea mănușile. Nu mai avea pălărie, iar părul ei castaniu, încrețit de la

[42] În limba română, la jocul de șah, cele două piese sunt numite „*nebunul alb*” și „*nebunul negru*”, însă din considerente de context, s-a ales traducerea fidelă variantei englezești.

umezeală, îi încadra chipul.

— M-am gândit eu că te găsesc aici, zise ea, traversând încăperea pentru a se lăsa într-un scaun vizavi de Tessa, punându-și mănușa albă de copil pe o măsuță din apropiere, și oftând.

— A fost… începu Tessa.

— Îngrozitor? Da. Urăsc funeraliile, deși numai Îngerul știe că am participat la câteva zeci.

Charlotte se opri și-și mușcă buza.

— Parcă aș fi Jessamine. Uită că am spus asta, Tessa. Sacrificiul și moartea fac parte din viața vânătorilor de umbre, și am acceptat dintotdeauna asta.

— Știu.

Era o liniște deplină. Tessei i se păru că putea să audă bătăile inimii asemenea ticăitului unei pendule dintr-o încăpere goală.

— Tessa… zise Charlotte.

— Știu deja ce vrei să spui, Charlotte, și e în regulă.

Charlotte clipi uimită.

— Știi? Chiar… este?

— Vrei să plec, zise Tessa, Știu că te-ai întâlnit cu Conclavul înainte de funeralii. Mi-a spus Jem. Nu pot să cred că ei s-ar gândi să te lase să mă ții în continuare aici. După tot necazul și groaza pe care vi le-am adus. Nate, Thomas și Agatha…

— Conclavului nu-i pasă de Thomas și de Agatha.

— Pyxis-ul, atunci.

— Da, spuse Charlotte încetișor. Tessa, cred că greșești întru totul. N-am venit să-ți cer să pleci. Am venit să-ți cer să rămâi.

— Să rămân?

Cuvintele păreau să nu aibă nici un sens. Cu siguranță că sensul celor spuse de Charlotte nu era acesta.

— Dar Conclavul... Probabil că sunt furioși...

— *Sunt* furioși, zise Charlotte. Pe mine și pe Henry. Am fost în mod evident păcăliți de Mortmain. Ne-a folosit ca pe

niște unelte de-ale lui, și noi am permis treaba asta. Am fost atât de mândră de istețimea și de îndemânarea cu care m-am ocupat de el, încât niciodată nu m-am oprit să mă gândesc că poate el era cel care se ocupa de noi. Nu m-am oprit niciodată să mă gândesc că nici o altă ființă vie, în afară de Mortmain și de fratele tău, nu ne-a confirmat vreodată că de Quincey era Magistrul. Toate celelalte dovezi erau de circumstanță. Și totuși, m-am lăsat convinsă.

— Era foarte convingător, se repezi Tessa să o liniștească pe Charlotte. Sigiliul pe care l-am găsit pe trupul Mirandei. Creaturile de pe pod.

Charlotte scoase un oftat plin de amărăciune.

— Toate personajele dintr-o piesă de teatru pe care Mortmain a pus-o în scenă pentru noi. Știi că, deși am cercetat, n-am fost capabili să găsim nici cea mai mică dovadă legată de alți locuitori ai Lumii de Jos care să controleze clubul Pandemonium? Niciunul dintre membrii mundani nu deține nici cel mai mic indiciu, și de vreme ce am distrus clanul lui de Quincey, locuitorii Lumii de Jos au tot mai puțină încredere în noi, deși nu au avut niciodată prea multă.

— Dar au trecut doar câteva zile. Lui Will i-au trebuit șase săptămâni ca să le descopere pe Surorile Întunecate. Dacă veți continua să căutați…

— Nu avem atât de mult timp. Dacă ceea ce i-a spus Nathaniel lui Jem este adevărat, iar Mortmain plănuiește să folosească energiile demonice din Pyxis pentru a-și anima automatele, nu mai avem decât atâta timp cât îi ia lui să învețe să deschidă cutia - ridică puțin din umeri. Desigur, Conclavul consideră că asta e imposibil. Pyxis-ul poate fi deschis numai cu rune, și numai un vânător de umbre le poate desena. Și numai un vânător de umbre ar fi trebuit să poată intra în Institut.

— Mortmain este foarte isteț.

— Da, zise Charlotte împreunându-și mâinile în poală.

Știai că Henry este cel care i-a spus lui Mortmain despre Pyxis? Cum se numește și ce este?

— Nu…

Cuvintele liniștitoare o părăsiseră pe Tessa.

— N-aveai de unde. Nimeni nu știe asta. Numai eu și Henry. El zicea să le spun celor din Conclav, dar n-am vrut. Și-așa se poartă urât cu el, iar eu…

Lui Charlotte îi tremură vocea, dar chipul ei era foarte hotărât.

— Conclavul convoacă un tribunal. Conduita mea și a lui Henry vor fi examinate, și se va vota. Este posibil să pierdem Institutul.

Tessa era înmărmurită.

— Dar tu te descurci de minune să conduci Institutul! Felul în care organizezi totul și cum pui toate lucrurile la locul lor, modul cum reușești să le faci pe toate.

Charlotte avea ochii umezi.

— Mulțumesc, Tessa. Problema e că Benedict Lightwood și-a dorit dintotdeauna postul de șef al Institutului pentru sine, sau pentru fiul lui. Cei din familia Lightwood au un soi de mândrie de familie și urăsc să primească ordine. Dacă nu ne-ar fi numit consulul Wayland pe soțul meu și pe mine ca succesori ai tatălui meu, sunt sigură că Benedict *ar fi fost* acum la conducere. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să conduc Institutul, Tessa, și voi face orice pentru a păstra această funcție. Dacă tu ai vrea să mă ajuți…

— Eu? Dar ce pot eu să fac? Nu știu nimic din politica vânătorilor de umbre.

— Alianțele pe care le-am încheiat cu locuitorii Lumii de Jos sunt realizările noastre cele mai neprețuite, Tessa. Unul dintre motivele pentru care încă sunt unde sunt este afilierea mea cu magicieni precum Magnus Bane și cu vampiri precum Camille Belcourt. Iar tu, tu ești un bun de mare valoare. Ceea ce poți tu să faci a ajutat deja Enclava o dată; iar ajutorul pe care ni l-ai putea oferi pe viitor nu poate fi estimat. Și dacă se știe că ești o aliată de nădejde

a mea, acest lucru nu-mi poate fi decât de folos.

Tessa își ținu respirația. Îl vedea în mintea ei pe Will - Will așa cum arătase în Sanctuar -, dar, aproape spre surprinderea ei, acesta nu era singurul ei gând. Acolo era și Jem, bunătatea și mâinile lui blânde; și Henry, care o făcea să râdă datorită hainelor lui ciudate și invențiilor lui caraghioase; și chiar și Jessamine, cu obișnuita ei impetuozitate și cu accesele ocazionale de bravură surprinzătoare.

— Dar Legea… spuse ea cu un fir de voce.

— Nu există nici o lege care să te împiedice să rămâi aici ca oaspete, zise Charlotte. Am cercetat în arhive și n-am găsit nimic care să-ți interzică să rămâi, dacă tu consimți. Deci, Tessa, consimți? Rămâi?

Tessa se repezi pe scările care duceau în pod; pentru prima dată în ultima vreme, ceea ce păruse a fi o veșnicie, își simțea inima ușoară. Podul în sine era în mare parte așa cum și-l amintea, micile ferestre aflate la înălțime lăsând să se infiltreze lumina soarelui la apus, căci aproape că se lăsase seara. Pe podea era o găleată întoarsă cu fundul în sus, pe care o ocoli mergând spre treptele înguste care duceau pe acoperiș.

„Când e tulburat, poate fi de obicei găsit acolo”, îi spusese Charlotte.

„Și foarte rar l-am văzut pe Will atât de tulburat. A suportat mult mai greu decât aș fi crezut să-i piardă pe Thomas și pe Agatha.”

Treptele se terminau în fața unei trape cu balamale pe o parte. Tessa împinse trapa și ieși pe acoperișul Institutului.

Îndreptându-se, privi în jur. Stătea în centrul larg și plat al acoperișului, care era înconjurat de un grilaj din fier forjat. Barele grilajului se terminau în ornamente în formă de floare de crin. Will stătea în capătul îndepărtat al acoperișului, rezemat de grilaj. Nu se întoarse nici când trapa se închise în urma Tessei, iar ea făcu un pas înainte,

ștergându-și palmele zgâriate pe fustă.

— Will, spuse ea.

El nu se mișcă. Soarele începuse să apună într-un torent de foc. Pe malul celălalt al Tamisei, coșurile de fum ale fabricilor aruncau vârtejuri de fum care semănau cu niște urme de degete pe cerul roșu. Will se rezema de grilaj, ca și când ar fi fost epuizat, ca și când intenționa să se arunce în ornamentele lui ascuțite și să încheie toate socotelile cu viața. Nu dădu nici un semn că ar fi auzit-o pe Tessa, care se apropie și se așeză lângă el. Din acest punct, acoperișul cobora într-o pantă abruptă spre imaginea ametitoare a pavajului din piatră de dedesubt.

— Will, repetă ea. Ce faci?

Nu se uită la ea. Privea orașul, un contur întunecat profilat pe cerul sângeriu. Cupola catedralei St. Paul strălucea în aerul murdar, iar Tamisa curgea la vale, având culoarea unui ceai tare, punctată ici și colo cu formele negre ale podurilor. Siluete întunecate se mișcau pe malul râului - vagabonzi, care căutau prin mizeria aruncată la mal de fluviu, sperând să găsească ceva valoros de vânzare.

— Acum îmi amintesc, spuse Will, fără să se uite la ea, ce încercam să-mi amintesc deunăzi. Era Blake. „Și privesc Londra, o îngrozitoare minune Umană a lui Dumnezeu” - avea ochii ațintiți asupra peisajului. Știi, Milton credea că Iadul e o cetate. Cred că într-un fel avea dreptate. Poate că Londra e doar intrarea în Iad, iar noi suntem suflete damnate care refuză să treacă dincolo, temându-ne că ceea ce vom găsi de partea cealaltă va fi mai rău decât oroarea pe care deja o cunoaștem.

— Will, spuse Tessa, derutată. Will, ce este, ce s-a-ntâmplat?

El strânse grilajul cu ambele mâini, până când degetele i se albiră de efort. Avea mâinile pline de tăieturi și zgârieturi, iar încheieturile degetelor, julite și învinețite. Și fața îi era plină de vânătăi, care îi întunecau maxilarul și îi

colorau în purpuriu pielea de sub ochi. Buza de jos îi era despicată și umflată, dar nu făcuse nimic pentru a se vindeca. Tessa nu-și putu închipui de ce.

— Ar fi trebuit să știu, zise el. Că era o înșelătorie. Că Mortmain mințea când a venit aici. Adesea, Charlotte îmi laudă îndemânarea în ceea ce privește tactica, dar un bun tactician nu se încrede orbește. Am fost un prost.

— Charlotte consideră că e vina ei. Henry, că e vina lui. Eu cred că e vina mea, spuse Tessa iritată. Nu ne putem permite cu toții luxul să ne învinovățim, nu-i așa?

— Vina ta? zise Will, încurcat. Pentru că Mortmain e obsedat de tine? Asta nu prea pare…

— Pentru că l-am adus pe Nathaniel aici, zise Tessa - spunând asta cu voce tare, avu senzația că rămâne fără aer. Pentru că te-am îndemnat să ai încredere în el.

— Îl iubeai, zise Will. Era fratele tău.

— Încă mai este, zise Tessa. Și încă îl iubesc. Dar știu ce este. Am știut întotdeauna ce este. Pur și simplu am refuzat să cred. Bănuiesc că ne mințim cu toții uneori.

— Da - vocea lui Will părea încordată și distantă. Presupun că da.

Tessa spuse repede:

— Am venit aici pentru că am vești bune, Will. Nu vrei să mă lași să ți le spun?

— Spune-mi, zise el fără prea mult interes.

— Charlotte spune că pot să rămân aici, zise Tessa. La Institut.

Will nu zise nimic.

— A spus că nu e nici o lege împotriva acestui lucru, continuă Tessa, puțin zăpăcită acum. Așa că nu va trebui să plec.

— Charlotte nu te-ar fi obligat niciodată să pleci, Tessa. Ea nu poate să suporte nici măcar să abandoneze o muscă prinsă în pânza unui păianjen. Nu te-ar fi abandonat.

În vocea lui Will nu era nici o scânteie de viață și nici urma vreunui sentiment. El pur și simplu afirma un fapt.

— Am crezut… - încântarea Tessei începu să dispară. Că o să fii măcar puțin încântat. Credeam că o să devenim prieteni.

Când înghiți în sec, strângând și mai tare mâinile pe grilaj, Tessa văzu cum i se mișcă mărul lui Adam.

— Ca prietenă, continuă ea, cu voce joasă, am ajuns să te admir, Will. Să țin la tine.

Întinse mâna spre a lui, dar apoi și-o retrase, speriată de tensiunea poziției lui, de albeața încheieturilor care strângeau grilajul metalic. Pecețile roșii de doliu ieșeau în evidență, stacojii în contrast cu pielea albă, ca și când ar fi fost tăiate acolo cu un cuțit.

— Am crezut că poate…

În sfârșit, Will se întoarse și o privi direct în ochi. Tessa fu șocată de expresia feței lui. Sub ochi avea cearcăne atât de închise la culoare, încât păreau niște scobituri.

În picioare, îl privi și ea fix, dorindu-și să spună ceea ce ar fi spus un erou din cărți în acel moment. *Tessa, sentimentele mele pentru tine au devenit mai mult decât sentimente de prietenie. Sunt cu mult mai rare și mai prețioase de-atât…*

— Vino aici, spuse el.

Dar în vocea lui și în felul în care stătea nu era nimic care s-o facă să se simtă binevenită. Tessa se stăpâni să nu tresară și se duse spre el, suficient de aproape ca să o poată atinge. El întinse mâinile și o mângâie ușor pe păr, îndepărtându-i șuvițele de pe față.

— Tess.

Se uită la el. Ochii lui aveau aceeași culoare cu a cerului pătat de fum; chiar și învinețită, avea o față foarte frumoasă. Voia să-l atingă, voia acest lucru într-un fel nou, instinctiv, pe care nu și-l putea nici explica, nici controla. Când se aplecă să o sărute, se forță să rămână nemișcată până când buzele li se întâlniră. Gura lui o atinse pe a ei, iar ea simți gustul de sare, mica cicatrice acolo unde buza îi era tăiată. O prinse de umeri și o trase mai aproape de

el, strângându-i rochia. Mai mult decât atunci, în pod, Tessa se simți prinsă în coama unui val puternic care amenința să o tragă deasupra și dedesubt, să o zdrobească și să o rupă, să o netezească așa cum marea ar netezi un ciob de sticlă.

Când întinse mâinile pentru a și le pune pe umerii lui, Will se trase înapoi, privind-o și gâfâind. Ochii îi străluceau, iar buzele îi erau roșii și umflate de la sărut și de la răni.

— În cazul ăsta, zise el, poate că ar trebui să discutăm despre aranjamentele noastre.

Încă simțind că se îneacă, Tessa șopti:

— Aranjamente?

— Dacă ai de gând să rămâi, zise el, ar fi în avantajul nostru să fim discreți. Ar fi probabil mai bine să folosim camera ta. Jem are tendința să intre și să iasă din camera mea ca și când ar locui acolo, și ar putea fi uimit dacă ar găsi ușa încuiată. Camera ta, pe de altă parte.

— Să folosim camera mea? Pentru ce?

Will schiță un zâmbet; Tessa, care se tot gândea la cât de frumos conturate erau buzele lui, avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama, cu un sentiment de surpriză distantă, că zâmbetul era unul foarte rece.

— Nu poți să pretinzi că nu știi… Tessa, nu cred că ești complet ignorantă în cele lumești. Nu cu un frate ca al tău.

— Will, răspunse ea, simțind că acea căldură o părăsea așa cum marea se retrage de pe țărm și că îi era frig, în ciuda aerului de vară. Eu nu sunt ca fratele meu.

— Îți la mine, zise Will, cu o voce rece și sigură. Și știi că și eu te admir, așa cum toate femeile știu când un bărbat le admiră. Acum ai venit să-mi spui că vei rămâne aici, disponibilă pentru mine, pentru oricât timp îmi doresc. Îți ofer ceea ce am crezut că-ți dorești.

— Nu se poate să spui asta.

— Și nu se poate să-ți fi închipuit că am vrut să spun altceva, zise Will. Nu există nici un viitor pentru un vânător

de umbre care își pierde vremea cu magicieni. S-ar putea împrieteni cu ei, i-ar putea folosi, dar nu…

— S-ar căsători cu ei? zise Tessa.

Văzu în minte imaginea limpede a mării. Se retrăsese complet de pe țărm, și acum micile creaturi rămase acolo plângeau, dând din aripioare și stingându-se încet pe nisipul gol.

— Cât de directă ești! zâmbi Will superior.

Ar fi vrut să-l plesnească pentru figura aia.

— La ce te-ai așteptat, de fapt, Tessa?

— Nu m-am așteptat să mă insulți, răspunse ea cu voce aproape tremurată, dar reușind cumva să-și păstreze fermitatea.

— Nu se poate să fii îngrijorată de eventualele consecințe nedorite ale unui flirt, spuse Will sfătos. De vreme ce magicienele nu pot avea copii.

— Poftim?

Tessa făcu un pas înapoi, ca și când el ar fi împins-o. Simți cum i se clatină pământul sub picioare.

Will se uită la ea. Soarele dispăruse aproape complet de pe cer. În întunericul care se lăsa, oasele feței lui păreau proeminente, iar liniile de la colțurile gurii îi erau schimonosite, ca și când l-ar fi durut ceva. Dar când vorbi, vocea îi era calmă.

— N-ai știut asta? Am crezut că s-a găsit cineva să-ți spună.

— Nu, spuse Tessa cu un fir de voce. Nu mi-a spus nimeni.

Will o privi intens.

— Dacă nu ești interesată de oferta mea…

— Oprește-te, spuse ea, simțind replica tăioasă ca muchia unui ciob de sticlă, transparent, ascuțit și dureros. Jem zice că tu minți ca să pari rău, continuă ea. Și probabil că așa e, sau poate că pur și simplu asta vrea el să creadă despre tine. Dar nu există nici un motiv și nici o scuză pentru o asemenea cruzime.

Pentru o clipă, Will păru de fapt lipsit de vlagă, ca și când Tessa chiar l-ar fi speriat. Expresia dispăru într-o clipă, asemenea unui nor care-și schimbă forma.

— Atunci înseamnă că eu nu mai am ce să spun, nu?

Fără să mai scoată vreun cuvânt, Tessa se răsuci pe călcâie și se îndepărtă de el, pornind spre treptele care coborau în Institut. Nu se întoarse să-l vadă cum se uita după ea, o siluetă neagră, nemișcată, profilată pe cerul pe care ardeau ultimele fire de jar.

Copiii lui Lilith, de asemenea cunoscuți sub numele de magicieni, sunt, asemenea catârilor și a altor hibrizi, sterili. Ei nu pot avea progenituri. Nu se cunosc excepții de la această regulă…

Tessa își ridică ochii din *Codex* și privi în gol pe fereastra sălii de muzică, deși afară era prea întuneric ca să vadă ceva. Se refugiase aici, pentru că nu voia să se întoarcă în camera ei, unde ar fi putut în cele din urmă s-o găsească bocind Sophie sau, și mai rău, Charlotte. Stratul subțire de praf așezat pretutindeni în încăpere o asigură că era mai puțin probabil să fie găsită aici.

Se întreba cum de îi scăpase acest lucru despre magicieni până acum. De fapt, nu se găsea în secțiunea *Codexului* referitoare la magicieni, ci mai degrabă în ultima secțiune, referitoare la hibrizii din Lumea de Jos, așa ca cei pe jumătate spirite ale naturii, pe jumătate vârcolaci. Aparent, nu existau hibrizi de magicieni. Magicienii nu puteau avea copii. Will n-o mințise pentru a o răni; îi spusese adevărul. Ceea ce, într-un fel, părea și mai rău. Ar fi trebuit să știe că vorbele lui nu erau o lovitură ușor de suportat.

Poate că avusese dreptate. Ce altceva sperase ea că avea să se întâmple? Will era Will, și ea n-ar fi trebuit să se aștepte să fie altcineva. Sophie o avertizase, și totuși n-o ascultase. Știa ce ar fi spus mătușa Harriet despre fetele

care nu ascultă de sfaturile bune.

În biroul cafeniu pătrunse un foșnet slab. Se întoarse, și la început nu văzu nimic. Singura lumină din încăpere era cea care provenea de la o lampa-vrăjitoarei aprinsă într-un suport. Lumina pâlpâitoare a acesteia dansa pe conturul pianului, pe silueta întunecată a harpei acoperite cu un material ce cădea greu. Privind atentă, văzu două puncte strălucitoare de lumină, aproape de podea, de o culoare ciudată, galben-verzuie. Acestea se îndreptau spre ea în același ritm, ca două mănunchiuri îngemănate de ectoplasmă.

Tessa expiră brusc, după ce-și ținuse respirația. Sigur. Se aplecă înainte.

— Hai, pisi! - încercă s-o cheme spre ea. Hai, pis, pis!

Răspunsul mieunat al pisicii fu acoperit de zgomotul produs de ușa care se deschidea. Lumina se infiltră în încăpere și, pentru o clipă, silueta din prag rămase doar o umbră.

— Tessa? Tessa, tu ești?

Tessei i se păru imediat că recunoaște vocea - semăna atât de bine cu cea care-i spusese primele cuvinte în noaptea în care intrase în camera lui.

Will? Will? tu ești?

— Jem, spuse ea resemnată. Da, eu sunt. Se pare că pisica ta se plimba pe-aici.

— Nu pot să spun că sunt surprins.

Jem părea amuzat. Acum, că intrase în încăpere, îl vedea clar; odată cu el, pătrunsese și lumina lămpii-vrăjitoarei de pe hol, astfel încât acum și pisica se vedea clar, așezată pe podea și spălându-și fața cu o lăbuță. Părea supărată, așa cum par întotdeauna pisicile persane.

— E puțin cam hoinar. Ca și când ar vrea să le fie prezentat tuturor…

Jem se opri, fixând-o cu privirea pe Tessa.

— Ce s-a întâmplat?

Tessa fu luată prin surprindere, și se bâlbâi.

— D… de ce mă întrebi așa ceva?

— Se vede pe fața ta. Ceva s-a-ntâmplat, zise Jem așezându-se pe scaunul de la pian, aflat în fața ei. Charlotte mi-a spus veștile bune, adăugă el, în timp ce pisica se ridică și se apropie tiptil de el. Sau, cel puțin, am crezut că sunt vești bune. Nu ești încântată?

— Ba sigur că sunt încântată.

— Hmm.

Jem nu păru convins. Aplecându-se, întinse mâna spre pisică, care-și frecă repede capul de degetele lui.

— Ești o pisică foarte cuminte, Church.

— Church? Ăsta e numele pisicii?

Tessa se amuză, fără să vrea.

— Dumnezeule, ăsta nu era cumva unul dintre animalele de casă ale doamnei Dark? Poate că Church nu e cel mai potrivit nume!

— El, o corectă Jem cu o severitate prefăcută, nu era un animal de casă, ci o sărmană creatură pe care planificase să o sacrifice ca parte a ritualului ei necromantic. Și Charlotte a spus că ar trebui să-l păstrăm, pentru că e de bun augur să ai o pisică în biserică. Așa că am început să-i spunem „pisica bisericii”, și de acolo... Church - ridică el din umeri. Și dacă numele îl ajută să nu dea de belele, cu atât mai bine.

— Mie chiar mi se pare că mă privește cu superioritate.

— Probabil. Pisicile cred că sunt superioare tuturor, zise Jem scărpinându-l pe Church după urechi. Ce citești?

Tessa îi arătă *Codexul*.

— Will mi l-a dat…

Jem întinse mâna și-l luă, cu atâta îndemânare, încât Tessa nu avu timp să-și retragă mâna. Era încă deschis la pagina pe care o studiase. Jem aruncă o privire, și apoi se uită din nou la ea, cu expresia schimbată.

— Știai asta?

Tessa clătină din cap.

— Nu că aș fi visat să am copii. Până acum nu m-am

gândit la asta. Dar e un lucru care mă diferențiază și mai mult de umanitate. Mă face să fiu un monstru. O creatură respinsă.

Pentru o clipă, Jem tăcu, mângâind cu degetele lui lungi blana cenușie a pisicii.

— Poate, zise el, nu e chiar atât de rău să fii respins - se aplecă în față. Tessa, tu știi că deși se pare că ești magiciană, ai un talent pe care noi nu l-am mai văzut până acum. Nu ai nici un semn de magician. Cu atâtea lucruri pe care nu le știi despre tine, nu poți lăsa o simplă informație să te deznădăjduiască.

— Dar nu deznădăjduiesc, zise Tessa. E doar… N-am prea putut să dorm în ultimele nopți. M-am tot gândit la părinții mei. Vezi tu, de-abia mi-i pot aminti. Și totuși, nu mă pot abține să nu mă mir. Mortmain a zis că mama nu știa că tata era demon. Dar oare m-a mințit? A zis că ea nu știa nici ce era ea. Ce înseamnă asta? A știut vreodată ce eram eu, că nu sunt om? De-asta au părăsit Londra așa cum au făcut-o, în secret, la adăpostul întunericului? Se poate să fiu rezultatul a ceva hidos ce i s-a făcut mamei fără ca ea să aibă habar? Dar apoi cum de a reușit să mă iubească?

— Te ascundeau de Mortmain, zise Jem. Probabil că știau că te vrea. În toți acești ani, te-a căutat, iar ei au avut grijă să fii în siguranță. Mai întâi părinții tăi, apoi mătușa ta. Nu așa se comportă o familie care nu te iubește, continuă el, privind-o insistent. Tessa, nu vreau să-ți fac promisiuni pe care să nu le pot ține, dar dacă vrei cu adevărat să cunoști adevărul despre trecutul tău, putem să cercetăm. După tot ce-ai făcut pentru noi, îți datorăm măcar atât. Dacă există secrete pe care să le putem afla, despre cum ai ajuns să fii ceea ce ești, le vom afla, dacă asta vrei.

— Da, asta vreau.

— S-ar putea, zise Jem, să nu-ți placă ce-o să descoperim.

— E mai bine să știu adevărul, răspunse Tessa, surprinsă de convingerea din propria ei voce. Acum știu adevărul despre Nate, și oricât de dureros este, e mai bine decât să știu minciuni. E mai bine decât să continui să iubesc pe cineva care nu mă poate iubi la rându-i. Mai bine decât să-mi risipesc sentimentele - îi tremură vocea.

— Cred că el te-a iubit, zise Jem, și te iubește încă, în felul lui, dar nu trebuie să-ți bați capul cu asta. E un lucru la fel de mare să iubești și să fii iubit. Dragostea nu e ceva ce poate fi irosit.

— E greu. Asta-i tot.

Tessa știa că-și plânge de milă, dar nu putea să nege ceea ce simțea.

— Să fii atât de singur.

Jem se aplecă și o privi. Pecețile roșii ieșeau în evidență ca niște limbi de foc pe pielea lui palidă, aducându-i aminte Tessei de modelele care se găseau pe marginea robelor Fraților Tăcuți.

— Părinții mei, ca și ai tăi, au murit. La fel și ai lui Will, și ai lui Jessie, și chiar și ai lui Henry și ai lui Charlotte. Nu sunt convins că e cineva în Institut care să nu fie orfan. Altminteri, nici n-am fi aici.

Tessa vru să-i răspundă ceva, dar se răzgândi.

— Știu, zise ea. Îmi pare rău. Am fost foarte egoistă să nu mă gândesc.

El ridică o mână subțire.

— Nu te condamn. Poate că tu te afli aici pentru că altfel ai fi singură. Dar așa sunt și eu. Și Will la fel. Și Jessamine. Și chiar, într-o oarecare măsură, Charlotte și Henry. Unde altundeva ar fi putut Henry să-și instaleze laboratorul? Unde altundeva ar fi putut Charlotte să fie lăsată să-și valorifice mintea ei strălucitoare în felul în care o face aici? Și cu toate că Jessamine pretinde că urăște totul, iar Will n-ar recunoaște niciodată că are nevoie de ceva, căminul amândurora e aici. Într-un fel, noi nu suntem aici numai pentru că nu avem unde să mergem în altă parte; nu avem

nevoie să mergem în altă parte, pentru că avem Institutul, și ne suntem unii altora o familie.

— Dar nu și familia *mea*.

— Ba ar putea fi și familia ta, zise Jem. Când am venit prima dată aici, aveam doisprezece ani. În mod cert nu mă simțeam ca acasă pe vremea aceea. Vedeam numai că Londra nu semăna cu Shanghaiul, și mi-era dor de casă. Așa că Will s-a dus la un magazin din East End și mi-a adus asta.

Își scoase lanțul care îi atârna la gât, și Tessa văzu că strălucirea verde pe care o remarcase deja provenea de la un pandantiv din piatră verde în formă de mână închisă.

— Cred că i-a plăcut fiindcă seamănă cu un pumn. Dar e din jad, și el știa că jadul provine din China, așa că mi l-a adus și eu l-am pus pe un lanț, ca să-l port. Încă îl port.

Simpla menționare a numelui lui Will îi strânse inima Tessei.

— Presupun că e bine de știut că Will poate fi și bun uneori.

Jem o privi atent cu ochii lui argintii.

— Când am intrat, expresia de pe chipul tău nu era numai din cauza a ceea ce citeai în *Codex*, nu-i așa? Era și din cauza lui Will. Ce ți-a spus?

Tessa șovăi. În cele din urmă, zise:

— Mi-a dat de înțeles că nu mă vrea aici. Că faptul că rămân la Institut nu e o ocazie fericită, așa cum aș fi crezut. Nu din punctul lui de vedere.

— Dar eu tocmai ți-am spus care ar fi motivul pentru care ar trebui să-l consideri ca făcând parte din familie, zise Jem puțin mâhnit. Nu e de mirare că arătai ca și când ți-aș fi spus că se întâmplase ceva îngrozitor.

— Îmi pare rău, șopti Tessa.

— Să nu-ți pară! Lui Will ar trebui să-i pară rău - ochii lui Jem se întunecară. O să-l dăm afară, proclamă el. Îți promit că până mâine dimineață o să plece.

Tessa tresări și se ridică în picioare.

— O, nu, sper că glumești…

El rânji.

— Sigur că n-am de gând să fac asta. Dar pentru o clipă, te-ai simțit mai bine, nu-i așa?

— A fost ca un vis frumos, spuse Tessa pe un ton serios, dar zâmbi, ceea ce o surprinse chiar și pe ea.

— Will e… dificil, spuse Jem. Dar și cu familia e greu. Dacă n-aș crede că Institutul e cel mai bun loc pentru tine, Tessa, n-aș spune că este. Și oricine își poate alcătui propria-i familie. Știu că te simți inumană, și ca și când ai fi respinsă, dincolo de viață și de iubire, dar…

Vocea îi tremură ușor, și pentru prima dată Tessei i se păru că vorbește nesigur pe el. Apoi Jem își drese vocea.

— Îți promit că bărbatului potrivit n-o să-i pese.

Înainte ca Tessa să-i poată răspunde, se auzi un ciocănit puternic în sticla de la geam. Se uită la Jem, care ridică din umeri. Și el îl auzise.

Traversând încăperea, ea văzu că, într-adevăr, era ceva afară. Ceva ca o aripă întunecată, ca o mică pasăre, luptându-se să pătrundă în interior, încercă să deschidă fereastra, dar aceasta părea înțepenită.

Se întoarse, dar Jem deja apăruse lângă ea, și deschise fereastra. Când forma întunecată zbură înăuntru, se duse drept la Tessa. Ea își ridică mâinile și o prinse, simțind cum aripile ascuțite din metal îi flutură în palme. În pumnul ei, aripile și ochii i se închiseră. Își ținea liniștit spada din metal, ca și când ar fi așteptat să fie din nou trezit. Tic-tac, bătea inima lui mecanică sub degetele ei.

Jem se întoarse de la fereastra deschisă, cu părul răvășit de vânt. În lumina gălbuie, acesta strălucea precum aurul alb.

— Ce este ăsta?

Tessa zâmbi.

— Îngerul meu, spuse ea.

EPILOG

Se făcuse târziu, iar lui Magnus Bane i se închideau ochii de oboseală. Puse *Odele* lui Horațiu pe noptieră și privi gânditor pe fereastra ce dădea înspre scuar, biciuită de ploaie.

Stătea în casa lui Camille, dar în seara asta ea nu era acasă; Magnus credea că, oricum, nu avea să se întoarcă acasă pentru multe nopți, dacă nu chiar pentru mai mult timp. Plecase din oraș după dezastruoasa noapte din casa lui de Quincey, și cu toate că el îi trimisese un mesaj spunându-i că se putea întoarce în siguranță, se îndoia că avea s-o facă. Nu se putea abține să nu se întrebe dacă acum, că solicitase răzbunare pentru clanul ei de vampiri, mai avea să-i agreeze compania. Poate că el nu fusese decât o armă împotriva lui de Quincey.

Putea oricând să plece - să împacheteze și să plece, să lase în urmă tot acest lux de împrumut. Această casă, servitorii, cărțile, chiar și hainele pe care le purta îi aparțineau ei; Magnus venise la Londra cu mâna goală. Nu că n-ar fi putut să câștige singur bani. Uneori, în trecut, fusese destul de înstărit, deși de obicei îl plictisea să aibă prea mulți bani. Dar rămânând aici, oricât de supărător ar fi fost, avea totuși cele mai multe șanse să o revadă pe Camille.

Un ciocănit în ușă îl trezi din reverie, iar când se întoarse îl văzu pe Archer, lacheul, stând în prag. Archer fusese ani de zile subjugatul lui Camille, și-l privea cu ură pe Magnus, probabil fiindcă simțea că o legătură cu un magician nu era genul de atașament potrivit pentru preaiubita lui stăpână.

— Domnule, vrea să vă vadă cineva.

Archer insistă asupra cuvântului „domnule” suficient de

mult pentru a-i da un subînțeles jignitor.

— La ora asta? Cine e?

— Unul dintre nefilimi, răspunse Archer, condimentându-și cuvintele cu un ușor dezgust. Zice că are o treabă urgentă cu dumneavoastră.

Deci nu era Charlotte, singura dintre neflimii din Londra pe care Magnus s-ar fi așteptat să-i vadă. De câteva zile, ajuta Enclava asistând la interogatoriile mundanilor terifiați care fuseseră membri ai clubului Pandemonium, și folosind magia pentru a le șterge amintirile urâte după ce se termina ancheta. O treabă neplăcută, dar Conclavul îl plătea întotdeauna bine, și era înțelept să le fie recunoscător.

— De asemenea, adăugă Archer, cu un dezgust și mai pronunțat, oaspetele este foarte ud.

— Ud?

— Plouă, domnule, iar gentlemanul nu poartă pălărie. M-am oferit să-i usuc hainele, dar m-a refuzat.

— Prea bine. Condu-l înăuntru.

Archer strânse din buze.

— Vă așteaptă în salon. M-am gândit că poate dorește să se încălzească la foc.

Magnus oftă în sinea lui. Ar fi putut, desigur, să-i ceară lui Archer să conducă oaspetele în bibliotecă, o încăpere pe care el o prefera. Dar era un efort prea mare, având în vedere rezultatul, și în plus, dacă ar fi făcut-o, lacheul ar fi stat îmbufnat următoarele trei zile.

— Foarte bine.

Mulțumit, Archer plecă, lăsându-l pe Magnus să se ducă singur în salon. Ușa era închisă, dar după lumina care pătrundea pe sub ușă se vedea că focul era aprins. Deschise ușa.

Salonul fusese încăperea preferată a lui Camille și purta amprenta ei în materie de decorații. Pereții erau vopsiți în culoarea vinului de Burgundia, iar mobila din lemn de trandafir fusese importată din China. Ferestrele, care

dădeau spre scuar, erau acoperite cu perdele din catifea care atârnau din tavan până în podea, blocând orice rază de lumină. Cineva stătea în picioare în fața căminului, cu mâinile la spate - o siluetă suplă, cu părul negru. Când se întoarse, Magnus îl recunoscu imediat.

Will Herondale.

Era ud, așa cum spusese Archer, de parcă nu i-ar fi păsat că a stat în ploaie. Avea hainele leoarcă, iar părul îi atârna în ochi. Pe față îi curgeau picături de apă ca niște lacrimi.

— William, spuse Magnus cu adevărat surprins. Ce cauți aici? S-a întâmplat ceva la Institut?

— Nu, zise Will cu o voce de parcă s-ar fi înecat. Am venit pe cont propriu. Am nevoie de ajutorul tău. Nu e absolut nimeni altcineva căruia să-i pot cere ajutorul.

— Zău?

Magnus îl privi pe băiat mai îndeaproape. Will era frumos; Magnus fusese îndrăgostit de mai multe ori în decursul anilor, și în mod normal, frumusețea de orice fel îl mișca, dar asta nu se întâmplase niciodată în cazul lui Will. Era ceva întunecat la acest băiat, ceva ascuns și ciudat, greu de admirat. Nu părea să arate nimic adevărat lumii. Și totuși, acum, sub părul negru șiroind de apă, era alb la față ca hârtia, cu pumnii încleștați pe lângă corp, atât de tare, încât tremura. Era clar că ceva dinlăuntrul lui îl răvășea.

Magnus duse mâna la spate și închise ușa salonului.

— Prea bine, zise el. Ce-ar fi să-mi spui care e problema?

CUPRINS

Prolog....4
1 Casa Întunecată....16
2 În iad e frig....30
3 Institutul....50
4 Suntem umbre....74
5 Codexul vânătorului de umbre....96
6 Pământ ciudat....125
7 Fata mecanică....152
8 Camille....170
9 Enclava....195
10 Regi și prinți palizi....218
11 Puțini sunt îngeri....243
12 Sânge și apă....268
13 Ceva întunecat....287
14 Podul Blackfriars....302
15 Pământ străin....322
16 Vraja de legare....337
17 Cere-i întunericului să vină....363

18 Treizeci de arginți.....389
19 Boadicea.....413
20 Îngrozitoare minune.....439
Epilog.....460

versiune eBook: [v1.0] hunyade